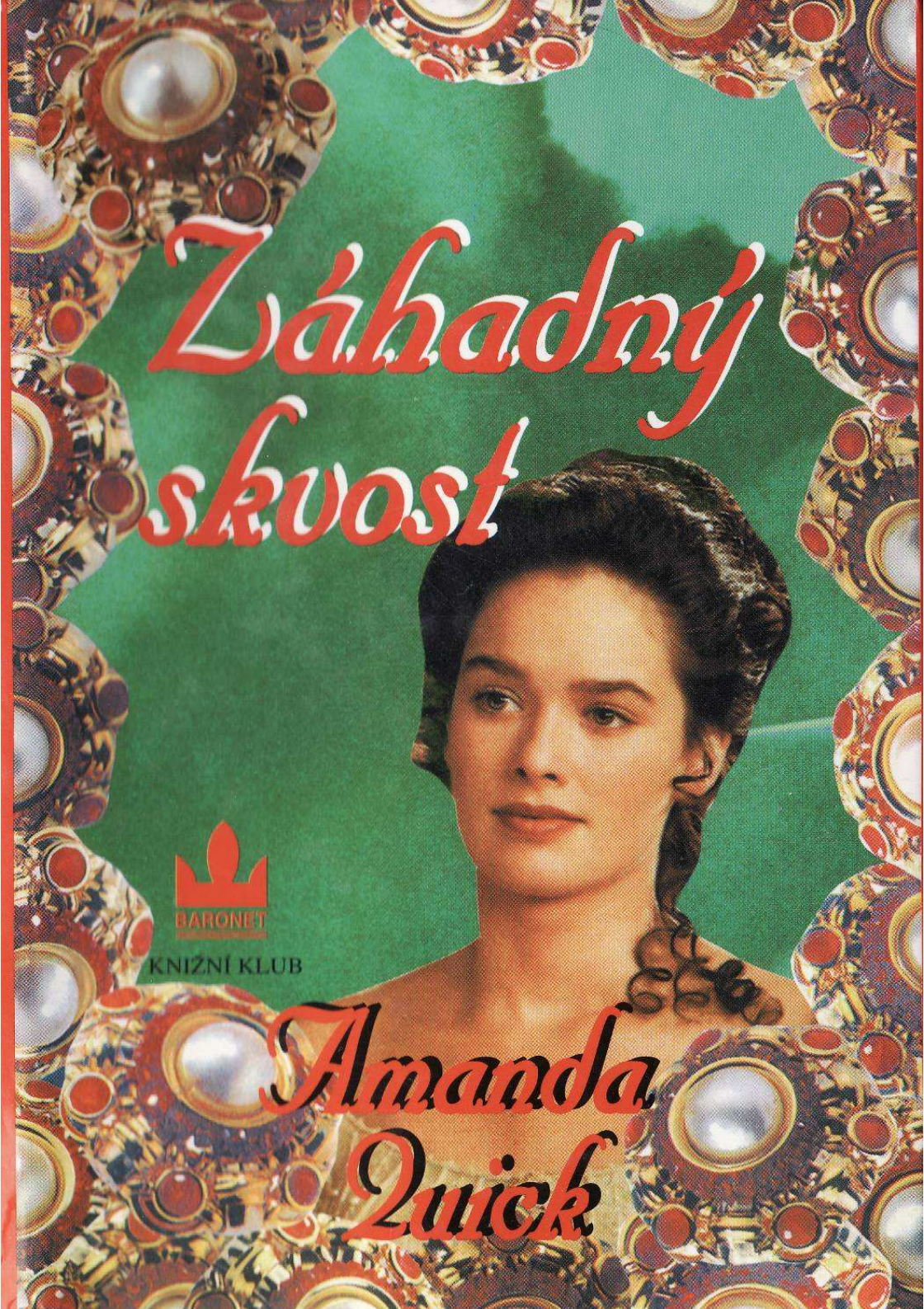

Záhadný skvost

KNIŽNÍ KLUB

Amanda Quick

ZÁHADNÝ SKVOST

Amanda Quick

Přeložil:
JAN NEMEJOVSKÝ

Amanda Quick: Záhadný skvost
Vydání druhé.
Copyright © 1995 by Jayne A.Krentz
Published by arrangement with Bantam Doubleday Dell Publishing New York.
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Křižíkova 16, Praha 8
v roce 2004 jako svou 884. publikaci.
Přeloženo z anglického originálu *Mystique*
vydaného nakladatelstvím Bantam Books, a division of Bantam Doubleday
Dell Publishing Group, Inc., New York v roce 1995.
Český překlad © 1998, 2004 Jan Nemejovský.
Přebal a vazba © 2003 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 1998, 2004 Valentino Sani.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.
Vytiskla Těšínská tiskárna, a.s., Štefánikova 2, Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-661-0

Mému bratru Jamesi Castlovi s láskou

1

Alice byla hrdá na to, že má dobré vzdělání v logice a je obdařená inteligencí. Byla ženou, která nikdy nepřikládá příliši hodnověrnosti všelijakým legendám. Jenomže až do nedávné doby také od žádné z nich nepotřebovala pomoc.

Dnešního večera však byla nakloněná v jednu takovou legendu uvěřit, protože čirou náhodou zrovna seděla v čele stolu ve velké hodovní síni tvrze Lingwood.

Černovlasý rytíř, známý jako Nesmiřitelný Hugo, právě večeřel pórkovou kaší s vepřovou klobásou jako úplně obyčejný mužský. Alice si pomyslela, že zřejmě i legenda musí jíst.

Když sestupovala ze schodiště ve věži, tato praktická myšlenka jí dodala odvahy. Měla na sobě ty nejlepší šaty jen pro nejslavnostnější příležitosti, které byly střižené z tmavozeleného sametu a lemované hedvábnou stuhou. V jemné zlaté síťce, jež patřila její matce, měla zachycené vlasy, které přidržoval delikátní kroužek ze zlatě zbarveného kovu. Nohy měla obuté do měkkých kožených střevíců zelené barvy.

Alice moc dobře věděla, že je dokonale připravená, aby tuto živoucí legendu uvítala.

Nicméně to, co uviděla dole u paty schodiště, ji na okamžik přimělo, aby se zastavila.

Nesmiřitelný Hugo sice večeřel jako obyčejný člověk, ale tím také veškerá podobnost končila. Alice se zachvěla částečně bázní, částečně zvědavostí. Všechny legendy jsou nebezpečné a sir Hugo nebyl žádnou výjimkou.

Na posledním schodě zaváhala, stiskla spodní okraj svých dlouhých šatů v dlani a nervózně se zahleděla do přeplněné síně. Zmocnil se jí pocit neskutečnosti. Na okamžik, který ji velmi znepokojil, si položila otázku, zda nevpadla náhodou do pracovní nějakého černokněžníka.

Ačkoli byla síň zaplněna lidmi, vládlo tam zlověstné ticho. Vzduch byl těžký, jako by v něm viselo nějaké hrozné znamení a děsivá předzvěst. Nikdo, dokonce ani jediný sluha, se nehýbal.

Trubadúrova harfa zmlkla. Psi zalezli pod stoly, ignorující kosti naházené mezi ně. Rytířové a muži ve zbrani seděli na lavicích nehybně jako vytesáni z kamene.

Plameny v obrovském krbu marně šlehalo po stínech, které se jako by rozrůstaly a zlobně vířily po celé síni.

Vypadalo to, jako by na celý ten dobře známý sál padlo jakési temné kouzlo a způsobilo, že teď působil cize a nepřírozeně. Ale pro ni to vlastně nemělo být žádné překvapení, pomyslela si Alice. Nesmiřitelný Hugo měl pověst ještě strašnějšího tvora než kterýkoli čaroděj.

Koneckonců tohle je muž, který prý vládne mečem s vyrytým nápisem „Nositel bouří“.

Alice pohlédla přes celou délku síně přímo na zastíněný obrys postavy sira Huga a okamžitě zjistila s naprostou určitostí tři věci. Zaprvé, že nejnebezpečnější bouře jsou ty, které tomu člověku zuří v nitru, a ne ty, které jsou připisovány jeho meči. Zadruhé, že zlověstné vichry, zuřící hluboko v jeho duši, jsou spoutány a ovládány silou jeho neutuchající vůle a železnou rozhodností.

Zatřetí sama poznala pouhým pohledem, že Hugo dobře ví, jak využít svou legendární pověst ke svému prospěchu. Ačkoli byl evidentně pouhým hostem, dominoval celému sálu a každému, kdo tam byl.

„Ty jsi tedy lady Alice?“ promluvil Hugo ze středu těch odstrašujících stínů. Jeho hlas zněl, jako by přicházel ze dna velmi hlubokého jezera uvnitř jakési děsivě temné jeskyně.

Pověsti, které ho předcházely, nijak nepřeháněly. Jakožto černý rytíř byl oděn v absolutně nezdobenou, nevyšívanou a nesmlouvavou čern. Jeho košile, opasek s mečem, boty, všechno mělo barvu temné noci.

„Ano, já jsem Alice, můj pane.“ Schválně promluvila velice vznešenou a zdvořilou formou, vycházející z předpokladu, že zdvořilost není nikdy žádnému účelu na škodu. Když zvedla hlavu, zjistila, že na ni Hugo upřeně hledí, jako by byl něčím fascinován. „Poslal jsi pro mne, sire?“

„Ano, paní, poslal. Přístup prosím blíže, abychom si mohli promluvit.“ Nebyla to ale žádná prosba. „Dozvěděl jsem se, že máš ve svém vlastnictví něco, co patří mně.“

To byl okamžik, na který Alice čekala. Pomalu začala vystupovat ze své graciézní pokory a šla kupředu mezi řadami dlouhých

slavnostních tabulí, snažíc si vzpomenout na vše, co se o Hugovi během minulých tří dnů dozvěděla.

Její informace byly přinejlepším útržkovité a v zásadě vycházely z řečí a z té legendy. Neměla zdaleka tolik poznatků, aby mohla být spokojena. Kéž by se byla dozvěděla víc, protože teď všechno záviselo na tom, jak se jí podaří během následujících několika minut s tímto tajemným člověkem jednat.

Měla málo času. Bude muset vystačit s těmi útržky a zlomky informací, které se jí podařilo zachytit ze šeptaných zvěstí, jež proletěly vesnicí a usedlostí jejího strýce.

Jemné šustění její sukně na sítině podlahy a praskání ohně byly jediné zvuky ve velikém sále. Nad celým výjevem se vznášela atmosféra hrůzy a vzrušení.

Alice krátce pohlédla na svého strýce, sira Ralfa, který seděl hned vedle jejich nebezpečného hosta. Na strýcově plešaté hlavě se leskl pot. Jeho baculatá postava, oděná do dlouhé tuniky barvy tykve, jež měla ten nešťastný efekt, že zdůrazňovala i jeho tykvovitou postavu, byla naprosto ztracená ve stínech, které z Huga vyzařovaly. Jedna Ralfova macatá ruka objímala korbel s pivem, ale strýc z něj nepil.

Alice věděla, že vzdor svému hřmotnému a chvátavému způsobu vyjadřování má Ralf dnes večer velké obavy hraničící až se živočišným strachem. Její dva bratrance, hromotluci Gervase a William, byli stejně zneklidnění. Seděli prkenně u jednoho z nižších stolů, oči upřené na Alici. Přímou cítila jejich zoufalství a chápala, z čeho pramení. Proti nim totiž seděli Hugovi muži tvrdých rysů, se svaly zocelenými v mnoha bitvách. Ve světle ohně se významně blyštěly rukojeti jejich mečů.

Bylo na Alici, aby Huga uklidnila. Zda dnes v noci poteče krev, nebo ne, bylo plně v jejích rukou.

Všichni lidé na panství tušili, proč přijel Nesmířitelný Hugo do lingwoodské tvrze, ale jenom její obyvatelé věděli, že to, co hledá, tam není. Byla to právě jeho očekávaná reakce na takovou špatnou zprávu, která způsobovala, že se všem třásla kolena.

Dohodli se tedy, že bude na Alici, aby Hugovi celou situaci vysvětlila. Poslední tři dny, od okamžiku, kdy vyšlo najevo, že tento zlověstný rytíř k nim zavítá jako host, si Ralf každému hlasitě stěžoval, že nastávající katastrofa je jediné dílem Alice.

Ralf proto trval na tom, že také ona musí nést břímě pokusu přesvědčit Huga, aby svou pomstu nesoustředil na jejich tvrz. Alice věděla, že na ni má její strýc hrozný vztek. Také věděla, že je velice vyčerpán. Měl k tomu dost dobrý důvod.

Lingwoodská tvrz sice měla malou směsici místních rytířů a ozbrojenců, ale ti všichni byli v srdci sedláky, a ne vojáky. Postrádali vojenskou zkušenost a řádný výcvik. Nebylo tedy žádným tajemstvím, že by tvrz před případným útokem legendárního Nesmiřitelného Huga vůbec neobstála. Se svými muži by celé sídlo proměnil v tu nejnechutnější sekanou dřív, než by člověk luskl prsty.

Nikdo tedy nepokládal za divné, že Ralf očekává od své neteře, že na sebe vezme zodpovědnost Huga uchlácholit. V podstatě by většina lidí pokládala za neobvyklé, kdyby se o něco takového ani nepokusil. Všichni na tvrzi totiž věděli, že Alice se hned tak někoho nelekne, ani živé legendy ne. Ve svých dvaceti třech letech už byla ženou, která má svou vlastní hlavu a zřídka kdy váhá to dát ostatním najevo.

Alice si byla vědoma, že si strýc stěžuje na její svéhlavost. Moc dobře věděla, že za jejími zády o ní mluví jako o fúrii, i když samozřejmě ne tehdy, když od ní potřebuje, aby jednou ze svých léčivých masťů ulevila jeho kloubům od bolesti.

Alice sice sama sebe pokládala za rezolutní ženu, ale nebyla zase žádný blázen. Byla si dobře vědoma nebezpečí, které jim hrozí. Věděla však také, že spolu s příchodem Huga přišla i obrovská příležitost, které se musí chopit, nechce-li být spolu se svým bratrem do konce života zavřená jen tady, na tvrzi Lingwood.

Zastavila se před hlavním stolem a pohlédla na muže, který seděl zamyšleně v nejnádhernějším vyřezávaném dubovém křesle z celé tvrze. Tradovalo se sice, že Nesmiřitelný Hugo není zrovna v přísném denním světle ten nejkrásnější muž, ale toho večera kombinace světla ohnivých plamenů a stínů vytvářela z jeho rysů tvář stejně hrůzostrašnou jako tvář samotného ďábla.

Jeho vlasy byly černější než černý chalcedon a měl je hladce sčesané z čela. Jeho oči měly podivný odstín zlaté ambry a svítily pronikavou a nesmlouvavou inteligencí. Bylo naprosto jasné, jak si získal přídomek Nesmiřitelný. Alice ihned pochopila, že to je muž, který se nezastaví před ničím, aby dostal, co chce. Zachvěla se, ale zůstala pevně rozhodnutá.

„Zklamalo mě, že jsi se k nám nepřipojila při večeři, lady Alice,“ řekl Hugo zvolna. „Bylo mi řečeno, že jsi dohlížela na její přípravu.“

„Ano, můj pane.“ Obdařila ho svým nejvládnějším úsměvem. Naštěstí se jí podařilo zjistit, že Hugo si cení dobře připravených a delikátně kořeněných jídel. Byla si tedy jistá, že jídlu se nedalo vůbec nic vytknout. „Doufám, že ti chutnalo?“

„Zajímavá otázka.“ Hugo nad ní chvíli uvažoval, jako by šlo o nějaký problém z logiky či filozofie. „Neshledal jsem žádnou chybu ani co do chuti, ani co do rozmanitosti chodů. Přiznávám, že jsem se najedl do sytosti.“

Alicin úsměv ochladl. Jeho odměřený projev a nedostatečné ocenění ji otrávil. Strávila dnes v kuchyni dohledem nad přípravou hostiny celé dlouhé hodiny.

„Těší mě, můj pane, když se dovídám, že jsi na mé krmi nemohl nalézt žádného zjevného pochybení,“ odpověděla mu pohotově. Koutkem oka přitom postřehla, jak se strýc nad jejím kousavým tónem zamračil.

„Ne, s krmí nebylo vůbec nic v nepořádku,“ souhlasil Hugo. „Ale musím přiznat, že si člověk vždycky uvědomí možnost otravy, když si osoba, zodpovědná za přípravu jídla, zvolí u stolu raději svou neúčast.“

„Otravy!“ Alice byla bez sebe zlostí.

„Už jenom ta pouhá představa dodává jídlu zvláště pikantní chuti, nemyslíš?“

Ralf sebou škubl, jako by Hugo právě vytasil meč. Z hrdel poblíž stojících služebníků se ozvaly přidušené výkřiky hrůzy. Ozbrojenci na lavicích se nervózně pohnuli. Někteří z rytířů položili ruku na rukojeť své zbraně. Gervase a William vypadali, jako by se jim najednou udělalo zle.

„Ne, můj pane,“ rychle mlel Ralf, „ujišťuji tě, že nemáš absolutně jediný důvod podezírat mou neteř, že tě chtěla otrávit. Přisahám ti, sire, na svou čest, že ona by nic takového nikdy neudělala!“

„Jelikož tady pořád ještě sedím a po té dobré večeři mi není zle, jsem nakloněn s tebou souhlasit,“ prohlásil jasně Hugo. „Ale nemůžeš mi klást za vinu, že jsem za daných okolností poněkud opatrný.“

„A jaké dané okolnosti by to měly být, můj pane?“ zeptala se nebojácně Alice.

Spatřila, jak její strýc zoufale zavřel oči, když se její tón změnil od kousavého přímo v hrubý. Ale nebyla to její chyba, že konverzace nezačala v příznivějším duchu. To Nesmiřitelný Hugo ji zahájil tím nepřátelským způsobem, ne ona.

Otrava jedem, to určitě! V životě by ji něco takového ani nenapadlo.

Použila by některé z těch nebezpečnějších receptů své matky jediné jako poslední možnost, a to ještě jenom tehdy, kdyby ji její zdroje informovaly, že je Hugo stupidní, krutý, brutální typ, co postrádá veškerou inteligenci. A dokonce i za takových okolností, pomyslela si s podrážděním vzrůstajícím každým okamžikem, by se ho nepokusila zabít.

Použila by jenom nějakou neškodnou směs, která by Huga i jeho muže uspala a oslabila je natolik, aby nemohli chladnokrevně vyvraždit celé osazenstvo tvrze.

Hugo studoval výraz Aliciny tváře. A pak, jako by jí četl myšlenky, se koutek jeho přísných úst slabě protáhl. Nebyl to ale žádný laskavý úsměv, jen ledové pobavení.

„Kladeš mi za vinu, že jsem opatrný, paní? Nedávno jsem se dozvěděl, že studuješ starodávné receptury. Je dobře známo, že naši dávní předkové byli velmi schopní při práci s jedy. Navíc jsem se dozvěděl, že tvoje matka byla odbornice na podivné a neobvyklé byliny.“

„Jak se opovažuješ, sire?“ Ted' už byla Alice zlostí bez sebe. Všechny myšlenky na to, jak bude zacházet s tímto mužem rozvázně a s odstupem, vyletěly oknem. „Jsem vědec, a ne travič! Já studuji přírodní vědy, a ne černou magii. Moje matka byla skutečně odbornicí na nejrůznější byliny a byla velkou přírodní léčitelkou. Nikdy by ale nezneužila svých vědomostí, aby někomu ublížila!“

„Když se dozvídám něco takového, tak se mi samozřejmě ulevilo.“

„Ani já nemám zájem zabíjet lidi,“ pokračovala horečně Alice. „Dokonce ani ne tak hrubé a nevďěčné hosty, jako jsi ty, můj pane!“

Ralf bouchl džbánekem piva, který držel v ruce. „Alice, pro lásku boží, buď už zticha!“

Alice ho ignorovala. Ostře se na Huga zahleděla. „Buď ujištěn, můj pane, že já jsem v životě nikoho nikdy nezabila. A vsadím se, že to je prohlášení, které ty sám za sebe udělat nemůžeš!“

Děsivé ticho, jež se rozhostilo nad celým shromážděním, porušily jen dušené výkřiky hrůzy několika posluchačů. Ralf zasténal a chytil se za hlavu. Gervase a William vypadali jako ochromeni.

Hugo byl jediným v celém sále, kdo vypadal, že se ho to ani nedotklo. Zíral na Alici se zamyšleným výrazem. „Obávám se, že máš pravdu, lady,“ řekl nakonec potichu. „Takové prohlášení já udělat nemohu.“

Šokující jednoduchost jeho přiznání měla na Alici stejný účinek, jako kdyby naběhla přímo do cihlové zdi. Prudce se zarazila.

Potom zamrkala a znovu získala ztracenou rovnováhu. „Ach, tak to vidíš.“

Hugovy jantarové oči zasvítily náhlou zvědavostí. „Kam jsme se tím pádem dostali, má paní?“

Ralf se chabře pokusil zastavit ke zkáze směřující konverzaci. Zvedl hlavu, utřel si čelo do rukávu své haleny a s prosebným výrazem upřel zrak na Huga. „Prosím, sire, chápej to tak, že moje bláznivá neteř to nemyslela jako urážku.“

Hugův výraz byl plný pochyb. „Ne?“

„Samozřejmě že ne!“ vykřikoval spěšně Ralf. „Není důvodu ji podezírat jenom proto, že se nerozhodla s námi povečeřet. Po pravdě Alice nikdy tady v hodovní síni s ostatními nejídá!“

„Podivné,“ zabručel Hugo.

Alice poklepala podpatkem střevíce. „Ztrácíme zbytečně čas, pánové.“

Hugo pohlédl na Ralfa.

„Říká, že dává, ehm, přednost samotě svých vlastních komnat,“ spěšně vysvětloval Ralf.

„A pročpak?“ obrátil se Hugo opět na Alici.

Ralf zavrčel. „Tvrdí, že shledává úroveň, ehm, intelektuálního hovoru, jak to nazvala, tady v sále na její vkus až příliš nízkou.“

„Aha,“ poznamenal stručně Hugo.

Ralf střelil po Alici divokým pohledem, když si přihrával svou věčnou a dobře známou stížnost. „Zjevně konverzace všech těchto čestných a srdečných šlechticů u stolu jaksi nedosahuje takových výšin, aby to vyhovovalo vysokému standardu naší mladé dámy!“

Hugo zvedl obočí. „Ale copak to je? Lady Alici nezáleží na tom, aby se dozvěděla podrobnosti o průběhu mužova dopoledního klání s dřevcem nebo o jeho úspěchu na lovu?“

Ralf si povzdechl. „Ne, můj pane. S politováním musím říct, že takové věci ji vůbec nezajímají. Jestli chceš něco vědět, tak moje neteř je dokonalý příklad bláhovosti takových nápadů, jako je vzdělávání žen. To z nich dělá tvrdé palice. Potom dokonce věří, že by měly nosit nohavice! A co horšího, následkem je nevděčnost a pohrdání ubohými nešťastníky, kteří jsou pověřeni jejich ochranou a jejichž smutným údělem je poskytovat jim přístřeší a stravu.“

Jako bodnuta vrhla Alice na Ralfa bleskový pohled. „To je nesmysl, strýče! Víš až příliš dobře, že jsem ti odpovídajícím způsobem vděčná za tvou ochranu, kterou jsi poskytl mně i mému bratrovi. Kde bychom jen bez tebe byli?“

Ralf se začervenal. „Tak podívej, Alice, už toho od tebe bylo dost!“

„Já ti povím, kde bychom s Benediktem byli, kdyby nebylo tvé velkorysé ochrany. Seděli bychom teď u našeho vlastního stolu, v naší vlastní hodovní síni!“

„U krve všech svatých, Alice! Ty šílíš!“ Ralf na ni zíral se vzrůstajícím pocitem hrůzy. „Tohle není vhodná doba, abychom tu záležitost zase řešili!“

„Dobrá tedy.“ Ponuře se usmála. „Změňme téma. Snad bys raději prodiskutoval, jak se ti podařilo utratit i to poslední málo z mého dědictví, poté co jsi daroval tvrz mého otce svému synovi?“

„Zatraceně, ženská, tvoje živobytí není zrovna nejlacnější!“ Ralfův strach z přítomnosti Huga se nakrátko rozplynul před dlouhým výčtem stížností, které měl na Alici. „Poslední kniha, na níž jsi trvala, že ti ji musím koupit, stála víc než slušný chrt!“

„To bylo velmi důležité pojednání o broušení kamenů od biskupa Marboda z Rennes,“ odsekla Alice. „Uvádí tam všechny vlastnosti drahých kamenů a hornin a byla to velice výhodná koupě!“

„Neříkej,“ zavrčel Ralf. „Tak to mi dovol, abych ti vysvětlil, jak by se ty peníze daly utratit mnohem lépe.“

„Už dost!“ Hugo se natáhl velkou, velmi pěkně tvarovanou rukou pro číši vína.

Byl to jenom nepatrný pohyb, ale jelikož vyšel najednou z hlubin naprosté nehybnosti, která Huga obklopovala, Alici to vylekalo. Mimoděk ustoupila o krok dozadu.

Ralf rychle spolkl všechna další obvinění, která si proti ní uchystal.

Alice se zarděla, rozčilená a s pocitem trapnosti nad tak hloupou hádkou. Jako by neexistovaly žádné důležitější věci, které je třeba vyřešit. Její vznětlivá povaha byla jejím prokletím.

Chvilku se s trochou závisti zamýšlela nad tím, jak Hugo dosáhl takového mistrovství při ovládání svého temperamentu, protože nebylo pochyb, že jej drží v ocelových poutech. To je právě jedna z těch věcí, které způsobují, že je tolik nebezpečný.

Jak na ni Hugo hleděl, v očích se mu odrážely plameny z krbu. „Zanechme toho, co je zjevně dávným rodinným sporem. Nemám ani čas, ani trpělivost jej urovnávat. Víš, proč jsem dnes večer přijel právě sem, paní Alice?“

„Ano, můj pane.“ Alice se rozhodla, že nemá cenu kroužit kolem té záležitosti. „Hledáš zelený kámen.“

„Paní, já už jsem na stopě toho zatraceného krystalu celý týden! V Clydemeru jsem se dozvěděl, že ho koupil jistý mladý rytíř z lingwoodské tvrze.“

„Vlastně ano, můj pane,“ odpověděla rychle Alice. Byla stejně netrpělivá, aby se už začalo věcně jednat, jako on.

„Pro tebe?“

„Správně. Můj bratranec Gervase zjistil, že jej má na prodej jakýsi potulný kupec na letním trhu v Clydemeru.“ Alice jasně viděla, jak při zmínce jeho jména sebou Gervase trhl. „Věděl, že mne ten kámen bude nesmírně zajímat, a tak mi ho laskavě opatřil.“

„Řekl ti také, že toho kupce později našli s proříznutým hrdlem?“ ptal se Hugo jako by o nic nešlo.

Alici vyschlo v ústech. „To ne, to mi neřekl, můj pane. Zjevně Gervase o té tragédii neměl žádné povědomí.“

„Vypadá to tak.“ Hugo pohlédl na Gervase se zájmem lačného dravce.

Gervase otevřel ústa a zase je dvakrát zavřel, než se mu podařilo najít ztracenou řeč. „Přisahám, že jsem si vůbec neuvědomil, že je ten krystal tak nebezpečný, pane. Nebyl ani moc drahý, a tak jsem si myslel, že Alici potěším. Ona se velice zajímá o všechny neobvyklé kameny.“

„Na zeleném krystalu není nic zvláštního, co by mohlo člověka těšit.“ Hugo se naklonil trochu kupředu, ale jenom tak, aby se mu změnilo světlo a stíny v obličeji. Teď jeho tvář vypadala přímo démonicky. „Po pravdě řečeno, čím déle jej pronásleduji, tím méně potěšení mi působí.“

Alice se zamračila, když náhle dostala nápad. „Jsi si zcela jist, můj pane, že kupcova smrt má přímou souvislost s tím krystalem?“

Hugo se na ni podíval, jako by se ho právě zeptala, jestli je pravděpodobné, že nad ránem vyjde opět slunce. „Pochybuješ snad o mých slovech?“

„Ne, samozřejmě že ne.“ Alice potlačila v duchu malé zasténání. Muži jsou tak směšně citliví na jejich schopnost logicky myslet! „Jenom nevidím mezi vraždou kupce a zeleným kamenem žádnou spojitost.“

„Skutečně?“

„Ano. Pokud jsem mohla zjistit, ten zelený kámen není ani nijak zvláště drahocenný, ani přitažlivý. Ve skutečnosti je na krystal spíše ošklivý.“

„Tvého odborného posudku si samozřejmě cením.“

Alice si nevšímalá jeho ironického tónu. Její mysl spěchala kupředu, sledujíc logiku zajímavého problému. „Souhlasím, že nějaký krutý lupič by dokázal zabít, aby se toho kamene zmocnil, kdyby měl omylem dojem, že jde o cennou věc. Ale po pravdě to musel být velmi laciný kámen, jinak by jej byl Gervase nikdy nekoupil. A proč by někdo zabíjel nebohého kupce, když on už ten krystal prodal? To nedává smysl.“

„Vražda je naprosto logická v situaci, kdy se viník snaží zahladit stopy,“ pravil Hugo až příliš jemně. „Ujišťuji tě, paní, že lidé zabíjejí a jsou zabíjeni z mnohem menších důvodů.“

„Ano, to je možné.“ Alice si podepřela loket dlaní a poklepávala se špičkami prstů na bradě. „U zraků všech svatých, přísahám, že mužům rozhodně nesmírně mnoho záleží na spoustě hloupého a zbytečného násilí.“

„I to se stává,“ souhlasil Hugo.

„Nicméně, dokud nemáme nějaký objektivní důkaz, který by ukazoval na jasnou souvislost mezi vraždou toho kupce a zeleným krystalem, můj pane, nechápu, jak můžeš s takovou určitostí tvrdit, že tady nějaké spojení existuje?“ Přikývla, spokojená se svým rozumovým postupem. „Kupec mohl být zavražděn i kvůli jinému, naprosto nesouvisejícímu důvodu.“

Hugo nic neříkal. Prohlížel si ji s chladnou zvědavostí, jako by byla nějaké podivné, doposud neznámé stvoření, které se před ním náhle zhmotnilo. Poprvé se zatvářil poněkud pobaveně, jako když si zatím neumí představit, co si o ní má myslet.

Ralf zachroptěl ve zjevném zoufalství: „Alice, ve jménu Kristova kříže, prosím nehádej se se sirem Hugem! Tohle není vhodná doba, aby sis procvičovala svoje umění rétoriky a vedení diskuse!“

Alici tak nespravedlivé obvinění pobouřilo. „Strýče, já se přece nechovám zpupně. Jenom se pokouším siru Hugovi ukázat, že se nedá něco tak vážného, jako je vražedný motiv, dedukovat bez obstojného důkazu.“

„V téhle záležitosti musíš vzít zavděk mým slovem, paní Alice,“ pravil Hugo vážně. „Ten kupec je mrtev kvůli tomu ztracenému krystalu. Souhlasme oba s tím, že bude nejlépe, když už kvůli němu nikdo další nezemře.“

„Ano, můj pane. Doufám, že nevěříš tomu, že postrádám dobré způsoby. Já se jenom musím ptát...“

„Zřejmě na všechno,“ dokončil naplno sir Hugo.

Pohlédla na něho vyčítavě. „Můj pane?“

„Ty zjevně zpochybňuješ všechno, paní Alice. Jindy bych tento zvyk shledal lehce zábavným, ale dnes večer nemám pro takové rozptýlení náladu. Jsem tady kvůli jediné věci. Chci ten krystal.“

Alice se zatvrdila. „Nechtěla jsem tě nijak urazit, můj pane, ale ráda bych zdůraznila, že můj bratranec koupil ten kámen pro mne. Ve skutečnosti je tedy nyní mým vlastnictvím.“

„Ztraceně, Alice!“ zakvílel Ralf.

„Proboha, Alice, musíš se s ním pořád hádat?“ zasyčel Gervase.

„Jsme ztraceni,“ zamumlal William.

Hugo je ale všechny ignoroval. Jeho pozornost se soustředila na Alici. „Ten zelený krystal je posledním z kamenů panství Scarcliffe. A já jsem nový lord ze Scarcliffu. Krystal patří tedy mně.“

Alice si odkašlala a opatrně volila svá další slova: „Uvědomuji si, můj pane, že ti kdysi tento kámen asi patřil. Ale věřím také, že v přesném slova smyslu nadále už tvůj není.“

„Skutečně? Copak máš stejné vzdělání v záležitosti práva jako v záležitosti přírodních věd?“

Pohlédla na něho plamenným zrakem. „Ten kámen mi opatřil Gervase naprosto legálním způsobem. Poté mi byl předán jako dar. Nedovedu si představit, jak bys na něj teď chtěl uplatňovat svůj nárok?“

Nepřirozené ticho, které zavládlo nad celou hodovni síní, přerušil velký kolektivní vzdech ohromení. Kdesi se zřítíl na zem džbánec.

Zvučný náraz kovu na kamennou podlahu se rozlehl po celém prostoru. Zavyl nějaký pes.

Ralf ze sebe vydal cosi jako slabé zakuňkání. Vytřeštěnýma očima zůstal civět na neteř: „Alice, co si myslíš, že děláš?!“

„Pouze se snažím uplatnit svůj nárok na zelený krystal, strýče,“ pohlédla Alice do očí Hugovi. „Slyšela jsem sice, že Nesmiřitelný Hugo je tvrdý muž, ale že je stejně tak i čestný. Není to pravda, můj pane?“

„Nesmiřitelný Hugo,“ pronesl Hugo hrozivě, „je člověk, který ví, jak si podržet to, co jeho jest. Buď ujištěna, má paní, že tedy považují kámen za svůj!“

„Sire, ten krystal je pro moje výzkumy velmi důležitý. V současné době studuji různé kameny a jejich vlastnosti a shledávám zelený krystal velice zajímavým.“

„Vztahuje se tvoje teorie i na lidi?“

To ji zmátlo. „Prosím?“

„Jenom málo lidí by mne nazvalo okouzlejícím či přitažlivým. Tak mne napadlo, jestli bys také mne považovala za zajímavého?“

„Ach.“

„Myslím po duchovní stránce.“

Alice si špičkou jazyka přejela rty. „Ach můj pane, co se toho týče, tak tebe by rozhodně člověk mohl popsat jako zajímavého. Rozhodně.“ Fascinujícího by ale byla přesnější odpověď, pomyslela si.

„To mi lichotí. Bezpochyby tě bude ještě víc zajímat, že jsem ke své přezdívce nepřišel žádnou náhodou. Říkají mi Nesmiřitelný, protože mám takový zvyk vždy tak dlouho pronásledovat svůj cíl, dokud nedosáhnou úspěchu.“

„O tom ani na okamžik nepochybuji, sire, ale přesto ti nemohu dovolit, aby sis přivlastňoval můj zelený krystal.“ Alice se zářivě usmála. „Třeba ti jej někdy v budoucnu budu schopna zapůjčit.“

„Jdi a přines mi ten kámen,“ pronesl Hugo s hrozivým klidem. „Teď hned!“

„Můj pane, ty mi nerozumíš.“

„Ne, ne, paní. To ty mi nerozumíš! Já končím s touhle hrou, která, jak se zdá, tě tolik baví. Ty mi teď přineseš ten tvůj kámen, nebo poneseš následky!“

„Alice!“ zaskuhral Ralf. „Dělej něco!“

„Ano,“ ozval se znovu Hugo. „Udělej něco, lady Alice. Ihned mi ten kámen přines!“

Alice sebrala odvalu a připravila se na špatnou zprávu. „Bojím se, sire, že to nemohu udělat.“

„Nemůžeš, nebo nechceš?“ zeptal se tiše Hugo.

Alice pokrčila rameny. „Nemohu. Víš, nedávno mě potkal stejný osud jako tebe.“

„O čem to u čerta teď zas mluvíš?“

„Totiž, můj pane, ten krystal mi před pár dny někdo ukradl.“

„U božích zubů!“ zašeptal Hugo. „Jestli se mne pokoušíš rozhněvat spoustou lži a zavádějících slovíček, tak jsi téměř uspěla, paní. Avšak musím tě varovat, že o následky asi nebudeš příliš stát!“

„Ne, můj pane,“ pospíšila si Alice s odpovědí. „Mluvím čistou pravdu. Ten kámen zmizel z mé pracovny ani ne před týdnem.“

Hugo střelil tázavým pohledem po Ralfovi, který přihloupě přikyvoval. Hugo obrátil zrak zpět na Alici a tím pohledem ji přímo přibíjel na místo.

„Pokud je to čistá pravda,“ hláskoval ledově, „proč jsem o tom nebyl informován ihned, když jsem k vám dnes večer dorazil?“

Alice si opět odkašlala. „Podle mínění mého strýce je ten kámen moje vlastnictví, a tak bych to měla být já, kdo oznámí jeho ztrátu.“

„A současně na něj bude uplatňovat svůj nárok?“ Hugův úsměv se nebezpečně podobal ostří velice pečlivě nabroušeného meče.

Nemělo cenu něco tak zjevného popírat. „Ano, můj pane.“

„Vsadím se, že to bylo tvoje rozhodnutí pozdržet ty informace o ztrátě kamene, dokud nebudu po dobré večeři,“ zabručel Hugo.

„Ano, sire. Moje matka vždycky tvrdila, že muži jsou po dobrém jídle rozumnější. No a teď jsem ráda, že ti mohu oznámit, že mám plán, jak ten kámen znovu získat.“

Vypadalo to, že ji Hugo ani neslyší. Místo toho se zdál být ztracen kdesi ve svých vlastních myšlenkách. „Nevěřím, že už jsem někdy v životě potkal ženu, jako jsi ty, lady Alice.“

Na okamžik ji jeho sdělení uvedlo do rozpaků. Na líčkách jí toto nečekané potěšení vyvolalo živý rumělec. „Shledáváš mě zajímavou, můj pane?“ Téměř se neodvažovala dodat: „V duchovním slova smyslu.“

„Ano, paní. Velice zajímavou.“

Alice se zarděla. Ještě nikdy jí žádný muž nesložil takovou poklonu. Ještě nikdy jí žádný muž nesložil vůbec nějakou poklonu. Ucítila najednou, že ji to vzrušuje. Fakt, že Hugo ji shledal zajímavou stejně tak jako ona jeho, byl téměř ohromující. Přinutila se však odsunout tento neznámý pocit stranou a vrátila se k praktickým záležitostem.

„Děkuji ti, můj pane,“ pravila tónem, který za daných okolností považovala za chvályhodné sebeovládnutí. „Tak jak jsem říkala, když jsem se dozvěděla, že nás přijedeš navštívit, vymyslela jsem plán, jak společně znovu krystal získat.“

Ralf na ni zůstal civět. „Alice, o čem to zas mluvíš?“

„Hned všechno vysvětlím, strýče.“ Alice obdařila Huga zářivým úsměvem. „Jsem si jistá, že budeš mít zájem o podrobnosti, můj pane.“

„V minulosti se mě jenom velice, velice málo mužů pokusilo podvést,“ pravil zamyšleně Hugo.

Alice se zamračila. „Podvést tě, můj pane? Tady se nikdo nepokouší tě podvádět.“

„Všichni ti muži jsou nyní po smrti.“

„Sire, myslím, že bychom se měli vrátit k našemu tématu,“ prohlásila Alice ostřeji. „Nyní, když oba máme zájem o ten zelený kámen, je zcela logické své síly spojit.“

„S politováním musím konstatovat, že se také jedna či dvě ženy pokusily sehrát se mnou jakousi nebezpečnou hru.“ Hugo se na okamžik odmlčel. „Ale pochybuji, že by ses chtěla dozvědět o jejich osudu?“

„Můj pane, odbočujeme od tématu.“

Hugo hladil kámen svého vinného poháru. „Ale teď, když si vzpomínám na těch pár žen, co zkoušely mou trpělivost hloupými hříčkami, tak věřím, že mohu říct s jistou dávkou určitosti, že tobě vůbec nebyly podobné.“

„Samozřejmě že ne.“ Alice zase začínala být podrážděná. „Sire, já s tebou žádné hříčky nehraji. Právě naopak. Je naší výhodou, že můžeme kombinovat můj důvtip s tvými rytířskými kvalitami, abychom ten kámen mohli objevit společně.“

„To bude velmi těžké provést, lady Alice, když budu vycházet z toho, že jsem dosud neviděl žádný důkaz, že nějaký důvtip vlastníš.“ Hugo otáčel pohár mezi prsty. „Přinejmenším ne žádný, který by nebyl naprosto jalový.“

Alice byla ohromením bez sebe. „Můj pane, hrozně mne urážíš!“

„Alice, ty na nás všechny přivoláš smrt,“ šeptal zoufale Ralf.

Hugo svému hostiteli nevěnoval sebemenší pozornost. Dál si zkoumavě prohlížel Alici.

„Já tě neurážím, paní. Pouze konstatuji neoddiskutovatelná fakta. Tvůj důvtip ti musel uletět, jestli věříš tomu, že si se mnou můžeš tímto způsobem zahrávat. Skutečně chytrá žena by si už dávno uvědomila, že chodí po velice tenkém ledě!“

„Můj pane, už mám těch nesmyslů dost!“

„To já také!“

„Přeješ si být rozumný a vyslechnout mé plány, nebo ne?“

„Kde je ten zelený kámen?“

Alici došla trpělivost. „Řekla jsem ti, že jej ukradli,“ pravila velice hlasitě. „Věřím, že znám totožnost toho zloděje a jsem ochotna ti pomoci objevit, kde je. Za to chci s tebou uzavřít obchod.“

„Obchod? Se mnou?!“ Hugovi oči přetékal hněvem. „Ty zcela jistě žertuješ, paní!“

„Ne, myslím to naprosto vážně.“

„Nemyslím, že by se ti líbily podmínky jakéhokoli obchodu, který bychom mohli uzavřít my dva!“

Alice se na něho opatrně podívala. „Proč ne? O co by v těch podmínkách vlastně šlo?“

„Velmi pravděpodobně o tvoji duši,“ pronesl Hugo s klidem.

2

„Mylorde, ty máš výraz alchymisty, který právě civí do svého tavicího tyglíku.“ Dunstan se oddával svému starému zvyku plivat přes nejbližší překážku. V tomto případě to byla stará zeď, která tvořila vnější opevnění lingwoodské tvrze. „Mně se to nelíbí. Mým starým kostem tady ta atmosféra nesvědčí.“

„Tvoje kosti už klidně přežily horší věci než nepříjemné přijetí.“ Hugo se opíral lokty o vrcholek zdi a vyhlížel do krajiny tonoucí v úsvitu.

Vstal asi před půlhodinou, vyburcován ze spánku svým známým neklidem. Znal tu náladu až moc dobře. Bouře, které v něm hluboko dřímaly, se začínaly probouzet. Začínaly se hýbat a vířit v nových formách. Bylo to tak vždycky, když se jeho život chystal nabrat nějaký nový směr.

Poprvé zažil Hugo takový pocit, když mu bylo osm let. To byl ten den, kdy ho předvolali ke smrtelnému loži jeho děda a oznámili mu, že bude poslán na vychování k Erasmovi z Thornewoodu.

„Sir Erasmus je můj lenní pán.“ Thomasovy bledé oči se horečně leskly v jeho hubené, kostnaté tváři. „Souhlasil, že si tě vezme k sobě. Dohlédne na to, abys byl vzdělán a vycvičen jako rytíř. Rozumíš?“

„Ano, dědečku.“ Hugo stál u postele zaražený a vylekaný. S tichou bolestí se díval na svého děda neschopen uvěřit, že tento hubený starý muž, který se ocitl na prahu smrti, je tentýž zatrpklý rytíř, který ho vychovával už od smrti jeho rodičů.

„Erasmus je mladý, ale silný. Dobrý a zkušený válečník.

Před dvěma roky odjel na křížáckou výpravu. Ted' se vrátil se spoustou slávy a bohatství.“ Thomas se na chvíli odmlčel, neboť jeho slova přerušil další záchvat dusivého kašle. „Ten tě naučí věci, které budeš potřebovat znát, abys uspěl ve své pomstě proti rodu Rivenhallů. Chápeš mě, chlapče?“

„Ano, dědečku.“

„Dobře studuj. Nauč se všechno, co můžeš, dokud budeš v Erasmově péči. Až se z tebe stane muž, budeš už vědět, jak to využít a co dělat. Pamatuj si všechno, co jsem ti povídal o tvé minulosti.“

„Budu si to pamatovat, dědečku.“

„Ať se stane cokoli, musíš na památku své matky splnit svou povinnost. Ty jsi jediný, kdo zbyl. Poslední z tvého rodu, i přesto, že ses narodil jako bastard.“

„Rozumím.“

„Nesmíš si dopřát pokoje, dokud nenajdeš způsob, jak vykonat pomstu na rodu, ze kterého se připlazila ta zmije, co svedla mou nevinnou Margaretu!“

Mladému Hugovi nepřipadalo zrovna tak úplně správně vykonávat pomstu na rodu svého otce, a to i přesto, co ho učili o ďábelské povaze všech Rivenhallů. Koneckonců jeho otec byl mrtvý stejně jako jeho matka. Takže spravedlnosti bylo rozhodně učiněno zadost.

Ale taková spravedlnost Hugova děda neuspokojovala. Sira Thomase nemohlo uspokojit nic.

Osmiletý Hugo poslušně odsunul stranou chvíli svých pochyb. V sázce je čest a nic není důležitějšího než čest jeho a čest jeho dědečka. Až potud to úplně chápal. Od narození byl veden k tomu, jak důležitá je čest. To je totiž všechno, co takový bastard má, jak ostatně sir Thomas často zdůrazňoval.

„Já si nedám pokoje, dědečku,“ sliboval Hugo s takovou vroucí silou, jakou je schopen zmobilizovat jenom osmiletý chlapec.

„To tedy nesmíš. Nezapomínej nikdy na to, že čest a pomsta znamenají všechno!“

Huga vůbec nepřekvapilo, že jeho dědeček zemřel beze slov lásky nebo požehnání pro svého jediného vnuka. Od sira Thomase ostatně nikdy moc náklonnosti nebo srdečného citu neviděl. Neustále kypící zlost, následující po neuváženém svedení, zradě a smrti jeho milované dcery, otrávila všechny ostatní starcovy city.

Nebylo to proto, že by snad siru Thomasovi na vnukovi nezáleželo. Hugo dobře věděl, že je pro svého děda životně důležitý, ale to bylo jen proto, že představoval jediný prostředek starcovy pomsty.

Thomas zemřel se jménem své dcery na vyprahlých rtech. „Margaret, moje překrásná Margaret. Tvůj nemanželský syn tě pomstí!“

Naštěstí pro Margaretina nemanželského syna mu Erasmus z Thornewoodu vynahradil to, co mu Thomas nemohl poskytnout. Vnímavému, inteligentnímu a drsně laskavému Erasmusovi bylo něco přes dvacet, když se k němu Hugo přistěhoval. Po čerstvém návratu

z jeho triumfů ve Svaté zemi sehrál v chlapcově životě úlohu otce. Hugo jako chlapec projevoval svému vychovateli veškerý respekt a mladistvý obdiv.

Jakožto muž teď Hugo prokazoval svému lennímu pánovi absolutní a nehynoucí poslušnost. Ve světě, ve kterém se Erasmus pohyboval, to byla velmi vzácná a velmi ceněná bylina.

Dunstan si úžeji přitáhl okraje šedého vlněného pláště kolem své mohutné postavy a koutkem oka si přeměřoval Huga. Hugo věděl, na co myslí. Dunstan nesouhlasil s touhle honbou za zeleným krystalem. Považoval to za ztrátu času.

Hugo se mu snažil vysvětlit, že to není krystal sám o sobě, co má cenu, ale spíše to, co představuje. Byl to ten nejjistější způsob, jak si zajistit svůj nárok na Scarcliffe. Ale pro takové úvahy neměl Dunstan dost trpělivosti. Podle jeho názoru klíčem k udržení Scarcliffu byla dobrá ocel a pořádná banda ozbrojených chlapů.

Dunstan byl o patnáct let starší než Hugo, bitvami zjizvený veterán stejné křížácké výpravy, kterou podnikl i Erasmus. Jeho drsné, nečasem ošlehané rysy odrážely drsnou povahu doby, v níž žil. Na rozdíl od Erasma se Dunstan nevrátil z tažení ani s bohatstvím, ani se slávou, kterou by mohl ukazovat jako kompenzaci za všechny útrapy.

Dunstanovy válečnické kvality byly Erasmusovi k užitku, ale všichni, obzvláště Erasmus sám, věděli, že to byla především Dunstanova neskutečná schopnost kout válečné lsti, která z Erasma nenápadně učinila mocného muže. Erasmus nedávno odměnil svého věrného chráněnce tvrzí Scarcliffe, jež kdysi patřila rodině Hugovy matky. Dunstan si pak zvolil odchod na jeho nové panství společně s ním.

„Bez urážky, Hugo, ale když se zaškaredíš ty, není to, jako když se zaškaredí někdo jiný.“ Dunstan se krátce zašklebil, takže ukázal mezery mezi svými špinavými zuby. „Tvoje rozladění má v sobě pozoruhodně agresivní atmosféru naprostého ztracení. Občas to působí dokonce i na mne. Možná jsi tu svou pověst nebezpečného a tajemného rytíře přivedl až příliš k dokonalosti?“

„Mýlíš se.“ Hugo se slabě usmál. „Zřejmě jsem svou pověst k perfektnosti zas až tak moc nepřivedl, pokud mám soudit podle reakce lady Alice včera večer.“

„Ano.“ Dunstanova tvář se zachmuřila. „Rozhodně se nelekla a necouvla, jak by se slušelo. Třeba ta dáma nemá zrovna dobrý zrak?“

„Byla příliš zaujatá tím svým pokusem uzavřít se mnou obchod, aby si všimla, že mi došla trpělivost.“

Dunstanova ústa se zkřivila v mrzutém úsměšku. „Přísahal bych, že tahle dáma by neucouvla ani před samým ďáblem.“

„Neuvěřitelně neobyčejná žena.“

„Mám takovou zkušenost, že ženy se zrzavými vlasy znamenají nevyhnutelně jen samé potíže. Setkal jsem se kdysi s jednou rudovlasou holkou v jakési londýnské krčmě. Nalila mě pivem, až jsem jí padl do postele. Když jsem se probral, byla pryč ona i moje peněženka.“

„Pokusím se zapamatovat si, že si mám dávat pozor na svoje peníze.“

„To musíš.“

Hugo se usmál, ale neříkal nic. Oba věděli, že dávat pozor na své peníze a účty nebude znamenat žádné zvláštní úsilí. Hugo měl talent na obchodní záležitosti. Jen málo z jeho známých si však dělalo starosti s tak obyčejnými věcmi. Velkoryse utráceli a záviseli na obvyklých zdrojích k doplnění svých financí, jako bylo výkupné od poražených a peníze ze soubojů. Někteří, dostatečně smůlovatí, protože byli obtíženi nějakou půdou, byli odkázáni jen na příjmy z uboze spravovaných statků. K zajištění svého příjmu dával Hugo přednost jistějšímu zdroji.

Dunstan smutně zavrtěl hlavou. „Je to škoda, že stopa zeleného krystalu nás přivedla k někomu, jako je lady Alice. Z toho nevzejde nic dobrého.“

„Rozhodně by celá ta záležitost byla mnohem jednodušší, kdyby se Alice dala snadno vystrašit, ale já si nejsem ještě tak docela jistý, že to je zrovna nešťastný zvrat událostí,“ říkal Hugo pomalu. „Myslel jsem na to skoro celou noc. Vidím tady jisté možnosti, Dunstane. Zajímavé možnosti.“

„Takže jsme pravděpodobně ztraceni,“ pronesl Dunstan filozoficky. „Vždycky, když začneš příliš přemýšlet o nějakém problému, tak si nás najdou jen potíže.“

„Zajisté sis povšiml, že její oči jsou zelené.“

„Zelené?“ Dunstan se zachmuřil. „Nemohu říct, že bych si náhodou všiml barvy jejích očí. Ty rudé vlasy se mi zdály dostatečně zlým znamením!“

„Velmi jasný odstín zelené.“

„Jako mívají kočky?“

„Nebo jako mají divoké žínky, elfí princezny.“

„Čím dál hůř. Elfové provádějí pěkně slizké čáry!“ Dunstan se zašklebil. „Vůbec ti nezávidím, že musíš vyjednávat se zelenookou, ohnivě zrzavou čarodějnici.“

„Čistě náhodou jsem nedávno přišel na to, že se mi líbí zrzavé vlasy a zelené oči.“

„Pchá! Vždycky jsi dával přednost černovlasým a černoookým ženským! Lady Alice dokonce ani není nijak zvlášť krásná, tedy podle mého názoru. Získala si tě svojí vzácnou odvahou, to je všechno. Pobavila tě ta drzost, se kterou se ti dokázala postavit.“

Hugo pokrčil rameny.

„Není to nic než přechodná nová zajímavost, můj pane,“ ujišťoval ho Dunstan. „Brzo to přejde, stejně jako přejde bolení hlavy z pití přílišného množství vína!“

„Umi řídit domácnost,“ pokračoval zamyšleně Hugo. „Ta hostina, kterou včera večer uspořádala, by sloužila ke cti i manželce barona. Mohla by se podávat v každé šlechtické hodovní síni. Já někoho, kdo dokáže takhle dobře vést domácnost, zrovna potřebuji.“

Dunstan začínal vypadat vylekaně. „U čerta, co mi to tady povídáš?! Pomysli na ten její jazyk, můj pane! Vždyť je tak ostrý jako moje dýka!“

„Její způsoby, když se jí zachce je ukázat, jsou způsoby velké dámy. Já jsem byl zřídka kdy svědkem takového dvorného vystupování. Člověk by mohl být hrdý na to, kdyby dělala hostitelku jeho návštěvníkům.“

„Podle toho, co jsem včera v noci viděl, a podle všeho, co jsem se o ní od našeho příjezdu dozvěděl, mám takový dojem, že se jí ty skvělé způsoby příliš často ukazovat nechce,“ rychle podotkl Dunstan.

„Je už dost stará na to, aby věděla, co dělá. Nejednám tady s nějakou naivkou, co jen kulí svoje krásné oči a která se musí jen všelijak opečovávat a rozmazlovat.“

Dunstan bleskově otočil hlavu, oči překvapením dokořán. „U zubů svatého Osytha, to přece nemyslíš vážně!“

„A proč ne? Až získám ten zelený krystal, budu příliš zaměstnaný. Na Scarcliffu bude třeba udělat spoustu práce. Nejenom že se musím podívat na problémy s mou novou půdou, ale musí se dát do pořádku i stará věž.“

„Ano, můj pane.“ Dunstan vypadal, jako když se zakuckal kusem masového koláče. „Jestli se chystáš navrhnout to, co si myslím, že se už už chystáš, tak tě prosím, abys to znova uvážil!“

„Ona je zjevně dobře vycvičená ve vedení domácnosti. Dunstane, ty víš, že jsem se vždycky držel té staré zásady, že se vyplatí zaměstnávat lidi, kteří své práci rozumějí.“

„Ta zásada ti možná dobře posloužila při výběru služebnictva, kovářů a tkalců, můj pane, ale ty tady teď mluvíš o své manželce!“

„No a? U ďáblovy krve, Dunstane, já jsem rytíř! Nemám ani tušení, jak řídit domácnost, a ty také ne. V životě jsem nevstročil do kuchyně. A nejsem si vůbec jistý tím, co se v těch končinách asi odehrává!“

„Co to má s tím společného?“

„Hodně, pokud se mám dobře najíst. A já mám dobré jídlo moc rád.“

„Ano, to je fakt. Bez urážky, sire, ale podle mne jsi až příliš vybíravý, když dojde na tvoji stravu. Nechápu, proč se nedokážeš spokojit s prostou skopovou pečení a dobrým pivem?“

„Pořád skopová pečeně a pivo, to se za nějakou dobu přejí,“ podrážděně odsekl Hugo. „Navíc kromě toho problému s dobrým jídlem je v domácnosti spousta dalších důležitých věcí. Jsou jich tisíce! Je potřeba uklízet chodby a komnaty. Šaty se musí prát. Ložní prádlo je nutné větrat. Služebnictvo je potřeba vést. A jak se třeba zařídí, aby tvoje šaty měly pěknou, čerstvou vůni?“

„Teda s touhle věcí jsem si sotva kdy lámal hlavu!“

Hugo ho ignoroval. „Zkrátka já chci, aby usedlost Scarcliffe měla pořádné vedení, a to znamená, že potřebuji někoho zkušeného stejně jako u jiných prací. Potřebuji ženu, která má patřičné vzdělání ve vedení velké domácnosti.“

Hugovi před očima tančila vidina jeho budoucnosti. Chtěl mít svou vlastní prostornou komnatu. Přál si, aby mohl sedět u stolu pod svým vlastním stropem a pochutnávat si na správně kořeněných jídlech. Přál si spát v čistých povlácích a koupat se v navoněné vodě. A ze všeho nejvíc si přál hostit svého lenního pána, Erasma z Thornewoodu, na úrovni odpovídající jeho postavení.

Při tom posledním nápadu záře jeho představy pohasla. Před šesti týdny, v době, kdy Erasmus povolal Huga do své audienční síně, aby mu předal panství Scarcliffe, nevypadal vůbec dobře. Bylo zjevné, že značně zhubl. Jeho rysy měly ostrý, napjatý výraz a jeho oči byly

plné melancholie. Hugo to velice znepokojilo. Zeptal se Erasma, jestli je nemocný, ale ten se odmítl na toto téma bavit.

Cestou z Erasmoveho panství zaslechl Hugo všelijaké pověsti. Dozvěděl se, že zavolali lékaře, a ti odjeli, mumlajíce si cosi o nějaké nemoci pulzu a srdce. Hugo nikdy doktorům nevěřil, ale v tomto případě si začal dělat starosti.

„Můj pane, jsem si jistý, že si dokážeš najít jinou ženskou, mnohem vhodnější pro úlohu být tvou manželkou, než je tahleta,“ plný zoufalství žadonil Dunstan.

„To možná, jenže já nemám čas po ní pátrat. Až do jara nebudu mít příležitost vydat se za nějakou jinou nevěstou! Nerad bych přestál celou zimu na scarcliffském panství za jeho současného stavu. Já chci mít pořádnou místnost!“

„To jo, ale...“

„Bude to tak pohodlné, Dunstane. Jen si to pomysli. Už jsem ti vysvětlil, že když zase získáme zpátky ten krystal, tak to bohatě přesvědčí všechny lidi na Scarcliffu, že jsem jejich právoplatný pán. Jen uvaž, jaký větší dojem bych na ně mohl ještě udělat, než když se vrátím na svoje nové panství, a ještě k tomu s manželkou!“

„Můj pane, pomysli na to, co mi tu povídáš!“

Hugo se spokojeně usmál. „To je určitě všechny získá na mou stranu! Hned poznají, že si plánuji svoji budoucnost v jejich středu! Zase jim to dodá důvěru ve vlastní budoucnost. Jestli mám opět udělat ze Scarcliffu výnosné a bohaté panství, tak si musím získat jejich srdce a jejich důvěru.“

„To nepopírám, ale udělal bys dobře, kdyby sis našel nějakou jinou ženskou. Mně se prostě nelíbí, jak tahleta vypadá, a to je to celé.“

„Přiznávám, že na první pohled se lady Alice nejvíce zrovna jako ta nejpřitažlivější a nejpovolnější žena.“

„To mě těší, že sis všiml aspoň toho,“ zamručel Dunstan.

„Nicméně,“ pokračoval Hugo, „je inteligentní a už má dávno za sebou to frivolní období, které se zmocňuje všech mladých ženštin.“

„To ano, a bezpochyby má za sebou i pár dalších období.“

Hugo přimhouřil oči. „Chceš mi naznačit, že už není panna?“

„Jenom bych si ti dovolil připomenout, že lady Alice má rozhodně odvážnou povahu,“ mumlal Dunstan. „Není to zrovna stydlivé, růžovoučké, dosud nerozpuklé poupátko, můj pane.“

„Aha,“ Hugo se zamračil.

„Sire, zrzavé vlasy a zelené oči ukazují na vášnivou povahu. Včera večer jsi byl svědkem jejího temperamentu. Bezpochyby čas od času podléhá i jiným silným vášním. Vždyť je jí už koneckonců třiadvacet!“

„Hmm.“ Hugo uvažoval o Dunstanových slovech. „Je jasné, že má přemýšlivou povahu. Bezpochyby musela i v takové záležitosti ukojit svou zvědavost. Avšak jistě není upovídána.“

„V to můžeme jediňe doufat.“

Hugo odvrhl všechny námitky, kterými ho zahrnoval Dunstan. „Cítím jistotu, že ona a já spolu budeme dobře vycházet.“

Dunstan zasténal. „Z čeho, u čerta, máš takový dojem?!“

„Říkám ti, je to chytrá žena.“

„Jestli se ptáš mě, tak ti povím, že přemíra chytrosti a vědění u ženských vede k tomu, že je s nimi ještě těžší pořízení než normálně!“

„Ale já věřím, že se s ní dokážu dohodnout. Když je tak chytrá, bude se umět rychle poučit.“

„A prosím tě, o čem se asi tak poučí?“

„Poučí se, že i já jsem dostatečně chytrý,“ usmál se letmo Hugo.

„A bezpochyby mám mnohem víc vůle a rozhodnosti, než by kdy měla ona sama.“

„Jestli budeš jednat s lady Alicí, tak bych ti radil, abys jí nejdřív předvedl, že jsi mnohem nebezpečnější, než momentálně věří.“

„Použiji každou válečnou lest, kterou budu považovat za nejvhodnější.“

„Můj pane, mně se to nelíbí.“

„Toho jsem si vědom.“

Dunstan plivl znovu přes okraj hradební zdi. „Vidím, že nemá cenu s tebou dál mluvit. Tahle záležitost se zajištěním tvých nových území se ukazuje být poněkud těžší, než jsi předpokládal, nemám pravdu?“

„Ano,“ souhlasil Hugo. „Ale tenhle stav věcí se zdá být mým životním údělem. Už jsem si na to zvykl.“

„To je fakt. Vypadá to, že nic se nedá získat snadno, co? Člověk by si myslel, že aspoň jednou se nad námi všichni svatí slutují.“

„Dunstane, já udělám všechno, co budu muset, abych si udržel Scarcliffe.“

„O tom vůbec nepochybuji, sire. Já tě jedinež prosím, abys při mém jednání s lady Alicí postupoval opatrně. Něco mi napovídá, že s ní by mohli špatně skončit i nejstatečnější rytířové.“

Hugo přikývl, aby ukázal, že Dunstanovo varování bere na vědomí, ale v duchu ho poslal do pekel. Dnes ráno uzavře svou dohodu s touhle nevyzpytatelnou a tajemnou lady Alicí. Byl pevně rozhodnutý zařídit to tak, aby tahle dáma zjistila, navzdory všemu svému hrdému vystupování a vychytralosti, že dostane víc, než čeká.

Včera v noci, když pocítil, že by se mohl octnout proti odhodlanějšímu nepříteli, než se zprvu domníval, oznámil Hugo přeplněné hodovní síni, že neuzavírá žádné obchody na veřejnosti. Alici řekl, že s ní ten obchod projedná dnes a v soukromí.

Po pravdě ale odložil vyjednávání, protože chtěl získat čas, aby si popřemýšlel nad novým zádrhelem čehosi, co se teď stalo ještě zamotanějším klubkem.

Hugo si uvědomoval, že během současného dobrodružství dostal několik vážných varování. Před Alicí ho ale nevaroval nikdo.

První náznak její povahy zaznamenal časně zvečera, když při zmínce jejího jména vydal její strýc těžký, rezignovaný povzdech. Vypadalo to, že tahle dáma je strýcova těžká zkouška.

Na základě toho mála, co se Hugo dozvěděl, očekával, že se bude muset bavit s nějakou zahořklou, nedůtklivou starou pannou s jazykem tak ostrým, že by dokázal z mužského stáhnout kůži zaživa. Ale jediná informace, která se ukázala jako přesná, byla ta o jejím jazyce. Bylo jasné, že Alice neváhá říkat, co si myslí.

Kromě troufalé řeči byla žena, která se s ním včera večer v hodovní síni utkala, někdo úplně jiný, než koho mu popisoval Ralf.

Hugo si okamžitě uvědomil, že Alice není zahořklá. Byla jenom rozhodná. Poznal ten rozdíl ihned. Nebyla nedůtklivá, ale měla svůj rozum a vládla bezpochyby mnohem větší inteligencí než mnozí kolem ní. Složitá žena, to je možná pravda, ale rozhodně zajímavá.

Z Ralfova popisu jeho neteře očekával Hugo, že se proti němu vyřítí mohutné a zlostné stvoření stavěné podle stejných pravidel jako jeho válečná kobyla.

Zažil ale překvapení.

Lady Alice byla štíhlá a elegantně graciézní. Nebylo na ní nic, co by připomínalo jeho válečnou klisnu. Její dlouhá zelená róba jí

splývala po křivkách pružného těla, naznačujíc nadra velikosti zralých broskví, úzký pas a bujně oblé boky.

Dunstan měl pravdu v jedné věci, to musel Hugo přiznat. Alice v sobě měla tolik ohně, že by stačil sežehnout kteréhokoli muže, a začínalo to hned u jejích vlasů. Jiskřivá zlatá síťka, již měla svázané plamenné vrkoče, od ohně v krbu přímo zářila.

Alice měla tvář jemných rysů, štíhlý nos, pevnou malou bradu a výmluvná ústa. Její oči byly velké a v koutcích se nepatrně zvedaly vzhůru. Nad nimi se provokativně klenulo jemné zrzavé obočí. Z držení jejích ramen a brady vyplývalo, že je hrdá a odvážná. Byla to žena, která přitahuje mužův pohled ne proto, že je krásná, ačkoli ošklivá zdaleka nebyla, ale hlavně proto, že prostě vzbuzuje pozornost.

Alice není ženou, kterou je možné ignorovat.

Zatrpkllost, kterou naznačoval Ralf, protože se ve věku třiačtyřiceti let stále ještě neprovádala, u ní Hugo nezpozoroval. Vlastně měl silné podezření, že je šťastná, že se nemusí zodpovídat žádnému manželovi, což ostatně pro něho znamenalo jistý menší problém. Ale Hugo se považoval za experta v řešení problémů.

„Lady Alice chce s tebou vyjednávat,“ ozval se zase Dunstan. „Co si myslíš, že bude chtít za to, že ti pomůže najít ten zelený kámen?“

„Třeba nějaké knihy,“ odpověděl roztržitě Hugo. „Podle toho jejího strýce je má strašně ráda.“

Dunstan zavrčel. „Takže jí dáš pár svých?“

Hugo se usmál. „Možná jí dovolím, aby si nějakou čas od času půjčila.“

Vrátil se ke svým úvahám z rána. Vzduch byl ostrý. Farmy a pole lingwoodského panství se prostíraly tiše a nehybně dole pod zamračenou oblohou. V tomto ranném podzimu byla sklizeň částečně skončená a většina půdy zoraná, očekávajíc rychle se přibližující chlad zimy. Chtěl být co nejrychleji zase zpátky na Scarcliffu. Čekalo ho tam tolik práce.

Lady Alice byla tím klíčem, Hugo to přímo cítil v kostech. S ní bude schopen nalézt ten prokletý zelený kámen a s ní najde i svou budoucnost. Už zašel příliš daleko, čekal příliš dlouho, příliš hladověl, aby se teď zastavil.

Bylo mu třicet let, ale za chladného rána, jako bylo tohle, se cítil spíše na čtyřicet. Bouře v jeho nitru divoce zuřily a naplňovaly ho

obrovským neklidem, jakousi rodící se potřebou čehosi neznámého, kterou tak úplně nechápal.

Vždycky si sice uvědomoval, že jeho duši zmítají podivné bouře, ale jenom někdy, v nejhlubší noci nebo v šedivé mlze svítání přímo cítil ty temné vichry, které ho pronásledovaly. Takovým příležitostí se vyhýbal, jak jen mohl.

Nechtělo se mu nahlédnout příliš hluboko do samého srdce bouře.

Ted' se soustředil na úkol, jenž leží před ním. Má svou vlastní půdu. Stačí, když se jí bude držet. To se ale ukázalo velice obtížné.

Během posledních pár týdnů začal Hugo přicházet na to, proč panství Scarcliffe tak často v nedávných letech měnilo majitele.

Skutečností bylo, že co sahá paměť, nikdo úspěšně na Scarcliffu nevládl déle než krátkou dobu, po které ho ztratil buď kvůli své smrti, nebo nějakému neštěstí. Někteří lidé tvrdili, že Scarcliffe pronásleduje smůla, špatná znamení a stará kletba.

Ten, kdo objeví Kameny a bude pevně držet zemi tuto, musí strážit zelený krystal rukou válečníka.

Hugo nevěřil v moc starodávných prokletí. Věřil ostatně jen máločemu jinému než svému vlastnímu rytířskému umu a rozhodné vůli, která ho dovedla až tam, kde je teď. Ale měl zároveň zdravý respekt pro moc, jakou takovéhle hloupé nesmysly mohou mít nad myšlením ostatních lidí.

Bez ohledu na jeho vlastní názor o tom nepříjemném proroctví věděl dobře, že ustrašení obyvatelé Scarcliffe staré pověsti věří. Jejich nový pán musí prokázat, že dokáže uhlídat zelený krystal.

Od té doby, co ani ne před měsícem přijel na panství, aby převzal svůj majetek, zjistil Hugo, že jeho obyvatelé, kteří mu teď říkali pane, jsou překvapivě nevrlí. Ti dobří lidé na Scarcliffu ho ze strachu poslouchali, ale neviděli v něm žádnou naději pro budoucnost. Jejich chmury se odrážely na všem, co dělali, od způsobu, jakým jakoby bez života mleli mouku, až po velmi vlažné vykonávání všech polních prací.

Hugo byl zvyklý velet. Byl k tomu vychováván. Po většinu své dosavadní dospělosti byl přirozeným vůdcem lidí a věděl, že si dokáže zjednat minimální spolupráci těch, jimž vládl, ale přitom také věděl, že to nestačí. On od těchto lidí potřeboval dobrovolnou věrnost, aby pro jejich vlastní dobro mohl dovést Scarcliffe k rozkvětu.

Skutečným problémem bylo, že obyvatelé usedlosti neočekávali, že Hugo bude jako jejich vládce dost dlouho naživu. Žádný z jejich předchozích pánů totiž nežil déle než rok či dva.

Již během pár hodin po svém příjezdu zaslechl Hugo šeptaná znamení nadcházející katastrofy: úrodu zdupala banda zběhlých rytířů, podivný blesk za bouře značně poškodil místní kostel, v sousedství se objevil potulný mnich kázající zatracení a zkázu.

Pro lidi na Scarcliffu krádež zeleného krystalu z tajné schránky místního kláštera byla událost gigantických rozměrů. Byla také tou poslední kapkou. Hugo věděl, že v jejich očích to je jasný signál, že on není jejich pravým vládcem.

Okamžitě si uvědomil, že nejrychlejším způsobem, jak získat důvěru svých lidí bude, když ten zelený kámen znovu najde. A přesně to hodlal udělat.

„Bud' obezřetný, můj pane,“ radil mu Dunstan. „Lady Alice není žádná naivní panenka, aby ji porazila tvoje pověst. Bezpochyby se s tebou pokusí handrkovat, jako by byla londýnská trhovkyně.“

„To by mohla být zajímavá zkušenost.“

„Nazapomínej, že včera večer byla více než ochotná prodat svoji duši za cokoli, co čeká, že od tebe dostane.“

„Ano.“ Hugo se skoro usmál. „Co když třeba to, co budu žádat, je právě její duše?“

„Snaž se, abys při tom obchodu neprodělal svou vlastní,“ suše poznamenal Dunstan.

„Předpokládáš, že nějakou mám, když o ni mohu přijít?“

Jedině znetvořená noha zabránila Benediktovi, aby přímo nevletěl do dveří Aliciny studovny. Nicméně se mu podařilo vyjádřit svou zlost a zuřivé pobouření brunátným obličejem a zuřivým výrazem zelených očí.

„Alice, tohle je šílenství!“ Zarazil se až před jejím psacím stolem a strčil si hůl do podpaží. „Přece se nemůžeš handrkovat s Nesmiřitelným Hugem!“

„Jmenuje se teď Hugo ze Scarcliffu,“ podotkla věcně Alice.

„Podle toho, co jsem slyšel, se na něho to přízvisko Nesmiřitelný až moc dobře hodí! Co si myslíš, že děláš? On je podle všeho ten nejnebezpečnější člověk!“

„Ale zjevně také čestný. Říká se, že když uzavře nějakou dohodu, tak ji dodrží.“

„Přisahám ti, že jakákoli dohoda uzavřená se sirem Hugem bude jen podle jeho podmínek,“ odsekl Benedikt. „Alice, říká se o něm, že je moc mazaný a rád kuje všelijaké pikle!“

„No a? Já jsem také docela mazaná.“

„Já vím, že si myslíš, že ho můžeš zvládnout, jako jsi zvládla našeho strýce. Ale muži jako Hugo se nedají snadno ovládat nikým, a zvláště ne nějakou ženskou!“

Alice odložila psací brk a zkoumavě se zahleděla na svého bratra. Benediktovi bylo šestnáct a ona za něho měla od smrti rodičů veškerou zodpovědnost. Byla si také dobře vědoma, že svou povinnost zanedbala. Hodlala však udělat všechno možné za to, že dovolila, aby jeho dědictví spadlo do klína strýce Ralfa.

Helena, jejich matka, zemřela před třemi lety. Jejich otec, sir Bernard, byl zavražděn pouličním zlodějem u jednoho londýnského bordelu před dvěma roky.

Ralf reagoval na zprávu o Bernardově smrti velice rychle. Alice vzápětí shledala, že vězí hluboko v beznadějném právním sporu, aby udržela malou usedlost, která měla být Benediktovým dědictvím. Udělala, co mohla, aby si udržela vládu nad tím malým panstvím, ale o to ji Ralf, navzdory jeho skopovému mozku, brzy úplně připravil.

Po téměř dvouletých hádkách a všelijakém dokazování přesvědčil Fulberta z Middletonu, Alicina i svého lenního pána, že panství by měl řídit člověk vychovaný jako rytíř. Ralf tvrdil, že jako žena Alice není schopná řádně řídit panství a že chromý Benedikt se nedá vycvičit na rytíře. Fulbert usoudil, po mnohém Ralfově naléhání, že potřebuje, aby ten malý hrádek, který patřil lordu Bernardovi, vedl teď schopný bojovník.

K Alicině zlosti a znechucení dal Fulbert otcovu tvrz Ralfovi. Poté dal Ralf pozemky svému nejstaršímu synovi Lloydovi.

Alice a Benedikt se museli krátce nato přestěhovat do Lingwoodu. Jakmile se Lloyd bezpečně zmocnil majetku, oženil se s dcerou sousedního rytíře a před šesti měsíci se jím narodil syn.

Alice byla dostatečně praktickou ženou, aby si uvědomila, že ať hájila nároky svého bratra u soudu jakkoli dobře, je velmi nepravděpodobné, že by někdy získala Benediktovo dědictví zpátky. Vědomí, že nedodržela svou povinnost vůči mladšímu bratrovi, pro ni bylo zdrojem neustálého trápení. Zřídka kdy totiž nesplnila svůj úkol, a zvláště ne tak důležitý, jako byl tento.

Pevně rozhodnuta vynahradit mu tuto katastrofu jediným možným způsobem, snažila se Alice poskytnout Benediktovi nejlepší šanci pro lepší postavení ve světě. Rozhodla se ho poslat do velkých středisek vědy a učení, Paříže a Bologni, kde bude studovat právo.

Jeho ztracené panství nemohlo nahradit nic, ale přesto se Alice rozhodla udělat všechno, co je v jejích silách. Až se ujistí, že se Benedikt bezpečně v životě orientuje, splní si i svůj vlastní sen. Vstoupí do kláštera, do takového, který má skvělou knihovnu, a tam se bude věnovat studiu přírodních věd.

Před pouhými několika dny se jí oba tyto cíle zdály být nedostižné. Ale příjezd Nesmířitelného Huga jí otevřel novou možnost. A Alice ji byla rozhodnuta využít.

„Neplaš se, Benedikte,“ rychle uklidňovala bratra. „Já pevně věřím, že se sir Hugo ukáže jako rozumný člověk.“

„Rozumný?!“ Benedikt divoce mával volnou rukou. „Alice, on je přeci legenda a legendy nejsou nikdy rozumné!“

„Ale jdi, to přece nemůžeš vůbec vědět! Včera večer vypadal, že je rozumné diskusi naprosto přístupný.“

„Včera večer si s tebou pohrával, Alice. Poslechni mě, Erasmus z Thornewoodu je lenním pánem sira Huga. Víš ty, co to vůbec znamená?“

Alice vzala psací brk a poklepávala si jeho opeřeným koncem zamyšleně o našpulené rty. „Slyšela jsem o Erasmovi. Říká se o něm, že je velice mocný.“

„Přesně. A to dělá z jeho poddaného pána, tedy i ze sira Huga, taky mocného člověka! Musíš být opatrná. Nemysli si, že se sirem Hugem můžeš lícitovat, jako by to byl nějaký trhovce na návsi. To bys byla blázen!“

„Nesmysl.“ Alice se na něho usmála, aby ho uklidnila. „Děláš si moc velké starosti, Benedikte. To je chyba, které si u tebe všímám teprve od jisté doby.“

„Já si dělám starosti pro dobro věci.“

„Ne, to tedy neděláš. Pamatuj na moje slova, že sir Hugo i já spolu budeme vycházet velmi dobře.“

Ve dveřích se objevila velká postava a vrhla na koberec obrovitý temný stín. Alici to připadlo, jako by se náhle v místnosti citelně ochladilo. Pohlédla ke vchodu. Stál tam Hugo.

„Tvá slova jsou ozvěnou mých vlastních myšlenek, lady Alice,“ řekl do ticha. „Jsem rád, že v téhle věci sdílíme podobný názor.“

Když jeho hluboký, zvučný hlas zaplnil celou její pracovnu, ucítila Alice, jak jí naskakuje husí kůže. Hugo mluvil sice téměř šeptem, ale přitom to vypadalo, že jeho slova zadusila všechny ostatní okolní zvuky. Pták na okenní římse prudce zmlkl. Ozvěna koňských kopyt dole mezi zdmi opevnění odezněla.

Alice cítila, jak se jí sevřel žaludek nejistotou. Nemohla si pomoci, aby se chvíli na Huga jen tak nedívala. To bylo poprvé od jejich včerejšího střetnutí v plameny zalité hodovní síni, kdy ho viděla tváří v tvář. Toužila zjistit, zda jeho přítomnost na ni bude mít stejný, a hlavně podivný vliv jako při první příležitosti.

Bylo tomu tak.

Vzdor všemu rozumu a svědectví jejích vlastních očí shledávala, že Nesmířitelný Hugo je ten nejpřitažlivější muž, kterého kdy potkala. V ranním světle nebyl o nic hezčí než včera v noci, ale něco ji k němu přitahovalo.

Napadlo ji, že je to téměř, jako by si vyvinula nějaký zvláštní dodatečný smysl, který zcela potlačil sluch, zrak, hmat, chuť a čich. Nakonec dospěla k závěru, že to je velice zajímavý jev patřící evidentně do přírodních věd.

Benedikt se prudce obrátil čelem k Hugovi. Hůl přitom udeřila do psacího stolu. „Můj pane,“ vystrčil výbojně bradu. „Moje sestra a já jsme vedli soukromý rozhovor. Nevšimli jsme si, že tady tak stojíš.“

„Říká se o mně, že se dám jen těžko přehlédnout,“ odpověděl mu klidně Hugo. „Ty jsi Benedikt?“

„Ano, můj pane.“ Chlapec se hrdě napřímil. „Já jsem Alicin bratr a myslím, že byste se tady s ní neměl scházet sám. Je to nepatřičné.“

Alice zvedla oči ke stropu. „Prosím tě, Benedikte, to je směšné. Já nejsem žádná mladičká panenka, jejíž pověst se musí chránit. Sir Hugo a já chceme pouze projednat jisté obchodní záležitosti.“

„Stejně se to nemá,“ trval na svém Benedikt.

Hugo se opřel svalnatým ramenem o zárubeň a zkřížil ruce na prsou. „Co myslíš, že jí chci udělat, co?“

„Já nevím,“ zamumlal Benedikt. „Ale nedovolím to.“

Alice ztratila trpělivost. „Benedikte, už toho mám dost! Nech nás být. Sir Hugo a já se musíme dát do práce.“

„Ale Alice...“

„Promluvíme si o tom později.“

Benedikt se zarděl. Vrhł plamenný pohled na Huga, který jen pokrčil rameny, narovnal se a ustoupil ze dveří, aby hoch mohl projít.

„Neboj se,“ pošeptal mu Hugo, „slibuju ti, že během toho obchodu, který se mnou chce tvoje sestra uzavřít, ji neznásilním.“

Benedikt teď byl již úplně rudý. S posledním pohledem na Alici vykulhal nemotorně kolem Huga a odkráčel chodbou pryč.

Hugo čekal, až bude z doslechu. Potom pohlédl Alici do očí. „Hrdost mladého muže je zrádná věc. Mělo by se s ní zacházet s jistým ohledem.“

„Sire, nevšímej si mého bratra. Za něho mám odpovědnost já.“ Alice ukázala na dřevěnou židli. „Prosím posaď se. Musíme toho hodně prodiskutovat.“

„Ano.“ Hugo pohlédl na židli, ale nesedl si na ni. Místo toho přešel k ohništi a natáhl ruce k teplu vycházejícímu ze žhavých uhlíků. „To tedy musíme. Co je to za obchod, který se mnou chceš uzavřít, paní?“

Alice ho sledovala se živým zájmem, jenž nedokázala skrýt. Napadlo ji, že vypadá docela sympaticky. Nepozorovala žádnou známku, že by chtěl dělat potíže. Je to rozumný, věcný muž, přesně jak ho odhadla.

„Budu přímá, můj pane.“

„To v každém případě. Já také dávám přednost přímému jednání. Ušetří to spoustu času, ne?“

„Ano.“ Alice sepjala ruce na psacím stole. „Jsem připravená ti prozradit, kde přesně mi vzal ten zloděj můj krystal.“

„To je můj krystal, lady Alice. Zdá se, že sis už navykla na to zapomínat.“

„O subtilnějších bodech této záležitosti, můj pane, můžeme diskutovat někdy jindy.“

Hugo vypadal lehce pobaveně. „O tom žádná diskuse nebude.“

„Výborně. Jsem velmi potěšena, sire, když vidím, že jsi rozumný člověk.“

„Snažím se, seč mohu.“

Alice se souhlasně usmála. „Tak tedy, jak jsem řekla, povím ti, kde věřím, že ten krystal momentálně je. Navíc budu dokonce souhlasit, že tě na to místo doprovodím a ukážu ti zloděje.“

Hugo uvažoval. „To mi velmi pomůže.“

„Jsem ráda, že to oceňuješ, můj pane. Ale z mé strany má naše dohoda ještě další část.“

„Už se nemohu dočkat, abych si poslechl zbytek.“

„Nejen že ti pomohu nalézt ztracený krystal, sire, ale půjdu ještě dále.“ Alice se naklonila kupředu, aby zdůraznila svá další slova. „Budu souhlasit s tím, abych se vzdala svého nároku na něj.“

„To je ovšem nárok, který neuznávám.“

Alice se začala mračit. „Můj pane...“

„A výměnou za tento velkorysý návrh?“ přerušil ji klidně Hugo. „Čeho si ode mne žádáš, lady Alice?“

Alice se napjala. „Výměnou, můj pane, žádám dvě věci. Zaprvé, aby za dva roky, až bude můj bratr dost starý, jsi to zařídil tak, aby byl poslán do Paříže nebo do Bologni, aby tam navštěvoval přednášky. Chtěla bych, aby vystudoval humanitní vědy a zejména právo, aby mohl případně získat vysoké místo u dvora nebo na panství nějakého zámožného prince či šlechtice.“

„Tvůj bratr si přeje budovat kariéru tajemníka či státního úředníka?“

„Nemá zrovna na výběr, můj pane.“ Alice začala pěsti. „Já jsem nebyla schopna ubránit jeho právoplatné dědictví před naším strýcem. Proto musím pro Benedikta udělat to nejlepší, co ještě mohu.“

Hugo si ji zamyšleně měřil. „Dobře tedy. Myslím, že to je tvoje věc. Jsem připraven jeho studia zaplatit za to, že budu mít ten krystal ve svých rukách.“

Alice si oddechla. To nejhorší má za sebou. „Děkuji ti, můj pane. To slyším opravdu ráda.“

„Co je ta druhá věc, kterou bys ode mne ráda?“

„Jenom taková malá žádost, můj pane, která pro někoho v tvém postavení neznamená skutečně nic obtížného,“ začala diplomaticky Alice. „Odvažuji se dokonce tvrdit, že ti to nebude stát ani za povšimnutí.“

„A co to přesně je?“

„Chtěla bych od tebe věno.“

Hugo zíral do žhavého uhlí, jako by tam sledoval cosi na výsost zajímavého. „Věno? Ty se chceš vdávat?“

Alice se rozesmála, až se zalykala. „U všech svatých, sire, jak jsi přišel na tenhle nápad? Samozřejmě že se vůbec nechci vdávat. Pro

všechno na světě, proč bych měla chtít nějakého manžela? Mým cílem je vstoupit do kláštera.“

Hugo se k ní pomalu obrátil. Jeho jantarové oči jasně žhnuly. „Mohu se zeptat proč?“

„Abych mohla pokračovat ve svém studiu přírodních věd přece! K tomu budu potřebovat velkou knihovnu, kterou může mít jedině klášter.“ Alice si jemně odkašlala. „A dostat se do solidního církevního domu, k tomu budu potřebovat slušně velké věno.“

„Ach tak.“ Hugo dostal výraz jestřába, který zpozoroval kořist. „To je nemilé.“

Alice podklesla kolena. Na okamžik zůstala na Huga naprosto zklamaně zírat. Byla si tolik jistá, že bude s takovou dohodou souhlasit!

Začala zoufale tápat po dalších důvodech. „Můj pane, prosím tě, promysli si dobře celou záležitost. Tenhle zelený krystal je pro tebe nepochybně velmi důležitý. Já mohu zařídit, abys jej znovu dostal. To jistě za moje věno stojí.“

„Paní, ty jsi mě nepochopila. Já jsem ochoten nevěstě věno poskytnout.“

Alice se rozzářila. „Ty mi ho tedy dáš?“

„Jistě. Ale chci k tomu i nevěstu.“

„Cože?“

„Nebo alespoň její slib.“

Alice byla příliš zaskočena, aby byla schopna jasně myslet. „Sire, já nechápu.“

„Ne? Je to přece tak jednoduché. Lady Alice, ty dostaneš svůj díl z toho, co ode mne na základě naší dohody chceš. Na oplátku zase já žádám, abychom byli ještě před tím, než se vydáme za zeleným krystalem, zasnoubeni.“

3

Huga by vůbec nepřekvapilo, kdyby se dozvěděl, že to bylo poprvé v Alicině dosavadním životě, kdy jí došla úplně řeč. S jistým pobavením a ne zrovna malým zadostiučiněním studoval její doširoka rozevřené zelené oči, pootevřené rty a strnulý úžas ve tváři. Pochyboval o tom, že existuje hodně mužů, kteří mají schopnost tuto dámu přimět k tak náhlému zastavení.

Mezitím co čekal, až Alice opět najde ztracenou řeč, prozkoumával místnost. Co viděl, ho nijak nepřekvapovalo. Na rozdíl od ostatních prostor lingwoodské usedlosti byl tento pokoj uklizený, bez prachu a dobře vysmýčený. Vzduch byl provoněný čerstvými bylinami. Přesně to čekal.

Včera večer, když si pochutnával na takových lahůdkách, jako byl jeseter s kořeněnou zelenou omáčkou na studeno a lehce pikantní pórkový koláč, udělal na něho Alicin talent pro vedení domácnosti velký dojem. Dneska ráno se sám rychle přesvědčil, že všechna ta kouzla, kterých byla schopná pro zajištění hostiny, nevyužívá v ostatních částech Ralfovy domácnosti, ale jen v tomto křídle. Alice si evidentně vyžádala tyto prostory jen pro sebe a svého bratra.

Tady se jevilo všechno bez poskvrnky. Všude kolem byly známky činnosti a pořádku, počínaje pečlivě umístěnými závěsy omezujícími průvan a zářivě lesklou podlahou konče.

Ranní světlo odhalilo úplně jinou situaci v ostatních prostorách sídla sira Ralfa. Zapáchající šatstvo, nezametené podlahy, potřhané koberce a vlhký plísňový pach ve většině pokojů jasně svědčily o tom, že se Alice nenamáhá rozšířit svá kouzla mimo svůj malý svět.

V Alicině pracovně našel Hugo nejenom čistotu, kterou očekával, ale také různé zajímavé věci. Celá místnost byla zaplněná spoustou podivností a kuriozit.

Na polici stálo pár značně opotřebovaných příruček a významné místo tam zaujímaly i dva krásné, v kůži vázané svazky.

V dřevěné krabici byla vystavena sbírka hmyzu. Na stolku ležely srovnány kousky čehosi, z čeho se vyklubaly rybí kosti, a výběr mušlí. V jednom rohu byl kovový tyglík zavěšený nad zhasnutou

svící. V nádobě zůstalo trochu křídové látky, což svědčilo o nějakém nedávném pokusu.

Huga to uchvátilo. Celá ta sbírka ilustrovala, že její majitelka má čínorodého ducha a zvědavou povahu.

„Můj pane,“ konečně se podařilo Alici ze sebe vypravit, „o čem to, ve jménu Svaté panny, mluvíš?!“

Hugo zaregistroval, že na náznak manželství Alice nereaguje příliš kladně. Rozhodl se tedy jít za svým cílem po méně nápadné cestě. Byl zkušený ve válečnické taktice. Neviděl žádný důvod, proč by tento talent nevyužil, aby si zajistil i manželku.

„Slyšela jsi. Potřebuji ženu, na kterou bych se mohl obracet jako na svou vlastní.“

„Ale...“

„Dočasně.“

„Na mne se ale tak obracet nemůžeš, sire. Najdi si na to nějakou jinou pannu. Jsem si jista, že je jich po venkově celá spousta.“

Ach ovšem, ale žádná není jako ty. Pochybuji dokonce, že je v celém křesťanském světě druhá taková jako ty, pomyslel si Hugo. „Lady Alice, ale ty jsi ta nejvhodnější volba.“

Roztomile se naježila. „Sire, já nejsem ničí volba! Jen se prosím zeptej mého strýce, jaká jsem vhodná volba. Věřím, že tě hned zbaví takové iluze. Jemu se jeví jako obrovské trápení.“

„Bezpochyby, protože sis schválně zvolila ze sebe takovou udělat. Ale já doufám, že my dva spolu můžeme obchodně vycházet spíše jako kolegové než jako protivníci.“

„Kolegové?“ opakovala opatrně.

„Partneři,“ objasňoval jí nadějně.

„Partneři...“

„Ano, obchodní partneři, přesně tak, jak jsi to ty sama včera navrhovala, když jsi prohlásila, že se mnou chceš uzavřít výhodný obchod.“

„To nebylo přesně to, co jsem měla na mysli. Třeba bys mi raději měl vysvětlit podrobně, co tím myslíš, můj pane.“

„Asi bych měl.“ Hugo se zastavil před jakýmsi složitým přístrojem sestávajícím ze soupravy kruhových mosazných talířů a pravítka. „Kde jsi sehnala ten překrásný astroláb, takový astronomický skvost? Neviděl jsem nic podobného od té doby, co jsem odjel z Itálie!“

Zakabonila se. „Poslal mi jej můj otec. Před pár lety ho objevil v jednom londýnském obchodě. Ty se v takových přístrojích vyznáš?“

Hugo se o něco více naklonil nad astrolábem. „Lady Alice, je sice pravda, že se živím svým mečem, ale bylo by chybou předpokládat, že jsem naprostý hlupec.“ Pokusně pohnul pravítkem ležícím napříč kovových talířů a posunujícím postavení hvězd vzhledem k Zemi. „Ti, kdož se v minulosti dopustili takového omylu, za něj obvykle museli zaplatit.“

Alice vyskočila a proběhla kolem stolu. „Ale já tě přece za hlupce nepovažuji, sire! Právě naopak!“ Zarazila se vedle astrolábu a zamračila se na něj. „Nemohu totiž přijít na to, jak má tenhle přístroj správně fungovat, a nikoho, kdo by se vyznal v astronomii, neznám. Mohl bys mne naučit, jak s tím zacházet?“

Hugo se napřímil a pohlédl jí do napjatého obličeje. „Ano. Pokud dnes uzavřeme náš obchod, tak slibuji, že tě naučím, jak se má astroláb správně používat.“

V očích se jí objevilo jisté nadšení, které by se u jiné ženy dalo omylem vykládat jako vášeň. Začervenala se. „Můj pane, to je od tebe nesmírně velkorysé. V malé knihovně místního kláštera jsem objevila knížku popisující tento přístroj, ale nebyl tam žádný návod, jak jej používat. Musím přiznat, že mě to nesmírně trápí.“

„Můžeš moje instrukce považovat za jakýsi zasnubní dar.“

Z očí jí rychle nadšení vyprchalo. Vmžiku je zase nahradila bázkivá opatrnost. „Ještě k těm zasnubám. Jak jsem řekla, měl bys mi vysvětlit, jak to vlastně myslíš.“

„Dobrá.“ Hugo přešel pomalu ke stolku, na kterém ležela velká sbírka kamenů a krystalů. Zvedl jeden červený a prohlížel si jej. „Musím ti s politováním sdělit, že jsem zjistil, že jsem se stal obětí velice nepříjemného prokletí.“

„Můj pane, to bude bezpochyby tvou vlastní vinou,“ kousavě pravila Alice.

Ohlédl se na ni, překvapen její náhlou britkostí. „Mou vinou?“

„Ano. Moje matka vždycky říkala, že choroby takového druhu pocházejí z častých návštěv ve veřejných domech. Nedá se nic dělat, budeš muset užívat protijed a nechat si pustit žilou. A když už v tom budeš, měl bys asi rovnou prodělat celkovou očistu. Podle mého názoru, pokud ses zdržoval v takových místech, tak si nic jiného nezasloužíš!“

Hugo si odkašlal. „Lady Alice, ty jsi na takové nemoce odbornicí?“

„Moje matka byla velkou znalkyní všelijakých léčivých bylin. Naučila mne, jak je používat, aby se obnovila rovnováha tělesných šťáv.“ Alice na něho upřela rozpálený pohled. „Avšak vřdycky říkala, že je nekonečně moudřejší se jistým kletým chorobám především vyhnout, než se je pokoušet léčit, když už dojde k napáchání škody!“

„S tou zásadou nejsem v rozporu.“ Hugo na ni vrhl zvědavý pohled. „Co se stalo s tvou matkou?“

Po Alicině tváři přeběhl stín. „Zemřela před třemi roky.“

„Upřímnou soustrast.“

Alice si slabě povzddechla. „Tehdy právě dostala sbírku podivných a neznámých bylin. Moc si přála provádět s nimi všelijaké pokusy.“

„Pokusy?“

„Ano, pořád vyráběla různé směsi. V každém případě zrovna namíchala ty nové byliny podle receptu, který nedávno objevila. Měl mít léčivé účinky na lidi trpící vážnými bolestmi žaludku či břicha. Náhodou toho roztoku vypila moc a to ji zabilo.“

Jakýsi ledový chlad sevřel Hugovi žaludek. „Tvoje matka se otráвила?“

„Byla to nehoda,“ rychle dodala Alice, zjevně vystrašená jeho závěrem. „Říkala jsem přece, že zrovna prováděla nějaký pokus.“

„Ona prováděla pokusy na sobě?“ zeptal se užasle.

„Často na sobě zkoušela nové léky předtím, než je dala nemocným.“

„Moje matka zemřela velmi podobným způsobem,“ slyšel se Hugo, jak říká ještě dříve, než se zarazil, aby uvážil moudrost prozrazení něčeho tak osobního. „Vypila jed.“

Aliciny krásné oči se naplnily tichou účastí. „To je mi moc líto, můj pane. Studovala snad tvoje matka také cizí léčivé byliny?“

„Ne.“ Hugo pohodil stranou červený kámen rozzlobený svou upřímností. Nikdy nikomu nevyprávěl o sebevraždě své matky. Mlčel i o tom, že předtím, než ji sama vypila, úmyslně podala smrtelnou dávku i jeho otci. „Je to dlouhá historie, o které nemám chuť mluvit.“

„Ovšem, můj pane. Takové věci jsou velmi bolestné.“ Její soucit ho podráždil. Nebyl na něj zvyklý a nechtěl ho nijak vzbuzovat. Soucit znamenal slabost. „Ty jsi mi nerozuměla, Alice. Když jsem

říkal, že jsem obětí nepříjemné kletby, tak jsem neměl na mysli žádnou tělesnou nemoc.“

Upřela na něho zvědavý pohled. „Ale přece nemyslíš nějaké čarovné prokletí?“

„Ano.“

„Ale to je čirý nesmysl.“ Alice se zamračila. „U všech svatých, já pro lidi, co věří v čáry a kletby, nemám žádné pochopení!“

„Ani já ne.“

Zdálo se, že ho Alice neslyší. Vydávala se v duchu už novým směrem. „Vím, že se dnes od učenců žádá, aby se učenci vydávali na pouť do Toleda za dávným tajemstvím magie, ale já si jsem naprosto jistá, že jen maří čas. Nic takového jako kouzla a čáry neexistuje.“

„Náhodou s tebou souhlasím, že věřit v čáry je hloupost,“ odpověděl zamyšleně Hugo. „Jenže jsem praktický člověk.“

„No a?“

„No a v tomto případě jsem dospěl k názoru, že nejrychlejší způsob, jak dosáhnout svého cíle, bude, když splním požadavky staré pověsti, která je částečně i kletbou.“

„Pověsti?“

„Ano.“ Hugo zvedl mlhavě růžový krystal a přidržel jej proti světlu. „Ti dobří lidé na Scarcliffu zažili nedávno celou řadu všelijakých pánů. Nikdo z nich si jejich srdce nezískal.

A nikdo z nich moc dlouho nežil.“

„Mám za to, že ty chceš být výjimkou.“

„Ano, paní.“ Hugo položil růžový krystal zpátky, opřel se zády o stůl a jednou rukou spočinul na rukojeti svého meče. „Scarcliffe je moje panství a já je budu držet tak dlouho, dokud budu dýchat.“

Zkoumavě si prohlížela jeho tvář. „Nepochybuji o tvém úmyslu, pane. Jaké přesně jsou podmínky té pověsti?“

„Tvrdí se, že pravý pán Scarcliffu musí splnit dvě věci. Zaprvé musí hlídat poslední kámen ze starodávného pokladu. Zadruhé musí objevit místo, kde jsou ostatní drahokamy Scarcliffu.“

Alice zamrkala. „Takže ten zelený krystal má skutečně velkou cenu?“

Hugo pokrčil rameny. „V očích mých lidí ano. Oni věří, že je součástí jakési dávné sbírky drahokamů nesmírné ceny. Před dávnými časy všechny, až na ten zelený krystal, zmizely. Donedávna pečoval o zelený krystal místní klášter. Ale před čtrnácti dny kámen zmizel.“

„Říkáš, že byl ukraden?“

„Ano. A v tu nejnešťastnější dobu.“

Alice se na něho pozorně dívala. „Krátce nato, co jsi přijel převzít vládu nad Scarcliffem?“

„Ano.“ Huga napadlo, že tahle dáma je skutečně bystrá. „Chci jej nazpátek. Do značné míry utiší obavy a nejistotu mých lidí.“

„Chápu.“

„Když se vrátím s tím kamenem a vhodnou nevěstou, moji lidé pochopí, že se chci vážně stát jejich pravým pánem.“

Alice vypadala viditelně nespokojená. „Ty se chceš se mnou oženit?“

„Chci se s tebou zasnoubit.“ Hezky postupně, připomněl si. V tomto stadiu ji nechtěl poplašit. Když teď zahájil tuhle strategii, byl si jistý, že zabere. Ale potřeboval, aby s ním Alice spolupracovala. Nemá čas hledat někde jinou nevěstu. „Jenom na velice krátkou dobu.“

„Ale zasnubní slib je skoro tak závazný jako slib manželský,“ namítala Alice. „Dokonce někteří církevní učenci tvrdí, že je závazný stejně a že mezi těmi dvěma sliby ve skutečnosti žádný rozdíl není!“

„Ty víš stejně dobře jako já, že takoví učenci jsou v menšině. Pravda je, že zasnuby se dost snadno zruší, zvláště když s tím souhlasí obě strany. Tady nevidím žádný problém.“

„Hm.“

Alice dlouhou chvíli mlčela a její svráštělé obočí naznačovalo, jak vážně o tom přemítá. Hugo viděl, že jeho návrh v duchu probírá ze všech stran, hledá možné pasti a nástrahy. Fascinovaně ji pozoroval.

V podivném a náhlém přívalu sebepoznání si uvědomil, že mu připomíná jeho samotného, když vymýšlí různé strategie. Věděl naprosto přesně, co si Alice myslí. Byl to ale divný zážitek, takhle ji tady studovat. Bylo to, jako by náhle nahlédl do její mysli. Na okamžik se ho zmocnil neskutečný pocit něčeho důvěrně známého, pocit, jako by Alici znal lépe, než vyplývá z jejich krátké známosti.

Poznání, že její rozum je stejně bystrý jako jeho, a možná funguje téměř stejným způsobem, Huga najednou vyvedlo z míry. Nebyl zvyklý na zjištění, že má pravděpodobně něco tak zásadně společného s nějakým dalším člověkem, natož se ženou.

Najednou ho napadlo, že se vždycky považoval za jaksi odtrženého od ostatních lidí, jako by byl vyňatý z jejich života, oddělený a s odstupem, a to i tehdy, když se vmísil přímo mezi ně.

Dosud prožíval svůj život s pocitem, jako by bydlel na ostrově, zatímco všichni ostatní na světě žijí na pevnině.

Na okamžik se však zdálo, jako by Alice ten ostrov sdílela s ním.

Alice ho pozorovala s vychytralým pohledem v očích. „Zamýšlela jsem odejít do kláštera, jakmile můj bratr ve světě bezpečně zakotví.“

Hugo ze sebe setřásl ten podivný pocit a přinutil se vrátit zpátky k projednávané záležitosti. „Není neobvyklé, že žena, jejíž zasnoubení bylo zrušeno, odchází do kláštera.“

„Ano.“ Alice nic víc neříkala. Byla zjevně ponořená do úvah o situaci.

Huga najednou napadlo, jestlipak by měla takový oslnivě vášnivý výraz, kdyby ležela v posteli pod nějakým mužem.

Ta myšlenka ho přivedla k úvaze, jestli už měla nějakého muže. Alici bylo dvacet tři a koneckonců Dunstan má pravdu. Není zrovna to, čemu by se dalo říct stydlivé nerozvitě poupátko.

Na druhé straně, pomyslel si Hugo, není vůbec lehkověrná. Soudě podle její sbírky nerostů, usušeného hmyzu a všelijakých speciálních přístrojů, které měla nahromaděné v pracovně, její vášeň se snadněji rozhoří myšlenkou na nějaké fyzikální jevy než na chtíč a vášnivé milování.

Alice složila ruce pod řadry a bubnovala si prsty na paži. „Jak přesně dlouho by tohle zasnoubení muselo trvat, aby vyhovělo tvému poslednímu cíli, můj pane?“

„Co se toho týče, tak nemohu být přesný, ale myslím, že pár měsíců by mělo stačit.“

„Pár měsíců.“

„Není to nijak moc dlouho,“ začal lákavě. „Na jaře budu mít na Scarcliffu všechno pod kontrolou.“ Do jara tě budu mít pěkně provdanou a v posteli. „Nemáš stejně, kam jít, že ne?“

„Ne, ale...“

„Můžeš tedy klidně strávit na Scarcliffu zimu. Tvůj bratr tam přirozeně bude také vítán.“

„Sire, co když se ale budeš chtít najednou zasnoubit s nějakou ženou, se kterou by ses toužil skutečně oženit, mezitím co já budu bydlet pod tvou střechou?“

„Ten problém budu řešit teprve tehdy, až nastane. A pokud nastane.“

„Nejsem si jistá. Všechno je to úplně jiné, než jsem si plánovala.“

Cítě, že začíná vyhrávat, přidal Hugo na naléhavosti. „Než se naděješ, bude tu jaro. Pokud nebudeš spokojená na Scarcliffu, můžeme pak uvažovat o jiném řešení tvé situace.“

Alice se prudce otočila. Sepjala ruce za zády a začala rázovat po místnosti. „Budeš potřebovat povolení mého strýce, aby ses se mnou mohl zasnoubit.“

„Pochybuji, že bych měl s jeho souhlasem nějaké potíže.“

„Ano.“ Alice se ušklíbala. „Značně mu záleží na tom, aby se mě zbavil.“

„Zajistím si jeho ochotu vhodnou nabídkou různého koření.“

Alice na něho znovu pohlédla, než se obrátila a znovu se začala promenovat po pokoji. „Ty máš sklad koření?“

„Ano.“

„Mluvíme o drahocenném koření, můj pane, nebo jenom o nějaké soli nevalné kvality?“ Skryl svůj úsměv. „Jen o tom nejlepším.“

„Máš tam skořici? Šafrán? Pepř? Jemnou sůl?“

„Nejen to, ale ještě mnohem víc.“ Hugo zaváhal, přemítaje v duchu, kolik jí toho má prozradit o svých osobních financích.

Většina úspěšných rytířů, kteří nezdědili majetek svých otců, si musí opatřovat bohatství pomocí výkupného a všelijakých cen. Zbohatli tedy většinou soutěžemi na turnajích nebo tím, že se nechali najímat do zbraně bohatými lordy, kteří je pak za jejich služby odměňovali. Jenom málo se jich snížilo natolik, aby se věnovali obchodu.

Hugo také dostal svůj díl výkupného, cenné zbroje a pěkných válečných koní z mnoha turnajů a měl štěstí ve výběru svých pánů. Ale skutečným zdrojem jeho jmění byl obchod s kořením.

Až do tohoto okamžiku se nestaral, co si o tom myslí ostatní svět. Ale teď si najednou uvědomil, že nechce, aby se mu Alice posmívala proto, že se dal na obchodování.

Na druhé straně to byla praktická žena. Třeba jí to nebude vadit. Vědomí, že on má solidní, bezpečný příjem, mu třeba pomůže, aby ji ještě víc ubezpečil o svých záměrech.

Hugo rychle kalkuloval možnosti a rozhodl se, že bude riskovat pravdu.

„Obyčejně to nedávám ve známost,“ řekl tiše, „ale nespolehám se pouze na svůj meč jako zdroj příjmu.“

Překvapeně se na něho podívala. „Ty obchoduješ s kořením, můj pane?“

„Ano. Během posledních pár let jsem se dal do velice čilého obchodování s několika kupci z Východu. Pokud si zvolíš svůj klášter a až přijde čas, budu tě moci vybavit třeba tuctem solidních věn.“

„Ach.“ Vypadala, jako by ji to až zaskočilo. „Pokud budu chtít do pěkného kláštera, budu potřebovat tučné věno.“

„Přirozeně. Kláštery jsou stejně tak vybíravé jako manželé pocházející z rodin s rozsáhlými pozemky, že?“

„Obzvláště když se od nich očekává, že přehlédnou poněkud poskvřenou reputaci,“ zamumlala Alice. „A pokud s tebou budu žít jako snoubenka a nebudeme normálně oddáni, moje pověst přijde vniveč.“

Hugo přikývl. „Bude se předpokládat, že spolu žijeme jako muž a žena. Ale jak říkáš, vhodné věno přesvědčí i ten nejlepší klášter, aby takové malicherné detaily ignoroval.“

Alice si pořád poklepávala prsty na paži. „Radila bych ti, abys neříkal siru Ralfovi, že jsi ochoten zaplatit velké věno, sire, nebo se tě jinak pokusí ošidit.“

V koutku úst to Hugovi zacukalo. Ovládl se jen se značným úsilím. „Nemám v nejmenším úmyslu se nechat oškubat. Nic se neboj, v umění obchodního vyjednávání jsem nabyl značných zkušeností. Máš mou přísahu, že to bude zásadní věc, nemuset za tebe zaplatit příliš.“

Zamračila se, neboť ji nepřesvědčil. „Sir Ralf nemá žádné skrupule, pokud jde o obchod. Ukradl i dědictví mého bratra.“

„Třeba tím, že od něho získám za pár drobných tebe, vyrovnám rozdíl.“

Alice opět zmlkla, když začala znovu chodit sem a tam. „Ty uděláš tohle všechno jen za mou pomoc při pátrání po zeleném kameni a za mé dočasné zasnuby?“

„Ano. Je to ta nejkratší a nejvhodnější cesta k mému cíli.“

„A je to tedy přirozeně i cesta, kterou sis vybral,“ říkala si tlumeně pro sebe.

„Nevěřím v mrhání časem.“

„Jsi upřímný člověk, pane.“

„Cítím, že se k sobě dobře hodíme,“ řekl tiše Hugo.

Alice se prudce zastavila. Její výrazná tvář se rozjasnila novým optimismem. „Tak tedy dobrá, sire. Souhlasím s tvými podmínkami.“

Strávím s tebou na Scarcliffu zimu jako tvoje snoubenka. Na jaře potom situaci znovu zhodnotíme.“

Huga až vylekala síla radostného vzrušení, které mu náhle projelo tělem. Musel si připomínat, že to není nic víc než jen prostá obchodní dohoda. Pokusil se zkrotit své vzrůstající uspokojení.

Řekl proto jednoduše: „Výborně. Smlouva je uzavřena.“

„Vidím tady ale jeden velký problém.“

„Jaký?“

Alice se zastavila před astrolábem. „Napadá mne, že ačkoli můj strýc bude velmi potěšen vyhlídkou, že se zbaví mé přítomnosti ve své rodině, jenom těžko uvěří, že by měl takové štěstí.“

„Neznepokojuj se, Alice.“ Hugo byl netrpělivý, aby teď, když už dosáhl dohody, s celou záležitostí co nejdříve pokročil dále. „Řekl jsem ti přece, že to s tvým strýcem zařídím.“

„Ale jemu bude tvoje náhlé rozhodnutí oženit se se mnou velmi podezřelé.“

Hugo se zamračil. „Proč by mělo?“

„Pokud to uniklo tvé pozornosti,“ řekla Alice kousavě, „jsem už poněkud mimo věk obvyklý na vdávání.“

Hugo se pousmál. „Jeden z důvodů, proč se tak skvěle hodíš pro můj cíl, lady Alice, je přesně to, že už nejsi žádná rozpustilá naivka.“

Alice svažila nos. „A hledme, tak to je ono? To věřím, že bys nerad uzavřel tuhle smlouvu s nějakou ženou, která je ještě částečně děčko, nebo s tou, která nemá vůbec žádné životní zkušenosti.“

„Máš pravdu.“ Hugo si opět musel položit otázku, jaké vlastně životní zkušenosti Alice má. „Já potřebuji obchodního partnera, ne nějakou náročnou nevěstu, která se bude urážet a nafukovat, když nebudu mít čas ji bavit. Požaduji dospělou a praktickou ženu.“

Po tváři Alice přeběhl posmutnělý výraz. „Ovšem, dospělá a praktická. Ano, to je odpovídající popis, můj pane.“

„Takže neexistuje žádný důvod, proč by se naše dohoda neměla realizovat.“

Alice zaváhala. „Musíme se vrátit k problému, jak přesvědčit mého strýce, že se mnou chceš skutečně uzavřít manželství.“

„Přece jsem ti už říkal, že ten problém můžeš klidně nechat v mých rukách.“

„Bojím se, že to nebude tak jednoduché, jak si zřejmě myslíš. Krátce poté, co mne a mého bratra sir Ralf vystěhoval z našeho

domova a přivezl nás sem na lingwoodskou tvrz, pokusil se mne několikrát vyvdat.“

„Vidím, že jeho pokusy selhaly.“

„Ano. Můj strýc z toho byl tak zoufalý, že mi dokonce přidal jisté malé věno, ale ani s ním se nepodařilo přesvědčit žádného z jeho sousedů, aby ho zbavil mojích maličkostí.“

„Nedošlo ani k jediné nabídce?“ Huga to překvapilo. Koneckonců věno bylo věno a vždycky existuje nějaký chudák, který je zoufale potřebuje.

„Jeden nebo dva rytíři s malým panstvím v okolí se dostali až tak daleko, že nás navštívili, aby se se mnou osobně setkali. Ale poté co se se mnou seznámili, je rychle přešla chuť.“

„Nebo k tomu byli přinuceni?“ zeptal se ironicky Hugo. Alice se trochu zarděla. „Ano. Nedokázala jsem totiž žádného z nich vystát déle než pár minut. Představa, že bych si některého z nich skutečně vzala, stačila na to, abych dostala hysterický záchvat.“

„Hysterický záchvat? Ty ale nevypadáš na ten typ žen, co propadají hysterii.“

Oči jí žhnuly. „Ujišťuji tě, můj pane, že jsem před dvěma ze svých nápadníků upadla do záchvatu nejvyššího stupně. Potom už žádní nebyli.“

„Cožpak se ti víc než manželství zamlouvala vyhlídka, že zůstaneš v rodině svého strýce?“

Alice pokrčila rameny. „Až doposud to bylo to menší zlo. Pokud jsem svobodná, mám alespoň možnost věnovat se svým zájmům. Jakmile budu provdaná, jsem ztracená.“

„Cožpak by manželství bylo tak hrozné?“

„Kdybych se provdala za některého z těch panáků, které mi strýc vybral, nedalo by se to vydržet,“ důrazně tvrdila Alice. „Nejenom proto, že bych byla nešťastná, ale také proto, že žádný z nich by neměl ani trochu trpělivosti s mým bratrem. Muži vychovaní pro válku jsou krutí a zlí na mládence, který se nemůže vycvičit ve zbrani.“

„S tím souhlasím,“ pravil jemně Hugo. Uvědomoval si, že její starost o bratra motivuje většinu jejích rozhodnutí.

Alice sevřela rty. „Můj otec se o Benedikta přestal zajímat, poté co bratr spadl z poníka a zchromil si nohu. Prohlásil, že se z Benedikta nedá vycvičit žádný rytíř, a tím pádem je k ničemu. Potom většinou svého syna naprosto ignoroval.“

„Je pochopitelné, že nechceš vystavovat Benedikta podobné zlobě od jiného pána.“

„Ano. Můj bratr už dost vytrpěl tím, že ho vlastní otec tak přehlížel. Já jsem se mu snažila co nejvíc vynahradit všechno to špatné zacházení, které zažil, ale to nestačí. Cožpak může člověk chlapci nahradit otce?“

Huga napadl Erasmus. „Není to snadné, ale je to možné.“

Alice se slabě zachvěla, jako by ze sebe setřásala nepříjemné vzpomínky. „Ale to není tvůj problém. Já to s Benediktem zařídím.“

„Dobře. Já si půjdu hned promluvit se sirem Ralfem.“ Hugo se obrátil, aby odešel z pracovny. Z výsledku jejich dohody měl nesmírnou radost. Pravda, uspěl sice jen v tom, že přemluvil Alici k zasnubnímu slibu, ale zasnuby jsou dostatečně blízko svatby. Jakmile ji bude mít pod stěchou na Scarcliffu, bude řešit podrobně, jak zařídít vše ostatní.

Alice zvedla ruku, aby upoutala jeho pozornost. „Ještě okamžik, sire Hugo.“

Zarazil se a otočil se zdvořile čelem k ní. „Ano?“

„Varovala jsem tě, že nesmíš vzbudit podezření sira Ralfa a povzbudit ho tím, aby za mou ruku požadoval královské výkupné. Budeme si muset vymyslet nějaké rozumné vysvětlení, proč si mne chceš vzít. Koneckonců sotva jsme se setkali, a navíc nemám žádné věno, které bych ti mohla nabídnout.“

„Něco si vymyslím.“

Upřela na něho zvědavý pohled. „Ale co?“

Hugo na ni chvíli hleděl. Napadlo ho, že v ranním světle mají její vlasy krásný odstín. V jejích očích byl tak jasný a upřímný pohled, že ho to začalo silně přitahovat. A křivka jejích řader pod modrými šaty byla velmi vzrušující.

Vykročil zpátky k ní. V ústech mu najednou vyschlo a cítil, jak mu zřetelně stoupá napětí ve slabinách. „Je zřejmé, že za daných okolností existuje jenom jedno jediné vysvětlení, proč bych měl žádat o tvou ruku.“

„A co je to, můj pane?“

„Vášeň.“

Zůstala na něho hledět, jako by najednou mluvil nějakým cizím, neznámým jazykem. „Vášeň?!“

„Ovšem.“ Udělal k ní další dva kroky, čímž překonal prázdný prostor mezi nimi.

Alice otevřela ústa a zase je zavřela. „Nesmysl. Mého strýce nikdy v životě nepřesvědčíš, že legendární rytíř jako ty by byl tak... tak dokonale bezhlavý, aby se zasnoubil z takového obyčejného důvodu, můj pane.“

Zastavil se a objal ji kolem jejích něžných ramen. Byl nesmírně překvapený, jak příjemné je se jí dotýkat. Byla v jeho objetí tak živá! Stál u ní tak těsně, že cítil z jejích vlasů vůni bylin.

„Mýlíš se, paní.“ Jeho jazyk jako by mu v ústech ztěžkl. „Bezhlavá vášeň je zcela zjevně tou jedinou silou, dost velkou na to, aby přemohla mužův smysl pro skutečnost a jeho zdravý rozum.“

Dříve než mohla pochopit jeho úmysl, si ji Hugo přitáhl k hrudi a přikryl jí rty svými ústy.

Poprvé si přiznal, že touha ji zlíbat v něm vřela od toho okamžiku, kdy ji prvně uviděl v hodovní síni zalité světlem ohně.

Je to bytost nadzemského kouzla. Ještě nikdy v životě se nedotkl ženy, jako je tato.

Je to šilenství. Nesmí žádné ženě dovolit, aby ho tak silně ovlivňovala.

Věděl ale, že nejjednodušší způsob, jak se zbavit té nebezpečné smyslové zvědavosti, která ho posedla, je, tomu nutkání se úplně poddat. Jenomže teď, když ucítil, jak se Alice zachvěla, se ptal sám sebe, zda neuvolnil sílu, kterou bude mnohem těžší zvládnout, než si kdy dokázal představit.

Alice v jeho náruči stála bez hnutí, jako by si nebyla jistá, jak má reagovat.

Hugo využil jejích rozpaků a začal ji ochutnávat plnými doušky.

Její ústa byla teplá a vlhká jako fíky smočené v medu a čerstvém zázvoru.

Nemohl se jí dost nabažít.

Líbat Alici bylo mnohem omamnější, než kdyby vešel do skladiště plného vzácných vonných bylin. Ona byla všechno, co slibují temné noční představy. Sladká, vláčná, voňavá. Byl v ní žár, přesně ten druh ohně, který rozpaluje smysly mužů.

Hugo prohloubil svůj polibek, pátraje po její reakci.

Alice vydala nepatrný tlumený zvuk. Nebyl to ani protest, ani výkřik úzkosti. Hugovi to připadalo jako zdušený výkřik čirého překvapení.

Tiskl ji úžeji ke svému tělu, až ucítil, jak se jí pod šaty vzdouvají nadra. Její boky se přitiskly k jeho bokům. Jeho penis se hladově napřimil.

Alice tiše zasténala. Potom, jako by se vymanila z nějakého kouzla, které ji přikovalo na místo, ho prudce chytla za rukávy tuniky. Stoupla si na špičky, zavěsila se na něho a ještě víc se k němu přitiskla. Hugo ucítil, jak se jí zrychluje tep.

A pak, k jeho velkému uspokojení, Alice povolila své rty. Využil příležitosti, aby se vrhl na tu svůdnou šťavnatost, která se mu otevřela. Najednou byl jako šílený touhou si ji celou přivlastnit, jako by byla jakýmsi vzácným kořením, které nemá žádné jméno a je tak exotické, že se nedá ani slovy popsat.

Hugo si byl dobře vědom působení některých druhů bylinných vůní žen na mužské smysly. Už dávno se naučil ovládat a mírnit svou chuť na ně. Věděl, že muž, který není vládcem svých vlastních choutek, je odsouzen k tomu, aby vládly ony jemu.

Jenomže najednou bylo velmi těžké si vybavit své vlastní zásady. Alice byla jako nějaká opojná směs. Její vůně a chuť ho lákaly, jako ho nelákala žádná jiná už velmi, velmi dlouhou dobu. Možná dokonce celý jeho dosavadní život.

Chtěl ale víc. Mnohem víc.

„Sire Hugo,“ vydechla nakonec Alice. Uvolnila rty a vzhlédla k němu úžasem doširoka rozevřenýma očima.

Huga na okamžik nenapadlo nic jiného než se znovu prudce zmocnit jejích úst. Začal znovu sklánět hlavu.

Alice mu položila špičky prstů na rty. Její obočí se stáhlo v potlačované otázce. „Prosím počkej chvíli, můj pane.“

Hugo se přinutil k hlubokému zklidňujícímu nádechu. Vědomí, jak těsně se ocitl obětování svého železného a mistrovského sebeovládání, které mu v životě tak dobře posloužilo, ho náhle zasáhlo s brutálně zraňující silou.

Pak ale to znepokojující podezření, že je Alice třeba schopná získat nad ním ženskou moc, ze sebe setřásl. To prostě není možné. On není přece zranitelný ženskými úskoky už od raného mládí! Rozhodně neměl sebemenší úmysl dovolit této podivuhodné ženě propracovat se skrz brnění jeho železného sebeovládání.

Každý pohyb, který kdy udělal, byl pečlivě vykalkulovaný, připomínal sám sobě. Líbání Alice bylo jenom jedním z jeho dalších strategických kroků. A soudě podle ruměnce na jejích tvářích, jeho

strategie zabrala. Tahle dáma není imunní vůči vášni. Tento fakt mu určitě bude k užítku.

„Jak jsem říkal,“ zamumlal Hugo, „věřím, že tvého strýce dokážu přesvědčit, že jsem posedlý vášní.“

„Tak dobře. Nechám to ve tvých rukách, můj pane.“ Alici teď tváře úplně hořely. Odvrátila se, aby jí neviděl do očí. „Zdá se, že víš, co děláš.“

„Bud' ujištěna, že vím.“ Hugo se zhluboka nadechl a zamířil ke dveřím. „Dohlédni na své a bratrovy přípravy na cestu. Chci být do poledne na cestě.“

„Ano, můj pane.“ Rychle na něho pohlédla. Z jejích živých očí vyzařovalo uspokojení a ženská radost.

„Je tady jen ještě jedna maličkost, se kterou se musíme vypořádat, než vyjedeme.“

Alice na něho vrhla zdvořile tázavý pohled. „Co je to, sire?“

„Opomněla jsi mi říct, kterým směrem se vydáme. Je čas, abys splnila svou část dohody, Alice. Kam odnesli ten zelený krystal?“

„Ach, ten kámen!“ Roztržitě se usmála. „U všech svatých, je toho tolik najednou, že jsem na tuhle část naší dohody téměř úplně zapomněla!“

„Ale zelený kámen je přece to jediné, oč tady běží,“ pronesl velice chladně Hugo.

Veškerá záře z Aliciných očí rychle zmizela. „Samozřejmě, můj pane. Já tě k tomu kameni dovedu.“

4

Sir Ralf se zakuckal svým ranním pivem. „Ty se chceš zasnoubit s mojí neterí?!“ Jak plival a kašlal, jeho kulaté, tlusté rysy se zkřivily ve šklebu. „Promiň, sire,“ vydechl, sotva dechu popadáje. „Ale slyšel jsem dobře? Ty si chceš vzít za ženu Alici?!“

„Tvoje neteř vyhovuje mým požadavkům na manželku.“ Hugo se natáhl po krajíci okoralého chleba. Tahle nevalná snídaně značila, že po zorganizování včerejší hostiny ztratila Alice další zájem o kulinářské záležitosti. Dáma dosáhla svého cíle a promptně zanechala svých kouzel.

Hugo si otráveně představoval, co asi sama dnes ráno snídá ve svých privátních komnatách. Domníval se, že to bude jistě něco chutnějšího než slabé pivo a okoralý chléb.

Ralf na něho zůstal civět, ústa dokořán údivem. „Ona vyhovuje tvým požadavkům?! Ty vážně věříš, že ti Alice bude správnou manželkou?“

„Ano.“

Hugo Ralfa nevinil za jeho nedůvěru, protože strýc nebyl zrovna ten, kdo by se těšil z výhod Alicina umění vést mistrovsky domácnost.

Toho rána byla hodovní síň prázdná, až na Huga a Ralfa, kteří seděli u malého stolku blízko krbu, a na skupinu nevrkých sluhů těkajících bezduše po místnosti. Předváděli línou ukázkou úklidu po včerejší hostině, ale bylo jasné, že je vlastně daný úkol vůbec nezajímá. Jeden z nich příležitostně tu a tam mávl prachovkou a další provedl pár bezduchých pokusů utřít dřevěné stoly. Přitom téměř vůbec nepoužívali ani vodu, ani mýdlo.

Pivem prosáklé rákosové rohože, pokrývající včera v noci kamennou podlahu, pořád ještě ležely na svém místě společně se zbytky jídla, které mezi ně napadaly. Ani velká náruč vonných bylin rozházených kolem by nepřekryla zápach ze zahnívajícího masa a kysajícího vína. Ne že by se někdo skutečně snažil nějaké vonné květiny na tu tlející hromadu rozprostít!

„Svatba se bude muset konat někdy na jaře.“ Hugo si prohlížel zatuchlý chleba. Měl hlad, ale zase ne dost na to, aby pozřel ještě jeden krajíc. „Teď zrovna nemám čas na řádnou oslavu.“

„Aha.“

„A musíme také uvážit obchodní stránku věci.“

Ralf si odkašlal. „Ehm, jistě. Obchodní stránku.“

„Já si myslím, že by pro Alici i jejího bratra bylo nejlepší, kdyby mne rovnou doprovodili zpátky na Scarcliffe, takže se nebudu muset obtěžovat zase s další výpravou jenom proto, abych si svou nevěstu vyzvedl někdy později.“

„To si ji odvezeš už dneska s sebou?“ Ralfova tučná očka prozrazovala neskrývanou nevěřičnost.

„Ano. Přikázal jsem jí, aby se s bratrem sbalili a byli připraveni do poledne vyrazit.“

Ralf několikrát zamrkal. „Sire, já to nemůžu pochopit. Promiň, nemám v úmyslu se ti vměšovat do soukromých záležitostí, ale nemůžu nic než žasnout nad takovým vývojem situace! Pravda, Alice vypadá na svůj věk mladě, ale uvědomuješ si vůbec, že už jsou jí dvacet a tři léta?!“

„Na tom nijak zvlášť nezáleží.“

„Ale je přece velmi dobře známo, že se mnohem snadněji vychovává mladá nevěsta než ta v pokročilejším věku. Ty mladistvější jsou krotší. Lehčeji se ovládají. Když já si bral svou vlastní ženu, tak jí bylo patnáct. Nikdy mi nedělala žádné problémy.“

Hugo se na něho podíval. „Já při ovládání Alice žádné problémy nepředpokládám.“

Ralf se zavrtěl. „Ne, to samozřejmě ne. Klidně bych se vsadil, že tobě, můj pane, by se odmlouvat neodvázila.“ Nešťastně si povzdychl. „Rozhodně ne tak jako mně. Alice je pro mne veliké trápení.“

„Neříkej.“

„Vážně. A to po tom všem, co jsem udělal pro ni i pro toho jejího chromého bratra!“ Ralfovy tučné čelisti se otřásaly rozhořčením. „Když její otec zemřel, poskytl jsem jí střechu nad hlavou i stravu. A jak myslíš, že se mi odvděčila za to, že jsem plnil svou křesťanskou povinnost vůči dětem svého bratra? Jen nepřetržitými hádkami a protivnými požadavky!“

Hugo účastně přikývl. „To je k zlosti.“

„U všech rohatých, k zatraceně pořádné zlosti!“ Ralf se zuřivě zamračil. „Já ti povím, můj pane, až na výjimky jako třeba včera večer, když se jí to hodí, ji ani nenapadne se postarat o moji domácnost! Přitom si ale všimni, že svoje vlastní komnaty má čisté a navoněné!“

„Ano.“ Hugo se pro sebe pousmál. „To jsem si všiml.“

„Vypadá to, jako by tam nahoře ve východní věži žila v nějaké jiné domácnosti. Člověk by si skoro ani neuvědomil, že je spojená s ostatní částí lingwoodské tvrze!“

„To bylo dost jasné,“ zabručel Hugo polohlasně pod vousy.

„Nejenom že si večerí s Benediktem sama v soukromí svých komnat, ale dokonce dává vlastní příkazy kuchaři kvůli jídlu, co se jim tam servíruje! A je to na hony daleko od toho, co musíme jíst my ostatní, to tě ujišťuji, sire!“

„To mne nepřekvapuje.“

Zdálo se, že Ralf jeho odpovědi ani neslyší. Nechal se plně unášet jenom na vlnách moře svého spravedlivého rozhořčení. „Včera to bylo první pořádné jídlo, co jsem měl na vlastním panství od smrti své paní před sedmi lety! Myslel jsem si, že když sem přivedu Alici, bude to jiné. Doufal jsem, že se ujme svých přirozených ženských povinností a bude všechno řídit, jako když měla na starost domácnost na zámku svého otce.“

„Ale tak to nebylo, že ne?“ Hugo Alici podezíral, že tak skutečňovala proti strýci svou vlastní formu pomsty.

Ralf si zádumčivě povzdechl. „Dává mi za vinu, že jsem ji s bratrem odvedl z jejich domova, ale já se tě ptám: měl jsem snad jinou možnost? Benediktovi v té době nebylo víc jak patnáct. A viděl jsi ho. Ten kluk je chromý. Sebedelší výcvik z něho nikdy neudělá správného bojovníka. Není možné, aby si ubránil sám svoje panství. Můj lenní pán, lord Fulbert z Middletonu, ode mne očekával, že dohlédnu na obranu půdy svého bratra.“

„Což jsi učinil tím, že jsi tam udělal pánem svého syna,“ tiše poznamenal Hugo.

„Bylo to jediné řešení, ale ta moje zlovolná neteř to odmítá připustit!“ Ralf spolkl doušek piva a praštil džbánkem na stůl. „Udělal jsem, co jsem mohl, abych jí zajistil budoucnost. Snažil jsem se jí najít i ženicha!“

„Po tom, co sis uvědomil, že nehodlá převzít vedení tvé domácnosti?“ zeptal se Hugo trochu zvědavě.

„Cožpak to byla moje chyba, že ji žádný z mých sousedů za ženu nechtěl?“

Hugo si vzpomněl, jak mu Alice popisovala své výhodné hysterické záchvaty. „Ne, to rozhodně nebyla tvoje chyba.“

„A přitom mi ani jednou nepoděkovala za moji snahu. Přísahám, že dělala, co mohla, aby překazila všechny mé pokusy splnit příbuzenské povinnosti vůči ní. Sice nemám žádný důkaz, ale upozorňuji tě, můj pane, že jsem přesvědčen o tom, že si vymýšlela různé lstivé triky, aby odradila své nápadníky!“

Hugo se volky nevolky rozhodl riskovat a dát si ještě jeden krajíc okoralého chleba. „Tvoje problémy jsou pryč, sire Ralfe. Už si se svojí neteří nemusíš dělat hlavu.“

„Pche! To říkáš ty, ale ty také ještě nemáš s Alicí dost zkušeností.“ Ralf přimhouřil oči. „Ano, vlastně žádné zkušenosti. Sire, ty vůbec nevíš, jaká ta ženská dokáže být!“

„Já to s ní přesto zkusím.“

„Vážně? A co když si to najednou s tou svatbou rozmyslíš, změní názor? Za pár týdnů, až ti dá pocítit ten svůj ostrý jazyk a všechny náročné požadavky, tak mi ji vrátíš. Co si s ní pak počnu?“

„Já si to nerozmyslím. Máš moji přísahu.“

Ralf se tvářil skepticky. „Smím se tě zeptat, proč sis tak jistý, že ti bude vyhovovat?“

„Je inteligentní, zdravá a je po ruce. I když v téhle domácnosti není vždy ochotná předvádět ženské práce, je jasné, že se je dobře naučila. Navíc má způsoby jemné dámy. Co si ještě může člověk přát? Z mého hlediska se mi zdá, že je to velmi praktické a že se mi to vyplatí.“

Vzdor tomu, co řekl Alici, neměl Hugo v úmyslu použít vášně jako vysvětlení pro tak náhlou svatbu. On i Ralf byli muži světa znalí a oba věděli, že vášeň je směšný důvod pro uzavření tak důležitého obchodu, jako je manželství.

Když tak vzpomínal na příhodu v Alicině pracovně, napadlo Huga, že si není vůbec jistý, proč vlastně možnost použít vášeň jako záminku vůbec navrhl, a zamračil se. Co ho přimělo, že si vzal něco takového vůbec do hlavy? Nikdy se přece nenechává ovlivňovat vášní.

Ralf ho pozoroval se zřetelně úzkostlivým výrazem ve tváři. „Můj pane, ty věříš, že oženit se s Alicí se ti vyplatí?“

Hugo úsečně přikývl. „Já potřebuji ženu, aby dohlédla na moje nové panství. Ale do toho, abych nějakou takovou našel, nechci investovat ani moc času, ani síly. Ty přece víš, jak to bývá složité. Vyjednávání se může táhnout celé měsíce, dokonce i roky.“

„To je pravda, nicméně Alice je poněkud neobvyklá, a to nejenom kvůli svému pokročilejšímu věku.“

„To je jedno. Jsem si jistý, že se na to dobře hodí. A já mám příliš mnoho jiných úkolů, které vyžadují okamžité řešení, než abych se mohl starat o nějaké dlouhé pátrání po nové nevěstě.“

„Chápu, sire. Skutečně chápu. Muž ve tvém postavení se nechce zatěžovat vším tím humbukem a starostmi o nevěstu.“

„Ano.“

„Přitom se ale nedá popřít, že nějakou mít musí. Myslím, že čím dřív, tím líp. Člověk se musí postarat o své dědice a půdu.“

„Ano. O dědice a půdu.“

„Tak. A tobě se k tomu zdá Alice vhodná?“

„Velice.“

Ralf si pohrával nervózně s kusem chleba. Jeho zrak padl na Hugovu netrpělivou tvář a ihned uhnul stranou. „Prosím za prominutí, sire, ale musím se tě zeptat, jestli jsi tuhle záležitost prohodil se samotnou Alicí?“

Hugo zvedl obočí. „Ty si děláš starosti s tím, jaké jsou její pocity?“

„Ne, ne, proto ne,“ ujišťoval ho překotně Ralf. „To jen že podle mých zkušeností je nesmírně obtížné přesvědčit Alici, aby spolupracovala na nějakém plánu, pokud mu sama není nejprve nakloněna – jestli chápeš, co tím chci říct. A vypadá to, že ta ženská má vždycky nějaké svoje vlastní plány!“

„V tom bodě se nemusíš ničeho obávat. Tvoje neteř a já jsme s tím už souhlasili.“

„Souhlasili!?“ Ralf vypadal, jako by ho ta novinka vyděsila.

„Ano.“

„A ty sis jistý, že s tím plánem souhlasíš?“

„Ano.“

„To je udivující. Naprosto udivující.“ Poprvé za celý rozhovor se v Ralfových očích objevil svit naděje.

Hugo přestal chroupat tvrdou kůrku a odhodil ji stranou. „Tak přejdeme tedy k obchodní stránce věci.“

Ralfův údiv okamžitě vystřídal vychytralý výraz. „Velmi dobře. Jaká je tvá cena? Musím tě varovat, nemohu si dovolit dát Alici žádné moc velké věno. Letošní rok nebyla úroda ani zdaleka uspokojivá.“

„Že ne?“

„Skutečně. Byla moc ubohá. A měl jsem výdaje s vydržováním Alice a jejího bratra. Přiznávám, že Benedikt nebyl žádný velký problém, ale Alice, lituji, že to tak musím říct, tu tedy živit je pěkně nákladné!“

„Jsem připraven nabídnout ti jako zasnubní dar bednu pepře a bednu kvalitního zázvoru.“

„Ona pořád jenom vyžaduje peníze na ty svoje knížky, sbírku kamenů a další zbytečnosti...“ Ralf se náhle zarazil, jak ztratil řeč, když mu došlo, co mu právě Hugo nabízí. „Bednu pravého pepře a jednu bednu zázvoru?!“

„Ano.“

„Sire, já nevím, co na to říct!“

„Řekni, že ten zasnubní dar přijímáš, abych celou záležitost mohl uzavřít. Už je dost pozdě.“

„Ty chceš dát věno pro Alici mně?!“

„Je to zvykem, ne?“

„Ne, když nevěsta odchází ke svému pánovi s prázdnýma rukama kromě šatů, co má na sobě,“ odvětil užasle Ralf. „Chápeš přece, že žádnou půdu s sebou do manželství nepřinese?“

„Já mám přece své vlastní pozemky.“

„Hlavně když chápeš, jak to s ní vypadá.“ Ralf se tvářil, jako by nevěděl, co si má myslet. „Po pravdě řečeno, sire, očekával jsem, že budeš žádat za to, že mě jí zbavíš, nějaké velké věno.“

„Jsem připraven si vzít Alici tak, jak je,“ uzavřel Hugo se stínem netrpělivosti v hlase. „Pláceme si?“

„Ano,“ řekl rychle Ralf. „Rozhodně. Alice je tvoje za sto osmnáct liber pepře a stejnou bednu zázvoru.“

„Zavolej z vesnice svého faráře, ať je svědkem našeho zasnubního slibu. Chci co nejdříve vyrazit na cestu.“

„Ihned na to dohlédnu.“ Ralf už začal zvedal svou otlou postavu ze židle, když se najednou uprostřed cesty zarazil. „Ech, prosím za prominutí, sire Hugo, ale je tady ještě jedna maličkost, kterou bych si rád ujasnil, než se dáme do těch zasnub.“

„Co je to?“

Ralf si olízl rty. Rozhlédl se po síni, jako by se chtěl ujistit, že ho nemůže zaslechnout žádný ze sluhů. Potom ztlumil hlas. „A budeš chtít tu svoji bednu pepře a zázvoru zpátky, když se rozhodneš, že ze svatby sejde?“

„Ne. Ten pepř i zázvor je tvůj bez ohledu na výsledek naší dohody.“

„Na to mám taky tvou přísahu?“

„Ano. Máš na to přísahu Nesmiřitelného Huga.“

Ralf se spokojeně zašklebil, jak se mu ulevilo, a zamnul si ruce. „Výborně, tak s tím pohneme, ne? Nemá přece cenu to nějak zdržovat, že? Okamžitě posílám sluhu pro faráře.“

Obrátil se a pelášil pryč v té nejlepši náladě, kterou měl od Hugova příjezdu na tvrz.

Hugo si povšiml nějakého pohybu ve dveřích.

Do síně vešel Dunstan, obličej celý zakaboněný. Zastavil se až před židlí, na které seděl Hugo. V očích měl výraz naprostého znechucení.

„Máme tu problém, můj pane.“

Hugo se na něho zamyšleně podíval. „Z tvého výrazu by se zdálo, že jsme se octlí na samé hranici zkázy. Co se děje, Dunstane? Jsme obklíčeni?“

Dunstan jeho poznámku ignoroval. „Před pár minutami si zavolala lady Alice do svých komnat dva muže, aby naložili do nákladních vozů její zavazadla!“

„Výborně. Jsem rád, že nepatří mezi ženy, které se vždy s balením příliš mazlí.“

„Nevěřím, že tě bude taky tolik těšit, až se dozvíš, co si ta ženská myslí, že na vozy taky naloží, sire.“

„No? Nenapínej mě, Dunstane. Co vlastně zabalila, že tě to tak otrávil?“

„Kameny, můj pane!“ Dunstanovy rysy ztvrdly. „Celé dvě bedny! Nejen že povežeme takovou spoustu kamení, že by se z toho dal postavit zahradní plot, ale dala nám taky jasně najevo, že musíme odvézt ještě jednu bednu knih, pergamenu, brk a inkoustu!“

„Hm.“

„A čtvrtá je nacpaná nějakým divným alchymistickým náradím!“ Dunstanův obličej potemněl potlačovanou zuřivostí. „A pak je tady ještě problém s jejíma šatama, botama a osobníma věcmi.“

„Lady Alice má hodně šatstva a oblečení?“ zeptal se Hugo příjemně překvapen.

„Ne, ale požádala ještě o jednu bednu. Mylorde, tys přece tvrdil, že jsme na moc důležité výpravě, že rychlost je přímo zásadní a že nesmíme ztrácet čas!“

„To je pravda.“

„U ďáblových zubů, sire, my jsme skupina žoldnéřů, a ne parta kočovných žonglérů!“ Dunstan podrážděně rozhazoval rukama. „Ptám se tě, jak máme pospíchat za naším cílem, když s sebou musíme tahat procesí nákladních vozů narvaných sbírkou kamení a alchymistického haraburdí nějaké ženské?!“

„Ta ženská, o kterou běží, je moje nastávající manželka,“ pronesl Hugo klidně. „Budeš poslouchat její rozkazy, jako by byly moje vlastní.“

Dunstan na něho zůstal civět. „Ale já myslel...“

„Dohlédni na cestovní přípravy, Dunstane!“

Dunstan sklapl rozevřená ústa, až to cvaklo. „Ano, můj pane. Smím se zeptat na cíl naší cesty?“

„Ještě nevím. Po zasnubách už budu vědět.“

„Bez urážky, ale mám takový nepříjemný pocit, že bez ohledu na směr, kterým se vydáme, dorazíme do stejného cíle.“

„A jaký cíl to je?“ zeptal se Hugo zdvořile.

„Potíže,“ zamumlal Dunstan.

„No vida, je přece příjemné být zase na známém území, ne?“

Dunstan to nepovažoval za hodné odpovědi. Výhrůžně si cosi zabručel pod vousy, otočil se a vydal se ke dveřím.

Hugo se rozhlédl po hale. Nebyly tady dokonce ani jedny vodní nebo alespoň pískové hodiny, které by ukazovaly, jak plyne čas. Najednou ho vytrhl z prohlídky klapot kroků a skřípání dřevěné hole na schodech hradní věže.

Objevil se Benedikt. Mladík vypadal zjevně vystrašeně, ale také velmi rozhodně. S hrdě napřimenými rameny vyrazil k Hugovi.

Hugo si ho zamyšleně prohlížel. Až na zmrzačenou nohu byl Alicin bratr vysoký a dobře rostlý. Nedostatek pořádných svalů na ramenou a hrudi naznačoval, že neprodělal žádný výcvik ve zbrani.

Benediktovy vlasy byly tmavší než sestřiny zářivě rzzavé, až skoro temně hnědé. Ale jeho oči měly stejně neobvyklý odstín zelené barvy jako Aliciny a jejich živý výraz prozrazoval podobnou inteligenci.

„Můj pane, musím s tebou okamžitě mluvit.“

Hugo se naklonil kupředu, opřel se lokty o stůl a volně propletl prsty obou dlaní. „Copak je, Benedikte?“

Chlapec vrhl rychle pohled kolem a pak přistoupil blíž, aby je nikdo neslyšel. „Právě jsem mluvil se svou sestrou,“ šeptal, až syčel. „Prozradila mi ten šílený obchod, který jste vy dva uzavřeli. Tvrdí, že do jara má být za tebe zasnoubená, a potom, až se to hodí tvým cílům, že se zasnuby zruší.“

„Taková slova že použila? Až se to hodí mým cílům?“

Benedikt zlostně pokrčil rameny. „Říkala něco přesně v tom smyslu, ano. Říkala, že jsi muž, který si cení praktických a využitelných věcí.“

„Tvoje sestra sama má praktickou povahu. Musíme si tady vyjasnit jednu věc, Benedikte. To sama lady Alice mluvila o zrušení zasnub na jaře.“

Benedikt se zamračil. „Co záleží na tom, kdo to vyslovil? Je jasné, že tohle nejsou žádné skutečné zasnuby, když mají za pár měsíců skončit!“

„Beru to tak, že máš proti naší dohodě námitky?“

„To rozhodně mám!“ V Benediktových očích zaplála zuřivost. „Jsem přesvědčený, že chceš zneužít mou sestru, sire! Chceš ji jen využít pro své cíle!“

„Hm.“

„Myslíš jenom na to, abys ji svedl a využil do jara jejích služeb jako skutečné manželky, ne? A pak ji prostě odmrštíš.“

„To těžko, při tom, kolik jsem za ni zaplatil,“ zabručel Hugo. „Já nejsem člověk, co vyhazuje peníze oknem.“

„Neposmívej se tomu!“ vztekal se Benedikt. „Třeba jsem mrzák, ale nejsem blázen! Jsem Alicin bratr. Mojí povinností je ji chránit!“

Hugo si ho dlouho zkoumavě prohlížel. „Pokud nesouhlasíš s naším obchodem, je tu jiná možnost.“

„Jaká možnost?“ chtěl hned vědět Benedikt.

„Přesvědčit tvou sestru, aby mi dala jen ty informace, které potřebuji, a nepřidávala si k nim žádné podmínky.“

Benedikt udeřil pěstí do stolu. „Nemysli si, že jsem se ji nesnažil přimět k rozumu!“

„Ty víš, kde je ten kámen?“

„Ne, Alice tvrdí, že se to dozvěděla teprve před pár dny. Nechtěla mi nic prozradit, protože tehdy už jsme se doslechli, že po jeho stopě

jdeš ty.“ Benedikt se zachmuřil. „Alice okamžitě začala pracovat na svých plánech.“

„Ovšem.“

„Víš, ona je na plánování všelijakých věcí skvělá. Když se doslechla, že jdeš po tom kameni, začala okamžitě vymýšlet, jak by nás dostala pryč z lingwoodské tvrze.“

„To není všechno, co se snažila vyjednat. Neřekla ti snad, že mne přiměla ke slibu, že jí opatřím velké věno pro klášter, který si sama vybere, a tebe že pošlu do Paříže nebo Bologni studovat práva?“

„Nechci studovat práva,“ odsekl Benedikt. „To je jenom její nápad!“

„Ale chceš se přece stát nezávislým na svém strýci, nebo ne?“

„To ano, ale ne za to, že budu riskovat Alicinu pověst!“

Hugovi se Benedikta zželelo. „Tvoje sestra je u mne v bezpečí.“

„Bez urážky,“ Benedikt namítal přiškrceným hlasem, „ale nenazývají tě Nesmiřitelný Hugo jen tak pro nic za nic. Prý máš moc rád všelijaké lstivé léčky a strategie. A já se bojím, že máš s Alicí nějaké tajné plány. Jako její bratr ti nemohu dovolit, abys jí ublížil.“

To na Huga udělalo dojem. „Není na světě moc lidí, co by si mě dovolili provokovat jako ty!“

Benedikt zrudl. „Já si uvědomuji, že neumím zručně zacházet se zbraněmi a nejsem pro tebe žádný soupeř, sire Hugo. Ale nemohu jen tak stát stranou a pozorovat, jak využíváš moji sestru!“

„Ulevilo by tvým bratrským obavám, kdybys věděl, že nemám vůbec v úmyslu Alici ublížovat?“

„Co to má znamenat?“

„To znamená, že svůj slib zasnub dodržím. Od okamžiku, kdy se Alice ke mně nastěhuje, splním všechny svoje závazky vůči ní.“

„Ale to by znamenalo se s ní oženit,“ odporoval Benedikt. „A ona si tě vzít nechce.“

„To je její problém, ne?“

Benedikt vypadal zaskočeně. „Nechápu tě, sire. Přece mi tím nechceš říct, že si ji vlastně opravdu hodláš vzít za ženu?“

„Tvoje sestra je s naší dohodou spokojená. Obávám se, že s tím budeš muset být zatím spokojený i ty. Mohu ti jedině nabídnout svůj slib, že se o ni budu řádně starat.“

„Ale můj pane...“

„Řekl jsem, že máš můj slib,“ jemně opakoval Hugo. „Obvykle ho lidé považují za víc než normální závazek.“

Benedikt v obličeji zrudl ještě víc. „Ano, můj pane.“

„Nic o svém podezření neříkej svému strýci, rozumíš mi? Nebylo by to k ničemu. Sir Ralf tě neposlechne a Alici by to velice rozhněvalo.“ Hugo se usmál. „O mé reakci ani nemluv.“

Benedikt chvíli váhal. Potom jen sevřel rty v mlčenlivé rezignaci. „Ano, sire Hugo. Rozumím ti moc dobře.“

„Nedělej si zbytečně moc starosti, Benedikte. Já jsem ve válečné taktice velmi dobrý. A tahle zabere.“

„Kéž bych jen věděl, jaká ta tvoje taktika přesně je,“ zabručel Benedikt.

O tři hodiny později, když jí Hugo pomáhal do sedla, zažila Alice podivný záchvěv netrpělivého očekávání. Její plán jí vyšel. Konečně jsou ona i Benedikt osvobozeni od sira Ralfa.

Najednou, poprvé za celé ty dlouhé měsíce, se budoucnost zdála zase slibná. Sychravý větřík jí čechrал záhyby cestovního pláště. Její šedivák pohazoval chundelatou hlavou, jako by se už nemohl dočkat, až vyrazí na cestu.

Koutkem oka zahlédla Alice, jak její bratr nasedá na koně. Ačkoli mu to ztěžovala jeho chromá noha a překážela mu hůl, Benedikt se naučil překvapivě účinnému, i když poněkud zvláštnímu způsobu, jak se dostat do sedla bez cizí pomoci. Ti, kdo ho znali, se už dávno naučili, že mu žádnou pomoc nabízet nemají.

Alice si všimla, že Hugo nenápadně pozoruje, jak se Benedikt šplhá na hřbet koně. Na okamžik dostala strach, že nařídí jednomu ze svých mužů, aby Benediktovi pomohl, a moc se jí ulevilo, když to neudělal.

Hugo se na ni zrovna v té chvíli podíval a nadzvedl nepatrně obočí, jako by jí chtěl naznačit, že chápe, co si myslí. Vděčně se na něho usmála. Hugo přikývl a s lehkostí se vznesl do sedla.

Hugo to chápal. Ta nepatrná mlčenlivá výměna jako by v Alici vyvolala vlnu sympatie.

Byla si až příliš vědoma, že se Benedikt vůbec netěší z té náhlé změny v jejich životě. Sice se mu chtělo pryč z Lingwoodu stejně jako Alici, ale současně byl přesvědčený, že se asi dostali z bláta do louže.

Alice na to měla mnohem optimističtější názor. Říkala si, že se všechno docela daří.

Všechn její světský majetek a majetek Benedikta byl bezpečně naložen v jednom z Hugových nákladních vozů. Před pár minutami

sice měla jisté obavy, když si Dunstan velice razantně stěžoval na její bedny s nerosty a přístroji, ale to se záhy vyřídlilo. Alice si ovšem nebyla zcela jista, proč tvrdohlavý Dunstan najednou přestal hubovat na její zavazadla, ale spokojila se s tím, jak to dopadlo.

Zásnubní slib byla záležitost krátké chvíle, opakování jen několika slov před vesnickým farářem. Sice když Ralf vložil do Hugovy ruky její ruku, projel Alicí jakýsi podivný pocit, ale přičítala to svému vzrušení a také tomu, že není zvyklá na mužské doteky.

Vzpomněla si, že stejně tak nebyla zvyklá na polibek od muže. Navzdory tomu, že byl velmi chladný den, při pouhé vzpomínce na Hugovo objetí se celé její tělo rozechřálo.

„Tak co, paní?“ zeptal se jí Hugo, když se chopil uzdy. Okraj kabátu měl přehozený dozadu, takže byl vidět jílec meče. Na jeho černém onyxovém prstenu se odrážel sluneční svit. „Přišel čas, abys začala plnit svou část dohody. Kde je cíl naší cesty?“

Alice se zhluboka nadechla. „V Ipstoke, můj pane, kde má být zítra zahájen jarmark a veselice.“

„Ipstoke?“ Hugo se zamračil. „To je odtud víc jak den jízdy!“

„Ano, můj pane. Můj krystal ukradl jeden trubadúr jménem Gilbert. Věřím, že jarmark navštíví.“

„Tak ten kámen vzal trubadúr? Jsi si tím jistá?“

„Ano, sire. Gilbert nějakou dobu bydlel u mého strýce.“ Alice sevřela rty. „Byl to rošťák a blázen. Za tu dobu, co tam byl, se pokoušel svést každou služebnou, na kterou narazil. Jeho písně byly ubohé, a neuměl dokonce ani slušně hrát šachy.“

„Tedy skutečně špatný trubadúr.“ Hugo si ji prohlížel se značně znepokojivým a stále zkoumavějším pohledem.

„Ano. Je to také zloděj. Pod jistou záminkou navštívil i mou pracovnu a tam uviděl ten zelený krystal. Také se mne na něj hned ptal. Krátce poté, co odjel z Lingwoodu, jsem zjistila, že kámen zmizel.“

„Co tě vede k tomu, že si to namířil na ipstokský jarmark?“

Alice se usmála, spokojená se svou logickou dedukcí. „Jednou večer, když si pořádně přihnul vína, mumlal cosi o tom, že pojedou do Ipstoku zpívat tam ty svoje bláznivé popěvky rytířům sjíždějícím se při jarmarku na rytířské hry.“

„Hm.“

„Není důvodu o tom pochybovat. Je to pro trubadúra naprosto normální. Vždyť v Ipstoke bude přece skutečně spousta rytířů hledajících sportovní klání.“

„Ano,“ řekl tiše Hugo. „Pokud tam mají být rytířské hry, tak tam nebude nouze o rytíře a vojáky.“

„Přesně tak.“ Alice ho obdařila sebevědomým úsměvem. „A kde vyhledávají rytíři sportovní hry a šanci vyhrát nějaké peníze z cen při soubojích, tam jsou také trubadúři snažící se je pobavit. Není to pravda?“

„Je.“

„Domnívám se, že Gilbert si bude chtít kromě zpěvu vydělat něco také prodejem mého krystalu na trhu.“ Hugo se na chvíli odmlčel. Potom přikývl. „Tvoje logika je správná, paní. Dobrá tedy, bude to Ipstoke.“

„Je pravděpodobné, že Gilbert ještě neví, že hledáš můj kámen. Ale jestli náhodou objeví, žes mu na stopě, tak v Ipstoke dlouho nezůstane.“

„Tak si dáme pozor, aby se nedozvěděl, že jej chci, do té doby, než pro něho bude už na útěk pozdě. Ale je tu ještě jedna věc.“

„Ano?“

„Zdá se, že sis zvykla zapomínat, že pravým majitelem zeleného kamene jsem já.“

Alice se zarděla. „Můj pane, to je stále ještě otázka názoru.“

„Ne, madam. To je otázka faktu. Ten kámen je můj. Náš obchod je zpečetěn.“ Hugo zvedl ruku a dal znamení svým mužům.

Jak se výprava začala prodírat branami lingwoodské tvrze, ohlédla se Alice přes rameno. Uviděla Ralfa a své bratrance stojící na schodech hlavní budovy. Zamávala Gervasovi, jedinému, ke komu cítila nějaké sympatie. Pokynul jí na rozloučenou rukou.

Když se Alice začala obracet zpátky, všimla si, že se Ralf usmívá. Zmocnilo se jí neblahé tušení.

„Doufám, že to, co se šeptalo o mém věnu, byly pouhé pověsti,“ řekla Hugovi, který vedl svého velkého černého hřebce vedle jejího šediváka.

„Osobně pověstem moc pozornosti nevěnuji.“

Zkoumavě si ho změřila. „Nebudeš tomu věřit, pane, ale tady kolovala jistá povídka v tom smyslu, žes vlastně slíbil mému strýci celé dvě bedny koření.“

„Dvě?“

„Ano, jednu plnou pepře a druhou zázvoru.“ Alice se zachichotala nad tak nehorázným nesmyslem. „Jsem si plně vědoma, že takové přehnané dohady jsou falešné, můj pane. Nicméně mám starost, aby ses nenechal napálit. Jaké věno jsi za mne vlastně strýci Ralfovi dal?“

„Nestarej se o takové maličkosti. Není to nijak zvlášť důležité.“

„Nechtěla bych si myslet, že jsi mu naletěl, můj pane.“

Hugovy rty se v jednom koutku lehce zvedly v náznak úsměvu. „Vůbec se neobávej. Já jsem obchodník. Už dávno jsem se naučil za své peníze vydělat na každé transakci.“

Ipstoke hýřilo barvami a byl plný davů lidí. Dokonce i Benedikta opustila jeho chmurná nálada při pohledu na barevné praporce a pruhované stany, které se rozprostřely na trávníku při venkovní straně starého opevnění. Trhovci a prodavači pirohů všech možných druhů se mísili s akrobaty, žongléry, rytíři, vojáky a farmáři. Kolem různě pobíhaly děti a řičely nadšením.

Masivní váleční koně čněli nad dlouhouchými osly a pivovarskými koňmi. Zavazadlové povozy naložené zbrojí se valily kupředu vedle vozíků plných zeleniny a vlny. Mezi davy se prodírali trubadúři a minstrelové.

„Přisahám, že jsem za celý svůj život neviděl tolik lidí na jednom místě!“ Benedikt se užasle rozhlížel kolem. „Člověk by skoro uvěřil, že je tady dneska celá Anglie.“

„Ne úplně,“ řekla na to Alice. Stála s Benediktem na mírném návrší, kde se Hugo rozhodl, že nechá postavit svůj ponurý černý stan. Nad hlavou se jí ve vzduchu třepetaly černé vlajky. Hugův výběr barev byl v příkrém kontrastu se živými červenými, žlutými a zelenými barvami sousedních stanů a vlajek. „Očekávám, že až odjedeš do Paříže a Bologni, tak tam uvidíš ještě mnohem krásnější věci, než je tohle.“

Z Benediktových očí rázem zmizelo vzrušení. „Alice, neměla bys mluvit o tom, že odjedu do Paříže a Bologni, jako by to byla hotová věc!“

„Nesmysl.“ Alice se usmála. „Ted’ už je to téměř jisté. Sir Hugo na to dohlédne. Je to součást naší dohody a všichni mě ujišťují, že on své slovo vždycky dodrží.“

„Mně je jedno, jakou dohodu jsi s ním uzavřela. Já sice našeho strýce neměl nijak zvlášť rád, ale je vždycky lepší jednat s čertem, kterého znáš, než s tím, který má takovou pověst jako Nesmiřitelný Hugo.“

Alice se zamračila. „Ted’ se už jmenuje Hugo ze Scarcliffu. Nemluv o něm jako o Nesmiřitelném.“

„Proč ne? Tak mu říkají i jeho vlastní muži. Mluvil jsem se sirem Dunstanem. Ten povídal, že je to správné jméno pro Huga. Říká se, že nikdy neopouští svůj cíl.“

„Také se říká, že jeho slib je silný jako řetěz ze španělské oceli, a to je všechno, co je pro mne důležité.“ Alice tu záležitost mávnutím ruky odsunula stranou. „Už dost. Musím dohlédnout na svůj díl naší dohody.“

Benedikt na ni udiveně pohlédl. „Co tím chceš říct? Dovedla jsi přece sira Huga sem do Ipstoku a řekla jsi mu jméno toho trubadúra, co ti ukradl zelený krystal. Nemusíš už dělat nic víc!“

„Tak jednoduché to zase nebude. Zapomínáš, že ty i já jsme jediní, kdo trubadúra Gilberta zná. Nikdo jiný z Hugových vojáků ho nikdy neviděl.“

Benedikt pokrčil rameny. „Sir Hugo se doptá. Gilberta brzy najdou.“

„Ale co když Gilbert používá jiné jméno?“

„Proč by to dělal?“ naléhal Benedikt. „Přece vůbec nemá tušení, že ho sem přijel hledat sir Hugo.“

Alice se nad tím na okamžik zamyslela. „Nemůžeme si být jistí. Ne, nejrychlejší způsob, jak najít Gilberta, bude, když se vmísím do davu a vyhledám ho tam. Musí tady někde být. Jenom doufám, že můj zelený krystal ještě neprodal. To by všechno dost zkomplikovalo.“

Benedikt na ni zůstal koukat. „Ty chceš hledat Gilberta sama?“

„Můžeš mě doprovodit, jestli chceš.“

„To nemyslím. Prodebatovala jsi tenhle plán se sirem Hugem?“

„Ne, ale nevidím, že by na tom tak moc záleželo.“ Alice zmlkla, když se k nim přes trávník vydal Dunstan.

Nemohla přehlédnout, že Dunstan má mnohem veselejší náladu než kdykoli předtím. Jeho podmračné a nudné chování tentokrát oživoval výraz nadšení a příjemného očekávání. Krok měl téměř neposedný. Na sobě měl drátěnou košili a v podpaží držel nedávno vycíděnou helmu.

„Má paní,“ pozdravil s úsečnou formálností Dunstan Alici. Začalo se rychle ukazovat, že ji zrovna moc v lásce nemá.

„Zdravím tě, sire Dunstane.“ zamručela Alice. „Vypadáš, jako bys šel do války.“

„Nic tak krotkého. Jdu do souboje.“

Alici to překvapilo. „Ty se zúčastníš souboje? Ale jsme tady přece obchodně.“

„Došlo ke změně plánů.“

„Ke změně?!“ Alice na něho zůstala překvapeně zírat. „Víš sir Hugo o té změně?“

„A kdo si myslíš, že tu změnu udělal?“ zeptal se jí Dunstan ironicky. Pak se obrátil k Benediktovi. „Potřebovali bychom trochu pomoci se zbrojí a koňmi. Sir Hugo navrhl, že bys mohl přiložit ruku k dílu i ty.“

„Já?“ lekl se Benedikt.

Alice se zamračila. „Můj bratr není vycvičený v ovládání zbraní a válečných koní.“

Dunstan poklepal Benediktovi na rameno. „Sir Hugo říkal, že je nejvyšší čas, aby se v takových mužských záležitostech už vycvičil.“

Benedikt se zakymácel a pomocí hole vyrovnával rovnováhu. „Já se ale nijak zvlášť ty věci učit netoužím.“

Dunstan se zašklebil. „Mám pro tebe novinku, mladíku. Teď jsi muž sira Huga a náš pán věří, že se nevyplatí mít v usedlosti muže, kteří nejsou řádně vycvičení a se kterými se v případě obléhání nedá počítat.“

„Obléhání?!“ Alice byla hrůzou bez sebe. „Tak počkat! Nedovolím, aby byl můj bratr vystavován možnému zranění!“

Benedikt se na ni rozzlobil: „Já nepotřebuju žádnou ošetřovatelku, Alice!“

„Samozřejmě že ne, chlapče.“ Dunstan se zašklebil na Alici. Jeho výraz prozrazoval, že ví, že tenhle malý souboj vyhrál on. „Tvůj bratr bude brzy mužem. Už se dávno měl všem mužským záležitostem naučit.“

„Ale on má studovat práva!“ vyjekla Alice, naprosto zděšená. „No a? Mně se zdá, že každý muž, který bude studovat práva, bude obzvlášť potřebovat umět se sám ochránit. Bude mít bezpočtu nepřátel.“

„Ale no tak, podívej...“ začala Alice divoce. „Já nedovo...“

Dunstan ji ignoroval. „Pojď, Benedikte, jde se. Vezmu tě do shromažďovacího stanu a představím tě tam ostatním rytířům.“

Benedikta to začalo zajímat. „Dobrá.“

„Benedikte, zůstaneš hezky tady, slyšel jsi?“ vyštěkla Alice.

Dunstan se ďábelsky zachechtal. „Kdo ví, Benedikte? Sir Hugo má v plánu zaujmout za chvíli místo na kolbišti. Třeba ti dovolí, abys mu pomáhal s jeho osobní zbrojí.“

„Vážně si to myslíš, pane?“ Benedikt byl ještě zvědavější.

„U všech svatých!“ Alice nemohla uvěřit svému sluchu. „Neříkej mi, že se sir Hugo chystá vážně utrácet zbůhdarma čas nějakým hloupým soubojem!“

Dunstan jí věnoval úsměv jako sluníčko. „Ty se máš stejně tolik co učit jako tvůj bratr, lady Alice. Samozřejmě že se sir Hugo dneska dostaví na kolbiště! Je tady i Vincent z Rivenhallu.“

„Kdo je Vincent z Rivenhallu?“ chtěla vědět Alice. „Co s tím má ten společného?!“

Dunstan nadzvedl huňaté obočí. „Nemám žádných pochyb, má paní, že ti to tvůj zaslíbený manžel brzy vysvětlí sám. Rozhodně není na mně, abych to udělal. A teď mě prosím omluv. Máme s Benediktem nějakou práci.“

„Stůj.“ Alice teď nasadila smířlivý tón. „Vůbec se mi poslední vývoj událostí nelíbí.“

„Budeš si muset svoji nespokojenost a ostatní stížnosti vyřídit se sirem Hugem,“ zabručel Dunstan. „Tak pojd', Benedikte.“

„Počkat!“ zavelela Alice. „Já potřebuji, aby mi Benedikt pomáhal!“

„Ale Alice...“ ozval se nešťastně Benedikt.

„Dneska odpoledne nebudeš Benedikta potřebovat na nic,“ ujišťoval ji Dunstan.

Upřela na něho zuřivý pohled. „A řekl bys mi prosím, sire Dunstane, jakpak to asi víš?“

„No to je přeci zřejmé.“ Dunstan ji obdařil naprosto nevinným úsměvem. „Budeš mít sama na práci velmi důležité věci.“

„Jaké velmi důležité věci?“ zeptala se ledově.

„To je přece jasné. Jak tomu tak bývá, jako čerstvě zasnoubená paní budeš chtít jistě sledovat, jak tvůj budoucí choť ukazuje na kolbišti svou válečnickou dovednost.“

„Nic takového nemám v úmyslu!“

„Nesmysl,“ prostě prohlásil Dunstan. „Všechny dámy hrozně rády sledují souboje.“

Dřív než se Alice zmohla na další zlostnou odpověď, Dunstan rychle odtáhl Benedikta pryč, směrem k jednomu z velkých shromažďovacích stanů. Příštířsky pro diváky byly postaveny na

opačném konci velkého pole. Rytíři, nižší šlechta a zbrojnoši se shromažďovali pod nimi, aby se připravili na dnešní zápolení.

Alice byla hněvem bez sebe. Nemohla uvěřit, že Hugo změnil svoje plány najít zelený kámen jenom kvůli nějakému hloupému zápolení. Nedávalo to smysl.

Když Dunstan s Benediktem zmizeli v davu, prudce se otočila a vyrazila směrem k černému stanu. Vyzpovídá Huga a dá mu najevo, co si o téhle situaci myslí. Je přece směšné, aby se účastnil nějakého zápolení, když má na práci daleko zásadnější věci.

Náhle se s trhnutím zastavila, když zjistila, že jí v cestě stojí mohutný válečný vraník. Okamžitě zvíře poznala. Nebylo pochyb, podle obrovských kopyt, široké hlavy, svalnatých plecí a robustního trupu šlo o Hugova vzácného hřebce. Do nosu ji udeřil pach naolejované oceli a kůže.

Alice překvapeně zamrkala, když její pohled padl na Hugovu obutou nohu ve třmeni. Vypadala tak veliká! Její oči se pomalu zvedaly. To bylo poprvé, co ho viděla ve zbroji. V teplém slunečním odpoledni se jemně lemování spojů brnění jasně blýskalo. Helmici měl zastrčenou pod paží.

Nesmiřitelný Hugo vbuzoval dost respektu i ve své nejlepší náladě, ale když byl oblečen do válečnické zbroje, tak na něho byl skutečně odstrašující pohled. Alice si zaclonila rukou oči, aby viděla nahoru.

„Slyšel jsem, že existuje nový zvyk mezi dnešními dámami dát jejich oblíbenému rytíři něco, co by mohl mít během souboje při sobě,“ tiše pronesl Hugo.

Alice zalapala po dechu a pak spěšně nabrala novou energii. Musela si připomenout, že je zuřivostí bez sebe. „Můj pane, že se nehodláš zúčastnit soubojů?“

„Bylo by nápadné, kdybych se jich nezúčastnil. Nechci vzbudit podezření ohledně pravého důvodu, kvůli kterému tady v Ipstoku jsem. Naší taktikou bylo, pokud si laskavě vzpomeneš, vmísit se do davu.“

„Nezdá se mi nutné, abys ztrácel spoustu času hraním hloupých her na hřbetě svého koně, když bys měl stopovat trubadúra Gilberta.“

„Hloupých her?“

„Podle mého názoru to není nic jiného.“

„Ach tak. Je ale mnoho dam, které velice baví sledovat tyto soutěže.“ Hugo schválně udělal pauzu. „Obzvláště tehdy, když se jich účastní jejich manželé.“

„Když já jsem se ale nikdy moc o takové hry nezajímala.“

„Dáš mi tedy nějakou zástavu?“

Alice si ho podezíravě prohlížela. „Jakoupak zástavu?“

„Šátek, kousek stuhu nebo krajky postačí.“

„Móda se prostě nezastaví před ničím, že, můj pane?“ Alice šokovaně vrtěla hlavou. „Jen si to představ. Dát muži krásný kus naprosto čistého plátna nebo jemnou hedvábnou stuhu, aby ji vystavoval na odiv, když zběsile běhá v blátě! Ta zástava, jak tomu říkáte, se tím pravděpodobně úplně zničí!“

„Možná.“ Hugo shlížel dolů svými neproniknutelnými očima. „Nicméně si myslím, že by bylo moudré, kdybys mi takovou zástavu, Alice, dala.“

Alice na něho němě zírala. „A pročpak, sire?“

„Protože se to očekává,“ odpovídal naprosto klidně Hugo. „Koneckonců jsme přece zasnoubeni.“

„Ty si přeješ nosit při souboji můj dárek, abys všechny přesvědčil, že jsme skutečně zasnoubeni?“

„Ano.“

„Ale co můj zelený kámen?“

„Všechno v pravý čas,“ tiše pronesl Hugo.

„Já jsem myslela, že ten kámen je pro tebe nesmírně důležitý?“

„To tedy je, a než skončí den, budu ho mít. Ale přihodilo se něco jiného, něco, co je stejně tak důležité.“

„A co to, prosím tě, je?“

„Je tady Vincent z Rivenhallu a hodlá se zúčastnit her.“

Bylo divné, jak byl Hugův hlas najednou prost veškerých emocí. Bezvýraznost jeho hlasu naháněla strach.

„A co z toho?“ zeptala se Alice nervózně. „U všech svatých, pane můj, myslela jsem, že jsi schopen obětovat trochu zábavy kvůli záchraně toho kamene.“

„Ujišťuji tě, že příležitost utkat se na bojišti s Vincentem z Rivenhallu je skoro stejně tak důležitá jako znovu najít zelený kámen.“

„Nebyla bych si pomyslela, že zrovna ty budeš mít potřebu něco si dokazovat na druhém rytíři, můj pane,“ nespokojeně poznamenala Alice. „Spíš bych myslela, že jsi nad takové věci povznesený?“

„Bylo by asi moudré, kdyby sis toho o mně tolik nemyslela, Alice.“

Alici vyschlo v ústech, ale spokojila se jen se vzteklým pohledem. „Dobrá tedy, můj pane. Od této chvíle si už nebudu myslet nic!“

„Buď si jistá, že ti tu záležitost se sirem Vincentem objasním někdy jindy.“ Hugo natáhl ruku. „Momentálně ale spěchám. Tvou zástavu, budeš-li tak laskava.“

„Tohle je opravdu trochu příliš.“ Alice pohlédla na své šaty. „Předpokládám, že by sis mohl vzít stuhu lemující můj rukáv. Pokud si ovšem myslíš, že je to absolutně nezbytné.“

„To tedy je.“

„Pokus se, abys ji neumazal prosím. Kvalitní stuha stojí peníze.“

„Jestli ji zničím, tak ti koupím jinou. Mohu si to dovolit.“

Alice cítila, jak ji pod jeho posměšným pohledem začíná polévat horko. Oba moc dobře věděli, že koupit novou stuhu pro něho není problém.

„Tak dobře.“ Alice odpárala stuhu z rukávu.

„Děkuji ti.“ Hugo se natáhl dolů, aby od ní vzal úzký zelený proužek látky. „Můžeš souboje sledovat tam pod tím žlutobílým stanem na druhé straně kolbiště. Tam budou sedět i ostatní dámy.“

„Já nehodlám sledovat žádné souboje, sire,“ rozhořčeně mu odpověděla Alice. „Mám totiž na práci něco užitečnějšího!“

„Užitečnějšího?“

„Ano, můj pane. Půjdu hledat Gilberta. Nemá cenu, abychom celé odpoledne promarnili oba.“

Hugova obrněná ruka pevně sevřela zelenou stuhu. „Alice, nedělej si s tím trubadúrem starosti. Toho velice brzy najdeme. Teď budeš sledovat souboje ve společnosti ostatních divaček.“

Aniž by čekal na odpověď, dal Hugo svému válečnému hřebci nějaký neviditelný povel. Obrovské zvíře se najednou neuvěřitelně čile otočilo a nedočkavě se rozběhlo směrem ke kolbišti. Pod úderý jeho kopyt se rozechvěla půda.

„Ale sire Hugo, já jsem ti přece právě řekla, že si nepřeji sledovat soubo...“ Alice otráveně zmlkla, když si uvědomila, že mluví už jen k zadku vzdalujícího se válečného hřebce.

Poprvé Alice zažila jisté pochybnosti o obchodní dohodě, kterou s Hugem uzavřela. Bylo zjevné, že její nový obchodní společník až zas tak úplně nechápe, co to je být rovnoprávnými partnery.

6

Červenolící prodavačka pirohů podala Alici křupavé pečivo plněné mletým kuřecím masem na medu. „Jo, tady bude spousta všelijakejch těch trubadúrů. Ale myslim, že sem žádného v bílý a oranžový tunice eště neviděla.“ Žena si vzala od Alice minci a hodila ji do pytlíku u pasu. „Budete si eště něco přát, paní?“

„Ne.“

Prodavačka si z rukou smetla drobky a obrátila se, aby se věnovala dalšímu zákazníkovi. „Tak co, panáčku, co si dáš? Mám tady vynikající ovocný pirohy a taky moc dobrý jehněčí. Jen si vyber.“

Alice odcházela od stánku a s nechutí si prohlížela plněný koláč. Byl už čtvrtý, který si koupila za poslední hodinu, ale nebyla si vůbec jistá, zda jej dokáže ještě vůbec pozřít.

Myslela si, že podnikne systematické pátrání po Gilbertovi, ale ukázalo se, že je to příliš těžký úkol. Dosud zvládla jenom třetinu území jarmarku. Najít jednoho jediného trubadúra v takových davech půjde jen velice pomalu.

U několika stánků a stanů se pokoušela zavést hovor, ale brzy zjistila, že nikdo není ochoten marnit čas s nějakou planou povídkou. Poté co zjistila, že trhovci, prodavači pirohů a kramáři jsou mnohem náchylnější zodpovědět její pečlivě připravené otázky, pokud si myslí, že u nich hodlá utratit slušných pár mincí, začala Alice volky nevolky nakupovat. Ke svému zklamání však už vydala téměř celý obsah své peněženky a nic se nedozvěděla. Kromě toho přitom musela zkonsumovat tři velké pirohy a dva džbány vinného jablečného moštu.

Na konci řady křiklavě pruhovaných stánků trhovců Alice zaváhala, co má dělat se svým novým pirohem. Nesnesla by pomyšlení, že ho jen tak zahodila. Jakékoli plýtvání uráželo její jemnocit.

„Hej! Dámo! Tady!“

Alice vzhlédla od pirohu a uviděla asi šestnáctiletého mladíčka, jak se schovává vzadu ve stínu plachty visící nad stánkem. Významně se na ni šklebil svým umouněným obličejem.

„Skvělejš kup, paninko. Jen se mrkněte.“ Mladíček se spěšně ohlédl přes rameno a pak vytasil zpod své špinavé halenky malou dýku.

Alice vydechla a začala ustupovat. Lupiči a kapesní zloději byli stálým postrachem všech jarmarků. Nadzvedla si sukně a chystala se k útěku.

„Ne, ne, nebojte se mě, krásná paní!“ Mladíčkovy černé oči se lekly. „Nechci vám ublížit. Menuju se Fulk. Nabízím na prodej tuhle nádhernou dýku. Jen se koukněte. Je z té nejlepší španělské ocele.“

Alice se uklidnila. „Ano, to je moc pěkná dýka, ale já žádnou nepotřebuji.“

„Třeba byste ji mohla dát svému muži jako dárek?“ navrhoval Fulk a tvářil se velmi naléhavě. „Mužskému se vždycky pěkná dýka hodí.“

„Sir Hugo má už tak dost zbraní,“ odmítla ho Alice. Pořád se ještě zlobila, že sir Hugo dal přednost tomu, promarnit celé odpoledne na kolbišti.

„Žádné mužské nemá dost kvalitní ocele. Pojdte jen blíž, paninko, a prohlídněte si tu řemeslnou prácičku!“

Alice si téměř bez zájmu dýku prohlížela. „Kde jsi ji sehnal?“

„Můj otec prodává dýky a nože u stánku na druhý straně kolbiště,“ vysvětloval pohotově Fulk. „Já mu pomáhám tak, že se vmísím mezi dav a hledám zákazníky.“

„Hochu, vymysli si nějakou jinou povídačku.“

„No tak jo.“ Fulk zaklel. „Když musíte znát pravdu, tak jsem ji našel ležet vedle cesty. Je to škoda, ne? Myslím, že patří nějakému pocestnému, co tudy projížděl. Určitě ji náhodou ztratil.“

„Spíš ji někdo štípnul ze stánku nožíře!“

„Ale ne, to ne, paninko. Já můžu vodpřísáhnout, že sem k týdle dýce přišel naprosto počestně.“ Fulk otáčel dýkou, aby byla vidět vykládaná rukověť. „Vidíte, jak je krásná? Vsadím se, že tohle jsou vzácný a cenný kameny.“

Alice se znuděně usmála. „Nemá cenu, abys na mně zkoušel své triky, hochu. Já mám v peněžence už jenom pár drobných a ty musím utratit za něco mnohem důležitějšího, než je tahle dýka.“

Fulk ji obdařil andělským úsměvem. „A copak si to přejete nakoupit, paninko? Prostě mi to jen řekněte a já to seženu. Potom mi za to zaplatíte. Uspoří vám to spoustu lítání mezi těmahle špinavejma stánkami.“

Alice si ho zkoumavě přeměřila. „To je velká pomoc.“

Svížně před ní vysekl skoro dvorní poklonu. „Je mi potěšením vám sloužit, má paní.“

Najednou Alici napadlo, že by jí přece jenom mohl nějak pomoci. „Já hledám jistou informaci.“

„Informaci?“ Fulk zastrčil dýku zpátky pod halenu s gestem zkušeného obchodníka. „To nebude problém. Já informace prodávám často. To byste koukala, kolik lidí si potřebuje koupit zrovna tenhle druh zboží. Tak teda jakou informaci zrovna sháníte?“

Alice mu vyprávěla příběh, který si vymyslela pro prodavače pirohů a trhovců. „Hledám jednoho krásného trubadúra, který má hnědé vlasy, malou bradku a světlemodré oči. Má rád hlavně žluté a oranžové haleny. Slyšela jsem ho zpívat. Chci si poslechnout víc jeho písní, ale v tom davu ho nemohu najít. Neviděl jsi ho náhodou?“

Fulk naklonil hlavu na stranu a vrhl na ni rafinovaný pohled. „Jste do toho trubadúra zamilovaná?“

Alice začala mumlat jakési podrážděné námitky, ale pak se vzpamatovala. Vydala ze sebe cosi, co doufala, že vypadá jako milostný vzdech. „On je tak pohledný!“

Fulk si zhnuseně odfrkl. „Nejste jediná, paní, která si to myslí. U zubů svatého Anselma, já nevím, co na těch trubadúrech porád máte! Vypadá to, že se jim u nohou válejí v mdlobách samý krásný paničky!“

Alice se zarazila. „Takže ty jsi ho viděl?“

„No jo. Viděl jsem toho vašeho fešného básníka.“ Fulk pokrčil významně jedno rameno. „Jeho halena je moc pěkná, přesně jak jste říkala. Já sám dycinky taky dávám přednost žlutý a oranžový.“

„Kde jsi ho viděl?“ nedočkavě se vyptávala Alice.

„Naposledy bavit skupinu rytířů u jednoho táborového ohně. Já jsem byl náhodou zrovna docela blízko a slyšel jsem ho.“

„To tehdy jsi náhodou šlápl na ztracenou dýku?“

„Čistě náhodou jo.“ Fulka se náznak jejího podezření ani nedotkl. „Rytíři jsou bezstarostná cháska, zvlášť když vypijí příliš pohárů vína. Všude ztrácejí dýky a peněženky a tak. Takže, kolikpak mi zaplatíte za to, že vám najdu toho vašeho fešáckýho trubadúra?“

Alice prohledala téměř prázdnou peněženku. „Mám tady už jenom pár mincí. Předpokládám, že ta informace stojí za jednu z nich. Možná za dvě, jestli si s ní pospíšíš.“

„Platí.“ Fulk se opět zašklebil. „Pojďte se mnou, paní. Já vím, kde toho trubadúra hledat.“

„Jak to, že jsi si tím tak jistý?“

„Říkal jsem vám přece, že nejste jediná ženská, co se do něho zamilovala. Včera v noci jsem ho slyšel, jak šeptá jedný blondýnce, že se s ní dneska sejde tady, mezitím co její pan manžilek bude bojovat na kolbišti.“

„U všech svatých,“ zamumlala Alice. „Ty jsi skutečně pramen informací.“

„Dyk jsem vám říkal, že se informace prodává stejně jako všechno ostatní a přitom to ani nejní takový riziko.“ Fulk se otočil a vydal se furiantským krokem do bludiště stánků.

Alice zahodila svůj nenačatý piroh a spěchala za Fulkem.

Patnáct minut nato zjistila, že se nachází na samém okraji území pro jarmark. Nervózně se ohlédla zpátky, zatímco ji Fulk odváděl dál podél staré kamenné zdi, která obklopovala hrad Ipstoke. Davy lidí už nechali za sebou a Alice se octla s Fulkem sama.

Následovala ho do mírného kopce. Když došla až k vrcholu, ještě jednou se ohlédla. Zjistila, že přes vrcholky stanů a vlajek dohlédne až na vzdálené kolbiště.

Shromáždil se tam hrozn diváků, kteří chtěli sledovat bitvu. Zrovna když se Alice dívala, ozval se hlasitý pokřik. Jeho zvuk k ní donášel mírný větřík. Právě proti sobě vyrazily dvě nepřátelské skupiny rytířů ze dvou konců kolbiště.

Alice zamrkala, když do sebe narazily. Několik koní a mužů se dostalo do nebezpečné vřavy. Zbroj se blýskala ve slunci a koně ržáli. Alice se přistihla, že hledá známý černý prapor, ale rozpoznat Huga, či kteréhokoli z jeho mužů, bylo na takovou vzdálenost zcela nemožné.

„Tudy, paní,“ šeptal Fulk. Obešel jednu ze zchátralých budov. „Pospěšte si.“

Alice si říkala, že Hugo je moc chytrý na to, aby se nechal zranit. Rytíři jako on žili nacvičováním soubojů. Ani její otec nebyl žádná výjimka. Sir Bernard strávil většinu svého života v severní Francii, kde hledal v nekonečné řadě turnajů slávu a bohatství. A ještě něco Bernard na těchto výpravách hledal, pomyslela si zlomyslně Alice. Únik od svých manželských a otcovských povinností.

Na svého otce měla jenom střípky vzpomínek a ty se táhnou lety, asi jako když se od sebe rozutíkají korálky na přetrženém

náhrdelníku. Bernard byl hezký člověk, který se rád srdečně smál. Měl kudrnatý zrzavý plnovous a živé zelené oči. Choval se hřmotně a vychloubačně, byl nadšeným lovcem, účastníkem soubojů a podle Heleny, Aliciny matky, i nadšeným návštěvníkem londýnských bordelů.

Býval většinou pryč, ale jeho návštěvy na tvrzi byly v Alicině dětství vždycky velkou událostí. Zaplavil pokaždé celou domácnost dárčky a vyprávěním. Popadl dcerku do náruče a nosil ji po hlavní síni. Dokud byl otec doma, připadalo Alici, že se všechno, včetně její matky, rozzářilo a rozjasnilo štěstím.

Ale až příliš brzy nato se obvykle Bernard znovu vydával na nějaké daleké turnaje, nebo podnikal dlouhé výlety do Londýna. V mnoha Aliciných vzpomínkách z dětství byla její matka, jak pláče po některém z těch Bernardových přechastých odjezdů.

Když se narodil její bratr a dědic, rodina vídala Bernarda mnohem častěji. V té době Helena doslova zářila. Ale poté co se Benedikt zranil a jeho pád z koně zanechal trvalé následky, vrátil se Bernard ke starým zlovykům. Výlety do Londýna a do severní Francie byly ještě častější, ještě delší.

Jak léta mījela, Helena reagovala na manželovu prodlužovanou nepřítomnost tím, že trávila stále více času prací na své příručce nebo mícháním nejrůznějších lektvarů a mastí. Zdánlivě posedlá svým studiem, vzdalovala se stále více vlastním dětem. Pozdější roky už Helena nevídala manželovy krátké návštěvy jako kdysi, se štěstím zářícíma očima. Dobré ale bylo, pomyslela si Alice, že po jeho odjezdech už matka netrávila dlouhé hodiny pláčem.

Jak se její matka zavírala stále na delší a delší dobu v samotě své pracovny, Alice postupně přebírala tisíce povinností vyplývajících z řízení domácnosti a celé usedlosti. Také se chopila úkolu vychovávat Benedikta. Obávala se, že její snaha nahradit mu matku i otce nebyla završena zrovna velkým úspěchem. Nebyla například schopná vynahradit mu bolest, kterou způsobilo otcovo bezohledné odmrštění vlastního syna. Tichý vzdor v Benediktových očích při jakékoli zmínce o jejich otci způsoboval, že se Alici vždycky chtělo plakat.

Ale vědomí, jak zoufale zklamala, jí došlo až teprve tehdy, když se jí podařilo ztratit Benediktovo dědictví.

„Paní?“

Alice zahнала melancholické vzpomínky. „Kam jdeme, Fulku?“

„Tiše.“ Divoce na ni mával, aby byla zticha. „Copak chcete, aby nás uslyšeli?“

„Chci vědět, kam mě vedeš.“ Kráčela kolem rozpadající se dřevěné kůlny a viděla ho, jak se krčí za hustým listnatým keřem.

„Včera v noci jsem slyšel toho trubadúra, jak říká tý blondatý panince, že se s ní sejde tady dole v křoví u potoka.“

„Jsi si tím jistý?“

„Jestli tam dole nebude, tak mi nezaplatíte,“ řekl velkoryse Fulk.

„Tak dobře, veď mne.“

Fulk se vnořil do houští, které skrývalo potok. Alice zvedla sukně a opatrně šla za ním. Napadlo ji, že si zcela zničí měkké kožené botky.

Okamžik nato ji na místo přibíl ječivý výkřik. Popadla Fulka za paži.

„Co to bylo?“ zašeptala k smrti vyděšená.

„Určitě asi ta blondýnka,“ zamručel Fulk beze známky překvapení.

„Někdo jí ubližuje. Musíme jí jít na pomoc!“

Fulk zamrkal a pak na ni zůstal civět, jako by byla šílená. „Já si ale nemyslim, že by zrovna vod nás teď chtěla nákou pomoc.“

„Proč ne?“

„Podle toho, jak to zní, tak bych řek, že jí ten váš trubadúr docela slušně brnká na tu její harfíčku.“

V dálce se ozvalo další zakvílení ženského hlasu.

„Brnká na harfíčku? Tomu nerozumím. Někdo té ženě strašně ubližuje! Musíme něco podniknout!“

Fulk obrátil oči v sloup. „Ten trubadúr ji, moje pani, tam v trávě krásně píchá!“

„Píchá?! Chceš tím snad říct, že je snad nějaký polštářek na jehly nebo co? Prokrálepána, proč by jí něco takového dělal?“

Fulk lehce zasténal. „Copak to nechápete, paninko? Von se s ní právě miluje!“

„Tady?! V tom křoví?!“ Alice byla tak šokovaná, že dokonce zakopla o nějakou větev a skoro upadla přímo na nos.

„A kde jinde?“ Fulk ji zachytil, aby nabrala rovnováhu. „Sotva můžou používat stan jejího starýho, ne? A trubadúr žádnéj stan přeci nemá!“

Alice cítila, jak ji polévá horko. Bylo nepříjemné, když si uvědomila, že tenhle hoch, který je sotva starší než Benedikt, toho ví o takových věcech mnohem víc než ona sama.

„Ach tak.“ Snažila se, aby to znělo úplně normálně.

Fulk se smíloval nad jejími zjevnými rozpaky. „Chcete tady počkat, dokud neskončejí?“

„No, asi ano. Rozhodně je nechci vyrušit.“

„Jak si přejete.“ Fulk natáhl ruku. „Já splnil svoji část dohody. Kdybyste byla tak hodná a vyplatila mě, tak bych šel po svých.“

Alice se zamračila. „Jsi si naprosto jistý, že ten trubadúr s tou dámou tady je Gilbert?“

„Jen se koukněte tamhle.“ Fulk kývl hlavou na pestrou hromádku žlutého a oranžového šatu, který ležel na trávě pod větvemi jednoho stromu, jež dosahovaly až na zem.

Alice sledovala jeho pohled. „To opravdu vypadá jako Gilbertova halena. A myslím, že vidím i jeho loutnu.“

Surový mužský sten se rozezněl okolní zelení, právě když Alice podávala Fulkovi svou poslední minci.

„Podle tohoto zvuku bych řekl, že teďka si hraje ten trubadúr na svůj vlastní nástroj. A řekl bych, že to je lesní roh.“ Fulkovi prsty se pevně semkly kolem mince. „Ale nebojte se, paninko. Slyšel jsem ho, jak povídá tý blondýnce, že má na víc než na jednu melodii.“

Alice se zase zamračila. „Nemyslím, že ti zrovna rozumím...“

Ale to už Fulk zmizel v křovinách.

Alice zaváhala, ne zcela jista, jak dál. Hodlala se Gilbertovi postavit, jakmile se s ním setká, a požadovat navrácení zeleného kamene. Ale teď si poprvé položila otázku, zda bude vůbec ochoten se přiznat, že ho má. Co bude asi dělat, když popře, že by o kameni cokoli věděl?

Anavíc tady byla ta trapná záležitost s jeho blondátou dámou. Co se asi tak říká muži a ženě, kteří se právě pomilovali? Alice netušila. A co víc, to milování bylo zjevným cizoložstvím.

Musela si přiznat, že Gilbert je mnohem drzejší, než si představovala. Tím, jak se odvážil svěst vdanou ženu, riskoval kastraci, nebo dokonce smrt z rukou jejího manžela. Muž, který je ochoten obětovat své vášni tolik, se Alici asi vysměje, až na něm bude chtít vrátit její kámen.

Napadlo ji, že by všechno bylo mnohem jednodušší, kdyby ji býval doprovázel Hugo. On by si nedělal hlavu s tím, jak se postavit Gilbertovi tváří v tvář.

Pak věřte muži, když vyvádí hlouposti na kolbišti, zatímco by měl mít mnohem důležitější věci na práci, pomyslela si podrážděně.

Vyděsilo ji další zachroptění. Tentokrát to znělo hlasitěji než poprvé, jako kdyby se blížilo nějakému vrcholu nebo překážce. Najednou si uvědomila, že vůbec netuší, jak dlouho může takové milování trvat. Třeba se Gilbert s tou dámou vyříti z křovin každou chvíli a uvidí ji tady, jak tam stojí a vypadá trapně.

Pokud má něco dělat, tak to musí udělat rychle.

Alice se zhluboka nadechla, aby se uklidnila, a pak hrdinně vykročila k hromádce odloženého šatstva. Když došla až k ní, uviděla, že tam Gilbert nechal nejenom svou loutnu, ale vedle své haleny i malou plátěnou tašku.

Taška byla přesně tak velká, aby se do ní vešel velký kámen.

Alice opět zaváhala, ale potom si připomněla, že to Gilbert je zloděj, který ukradl její krystal. Má tedy rozhodně právo si jej vzít zpátky.

Pokradmu odklopila chlopeň tašky. Uvnitř ležel předmět přibližné velikosti ztraceného kamene. Byl zabalený do nějakého starého hadru.

Třesoucími se prsty ho Alice zvedla, vyndala z tašky a odhrnula část špinavé látky. Zamrkal na ni známý matný lesk podivného, kalně zeleného krystalu. Jeho široké plochy zachytávaly světlo, ale odrážely ho znatelně slaběji.

Její kámen si nikdo nemohl splést. Alicí projel pocit uspokojení. Nebyl to žádný zvlášť krásný kus krystalu, ale jí připadal úžasný. Nikdy žádný podobný kámen nebo krystal ještě neviděla. Měla pocit, že obsahuje nějaké tajemství, i když za tu krátkou dobu, co ho měla ve svém držení, nebyla schopná rozumně určit, jaké tajemství to je.

Chraplavý výkřik hned vedle v křovinách s Alicí prudce trhl. Vyskočila na nohy, kámen v ruce. Pak uslyšela Gilbertův hlas.

„Až budu zpívat mužům tvého manžela dneska večer u ohně, cukroušku, tak budeš vědět, že tou ženou v mé písni jsi ty. Nebudeš se červenat?“

„No samozřejmě, ale kdo by si toho ve tmě všiml?“ Dotyčná dáma se zasmála. „Ty jsi skutečně rošťák, pane trubadúre!“

„Děkuji ti, madam.“ Gilbert se zasmál. „Budu zpívat o tvých alabastrových řadrech a smetanových stehnech. A o medu a o rose, které jsem dneska večer našel mezi těmi stehýnkami. A tvůj pán nebude mít ani tušení, o čem to zpívám.“

„Ty se radši modli, aby mě můj manžel v té tvojí písničce nepoznal,“ pravila ironicky neznámá dáma, „jinak určitě přijdeš osvojit krásnou loutničku!“

Gilbert smíchy řičel. „Z lovu by určitě nikdo neměl radost, kdyby v něm nebylo i riziko. Někteří muži dávají přednost hrám na kolbišti, já dávám přednost hrám mezi hebkými stehýnkami jejich paniček.“

Alice už déle neváhala. Tisknouc v rukách kámen s hadrem, dala se na útěk. Mohla se jenom modlit, aby Gilbert neslyšel její dupání v měkké půdě.

Nedoběhla moc daleko, když uslyšela rozhněvaný hlas a uvědomila si, že právě odhalil ztrátu kamene.

Alice přidala. Myslela si, že ji Gilbert nezahledl.

Sotva popadala dech, když doběhla ke kamenné zdi starých hradeb. Přikrčila se za malou dřevěnou kůlnu a lapala po dechu. Ještě pár minut, říkala si, a bude v bezpečí mezi davy lidí. Tam ji Gilbert nebude moci najít.

Zhluboka se nadechla. S pulzem pádícím jako o závod se vydrápala z chatrného bezpečí kůlny a rozběhla se přes otevřené pole k první řadě stanů.

Do cesty jí najednou skočili dva chlapi ozbrojení dýkami. Jeden se na ni zašklebil bezzubými ústy, druhý měl přes jedno oko špinavou pásku.

Alice se zastavila, zkamenělá hrůzou.

„No né, koukej, co tady máme za pěknoučkou paninku s nějakým zajímavým uzlíčkem v ručičkách. Vypadá to, že nám ten kluk prodal správný typ, Huberte!“

Chlap s páskou na oku se zachmuřeně zasmál. „Taky že jo. Třeba bysme mu za jeho službičku měli fakt zaplatit.“

„Nikdy neplat’ za něco, co můžeš mít zdarma, říkám furt já.“ Bezzubý vykročil kupředu. Pokynul volnou rukou. „Dej nám ten kamínek, paninko, a nebudou žádný problémy.“

Alice se napřímila a vrhla na něho zuřivý pohled. „Tenhle kámen patří mně! Okamžitě mi jděte z cesty!“

Chlap s páskou se rozfěhl. „Vona mluví fakticky jako náká vznešená panička, že jo? Já dycky jednu z takovejch chtěl!“

„Můžeš ji mít,“ zachrochtal bezzubý. „Hned jak doděláme tuhle fušku.“

Alice k sobě tiskla kámen a otevřela ústa, aby zavolala o pomoc, ale přitom si v zoufalství uvědomila, že daleko široko není nikdo, kdo by jí pomohl.

„Už se vrátil Benedikt?“ Hugo se rozhlížel po vzdáleném konci kolbiště. Viděl, jak se tam ve větru třepetají Vincentovy korouhve. Hugem projelo chladné a povzbuzující očekávání.

„Dědečku, já nikdy nezapomenu!“

„Ne, mylordé,“ Dunstan sledoval jeho pohled. „Vida, vida. Koukám, že se Vincent z Rivenhallu konečně připravuje do pole!“

„Ano, už je také nejvyšší čas.“ Hugo se ohlédl směrem ke stanům pro soutěžící a hledal Benedikta. Nikde po něm nebylo ani stopy.

„U d'áblovy krve, kde ten hoch je?! Měl se už se zprávou o své sestře dávno vrátit!“ Hugo vyslal Benedikta, aby přivedl Alici, když se jasně ukázalo, že není mezi diváky. Jakmile si Hugo uvědomil, že Alice mezi dámami nesedí, z nějakého neznámého důvodu byl zklamaný a potom absolutně podrážděný.

Říkal si, že má právo se zlobit. Koneckonců jí přece dal konkrétní rozkaz, ale ona jej ignorovala. Přitom měl také pocít, že tady jde o něco víc.

Bezpochyby shledala, že jí bude vyhovovat, když na něho nedá, protože ho nepovažuje za svého pravého muže.

„Třeba se vůbec o klání na kolbišti nezajímá.“ Dunstan si odplivl na zem. Rozhlédl se po pestrobarevném hejnu štěbetajících dam, které seděly pod jasně žlutou plachtou podél jedné strany hrazení. „Koneckonců je to mužská zábava.“

„Ano.“ Hugo ještě jednou prohlížel dav lidí ve stanu soutěžících a přitom hledal Benedikta.

„Vzpomínám na doby, kdy dámám vůbec nezáleželo na tom, aby se chodily dívat na souboje,“ poznamenal Dunstan. „Teď z toho udělaly módní záležitost. To by i chrabrý rytíř zaplakal.“

„Už nemohu déle čekat,“ řekl na to Hugo. „Vincent je téměř připraven. Ať mi přivedou koně!“

„Ano, můj pane.“ Dunstan dal znamení rytíři, který držel uzdu Hugova černého válečného oře.

Hugo se rozhlédl po divácích. Po Alici stále ani stopy. „U božích zubů, ta dáma se bude muset moc učit!“

Ze stanu vyšel širokoplecí malý chlapec s hustým plnovousem a lesknoucíma se očkami. „Sire Hugo, zdravím tě. Slyšel jsem, že jsi

tady. Nemůžeš si nechat ujít příležitost shodit ze sedla Vincenta z Rivenhallu, co?“

Hugo se bez přílišného nadšení ohlédl na nově příchozího. „Prý sis dneska vedl dobře, Eduarde?“

„Vyhrál jsem na Aldenovi z Granthorpu krásného válečného oře a ještě k tomu trochu zbroje,“ usmíval se od ucha k uchu Eduard. „Nechal jsem tam sira Aldena hrabat se v blátě se zlomenou nohou. Zábavný pohled. Vypadal jako převrácená želva!“

Hugo nic neříkal. Neměl Eduarda rád. Byl to tvrdý žoldák, jen o pár let starší než on, který si nechával svůj meč najmout od každého, kdo dobře zaplatil. To ale samo o sobě nebyl ještě žádný velký zločin. Hugo věděl až moc dobře, že kdyby ho osud neposlal na panství Erasma z Thornewoodu, tak by si asi vybral podobnou kariéru.

Že neměl Hugo Eduarda v oblibě, pramenilo z jiných důvodů. Žoldnér byl sice zkušený válečník, ale byl také krutý a neměl žádné chování. Hugo slyšel velmi nepříjemné věci týkající se jeho násilnického chování k mladým ženám, včetně té události před pár měsíci, kdy zemřela dvanáctiletá děvčečka z krčmy kvůli jeho surovému chování. Hugo sice nevěděl, jestli je na těch řečech něco pravdy, ale klidně by tomu věřil.

„Hotovo, můj pane.“ Rytíř uklidňoval netrpělivého hřebce.

„Výborně.“ Hugo se odvrátil od Eduarda.

„Můj pane,“ Benedikt vykulhal zpoza rohu jednoho stanu, právě když Hugo strkal nohu do třmenu, a sotva lapal po dechu.

„Můj pane, já ji nemůžu najít!“

Hugo se zarazil. „Ve stanu není?“

„Ne, můj pane.“ Benedikt se zastavil a opřel se o hůl. „Třeba se prochází mezi stánky trhovců. Souboje ji nijak zvlášť nebaví.“

„Přikázal jsem jí, aby sledovala turnaj ve společnosti ostatních dam.“

„Já vím, můj pane.“ Benedikt vypadal vystrašeně. „Musíš mít s Alicí trpělivost, můj pane. Ona není zvyklá poslouchat příkazy. Raději se rozhoduje sama podle sebe.“

„Vypadá to tak.“ Hugo se usadil v sedle a shýbl se pro dřevec, který mu podal jeden z jeho lidí. Pak pohlédl na úzký proužek jasně zelené stuhy, jenž se třepotal těsně u konce zbraně.

„Můj pane, prosím tě, buď k její povaze tolerantní,“ žadonil Benedikt. „Nikdy moc dobře nesnášela, když jí někdo velel. A zvlášť ne muži.“

„Pak tedy přišel čas, aby se to naučila.“ Hugo pohlédl na kolbiště. Pod rudým praporem nasedal Vincent z Rivenhallu.

Navzdory podráždění kvůli Alici se Hugo cítil stále víc nesvůj. Nepříjemný pocit vzadu na šíji nezpůsobovala jeho nedočkavost na nadcházející souboj s Vincentem.

Něco nebylo v pořádku.

Předpokládal, že Alice nezaujala místo mezi přihlížejícími čistě kvůli své uražené ješitnosti. Hugo si byl moc dobře vědom, že jí to bylo jedno, když jí nařizoval, že musí sledovat turnaj. Byl si naprosto jistý, že jde pouze o její tvrdohlavost, a byl rozhodnut to řešit později, až po souboji s Vincentem z Rivenhallu.

Hugovi a Vincentovi bylo odepřeno uspokojení ze vzájemného měření sil vzhledem k jejich spojení s Erasmem z Thornewoodu. Erasmus neměl nejmenší úmysl nechat své nejlepší rytíře utrácet energii a rozhazovat své příjmy v boji jednoho proti druhému. Tihle dva se zavázali omezit své souboje na zřídkaivé chvíle, kdy se náhodou octli na stejném kolbišti. Jen tehdy bylo možné dát průchod starému nepřátelství pod rouškou klání.

Když se naposledy utkali jakoby v boji, Hugo srazil Vincenta jednou ranou svého kopí. Jelikož byl turnaj velkou událostí, jejíž náklady uhradili dva velcí baroni, nebylo výkupné poraženého nijak pevně stanoveno. Vítězní rytíři měli volnou ruku požadovat od svých obětí cokoli.

Všichni naprosto jasně čekali, že Hugo určí Vincentovi z Rivenhallu vysokou cenu. Přinejmenším měl právo na soupeřova drahého válečného oře a zbroj.

Hugo si ale nevzal nic. Místo toho odešel z kolbiště, nechávaje Vincenta na zemi, jako by pro něho byl pouhé nic. Byla to strašná a naprosto jasná urážka. Zpívaly se o ní balady a stále větší a větší pověsti o Nesmiřitelném Hugovi dostaly další stránku.

Avšak nikdo, kromě Huga a jeho jediného důvěrného přítele Dunstana, neznal skutečnou pravdu. Připravit Vincenta o jeho nákladnou zbroj a koně nebylo vůbec třeba. Hugo vymyslel proti Vincentovi z Rivenhallu mnohem jemnější a nekonečně účinnější taktiku, která v pravý čas vyjde plně najevo. Ještě šest měsíců, v nejhorším případě rok.

Konečný triumf pak bude také úplným vítězstvím. Hugo byl přesvědčen, že to konečně utiší bouře zuřící v jeho duši. Konečně pozná, co je to mír a klid.

Mezitím tato náhodná střetnutí na turnajových polích sloužila k udržování chuti do boje i Nositele bouří.

Hugo si strčil helmici pod paži a pohlédl dolů na Benedikta. „Vezmi dva hochy a podívej se po své sestře mezi stánky trhovců.“

„Ano, můj pane.“ Benedikt se už začal obracet k odchodu, ale pak zaváhal. „Musím se tě zeptat, sire, co hodláš udělat s Alicí, až ji najdeme?“

„To je Alicin problém, ne tvůj.“

„Ale můj pane...“

„Řekl jsem, že je to mezi Alicí a mnou. Jdi, Benedikte! Dostal jsi úkol, který máš splnit.“

„Ano, můj pane.“ Benedikt se neochotně obrátil a vmísil se zpátky do davu mužů roztroušených kolem stanů soutěžících.

Hugo se připravoval na řeč ke skupině svých lidí, kteří bojovali pod jeho černým praporem. Nedočkavě se na něho dívali. Když šli do pole s Nesmířitelným Hugem, vždycky se na tom daly vydělat slušné peníze.

Hugo už dávno přišel na to, že existuje tajemství, jak vyhrávat turnaje i bitvy. To tajemství byla disciplína a správná taktika. Neustále ho překvapovalo, jak málo mužů tohoto umění využívá.

Rytíři byli už svou povahou ukvapená a nadšenecká banda, která se vítěla do kolbiště nebo do skutečného boje bez myšlenek na cokoli jiného kromě osobní slávy a kořisti. Povzbuzovali je v tom jejich rodiče, jež se ucházeli o podobnou slávu, čest a kořist a o trubadúry, kteří skládali písně o jejich hrdinství. A pak tady byly samozřejmě také dámy. Ty dávaly přednost tomu, když mohly věnovat svou přízeň hrdinům z balad.

Takové nedisciplinované způsoby sloužily podle Huga jen zábavným písním, ale na cvičném nebo skutečném bitevním poli znamenaly veliký risk.

Hugo měl raději, když se jeho vítězství dalo předem odhadnout. Disciplína a plnění strategie, kterou předtím určil, to byly klíče k předvídatelnému výsledku. On z nich učinil základní stavební kameny techniky, kterou využíval při výcviku svých mužů.

Zbrojnoši a rytíři, kteří dávali průchod svému vlastnímu chtíčí po slávě a plundrování před ochotou plnit Hugovy rozkazy, u něho dlouho nevydrželi.

„Budete udržovat pořádek a postupovat podle taktiky, kterou jsme předtím prodebatovali,“ řekl Hugo svým mužům. „Je to jasné?“

Dunstan se ušklíbl, když si nasazoval helmici. „Ano, můj pane. Neměj strach, jsme připraveni postupovat podle tvého plánu.“

Ostatní se také souhlasně zazubili.

„Pamatujte si,“ mírnil je Hugo, „Vincent z Rivenhallu je můj. Vy se budete věnovat jen jeho lidem!“

V odpověď se mu dostalo vážného přikyvování. Všichni Hugovi muži věděli o averzi, která panovala mezi jejich pánem a Vincentem z Rivenhallu. Jejich nepřátelství nebylo žádným tajemstvím.

Spokojen, že je všechno připraveno, začal Hugo sedlat svého koně. S Alicí si to vyřídí potom.

„Počkej, můj pane!“ ozvalo se najednou Benediktovo zaječení.

Hugo se netrpělivě ohlédl. Na Benediktově tváři spatřil skutečný strach. „Co se děje?“

„Tenhle hoch Fulk tvrdí, že ví, kde je Alice!“ Benedikt ukázal na ušmudlaného mladíka asi jeho věku. „Tvrdí, že na ni šli dva muži s dýkami. Říká, že nám za nějaký peníz prozradí, kde je.“

Trochu pozdě Huga napadlo, že důvod, proč Alice nesedí pěkně s ostatními dámami nebo netrucuje ve svém stanu, je, že šla sama hledat trubadúra Gilberta.

Je přece vyloučeno, aby byla tak neopatrná!

Ale i když se Hugo snažil sám sebe uklidnit, v žaludku ho zamrazilo.

Na okamžik jeho mysl obestřela představa nešťastného obchodníka z Clydemeru ležícího s proříznutým hrdlem v kaluži krve.

Hugo se podíval na šklebícího se Fulka. „Je to pravda?“

„Ano, můj vzácný pane.“ Fulkův úsměv se rozšířil po celém obličeji. „Já jsem obchodník, víte? Prodávám informace nebo cokoli, co mi přijde do cesty. Moc rád vám povím, kde ta rezavá dáma je. Ale musíte si pospíšet, esli jí chcete zachránit dřív, než jí chytěj ty dva lapkové.“

Hugo potlačil zuřivost a strach, který se ho začínal zmocňovat. Vytlačil ze svého hlasu i myslí všechny známky pohnutí. „Mluv!“

„No teda, co se toho tejče, můj vzácnej pane, tak se musíme nejdřív dohodnout na ceně.“

„Cenou,“ řekl tiše Hugo, „je tvůj život. Mluv hned, nebo se připrav zaplatit.“

Fulk se přestal usmívat.

Alice se rozběhla ke kůlně. Její jedinou nadějí bylo, že tam doběhne dřív, než oba lupiči mávající svými dýkami.

Kdyby se dostala dovnitř, mohla by se tam zavřít.

„Chyt' ji!“ ječel ten s páskou na oku na svého kamaráda. „Esli ztratíme ten zatracenej šutr, tak nedostanem žádný prachy!“

„Ta děvka běhá jak zajíc,“ oddechoval těžce druhý lupič.

„Ale mně neuteče!“

Strašlivý dusot bot pronásledovatelů byl snad tím nejstrašnějším zvukem, který v životě Alice slyšela. Kůlna se zdála být ještě příliš daleko. V cestě jí vadila váha těžkého zeleného krystalu i její vlastní sukně.

Oba lapkové ji doháněli.

Alice byla asi deset kroků od malé stavby, když najednou uslyšela jakoby hromobití. Půda pod nohama se jí otrásla.

Přitom ale část jejího vědomí zaregistrovala, že stále ještě svítí slunce. Po bouřce nikde ani památky.

Z hromobití se staly výhrůžné údery bubnů.

A potom uslyšela, jak jeden z pronásledovatelů zaječel.

Ten hrůzný zvuk Alici jako bleskem zarazil. Otočila se na místě, aby ještě viděla, jak se bezzubý lupič kácí pod nohy černého válečného hřebce. Zvíře si té malé překážky ani nevšimlo. Řítilo se dál kupředu, jako by hledalo čerstvou kořist.

Alice hned poznala jak velkého válečného oře, tak i rytíře bez helmice, který na něm seděl. Černá hříva koně i jezdec jako by letěli s větrem. Ve slunci se zableskla ocelová zbroj.

Alice tiskla kámen a doširoka rozevřenýma očima sledovala tu děsivou scénu. V životě už viděla dost rytířů a válečných koní, ale něco tak hrozného ještě nikdy.

Nesmiřitelný Hugo a jeho černý válečný oř splývali v jednoho velkého řtícího se netvora, jakýsi obrovitý bitevní stroj, jež nic nedokáže zastavit.

Jednooký lupič zaječel a rychle uhnul pronásledovateli stranou, aby se ukryl v křovinách lemuujících potok. Ale uniknout hřebci neměl sebemenší šanci. Když si zjevně uvědomil, že to je jeho konec, zůstal bezmocně stát tváří v tvář svému osudu.

Alice už začala zavírat oči před nevyhnutelnou scénou zkázy a smrti. Ale vysoce cvičený válečný kůň, poslouchající neviditelný příkaz svého pána, v posledním okamžiku změnil směr. Obrovité zvíře proletělo kolem lupiče a ponechalo jednookého bez jediného škrábnutí.

Poté se hřebec zprudka zarazil, otočil se na zadních a cválal zpátky ke krčícímu se lupiči. Pohazoval přitom hlavou, hlučně oddechoval a hrabal mohutným kopytem, jako by protestoval, že už hon skončil.

Jednooký se třásl hrůzou a padl na kolena.

Hugo se ohlédl po Alici. „Jsi v pořádku?“

Alice nebyla schopná slova. V ústech měla vyprahlo. Rychle jen přikývla.

Spokojen s její odpovědí obrátil Hugo pozornost zpátky k lapkovi. Když promluvil, jeho hlas zněl hrozivě tiše.

„Tak ty honíš dámy jako chrt honí zajíce...?“

„Nezabíjej mě, vzácný pane,“ žadonil jednooký. „My sme jí nechtěli vůbec ublížit. My si s tou slečinkou jenom chtěli trochu zalaškovat. Jenom si trochu užít. Co je na tom špatného?“

„Ta slečinka,“ pronesl Hugo se zvláště pečlivou výslovností, „je moje snoubenka.“

Oko bez pásky se rozšířilo, jako by se mu pod nohama rozevřela země. Peklo na něho už čeká. Udělal ještě jeden nemotorný pokus o svou záchranu.

„Ale vzácný pane, jak sme to mohli vědět? Vypadá jako každá jiná ženská. Našli sme jí přeci, jak leze z křoví, ne? Sme si teda mysleli, že hledá někoho, kdo by si to s ní rozdál!“

„Ticho!“ zahřměl Hugo. „Ještě pořád žiješ jedině proto, že na tebe mám pár otázek. Ale jestliže si nebudeš dávat pozor na jazyk, možná se rozhodnu, že mi tvých odpovědí vlastně ani není třeba!“

Lupič se zachvěl. „Ano, můj pane.“ Zpoza rohu staré kamenné zdi se přiřítíl Dunstan. Benedikt se s překvapující rychlostí, jaké mohl pomoci hole dosíci, objevil těsně za ním. Oba byli bez dechu a v obličeji celí rudí.

„Alice!“ zakřičel Benedikt. „Neublížili ti?“

„Ne.“ Alice si najednou uvědomila, že se celá třese. Na muže, který padl pod kopyty válečného koně, se nemohla ani podívat.

Hugo pohlédl na Dunstana. „Prohlédni toho na zemi. Hrom ho srazil pod kopyta a chlap je asi mrtvý.“

„Ano, můj pane.“ Dunstan se odkolébál k padlému lupiči. Obrátil jeho tělo špičkou boty a pak si ležerně odplivl do trávy vedle. „Předpokládám, že tvoje domněnka je správná, sire.“ Pak se Dunstan sklonil, aby se lépe podíval na cosi vedle mrtvolu. „Měl u sebe moc pěknou dýku.“

„Je tvoje, jestli ji chceš,“ řekl Hugo, sestupuje z koně. „Jakož i všechno ostatní, co u něho najdeš.“

„Toho asi moc nebude.“

V dále se ozval výkřik mnoha hrdel. Vítr k nim zanesl zvuky posledního střetnutí na kolbišti. Dunstan s Benediktem se ohlédl směrem k turnajovému poli.

Alice si byla vědoma existujícího napětí.

„Předpokládám, že to vyrazil do pole Vincent z Rivenhallu,“ po chvíli poznamenal Hugo.

„Ano, sire.“ Dunstan si lítostivě povzdechl. „To určitě. Vypadá to, že vyrazil proti Haroldovi z Ardmoru. To žádný moc velký souboj nebude. Vincent mladého Harolda hned převálcuje.“

Hugo stiskl čelisti, ale jeho hlas zůstal klidný, jako kdyby se bavili o nejvhodnější době k zasetí obilí. „Lituji, že se musíš spokojit jen s tím, co najdeš dneska tady u těch dvou, Dunstane. Je jasné, že díky jistým nedávným událostem se nebudeme moci podílet na zajímavějším vítězství v turnajových soubojích.“

Dunstan vrhl pohled na Alici. „Ano, můj pane.“

Hugo hodil uzdu válečného koně Benediktovi. „Přiveď šerifa a řekni mu, že tohoto muže chci později vyslechnout.“

„Ano, pane.“ Benedikt popadl Hromovu uzdu. Hřebec na něho vrhl netečný pohled.

Hugo se podíval na Alici neproniknutelnými očima. „Jsi si jista, že ti neublíží?“

„Ano,“ zašeptala Alice. Z nějakého hloupého důvodu cítila, jako by měla každým okamžikem propuknout v pláč. Měla také směšnou touhu vrhnout se Hugovi do náruče. „Můj pane, zachránil jsi mi život!“

„To by nebylo bývalo nutné, kdybys poslouchala mé příkazy a dívala se na turnaj.“

Alici zamrazilo. Třeba je pravda, napadlo ji, co se o něm povídá. Třeba Nesmiřitelnému Hugovi chybí veškeré lidské city. Kámen, zabalený v hadru, jí v rukách náhle podivně ztěžkl. Teprve potom si vzpomněla, že jej stále ještě drží.

„Našla jsem ten zelený kámen, můj pane,“ řekla a doufala, že její slova prorazí ocelový krunýř, který kryl jeho pocity. „Vážně?“ Zběžně pohlédl na uzlíček v jejích rukách. „Mne ale netěší cena, kterou jsi za to téměř musela zaplatit.“

„Ale...“

„Už jsem se na to, kde je trubadúr Gilbert, informoval. Měl dnes večer bavit jisté rytíře a jejich dámy. Do rána by byl krystal bezpečně v mých rukách. Nebylo vůbec třeba, abys kvůli tomu riskovala svým krk.“

Aliciny zmatené pocity najednou prodělaly jistý posun. Ted' byla doslova bez sebe hněvem. „Můj pane, měl jsi mi povědět o svém plánu, než jsi odjel na souboj! Jsme přece partneri, pokud si na to vzpomínáš. Máme dohodu!“

„Naše dohoda, jak to nazýváš, nemá nic společného se skutečností, že když dávám příkazy, tak očekávám, že budou splněny!“

„U všech svatých, sire, to je přece strašně nespravedlivé!“

„Nespravedlivé?“ Hugo se k ní obrátil. „Myslíš si, že nemám smysl pro čest jen proto, že mám námitky proti tomu, abys bláhově riskovala?“ Alice na něho v úžase zůstala koukat. „Ty se zlobíš!“

„Ano, madam.“

„Chci tím říct, že jsi skutečně rozzlobený,“ vydechla. „Jenom proto, že jsem se vystavovala nebezpečí!“

„Paní, za tak jednoduchou věc bych to nepokládal.“ Hugův odmítavý výraz měl Alici spíše odradit, ale z nějakého důvodu se tak nestalo. Kdesi uvnitř pocítila, jak se k životu probouzí malinký plamínek naděje.

„Ted' věřím, můj pane, že ti záleží víc na mně než na tom zeleném kameni!“

„Jsi moje zaslíbená žena,“ řekl Hugo klidně. „A tím pádem jsem za tebe zodpovědný.“

Alice se rozechvěle usmála. „Můj pane, domnívám se, že jsi tak trochu podvodník. Nejsi vůbec tak chladný, jak lidé tvrdí. Dnes jsi mi zachránil život a já ti to nezapomenu, dokud budu živa!“

Položila zabalený kámen na zem, narovнала se a rozběhla se Hugovi přímo do náruče.

K jejímu údivu ji objal.

Drátěné pletivo spojuj jeho brnění bylo studené a tvrdé, ale jeho vnitřní energie byla kupodivu uklidňující. Alice se k němu přitiskla.

„Promluvíme si o tom ještě později,“ zašeptal jí Hugo do vlasů.

Hugo vyčkal, dokud všichni nesnědli u ohně večeři, a pak vyrazil do Alicina stanu.

Je to velmi krásný stan, pomyslel si unaveně, když k němu kráčet. Velký, prostorný. Docela pohodlný. Dokonce měl uvnitř v polovině jakousi přepážku. Byl to jediný stan, který si vzal s sebou na cestu.

Byl to jeho stan.

Hugo jej přidělil Alici, aniž by se obtěžoval s dotazem, zda bude nebo nebude tak laskavá a podělí se o jeho poloviny s ním. Věděl už předem, jaká by byla její odpověď.

Včerejší noc spal u ohně spolu s ostatními muži. Dnes opět očekával podobný úděl, zatímco si Alice bude užívat poměrně pohodlí a soukromí vlastního stanu.

Dosud Alice nejenom spala sama ve stanu, ale také tam jedla. Jak její strýc trpce poznamenal, vypadalo to, že o konverzaci rytířů a zbrojnošů nemá zájem.

Hugo si ji představil, jak leží zavrtaná do jeho pokrývek, a musel potlačit sten. V dolní polovině těla ucítil neodbytnou a nezvládnutelnou potřebu. Byl už příliš dlouho bez ženy. Jako disciplinovaný muž ovládal svůj chtíč, ale také za to platil daň.

Znal až příliš dobře tu hryzající bolest nenaplněné sexuální touhy. Za celá ta léta si jí užil až dost. Trochu se ale utěšoval myšlenkou, že se všechno změní, až si opatří manželku.

Ten pojem ho přirozeně přivedl k až příliš jasnému poznatku, že už vlastně manželku skoro má. Pro většinu rodin jsou totiž zasnuby tak blízko svatebnímu slibu, že je jen pár těch, co něco namítají, když se muž a žena rozhodnou své spojení už nyní skutečně realizovat. Takové spojení vlastně zaručuje, že se bude konat opravdu i řádná svatba.

Byla to jenom Hugova smůla, že je zasnoubený s dámou, která se považuje spíše za jeho obchodního partnera než za jeho budoucí manželku. Zajímalo ho, co bude třeba k tomu, aby Alici přesvědčil, že vedle kláštera je svatba docela zajímavou možností.

Tenhle problém mu dělал velké starosti. Zprvu se všechno zdálo strašně jednoduché. Teď už ale začínal pochybovat.

Pomyslel si, že má mnohé schopnosti. Nebyl bez inteligence. Erasmus z Thornewoodu dohlédl na jeho vzdělání a Hugo moc dobře věděl, že je mnohem sečtější než většina ostatních lidí. Ale když došlo na to, jak rozumí ženám, a zvláště takovým, jako je Alice, tak sám jasně cítil, že tady se mu pohříchu zkušeností značně nedostává.

„Můj pane?“ Benedikt vstal ze svého místa u ohně a spěchal k Hugovi. „Smím s tebou mluvit?“

„Ne, jestli se to týká tvé sestry.“

„Ale můj pane, já bych jen chtěl, abys jí lépe rozuměl, než k ní půjdeš. Dneska odpoledne nechtěla způsobit žádnou škodu.“

Hugo se zastavil. „Dnes jí skoro podřízli krk. Chceš, abych ji v takových bláznivých kouscích podporoval?“

„To ne, sire, ale jsem si jistý, že už nic ukvapeného neudělá. Musím ale zdůraznit, že jsi dostal, co jsi chtěl. Ten zelený kámen je teď bezpečně ve tvém majetku. Nemůžeš to tedy nechat být?“

„Ne.“ Hugo studoval v odlescích ohně Benediktův starostlivý obličej. „Uklidni se, hochu. Já ženy nebiji. Ani tvoji sestru neudeřím.“

Benedikt vypadal nepřesvědčeně. „Sir Dunstan mi vysvětlil, že se zlobíš, protože ses nemohl dneska v souboji postavit Vincentu Rivenhallovi.“

„A ty máš strach, že si svůj hněv odreaguji na Alici?“

„Ano, přesně toho se bojím. Alice se chová tak, že rozčiluje muže, kteří jí chtějí poroučet. Můj strýc s ní vždycky ztrácel nervy.“

Hugo se zarazil. „Uděil ji někdy sir Ralf?“

„Ne.“ Benedikt se zlomyslně usmál. „Myslím, že na to neměl odvahu. Věděl, že by se mu pomstila způsobem, který neuměl předvídat.“

„Ano.“ Hugo se uklidnil. „Získal jsem dojem, že se Ralf jaksi Alice obává.“

„Já si myslím, že občas se jí dokonce opravdu bál,“ tiše povídal Benedikt. „Alice věřila tomu, že je to kvůli pověstem o naší matce.“

„O vaší matce?“

„Ano. Víš, ona vášnivě studovala byliny. Byla skutečnou vědmou království rostlin.“ Benedikt najednou zaváhal. „Zнала vlastnosti

mnoha podivných a neobvyklých druhů, co léčí, a těch, co zabíjejí. A učila všemu Alici už od malička.“

Hugovi přeběhl mráz po kůži. „Jinými slovy, sir Ralf se bál, že se toho Alice mohla naučit od své matky tolik, že by ho dokázala i otrávit. Je to tak?“

„Alice by nikdy nic tak strašného neudělala.“ Benedikt byl zjevně otřesen už pouhým nápadem něčeho takového. „Moje matka ji učila léčit, a ne lidem ubližovat!“

Hugo se natáhl a popadl Benedikta za rameno. „Podívej se mi do očí, hochu.“

Benedikt mu úzkostlivě pohlédl do tváře. „Ano, můj pane?“

„Existují jisté věci, které musí být mezi Alicí a mnou jasné. Mezi ně patří i ten fakt, že jako mně zasnoubená žena musí poslouchat mé příkazy. Nedávám rozkazy proto, že mi to dělá dobře, ale kvůli bezpečí lidí, které mám na starosti.“

„Ano, pane.“

„Alice a já se o téhle záležitosti třeba pohádáme, ale mohu ti odpřisáhnout, že tvou sestru bít nebudu. A to ti musí stačit.“

Benedikt dlouhou chvíli pátral v Hugově tváři, jako by se snažil jasně prohlédnout tmu. Potom křeč v jeho ramenou poněkud povolila. „Ano, můj pane.“

Hugo Benedikta pustil. „Ona pochopí, že dokud je pod mou ochranou, musí poslouchat, jako poslouchají všichni pod mým velením. Naneštěstí se občas může stát, jako třeba právě dnes, že na její poslušnosti závisí přímo její život.“

Benedikt zasténal. „K tomu, aby se ti ji o tom povedlo přesvědčit, přeju opravdu hodně štěstí.“

Hugo se slabě usmál. „Díky. Obávám se, že to budu potřebovat.“

Obrátil se a pokračoval v chůzi k černému stanu. Pomyslel si, že je opravdu krásná noc. Chladná, ale ne studená. Táborové ohně probleskovaly setmělou krajinou kolem Ipstoku. Večerním vánkem se nesly zvuky opileckého veselí, hlasitý smích a příležitostné útržky písniček. Byl to takový typický večer po turnajovém dni. Vítězní lordi a rytíři oslavovali svůj triumf v baladách a vyprávění. Poražení vyjednávali o sice přátelském, ale jinak velmi drahém vyrovnání, které se po nich bude žádat.

Události toho dne přivedou nejednoho muže na mizinu. Někteří budou i zranění a pár kostí polámáno.

Ale jakmile tenhle jarmark v Ipstoku skončí, většina vítězů i poražených bude pospíchat na další turnaj, ať je kdekoli. Pro mnohé muže je takové měření sil způsobem života. Ani skutečnost, že souboje jsou v Anglii nezákonné, nemohla ubrat na nadšení pro tento druh zábavy.

Hugo byl jedním z mála, kteří z takového podnikání neměli žádnou zvláštní radost. Většinou se účastnil turnajů tehdy, když chtěl obstarat svým mužům zkušenosti, které klání mezi rytíři bohatě nabízelo.

Nebo při těch zřídkaových příležitostech, kdy si byl jistý, že jeho soupeřem bude Vincent z Rivenhallu.

Záře vycházející z černého stanu prozradila Hugovi, že Alice kvůli teplu rozdělala oheň v železném koši s uhlím a kvůli světlu zapálila svíci. Odsunul chlopeň stanového dílce a tiše zůstal stát ve vchodu. Alice ho vůbec neslyšela vstoupit. Seděla zády k němu na malé skládací židli, jediné, kterou si vezli s sebou.

Linie její páteře byla gráciézní a tak bolestně ženská! S hlavou lehce sklopenou se soustředila na nějaký předmět v klíně.

Temně měděné vlasy měla vyčesané vzhůru a pod síťkou.

Hořely jasnějším plamenem než uhlíky v koši. Její sukně splývaly v elegantních záhybech kolem noh židle.

Moje zaslíbená žena, pomyslel si Hugo. Zhluboka se nadechl, jak se ho zmocnila vlna bouřlivé touhy. Jeho prsty se zaťaly do stanové chlopně. Tolik ji chtěl!

Na okamžik nemohl myslet na nic jiného, než na svou silně znepokojující reakci, když se mu předtím Alice vrhla do náruče. Jeho pocity tehdy jako by zavadily o jakousi neznámou strunu. Byl rozpolcený mezi zlostí kvůli riziku, které na sebe vzala, a svíravým pocitem v žaludku, že se skoro nechala zabít. Že ji téměř ztratil.

Zmocnila se ho taková touha ji mít, až se mu roztrásly ruce.

Jako by vycítila jeho přítomnost, Alice najednou otočila hlavu a zadívala se na něho. Překvapeně zamrkala a Hugo téměř viděl, jak se jí myšlenky v hlavě přesouvají z jednoho tématu na druhé. Potom se na něho usmála a on musel zatnout pěst, aby k ní nenatáhl ruku.

„Můj pane, neslyšela jsem tě vcházet.“

„Přemýšlela jsi zjevně o jiných věcech.“ Hugo musel zmobilizovat všechny síly svého sebeovládání. Schválně pustil chlopeň za sebou, aby uzavřela vchod.

„Ano, můj pane.“

Přešel po koberci až k Alici a pohlédl na předmět v jejím klíně. „Vidím, že stále ještě zkoumáš můj krystal.“

„Stále ještě zkoumám svůj krystal, sire.“ Hladila špičkou prstu těžký kámen po jeho ploškách. „Snažím se pochopit, proč připadal trubadúrovi Gilbertovi a těm dvěma lupičům tak vzácný.“

„Od trubadúra se toho příliš nedozvíme. Gilbert zmizel.“ Zpráva o trubadúrově zmizení patřila mezi další nepříjemnosti toho dne. Vypadalo to, že se nic nedaří tak, jak má, pomyslel si nevrle Hugo.

Alice přikývla. „To mě vůbec nepřekvapuje. Na Gilbertovi bylo cosi kluzkého, nikdy se mi moc nezamlouval. Ani ty jeho písničky.“

Hugo pozoroval její tvář ve světle svíce. „Bylo mi řečeno, že se ženám velice líbí.“

Alice si opovržlivě odfrkla. „Mně rozhodně tedy ne. Jednou večer, když bydlel u mého strýce, se mě pokoušel políbit.“

„Skutečně?“ zeptal se Hugo tiše.

„Ano. Bylo mi to hrozně protivné. Vylila jsem mu na hlavu celý džbáněk piva. Potom se mnou už nemluvil.“

„Hm...“

Alice na něho vrhla tázavý pohled. „Dozvěděl ses něco od toho jednookého lupiče?“

„Moc málo.“ Bylo by nesmyslné shánět se někde po další židli, a tak se Hugo posadil na jednu z těch těžkých dřevěných skříněk, které obsahovaly Alicinu sbírku nerostů. „Mluvil dost ochotně, ale věděl jenom to, že jeho partner s někým uzavřel dohodu, že ten krystal najde. Jsem přesvědčen, že toho kramáře, co vám prodal v Clydemeru zelený kámen, podřezal ten jednooký se svým kumpánem.“

„Ach.“ Alicin hlas byl trochu nejistý.

„Naneštěstí ten člověk, který padl pod kopyty mého Hroma, byl jediným, kdo tu smlouvu uzavřel. Teď je mrtvý, a tudíž nám už nic neprozradí.“

„Hm.“

Hugo přimhouřil oči. „Ti dva chlapi by tě bývali neváhali na místě podřezat.“

Obdařila ho zářivým úsměvem. „Sire, ale ty jsi mne zachránil!“

„To není přesně to, co bych rád zdůraznil.“

Zamračila se. „Já vím, co si přeješ zdůraznit, můj pane. Ale dívej se na to z té pozitivní stránky. Jeden z těch vrahů je už mrtvý a ten druhý je v péči šerifa. Oba jsme v bezpečí a kámen je na světě.“

„Zapomínáš na jednu věc.“

„A co je to?“

„Kdokoli, kdo se snažil najmout ty dva muže, aby našli krystal, je pořád někde tam venku a my nemáme tušení o jeho totožnosti.“

Alice stiskla kámen pevněji v prstech. „Ale ať je to kdoko-li, tak musí vědět, že jeho pokusy o krádež krystalu selhaly. Ted' je zpátky v tvých rukách, sire. Nikdo by se jej z tvých rukou přece neodvážil vzít?“

„Oceňuji tvou důvěru ve mne,“ zamumlal Hugo, „ale myslím, že bychom neměli předpokládat, že všichni potenciální zloději budou mít v mou sílu podobnou víru.“

„Nesmysl. Můj strýc mne ujistil, že jsi už přímo legendární postavou.“

„Alice, je mi to líto, ale musím tě informovat, že co představuje legendu na tak ztraceném místě jako lingwoodská tvrz nebo Ipstoke, jinde není ničím víc než pouze skromnou pověstí.“

„Sire, tomu ani na okamžik nevěřím,“ pronesla rozhodně Alice s naprosto neočekávanou loajalitou. „Dneska jsem viděla, jak jsi zvládl ty dva lapky. Až se to donese k tomu, kdo je najal, určitě si rozmyslí podniknout nějaký další pokus o krádež krystalu. Jsem si jistá, že jsme viděli poslední ukázkou jeho intrik.“

„Alice...“

Poklepala na krystal ukazovákem. Svraštila obočí, usilovně přemítajíc. „Víš, můj pane, moc ráda bych ze všeho nejdřív zjistila, proč se někdo pořád snaží tenhle krystal ukrást.“

Nehezky krystal upoutal na okamžik Hugovu pozornost. „Je samozřejmě možné, že ho někdo považuje za skutečně cenný drahokam. Koneckonců prý je posledním z velkého pokladu.“

Prohlížela si skepticky zelený nerost. „Soudě podle nízké ceny, kterou za něj požadoval, tak ho ten kramář, co ho prodal mému bratranci Gervasovi, nepokládal vůbec za nějak cenný. Věřil jenom, že to je taková neobvyklá věc zajímavající pouze studenty přírodních věd.“

„Já se domnívám, že ten zloděj byl motivován vírou, že kámen má úplně jinou cenu.“

Alice prudce vzhledla. „A jaká cena to je?“

„Říkal jsem ti přece, že vlastnictví toho krystalu se váže ke staré pověsti a prokletí pánů na Scarcliffu.“

„Ano. A co má být?“

Hugo pokrčil rameny. „Třeba existuje někdo, kdo se snaží, abych se tam nestal novým pánem.“

„Kdo by to mohl být, můj pane?“

Hugo si nepřítomně bubnoval prsty na stehně. „Třeba je už nejvyšší čas, abych ti vyprávěl o Vincentovi z Rivenhallu.“

„To je ten člověk, proti kterému ses chystal dneska na kolbiště? Můj bratr mi řekl, že jsi byl velmi rozezlený, protože jsi o ten souboj přišel. Jsem si dobře vědoma, že to byla moje chyba, kvůli které jsi musel turnaj opustit.“

„Ano. To tedy byla.“

Obdařila ho oslnivým úsměvem. „Ale nakonec si musíš přiznat, že získat zpět ten kámen bylo důležité. A toho jsme dosáhli, ne? Všechno dobře dopadlo, takže můžeme zapomenout na nešťastné události nedávné minulosti.“

Hugo nebyl příliš nadšený, že přišel čas přednést svou malou přednášku o poslušnosti. „Zapomínat na ty nešťastné události, jak jim, paní, říkáš, není zrovna můj styl. Ve skutečnosti věřím, že se člověk z takových událostí musí řádně poučit.“

„Neměj strach, můj pane, já jsem se rozhodně poučila,“ ujistovala ho vesele.

„Kéž bych tomu mohl věřit,“ řekl Hugo. „Ale něco mi říká...“

„Tíše.“ Alice zvedla ruku, aby ho umlčela. „Co je to?“

Hugo se zamračil. „Co?“

„Nějaký trubadúr zpívá baladu. Poslouchej. Věřím, že je o tobě, můj pane.“

Slova písně, zpívané sytým mužským hlasem, se donesla až do černého stanu.

Jeden rytíř, zvaný Nesmířitelný, prý nikdy nemá strach, ale já vám povídám, že dneska před sirem Vincentem plách!

„Ale ano, to je o mně,“ zavrčel Hugo. Vincent přišel na to, jak se mu pomstít. Taková je cena, kterou člověk platí za to, že si najde takovouhle ženu.

Alice položila kámen a vyskočila ze židle. „Nějaký opilý trubadúr vás pomlouvá, můj pane!“

„Což jenom dokazuje, co jsem předtím říkal. Pěkná legenda v jistých končinách je v těch druhých jenom hloupým žertem.“

Sir Hugo nemíval kdysi rovného rytíře v odvaze, ale vy slyšte pravdu teď o jeho zbabělé povaze!

„To je ale drzost!“ Alice vyrazila k východu ze stanu. „Tohle tak nenechám! Tys přece o ten hloupý souboj včera přišel, protože jsi měl na práci něco, co vyžaduje opravdového hrdinu!“

Hugo si až příliš pozdě uvědomil, že Alice zamýšlí jít přímo za trubadúrem. „Alice, počkej! Vrat' se!“

„Vrátím se hned, můj pane, jen co opravím hloupé veršíky toho trubadúra!“ S těmi slovy Alice vyklouzla ze stanu ven. Chlopeč se za ní zavřela.

„U božích zubů!“ Hugo se zvedl z dřevěné skříňky a dvěma velkými kroky překročil stanový koberec.

Došel k chlopni a odhodil ji. Uviděl Alici ve světle táborového ohně. V rukách držela vykasané sukně a spěchala s bojovně vysunutou bradičkou k sousednímu tábořišti. Jeho muži na ni hleděli jako v šoku.

Trubadúr, netuše nadcházející potíže, pokračoval s dalším veršem své písně.

Třeba se teď jeho dáma zhlédne v milenci nějakém jiném, protože Hrom už změkl mírem a jen kulhá s kavalírem.

„Ty tam, pane trubadúre!“ zavolala hlasitě Alice. „Přestaň ihned zpívat tu bláznivou písničku, slyšíš mě?!“

Trubadúr, který procházel mezi ostatními tábořišti, aby tam odzpíval své zastaveníčko s novou baladou, kdykoli ho někdo pozval, najednou zmlkl.

Hugovi se zdálo, že i noc nepřírozně ztichla. Na Alici teď už nezírali v šoku jenom jeho muži, ale pozor dávali i ostatní od okolních ohňů.

Když se před ním zastavila, trubadúr vysekl Alici hlubokou poklonu.

„Odpusť mi, moje paní,“ drmolil s posměšnou uctivostí, „je mi tak líto, že tě má píseň neuspokojuje. Složil jsem ji teprve dnes ráno na žádost jednoho velmi šlechetného a udatného rytíře.“

„Asi Vincenta z Rivenhallu?“

„Ano.“ Trubadúr se rozesmál. „Byl to skutečně sir Vincent, který si přál píseň na oslavu svého velkého vítězství na turnajovém poli. Cožpak ty bys mu takovou hrdinskou píseň snad nepřála?“

„Ale ovšem že ne. Obzvláště proto ne, že žádným hrdinou dne vůbec není. To sir Hugo dneska sehrál roli opravdového a galantního hrdiny!“

„Protože se odmítl postavit proti siru Vincentovi?“ trubadúr se zašklebil. „Promiň mi to, vzácná paní, ale to je velmi podivná představa hrdiny!“

„Je zjevné, že ani ty, ani sir Vincent neznáte skutečnou situaci, ke které došlo dnes odpoledne.“ Alice udělala pauzu, aby si mohla změřit kruh posluchačů, jenž se kolem ní vytvořil. „Poslouchejte, vy všichni tady, a poslouchejte dobře, protože teď vám povím, co se tady dnes opravdu stalo! Sir Hugo musel vynechat turnaj, neboť ho zaměstnal úkol pro skutečného hrdinu.“

Vysoký muž v dlouhé haleně vstoupil do světla od ohně. Plameny odhalily jeho orlí rysy.

Hugo zamručel, když příchozího uviděl.

„A jakýpak hrdinský čin odvolal sira Huga z pole cti, moje paní?“ ptal se dlouhán zdvořile.

Alice se otočila jako na obrtlíku, aby mu viděla do tváře. „Měli byste vědět, že mě sir Hugo zachraňoval před dvěma bezohlednými lupiči, zatímco si sir Vincent hrál. Pane, ti lupiči by mne byli chladnokrevně podřezali!“

„A kdopak jsi?“ zeptal se dlouhán.

„Jsem Alice, zaslíbená žena sira Huga.“

Zájem posluchačů se projevil vlnou bručení. Alice si toho vůbec nevšímal.

„Neříkej.“ Dlouhán si ji zkoumavě prohlížel ve světle ohně.

„Velmi zajímavé.“

Alice na něho vrhla ohnivý pohled. „Jistě budeš souhlasit, že zachránit můj život bylo mnohem větší hrdinství než se na chvíli zúčastnit té nesmyslné hry.“

Dlouhánův pohled padl mimo Alici, na místo, kde stál kus za ní Hugo. Ten se lehce usmál, když se jeho pohled střetl s očima, o kterých věděl, že jsou téměř stejné barvy jako ty jeho.

Dlouhán se obrátil na Alici. Vysekl jí sarkastickou poklonu. „Omlouvám se, paní. Lituji, pokud tě urazila trubadúrova píseň. A raduji se, že jsi dnes odpoledne přežila své setkání se zlodějí.“

„Děkuji ti, pane,“ pravila ledově Alice.

„Jsi bezpochyby velmi nevinná, má paní.“ Muž ustoupil ze světla. „Bude zajímavé sledovat, jak dlouho Nesmířitelný Hugo zůstane ve tvých očích opravdovým hrdinou.“

Na odpověď nečekal.

Alice vrhla jeho směrem plamenný pohled a pak se opět obrátila na trubadúra. „Najdi si pro svůj zpěv nějakou jinou písničku.“

„Ano, má paní.“ Z trubadúrova postoje vyzařovalo lakonické pobavení, když jí vysekl další poklonu.

Alice se zprudka otočila a vracela se zpátky k Hugovu tábořišti.

„Ach, tady jsi, můj pane. Jsem ráda, že ti mohu oznámit, že již nás nebude znovu obtěžovat ta směšná balada o siru Vincentovi z Rivenhallu.“

„Děkuji ti, paní.“ Hugo ji vzal za paži, aby ji doprovodil do stanu.

„Oceňuji, jakou máš o mne starost.“

„Nebud' směšný, sire. Nemohla jsem přece dovolit, aby o tobě ten hlupák zpíval nějaké lži. Nemá co dělat ze sira Vincenta z Rivenhallu nějakého hrdinu, když pravým hrdinou dne jsi byl ty.“

„Trubadúři si musí vydělávat na živobytí, jak to jde. Sir Vincent mu za tu baladu bezpochyby slušně zaplatil.“

„Ano.“ Alicina tvář se zalila náhlým nadšením. „Právě mne něco napadlo, sire. Měli bychom zaplatit tomu trubadúrovi, aby složil nějakou píseň o tobě!“

„Raději bych, kdyby to nedělal,“ pravil velmi jasně Hugo. „Musím utrácet své peníze za lepší věci, než je balada, ve které bych měl hlavní roli.“

„Dobrá tedy, když na tom trváš,“ Alice si povzdechla. „Předpokládám, že by to stejně bylo dost drahé.“

„To ano.“

„Nicméně, byla by to moc krásná píseň, to se vsadím. Za tu cenu by stála.“

„Zapomeň na to, Alice.“

Protáhla obličej. „Znáš totožnost toho vysokého muže, který si přišel stoupnout k ohni?“

„Ano,“ řekl Hugo. „To byl Vincent z Rivenhallu.“

„Sir Vincent?“ Alice se prudce zarazila a v úžasu se zahleděla na sira Huga. „Víš ty, pane můj, že v něm je něco, co mi trochu připomíná tebe?“

„Je to můj bratranec,“ odpověděl bezbarvě Hugo. „Jeho strýc, sir Mathew, byl můj otec.“

„Tvůj otec?“ Alici to naprosto ohromilo.

„Můj otec byl dědicem Rivenhallu.“ Hugo se usmál tím svým neveselým způsobem, který si už dávno při tomto tématu osvojil. „Kdyby si byl sir Mathew neodmítl vzít mou matku, než ji obtěžkal dítětem, tak jsem byl dědicem rivenhallského panství já, a ne sir Vincent!“

Alice si dobře uvědomovala, jak na ni Hugovi muži vrhají pobavené pohledy. Šla rychle zpátky do stanu a nemohlo jí uniknout, že pár lidí z těch, co se shromáždili u ohně, se snaží zakrýt rozesmáté obličejy. Dokonce i Benedikt ji sledoval s podivným výrazem, jako kdyby mu dělalo problémy zadržet smích.

„Jestli mne uši neklamou,“ poznamenal Dunstan hlasem, který se nesl daleko za oheň, „tak to vypadá, že si tvůj pěvec složil už novou písničku!“

Nesmiřitelný Hugo možná už nepůjde na zteč, neboť se zaslíbil ženě, co je jak meč.

„To jo,“ poznamenal kdosi s uspokojením. „Tahle je mnohem zábavnější než tamta!“

Vzduch zaplnil chlapský řehot.

Alice se zamračila a mrkla přes rameno. Trubadúr, kterého si zaplatil Vincent, aby zpíval tu odpornou baladu o siru Hugovi, skutečně drnkal na svou loutnu novou píseň. Vracel se zpátky mezi tábořící a obšťastňoval jí všechny kolem.

Ona přinesla mu věno cennější než rytířská je pěst, zdá se, že teď v jejích rukách pevně vězí jeho čest!

Ozval se pochvalný pokřik.

Alice zčervenala zlostí. Teď se novým tématem písní stala ona sama! Celá nesvá se ohlédla po Hugovi, jestli ho to neuvedlo do rozpaků.

„Wilfred má pravdu,“ ozval se Hugo klidně. „Tahle minstrelova nová písnička je mnohem zábavnější než ta předtím!“

Benedikt, Dunstan i ostatní řičeli smíchy.

Jeden z mužů prohlásil: „Sir Vincent byl sice odpoledne úspěšný na turnaji, ale večer dostal pořádně na frak!“

Alice byla hrozně vděčná za to, že ve stínu jí není vidět ruměnek na tváři. Vrhla na jednoho z pánů upřený pohled: „Přinesl bys mi prosím do mého stanu víno?“

„Ano, paní.“ Muž potlačil smích, vyskočil na nohy a zamířil k zásobovacímu vozu, který stál v šeru opodál.

„Když už jsi v tom, tak bys mohl přinést také pohár vína pro mne, Thomasi,“ zavolal na něho Hugo. „A přines ho do mého stanu!“

„Ano, mylordé.“

Když Hugo nadzvedal stanovou chlopeň, ve světle ohně se zableskl jeho úsměv. „Možnost připít si na jednu z porážek sira Vincenta moc často nemívám.“

„Můj pane, ty přeháníš.“ Alice spěchala otevřeným vchodem do zdánlivého soukromí stanu. „Já sira Vincenta neporazila. Jenom jsem opravila špatné informace týkající se dnešních událostí.“

„Ne, paní moje.“ Hugo za sebou spustil chlopeň na zem. „Jen se nemyl. Byla to porážka. A dosti značná. Navíc ta trubadúrova písnička zajistí, že se o tom dozví spousta lidí. Mohu ti odpřisáhnout, že tohle vítězství nad ním bylo téměř stejně tak příjemné jako vítězství v turnaji.“

Otočila se jako na obrtlíku. „Sire, to je ale velmi ubohý vtip!“

Hugo pokrčil rameny. „Možná to maličko přeháním. Garantuji ti, že vyhodit svého bratrance ze sedla by mi bylo bývalo přineslo trochu více uspokojení. Ale ne zas o moc.“

„Mylorde?“ Thomas nadzvedl chlopeň. „Mám tady to víno pro tebe a naši paní.“ Podával dovnitř podnos s dvěma čísemi a džbánkem vína.

„Výborně.“ Hugo převzal podnos od Thomase. „To je prozatím všechno. Nech nás teď o samotě, ať mohu vhodným způsobem uctít svou šlechtnou zastánkyni.“

„Ano, můj pane.“ S posledním významným pohledem na Alici Thomas vycouval s úklonou ze stanu.

Alice se zaškaredila, zatímco Hugo naplňoval obě číše vínem. „Já si ale vážně přeji, můj pane, aby ses přestal touto nepříjemnou záležitostí bavit.“

„Ach, ale ty si nedoveđeš vůbec představit, jak jedinečně zábavné to je!“ Hugo jí podal jeden pohár a pak svůj pozvedl k připitku.

„Je pro tebe tak důležité vidět sira Vincenta pokořeného?“

„Chut' občasného pokoření milého Vincenta je všechno, co mi můj lenní pán dovoluje.“

„Nechápu, co tím myslíš, můj pane.“

„Erasmus z Thornewoodu zakázal Vincentovi i mně zkřížit spolu zbraň, kromě turnajového souboje. Tvrdí, že by to bylo marnotratné utrácení sil, které si nemůže dovolit.“

„Vypadá to, že je Erasmus z Thornewoodu velmi inteligentní člověk.“

„To tedy je,“ přiznal Hugo. „Ale jeho představa o zdravé spořivosti způsobuje, že mne zanechává hladovým. Ty jsi mi ale dnes večer naservírovala krásně kořeněnou krmí. Musíš mi tedy dovolit, abych si ji vychutnal do sytosti. Avšak toto tvé vynikající kuchařské umění není zrovna to, co shledávám tak úžasně zábavným.“

Alice už z těch sarkastických vět začínala být netrpělivá. „A co tě na tom tolik baví, můj pane?“

Hugo se na ni nad pohárem vína usmál. Jeho žluté oči žhnuly jako oči jestřába, který se právě nasytil tučným holoubátkem. „Jsem hluboce přesvědčen, že dnešní večer to bylo poprvé za celý můj život, kdy se někdo ujal mé obrany. Takže ti děkuji, vzácná paní.“

Pohár se Alici v rukách roztřásl. „To bylo to nejmenší, co jsem mohla udělat. Dnes odpoledne jsi mi zachránil život, můj pane.“

„Řekl bych, že naše partnerství funguje docela dobře, co myslíš?“ zeptal se najednou Hugo podezřele přímo.

Pohled jeho očí ohrožoval Alicin klidný postoj. Ale to je přece směšné, pomyslela si, dneska večer už toho na ni bylo až dost. A to byl problém.

Celá zoufalá propátrávala svou mysl, jak by změnila téma. Potom řekla to první, co ji napadlo. „Slyšela jsem, že ses narodil jako panchart?“

Huga se zmocnil ďábelský klid. Zlomyslné veselí v jeho očích rázem zmizelo. „Ano. To je pravda. Je ti nepříjemné pomýšlení, že se z tebe najednou stala žena zaslíbená panchartovi?“

Kéž bych byla mlčela, pomyslela si Alice. To ale byla hloupost, říkat mu něco takového! Kam se poděl všechen můj vtip? A to nemluvím o slušném vychování! „Ne, můj pane. Tím jsem chtěla pouze poznamenat, že toho o tvé rodině znám velice málo. Jsi pro mne takové tajemství.“ Tady se zarazila. „Myslím, že asi schválně.“

„Přišel jsem na to, že čím méně lidí zná pravdu, tím více chtějí věřit pověstem. A co víc, obvykle dávají přednost pověstem před pravdou.“ Hugo usrkl zamyšleně ze svého poháru vína. „Někdy je to užitečné. Někdy, tak jako s tím zatraceným zeleným krystalem, je to jenom na obtíž.“

Alice pevně sevřela svůj pohár. „Já studuji přírodní vědy, můj pane. A přitom očekávám jasné odpovědi. Dávám přednost pravdě, která se skrývá za pověstmi.“

„Opravdu?“

Posilnila se nepatrným douškem vína. „Dnes večer jsem se o tobě dozvěděla dalších pár věcí, ale pořád ještě cítím, že je toho hodně, o čem nic nevím.“

„Ty máš zvědavou povahu. Taková může být i nebezpečná.“

„Pro ženu?“

„Pro ženu i pro muže. Svět je jednodušší a bezpochyby i bezpečnější pro ty, kdo se příliš neptají.“

„To může být pravda,“ ušklíbla se Alice. „Naneštěstí je zvědavost mým stálým hříchem.“

„Ano, vypadá to tak.“ Hugo ji dlouhou chvíli pozoroval. Zdálo se, že o tom v duchu diskutuje sám se sebou. Potom přešel k dřevěné skřínce a posadil se na ni. Oběma rukama objal svůj pohár a studoval jeho obsah, jako kdyby to byla jakási alchymistická směs. „Co si přeješ vědět?“

Alice se lekla. Vůbec nečekala, že jí o sobě jen tak nabídne jakékoli informace. Pomalu se spustila na svou skládací židli. „Ty mi odpovíš na mé otázky?“

„Na některé ano. Ne na všechny. Ptej se a já se rozhodnu, na které ti dám odpověď.“ Zhluboka se nadechla. „Ani ty, ani sir Vincent nejste zodpovědní za okolnosti svého narození. To je jenom tvůj nešťastný osud, že ses narodil jako bastard, a tím pádem nezdědil panství Rivenhallů.“

Hugo pokrčil rameny. „Ano.“

„Ale nechápu, jak můžeš z takového vývoje událostí vinit svého bratrance? Nepůsobíš na mne dojmem člověka, který by měl něco proti nevinnému. Takže jak je možné, že ty a sir Vincent jste zapřisáhlí nepřátelé?“

Hugo byl chvíli zticha. Když pak promluvil, jeho hlas postrádal jakýkoli odstín emocí. Bylo to, jako by vyprávěl o životě někoho jiného, a ne o svém.

„Je to úplně jednoduché. Vincentovi lidé mě stále vášnivě nenávidí. Moje rodina jim tu laskavost vrátila. Naši rodiče a ostatní z jejich generace jsou už ale mrtví, takže je na mně a na mém bratraci, abychom v tom nepřátelství pokračovali.“

„Ale proč?“

Hugo sepal své obrovité ruce. „To je dlouhý příběh.“

„Moc ráda bych jej slyšela, můj pane.“

„Tak dobrá. Povím ti tedy to hlavní. Za daných okolností ti to dlužím.“ Hugo udělal zase pauzu, jako by odkudsi, z nějakého skrytého místa, vyvolával své vzpomínky.

Alice se ani nepohnula. Zdálo se jí, že se vnitřku stanu zmocnilo náhle jakési tajemné kouzlo. Plamen svíce se zmenšil a žhavé uhlíky v železnáku jenom tak doutnaly. Venku se ztišil smích i zpěv, jako by ustoupil do velké dálky.

Ve stanu se objevily temné stíny a zdálo se, že začaly kroužit kolem Huga.

„Můj otec se jmenoval sir Matthew z Rivenhallu,“ začal zvolna své vyprávění. „Bylo mi řečeno, že to byl uznávaný rytíř. Jeho lenní pán mu daroval několik krásných tvrzí.“ Hugo se na chvíli zamyšleně odmlčel.

„Prosím pokračuj, můj pane,“ něžně ho vybídla Alice.

„Jeho rodina mu dohodla sňatek. Ta dáma byla jedinou dědičkou. Považovalo se to za dobrý svazek a sir Matthew tomu byl rozhodně rád. Ale to mu nezabránilo, aby nesevřel jednu mladou dívku ze sousedství. Jejím otci patřilo panství Scarcliffe. Můj dědeček se snažil své jediné dítě ochránit, ale sir Matthew ji přesvědčil, aby se s ním tajně scházela.“

„Ta dívka byla tvoje matka?“

„Ano. Jmenovala se Margareta.“ Hugo otáčel v rukách pohárem. „Matthew z Rivenhallu ji svedl. Obtěžkal ji dítětem a pak odešel sloužit svému lennímu pánu. Narodil jsem se, když byl v Normandii.“

„Co bylo dál?“

„To, co obvykle.“ Hugo mávl odmítavě rukou. „Můj dědeček se rozzuřil. Odjel do Rivenhallu a žádal, aby donutili Matthewa vrátit se z Normandie a oženit se s jeho dcerou.“

„Chtěl, aby zrušili zaslíbení sira Matthewa?“

„Ano. Rodina sira Matthewa mu dala jasně najevo, že nemají v nejmenším úmyslu, aby si jejich syn pověsil na krk nějakou mladičkou ženu, která mu mohla nabídnout jako věno jenom malou, dosti chudou usedlost.“

„A co snoubenka sira Matthewa? Jak ta se cítila?“

„Její rodiče si přáli, aby ke sňatku došlo, stejně jako to chtěli i Mathewovi rodiče. Jak jsem říkal, považovali to za vynikající partii.“

Alice chápavě přikývla. „Takže nikdo si nepřál, aby došlo k odvolání zásnub?“

„Ne.“ Hugo na ni pohlédl a pak se zadíval do skomírajících uhlíků v železném koši. „A nejméně Mathew z Rivenhallu. Ten neměl vůbec v úmyslu opustit svou skvělou dědičku panství kvůli mojí matce. Ale když se vrátil z Normandie, tak za ní přece jenom jednou zašel.“

„Aby jí řekl, že ji miluje a bude milovat navždy, i když si musí vzít jinou?“ zeptala se rychle Alice.

Hugo zkrivil rty v neveselém úsměvu. „Pokoušíš se snad vymyslet pro tento příběh nějaký romantický konec?“

Alice zrudla. „Asi ano. Je takový?“

„Ne.“

„No a? Co tedy řekl Mathew z Rivenhallu tvé matce, když se s ní setkal a dozvěděl se, že má syna?“

„To nikdo neví.“ Hugo polkl další doušek vína. „Ale ať to bylo cokoli, mojí matce to bylo zjevně jedno. Zabila ho a pak si vzala sama život. Našli je oba druhý den ráno mrtvé.“

Alice otevřela ústa dokořán. Několikrát se bez úspěchu pokoušela zase promluvit. Když se jí to nakonec povedlo, vyšlo z ní jakési vyjeknutí. „Tak tvoje matka zabila tvého otce?“

„Říká se to.“

„Ale jak? Jestli to byl velký rytíř, jak by se jí to asi mohlo podařit? Jistě by se ženě ubránil, ne?“

Hugo se na ni zachmuřeně podíval. „Použila ženskou zbraň.“

„Jed?“

„Dala jej do vína, které mu té noci podávala.“

„Dobrý Bože!“ Alice zírala do červeného vína ve svém poháru. Z nějakého důvodu už na ně neměla chuť. „A pak to víno vypila také ona sama?“

„Ano. Vincentův otec, mladší bratr Matthewa, se stal dědicem rivenhallského panství. Tři roky nato byl zabit. Nyní je lordem z Rivenhallu Vincent.“

„A on tě nemá rád, protože věří, že tvoje matka zabila jeho strýce?“

„Učili ho, aby mne nenáviděl už od kolébky kvůli tomu, co provedla moje matka. Po pravdě řečeno, mne učili, abych mu to také vrátil.“

„Kdo tě měl na vychování?“

„Prvních osm let mého života můj dědeček. Když zemřel, poslali mne na panství Erasma z Thornewoodu. Měl jsem štěstí, že jsem se nestal nalezcem.“

„Ale bylo ti odepřeno právo rodu,“ zašeptala Alice.

„Je pravda, že jsem přišel o Rivenhall, ale co se mne týče, tak mne to už nezajímá.“ Na Hugových rtech se objevil chladně spokojený úsměv. „Ted' už mám svou vlastní půdu. Díky siru Erasmovi mi patří dědečkova tvrz.“

Alici napadlo, jak přišla o Benediktovo dědictví, a polkla malý povzdech. „To jsem ráda, můj pane.“

Vypadalo to, že ji Hugo ani neslyší. „Od dědečkovy smrti před dvaadvaceti lety panství Scarcliffe hodně utrpělo. Po pravdě řečeno upadalo už dokonce dříve, než umřel. Ale já z něho hodlám udělat zase výnosné a bohaté hospodářství.“

„Správný úkol.“

„Budu se ho držet především kvůli svým dědicům.“ Hugo pevněji stiskl pohár. „U d'áblovy krve, přísahám, že Vincent z Rivenhalle neudělá totéž!“

Alice v jeho hlase vycítila ledový tón. „Proč ne?“

„Dneska je rivenhallská tvrz ve velmi špatném stavu. Už to není ta skvělá a úrodná půda jako kdysi. Proč si myslíš, že se Vincent účastní každého turnaje, který objeví? Snaží se získat dost peněz, aby zachránil své statky!“

„Co se s nimi stalo?“

„Vincentův otec neměl žádnou zodpovědnost. Rozházel majetek z rivenhallského panství na zaplacení výpravy do Svaté země.“

„Odjel na křižáckou výpravu?“

„Ano. A zemřel v nějaké poušti jako ostatně mnozí další. Ne mečem nějakého Saracéna, ale na nějakou odpornou chorobu vnitřností.“

Alice se zamračila. „Vzpomínám si, že moje matka popsala mnoho nemocí, které postihovaly účastníky křižáckých výprav.“

Hugo odložil prázdný pohár. Opřel si lokty o kolena a sepal ruce. „Říká se, že Vincentův otec se narodil jako nespoutaný a bezohledný divoch. Neměl vůbec smysl pro obchod a neznal žádné povinnosti vůči své rodině. Proto jeho lidi tak zničila ztráta mého otce. Všichni totiž věděli, že jeho bratr celé panství zruinuje. A skoro se mu to povedlo. Naneštěstí zemřel, než mohl ten úkol splnit.“

„A sir Vincent se je teď zoufale snaží zachránit.“

„Ano.“

„To je ale smutný příběh!“

„Já jsem tě varoval, že to nemá romantický konec.“

„To je pravda.“

Hugo na ni úkosem pohlédl. „Jistým způsobem to není o nic smutnější než tvůj životní příběh.“

„Co se stalo mně a mému bratrovi, je čistě moje vina,“ pronesla zachmuřeně Alice.

Hugův obličej potměl. „Proč říkáš, že to byla tvoje vina? Byl to přece váš strýc sir Ralf, který připravil Benedikta o jeho dědictví.“

„Ale byl schopen to dokázat jenom proto, že jsem já nebyla schopna ubránit tvrz našeho otce.“ Alice nervózně vstala a stoupla si blíž ke skomírajícím uhlíkům. „Dělala jsem, co jsem mohla, ale nestačilo to.“

„Jsi na sebe příliš tvrdá.“

„Pořád se budu ptát sama sebe, jestli jsem pro to mohla udělat víc. Třeba jsem měla přednést své důvody lordu Fulbertovi chytřeji. Nebo najít nějaký způsob, jak ho přesvědčit, že dokážu bránit panství mého bratra, dokud Benedikt nebude plnoletý.“

„Ale ne, Alice. Tvůj strýc byl bezpochyby rozhodnutý získat panství tvého bratra už od okamžiku, kdy se dozvěděl o smrti tvého otce. A Fulberta jistě potěšilo, že to dokázal. S tím jsi nemohla vůbec nic dělat.“

„Ty mi nerozumíš. Moje matka mi věřila, že dokážu ubránit Benediktovo dědictví. Řekla mi, že vzdor tomu, co si myslí můj otec, Benedikt jednoho dne všem ukáže, že je toho dědictví hoden.“ Alice drtila prsty v dlaních před sebou. „Ale já jsem zklamala v tom, že jsem tu příležitost mému bratrovi nedala. Zklamala jsem.“

Hugo vstal, přešel po koberci a postavil se těsně za ni. Alice se zachvěla, když se jí na ramenou octly jeho veliké dlaně. Ucítla téměř neodolatelnou touhu vrhnout se mu opět do objetí, jako to udělala už odpoledne. Snažila se tomu ze všech sil odolat.

„Alice, ty máš odvahu i statečnost, ale ani nejstatečnější a nejodvážnější bojovníci nedokážou vyhrát každou bitvu.“

„Dělala jsem všechno možné, ale nestačilo to. Cítila jsem se tolik sama!“ Se slabým výkřikem se Alice otočila a zabořila tvář do

Hugovy široké hrudi. Její slzy mu promáčely halenu a ramena se jí otrásala v tichém pláči.

Bylo to poprvé od smrti její matky, co se takhle rozplakala.

Hugo nic neříkal, prostě ji jenom držel. Svíce dohořivala a stíny ve stanu houstly.

Konečně Alice přestala, oči úplně vyprahlé. Ale ke svému překvapení se cítila klidnější a sama se sebou tak smířená jako už dlouho ne.

„Promiň, můj pane,“ šeptala mu do haleny. „Obvykle se pláči nepoddávám. Obávám se, že to byl trochu dlouhý a náročný den.“

„Ano, to tedy byl.“ Hugo jí dlaní zvedl bradu vzhůru. Zkoumal její tvář, jako by to byla nějaká kniha záhad, které se rozhodl rozluštit. „A velmi poučný.“

Pohlédla mu do očí a uviděla tam bolest, ale i železnou cílevědomost, kterou v něm utrpení vyvolávalo. Jeho ambrové oči měly temnější, vášnivější a nekonečně nebezpečnější varianty bolesti a rozhodnosti než ty, jež byly vetkané v její duši. Tušila v nich bouřlivé vichry.

Zatoužila dosáhnout tam dovnitř, do těch divokých bouří, aby je utišila, ale nevěděla jak.

A pak najednou Alice ucítla, že si přeje, aby ji Hugo políbil. Chtěla to nade všechno, co až dosud v životě chtěla. V tom okamžiku si dokonce pomyslela, že by ochotně prodala celou svou duši za jeho jeden jediný polibek.

Jako kdyby jí uměl číst myšlenky, Hugo sklonil hlavu a překryl jí ústa svými horkými rty.

Pod Alicí téměř povolila kolena, a kdyby ji Hugo nedržel dost pevně, bývala by se zhroutila na koberec.

Začala do ní proudit vzrušující mužská energie, síla, která byla o to mocnější, že ji Hugo dokázal ovládat. Měla na Alicinu duši stejný vliv jako deštivá přeháňka na usychající travu.

Zaplavila ji vlna žáru přinášející stejné vzrušení jako tenkrát, když ji Hugo políbil poprvé. Ten pocit se však zdál mnohem silnější, s většími vibracemi, jako by se na ně její tělo prvním objetím přímo naladilo. Žár touhy, který cítila, že vyzařuje z Huga, rozpálil všechny Aliciny smysly.

Tiše zasténala a pak v ní kdesi uvnitř cosi povolilo. Na okamžik zapomněla na bolest a porážky minulých let. Odpolední nebezpečí se

stalo jen vzdálenou vzpomínkou. Budoucnost byla jen mlžným oparem, na kterém jako by najednou nezáleželo.

Ted' nezáleželo na ničem kromě muže objímajícího ji silou, která současně Alici přemáhala a současně způsobovala, že se sama cítila neuvěřitelně silná.

Alice ovinula paže kolem Hugova krku a držela ho ze všech sil.

„Vybral jsem si dobře,“ zašeptal Hugo.

Alice se ho chtěla zeptat, co myslel tou podivnou poznámkou, ale nemohla vydat ani hlásek. Svět kolem ní se roztočil. Když ji Hugo zvedl ze země, zavřela pevně oči.

Za okamžik pod sebou ucítila měkké pokrývky polního lůžka. Vydechla, když na ni Hugo dolehl. Jeho váha ji zabořila do slamníku. Ucítila, jak jí jeho noha proniká mezi stehna a jaksí mlhavě si uvědomovala, že má vyhrnuté sukně. Věděla, že by ji jeho počínání mělo vyděsit, ale z nějakého důvodu se jí to líbilo.

Zvědavost přemohla rozum a skromnost. Potřeba vědět, kam povede všechno to svědění, pálení, vlhko a pocit zduřelého těla, byla trochu příliš silná, než aby se dala ignorovat. Má přece právo prozkoumat ty úžasné pocity!

„Nikdy jsem ani nesnila, že mezi ženou a mužem by to mohlo být takovéhle...,“ vydechla hrdelním hlasem.

„Ještě jsi toho neprožila ani polovinu,“ ujišťoval ji chraptivě Hugo.

Jeho rty se přisály na její, žíznivé, mazlivé, dráždivé a žádostivé. Alice nebyla schopná dělat nic jiného než odpovědět jim stejně. Ucítila jeho ruce na tkaničkách svých šatů, ale nevěnovala tomu pozornost. Byla příliš zaměstnaná absorbováním jeho žáru a vůně. Pak se dotkl jejích obnažených řader rukou ztvrdlou od rukojeti meče.

Na okamžik Alice nemohla ani popadnout dech. Otevřela jen ústa a vydala slabý výkřik úžasu. Žádný muž se jí nikdy tak intimně nedotkl.

Bylo to vzrušující.

Bylo to neskromné.

Byl to ten nejvíce vzrušující zážitek v jejím životě.

„Tíše.“ Hugo jí rychle přikryl svými rty ústa, aby ztlumil její udivený výkřik. „Jsme tu obklopeni mými muži a tábořišti ostatních

lidí. Sladké výkřiky milenců se tady nesou nočním vzduchem jako na křídlech!“

Sladké výkřiky milenců?

Alice zprudka otevřela oči. „U pláště svatého Bonifáce, můj pane, máš pravdu! Musíme toho nechat!“

„Ne.“ Hugo nadzvedl trochu hlavu, aby na ni lépe viděl. Špičkou ukazováčku ji hladil po tváři, jako by se dotýkal vzácného hedvábí. „Nemusíme toho nechávat. Musíme si jenom dávat pozor.“

„Ale můj pane...“

„A být potichu. Zavři oči, Alice. O všechno se postarám sám.“

Vzdychla a zavřela oči, vzdávajíc se takovým způsobem, kterého nikdy předtím nebyla schopna.

Najednou se viděla jako učednice nějakého alchymisty, jenž zná tajemství přeměny obyčejného kovu ve zlato. Ocitla se na pokraji úžasných a naprosto nových objevů...

Bude studovat celé království přírodních věd, které jí dosud bylo odepřeno. Pozná podivné skutečnosti, jež před ní zůstávaly utajeny tak dobře, že až dosud neměla dokonce ani tušení o jejich existenci.

Hugo jemně vzal jednu její bradavku mezi palec a ukazováček. Alice se zachvěla rozkoší. Přesunul ruku dolů, až našel její nahou nohu. Alice reagovala trhnutím a pak instinktivně ohnula koleno.

Hugo jí jel rukou vzhůru po vnitřní straně stehna a Alice ho sevřela tak pevně, že dostala strach, aby mu neudělala modřiny.

Celou dobu měl přitom Hugo své rty na jejích ústech a polykal každý její vzdech, jako by to bylo vzácné medové víno.

Když se dotkl toho horkého a vlhkého místa v jejím rozkroku, měla Alice pocit, že snad zešílí. Téměř ani nedýchala. Celé její tělo žhnulo jako v horečce. Uvnitř cítila jakési napětí, které volalo po uvolnění.

„Tiše,“ pošeptal jí Hugo sametovým hlasem, jenž ji zároveň mučil i hladil stejně jistě jako jeho ruka. „Ani slovo! Ani hlásku, má nejdražší!“

Vědomí, že těmto šokujícím pocitům nemůže dát hlas, je jenom zesílilo. Alice se znovu a znovu otřásala, když ji Hugo hladil.

Opatrně ji prsty rozevřel. Alice zatajila dech. Unikl jí slabý naléhavý sten.

„Dávej si pozor,“ zamumlal Hugo ústy na jejích rtech. „Nezapomínej, že dnes v noci je všude ticho.“

Uvolnil prst, který do ní částečně strčil, a pak ho vytáhl. Alici se chtělo strašně křičet. Popadla ho za hlavu a přitiskla si tvrdě jeho ústa ke rtům. Napadlo ji, že se ve tmě trochu usmál, ale nevěnovala tomu žádnou pozornost.

Ještě jednou pohnul rukou proti jejímu měkkému klínu a pak kolem ní vybuchla noc. Nezáleželo na ničem, ani na tom, že Hugovi muži by ji mohli zaslechnout, nebo že je černý stan všude kolem dokola obklopený dalšími tábořišti.

Alice byla úplně ztracená v pocitech, které se jí zmocnily.

V tom okamžiku, co se jí týkalo, byl pro ni jedinou osobou na celém světě jenom Hugo.

Pomyslela si, že asi křičí, ale neslyšela žádný zvuk. Jaksi mlhavě si uvědomila, že to asi Hugo musel spolykat její křik, tak jako to dělal předtím.

„Při andělské krvi...“ Hugovo objetí povolilo, když se pod ním začala v křeči svíjet.

Alice ho prakticky neslyšela. Zhluboka vzdechla a zlehka se začala snášet zpátky na zem. Každický prázdný kout jejího těla vystřídal pocit nádherného naplnění.

Ospale otevřela oči a pohlédla na Huga. Rysy jeho tváře byly podivně přísné, oči mu jiskřily.

„Můj pane, to tedy bylo...“ Slova jí došla. „To bylo...“

„Ano?“ Velkým prstem jí přejížděl po křivce rtů. „Co jsi chtěla říct?“

„Bylo to... velice poučné,“ vydechla Alice.

Hugo zamrkal. „Poučné?“

„Ano, pane.“ Alice se lenivě protáhla. „Byl to zážitek, na který jsem při svém studiu přírodních věd ještě nikdy nenarazila!“

„Jsem rád, že jej shledáváš poučným,“ zamumlal. „Už jsi někdy měla jiné zážitky tohoto druhu?“

„Ne, můj pane, tenhle byl zcela unikátní.“

„Poučný a unikátní,“ opakoval pomalu. „No dobře. Předpokládám, že vzhledem k tvé neobvyklé povaze bych měl být spokojen alespoň s tím.“

Najednou jí došlo, že nevypadá zas až tak úplně potěšeně. Zajela mu prsty do černé hřívy. „Dotkla jsem se tě, můj pane?“

„Ne.“ Slabě se usmál a trochu se z ní odsunul. „Také jsem shledal milování s tebou poučné a unikátní. Jsem si jist, že se oba máme co učit.“

„Milování?!“ Alici jako by opařil. Prsty v Hugových vlasech se křečovitě sevřely. „U všech svatých! Tak tohle jsme dělali, je to tak?“

„Ano.“ Hugo sraštil obočí, natáhl ruku a něžně vyprošťoval z vlasů její prsty. „Nemusíš mi ale přitom vyškubat všechny vlasy!“

„Promiň, můj pane.“ Alice se snažila postavit na nohy. „Nechtěla jsem ti ublížit.“

„Toho si cením.“

„Ale musíme toho hned nechat!“ Strčila do jeho širokých ramen.

Hugo se ani nepohnul. „Proč?“

„Proč?“ Rozevřela doširoka udivené oči. „Ty se mne ptáš?!“

„Zdá se mi, že je to za těchto okolností rozumná otázka.“

„Sire, třeba nemám s těmito věcmi moc osobních zkušeností, ale jsem vzdělaná žena. Víím, co se musí stát, jestli budeme takhle pokračovat.“

„A co?“

„Měl bys zlost na sebe i na mne, kdybys ti dovolila dokončit, co jsi započal.“

„Měl bych zlost?“

„Samozřejmě.“ Snažila se vymanit zpod jeho hřmotné postavy. „A když víím, jaký jsi člověk, víím také velmi dobře, že když mne za jistých okolností svedeš, budeš se cítit vázán ctí, aby sis mne vzal.“

„Alice...“

„To nemohu dovolit, pane. A opravdu to nedovolím.“

„Nedovolíš?“

„Uzavřeli jsme dohodu, sire. Zavázala jsem se ti, že ti zabráním v jejím porušování.“

Hugo se opřel o lokty. „Ujišťuji tě, že své vášně plně ovládám.“

„Možná věříš, že je to pravda, ale je zřejmé, že je až tak úplně neovládáš. Jen se na sebe podívej, můj pane. Kdybys využíval svého obvyklého sebeovládání, tak bys toho nechal už před pár minutami.“

„Proč bych měl?“ zeptal se zpříma.

„Protože si nepřeješ ocitnout se v pasti,“ vyjekla, naprosto zoufalá.

„Alice,“ řekl se špatně skrývanou netrpělivostí, „co kdybys ti řekl, že jsem ochoten to dotáhnout až k svatbě?“

„To je nemožné.“

„Udej mi jeden jediný důvod, proč to není možné,“ zavrčel Hugo.

Vzhlédla k němu plamenným zrakem. „Dokážu si jich vybavit třeba stovku, ale ten nejpádňější je, že bych ti byla strašně špatnou manželkou.“

Hugo se zarazil. Potom se velice pomalu vedle ní posadil. „Co tě, u všech rohatých, vede k takovému závěru?“

„Můj pane, vůbec nejsem taková žena, jakou si přeješ.“ Alice si pohrávala se svým šatem. „To přece víme oba dva.“

„Skutečně? S tím nesouhlasím. Nemyslím, že to víme oba.“ Hugo se nad ní naklonil. „Po pravdě, jsem přesvědčen, že jeden z nás v tom má zmatek.“

„Můj pane, já vím, ale snaž se to tak nebrat. Brzy zase dostaneš rozum.“

„Alice, ale nejsem to já, kdo v tom má zmatek.“

Zkoumavě se na něho podívala. „Ty to nejsi?“

„Nejsem.“ Tvářil se chladně. „Z čeho usuzuješ, že bys mi nebyla dobrou manželkou?“

Tak příšerná otázka ji naprosto vykojila. „To je přece tak jasné!“

„Mně ne.“

Pocítila podivně zoufalou beznaděj. „Já ti přece nemohu do manželství nic přinést. Jako lord máš takové postavení, že by sis měl vzít nějakou bohatou dědičku.“

Hugo pokrčil rameny. „Nepožaduji žádnou dědičku.“

„Je tohle snad nějaká odporná hra, kterou se mnou hraješ?“

„Nehraji žádné hry. Jsem si jist, že bys mi byla dobrou ženou a jsem ochoten náš obchod změnit v opravdový sňatek. Tak v čem je problém?“

Najednou jí to došlo. Přimhouřila oči. „Došel jsi k tomuto rozhodnutí jenom proto, že jsem výhodně po ruce, pane?“

„To je jenom jeden z mnoha důvodů,“ ujišťoval ji.

Alice měla náhle velké nutkání kopnout ho do rozkroku. S velkým úsilím od toho upustila hlavně proto, že vzhledem k jejich momentální pozici to bylo nemožné.

„Prosím tě, jaké jsou ty další důvody?“ procedila mezi zuby.

Zdálo se, že na tónu jejího hlasu neshledává vůbec nic divného. Místo toho vzal její otázku doslova. „Pozoroval jsem tě během posledních tří dnů a je mi jasné, že víš, co je věrnost, povinnost i čest.“

„Jak jsi na to přišel?“

„Podle toho, jak jsi bojovala o dědictví svého bratra.“

„Aha. A jinak?“

„Jsi inteligentní a máš praktickou povahu. To na ženě obdivuji. Nebo co se toho týče, tak na každém.“

„Prosím, sire, pokračuj.“

„Zdá se, že dobře zvládáš umění jak vést domácnost.“ Huga toto téma zjevně bavilo. „Vysoce si cením jakýchkoli odborných kvalit. Například věřím, že se vyplatí zaměstnávat jenom nejšikovnější řemeslníky a nejtalentovanější služebníky.“

„Pokračuj, můj pane.“ Alice byla sotva schopná slova. „Je to strhující.“

„Jsi zjevně zdravá a silná. To je samozřejmě také důležité.“

„Ano.“ Alice se rozhodla, že ho uškrtí. „Ještě něco?“

Hugo pokrčil ramený. „To je všechno, myslím. Kromě toho jsi stejně volná jako já. A už jsme zasnoubení. Proto je všechno jednoduché a bez komplikací.“

„Naše zasnoubení je pro tebe výhodné.“

„Ano.“ Hugo vypadal potěšeně, jak inteligentně chápe celou záležitost.

„Můj pane, ráda bych, abys věděl, že nepovažuji za nic úžasného být provdána jenom proto, že dokážu vést domácnost a náhodou jsem výhodně po ruce.“

Hugo se zamračil. „Proč ne?“

Protože pokud se mám vdát, tak se budu vdávat z lásky, šeptalo její srdce. Alice ale tu nelogickou odpověď nevyslovila. Hugo by tomu nikdy neporozuměl. „Zdá se mi to poněkud chladnokrevné.“

„Chladnokrevné?“ Huga to zaskočilo. „Nesmysl. To je ten nejrozumnější přístup.“

„Nejrozumnější?“

„Ano. Myslím, že je velice výhodné, že se můžeme svobodně rozhodnout. Naše ujednání založíme na znalosti zručnosti a povahy toho druhého. Alice, ber to jako pokračování naší dohody.“

Alice cítila, jak ji polévá horko. „Ale já jsem chtěla vstoupit do kláštera! Hodlala jsem se věnovat studiu.“

„Studovat přece můžeš i jako moje žena,“ pronesl Hugo jemně, sametově svůdným hlasem. „Jestliže si mne vezmeš, budeš mít jak čas, tak i možnost uskutečnit své pokusy.“

„Hm.“

„Rozmysli si to, Alice,“ řekl Hugo, jako by jí nabízel skříňku drahokamů. „Budeš mít neomezené možnosti k nákupu knih, astrolábů a alchymistických přístrojů. Budeš moci sbírat všechny zvláštní kameny, které vzbudí tvou pozornost, a vlastnit jakékoli množství sušeného hmyzu. Jestli chceš, můžeš si toho nashromáždit až ke stropu.“

„Můj pane, nevím, co na to říct. Všechno se mi v hlavě motá. Nejsem si jista, že jsem se už úplně vzpamatovala z těch tvých polibků. Myslím, že by bylo nejlepší, kdybys teď odešel.“

Následoval okamžik nabitý napětím, kdy Hugo váhal. Alice zadržela dech, cítíc bitvu, kterou uvnitř prodělal. Pomyslela si, jak vášnivý člověk to je. Ale svou vášeň ovládal dokonale.

„Jak si přeješ.“ Zvedl se z polního lože s graciézností dravé šelmy. „Mysli na to, co jsem ti řekl, Alice. Ty a já se k sobě dobře hodíme. Mohu ti nabídnout totéž co nějaký klášter, a dokonce ještě víc.“

„Můj pane, dopřej mi prosím dostatečně času, abych si tvůj návrh mohla rozvážit.“ Alice vstala a urovnávala si šaty. Cítila se celá pomačkaná, rozčuchaná, neupravená, a navíc rozladěná. „Všechno se děje nějak příliš rychle.“

Hugo přimhouřil oči. Vypadalo to, že se chce hádat. Místo toho lehce otřel své rty o její. V pomíjivé chvíli doteku ucítila Alice obrovskou energii, kterou ho stojí jeho sebeovládání. Zachvěla se.

„Tak dobrá.“ Hugo zvedl hlavu. „Není třeba, abys mi dala odpověď ještě dnes v noci. Můžeš si nad tím popřemýšlet.“

„Děkuji ti, můj pane.“ Jestlipak si všiml sarkasmu v jejím hlase, ptala se sama sebe.

„Ale ať to netrvá příliš dlouho,“ radil jí Hugo. „Kvůli tak jednoduché záležitosti nemohu ztrácet příliš času. Na Scarcliffu je toho spousta na práci. Potřebuji ženu, která je také spolehlivým obchodním partnerem.“

Vyšel ven ještě dřív, než mu Alice mohla vylít na hlavu obsah džbánku s vínem.

Utěšovala se však vědomím, že k tomu jistě ještě bude mnoho dalších příležitostí.

Hugo si neuvědomoval, jak zanedbaná je vesnice Scarcliffe, dokud do ní o tři dny později, s Alicí po boku, nevjel. Tady se narodil. Tady hodlal pracovat na budoucnosti pro sebe a své potomstvo. Když se vydával před krátkou dobou za zeleným krystalem, nepřipadalo mu to tady zdaleka v tak neutěšeném stavu.

Představa Scarcliffu, která panovala v jeho mysli celé týdny, byla představa jeho budoucí podoby.

Měl s usedlostí své plány. Velké plány.

Za rok či dva se bude Scarcliffe blýskat jako vzácný drahokam. Pole budou přetékat hojností úrody. Ovce budou mít hustou a hebkou vlnu. Spokojení a dosyta najedení vesničané budou žít v čistých a opravených chalupách.

Jenomže dnes byl nucen dívat se Alicinýma očima. Musel si přiznat, že vesnice připomíná spíše kus špinavého uhlí než vybroušený kámen.

Hugo, který nikdy nevěnoval pozornost takovým podružnostem, jako je počasí, byl podrážděný, když si všiml, že tady nedávno přišlo. Hroživá, olovnatě šedivá obloha nepřidávala na pochybném kouzlu ani Scarcliffu. Kamenná usedlost, která se zvedala nad vesnicí, byla zahalena závojem šedé mlhy.

Hugo vrhl nejistý pohled na Alici, aby zjistil, co si myslí o jeho novém panství. Ta si ale jeho opatrného pozorování vůbec nevšimla.

Seděla v sedle gráciézně, štíhlá a pružná. Veselý plamen jejích zářivých vlasů jako by zaháněl okolní šedou mlhu. Vypadalo to, že napjatě sleduje všechno kolem. Inteligentní rysy její tváře, teď když zkoumala vesnici, byly hloubavé a vážné.

Hugo si uvědomoval, že její zvědavost se jako vždy probudila, ale nedokázal odhadnout, co si myslí o tom, na co se dívá. Zajímalo ho, zda je rozčarovaná, zhnusená nebo tím opovrhuje.

Na základě značně ponurého vzhledu Scarcliffu bylo velmi pravděpodobné, že Alice zakouší částečně všechny ty tři pocity najednou. Konec konců byla to dáma, která byla příliš vybíravá na to, aby se stravovala v hodovní síni s ostatními. Nechávala si vařit

zvláštní jídla a její šatstvo vypadalo vždy čerstvě čisté a krásně voňavé.

Určitě se jí musí zdát pole ležící ladem i chudičká vesnička ohavné.

Hugo si byl nucen přiznat, že neuspořádaná sbírka doškových chalup, z nichž většina potřebuje opravu, společně s jejich přilehlými kozími a prasečími chlívkami nepůsobí zrovna povzbudivě. Odpolední vzduch byl dusný a nesl se jím nezaměnitelný zápach vesnického příkopu, ve kterém hnily mnohaleté výkaly a odpadky.

Polorozpadlá zeď obklopující malý klášter a kostelík svědčila o mnohaletém zanedbávání. Nedávné deště Scarcliffu k čistotě vůbec nepřispěly, naopak zvětšily množství bláta na jediné cestě s vyježděnými koleje.

Hugo stiskl zuby. Pokud Alici nijak zvlášť nepotěšil pohled na vesničku a okolní pole, bude úplně zoufalá z pohledu na scarcliffskou tvrz.

Potom si ale řekl, že se tímhle problémem bude zabývat později. Nejdříve musí učinit prohlášení, které se ponese přes hranice jeho panství až do paláců jeho sousedů. Všichni musí vědět, že Nesmiřitelný Hugo se vrátil s důkazem, že je oprávněným pánem na Scarcliffu.

Popoháněl svou výpravu, protože byl rozhodnutý dorazit do Scarcliffu v době trhu. Jak předpokládal, skoro všichni, kteří patřili k panství a jeho okolním farmám, se shromáždili v úzké uličce, aby byli svědky triumfálního návratu jejich pána.

Huga napadlo, že toto by měl pro něho být okamžik obrovského zadostiučinění. Teď má všechno. Nalezl zelený krystal a zaslíbil se vhodné dámě. Byl připravený usadit se jako právoplatný pán na Scarcliffu.

Jenomže se všechno nedařilo tak, jak si to představoval, a z toho byl trochu nervózní. Říká se o něm, že má talent na taktiku a strategii. Někteří dokonce tvrdí, že na to má přímo čarovné schopnosti. Minulou noc ale, když se snažil přesvědčit Alici, aby se jejich svazek skutečně realizoval, se něco strašně pokazilo.

Pořád ještě ho páčila rána, kterou mu nevědomky uštědřila. Chovala se, jako by spíš dávala přednost klášteru, než aby s ním musela sdílet manželskou postel.

Tuto novinku přijímal velice obtížně, obzvláště když si představil, jaké to bude asi peklo za takových podmínek dokončit, co mezi jejími sametovými stehny už načal.

Jeho tělo se celé napjalo a ztuhlo, kdykoli si vzpomněl na to, jak se mu chvěla v náruči. A jelikož v takových myšlenkách trávil většinu cesty, necítil se příliš dobře.

Zanechat Alici tenkrát v noci ve stanu samotnou, a pak ještě dvě další noci, to si vyžádalo mnohem více hrdinského úsilí než tucet jízd na turnajovém poli. Nejvíce ale Huga rozčilovalo, že ve své nevinnosti nemá Alice ani nejmenší tušení, kolik sebeovládání musí prokazovat. Jeho touha po ní se nezmenšovala, což ho nutilo, aby se dobře hlídal.

Vzít plně na vědomí obrovskou chuť na Alicino horké, sametové tělo, byla ostatně jedna z nejtěžších věcí, které kdy Hugo zakusil.

Poslední tři noci strávil pozorováním hvězd, zatímco si spřádal výmluvy pro svou horečnou touhu se jí zmocnit. Jeho divoce tepoucí krev a hlad po ní měly zcela logické důvody a on si je všechny počítal, jako by počítal cifry na svém počítadle.

Pořádně dlouho už je bez ženy.

Vždycky ho přitahovalo všechno zvláštní a Alice je rozhodně unikátní.

Príslib vášně v jejích zelených očích musel provokovat každého muže, který má dost inteligence, aby si jej všiml.

A dotknout se jí, to bylo jako dotknout se samého srdce bouře.

Ano, existuje dost důvodů, proč právě absolvoval těžkou jízdu téměř ve stavu neustálého ztopoření.

Ale na rozdíl od svého počítadla, které mu vždycky poskytl uspokojivou odpověď, žádné z těchto vysvětlení nedokázalo vylepšit Hugovu podmračnou náladu. Naopak, spíše ji ještě zhoršilo.

Ať jakkoli zkoumal svou situaci, nevyhnutelně docházel ke stejným závěrům. Tak strašně po Alici toužil, až to bylo nebezpečné. V budoucnu si bude muset dávat větší pozor.

Také bude muset přijít na způsob, jak Alici přesvědčit, aby svůj sňatek dotáhla až do konce.

„Hele, panička! Má s sebou pěknou paničku!“

„Třeba je to manželka.“

„To sem teda nemyslel, že ho ještě někdy uvidím. Myslel sem, že se nechá zabít jako ty druhý.“

Vzrušený hovor shromažďujícího se davu přerušil Hugovo rozjímání. Několik vesničanů se na sebe vzájemně obrátilo, aby vyjádřili výkřiky svůj údiv, jako by byli svědky nějakého obrovského zázraku namísto pouhého návratu svého pána.

Ve dveřích kláštera se objevila Joan, matka představená, s hrstkou sester. Jejich pohledy směřovaly přímo k Alici. Jedna ze sester se naklonila kupředu a šeptala cosi do ucha vysoké jeptišce, která stála vedle Joan. Vysoká žena jí na to přikývla. Vypadalo to, že ji jedinou pohled na vracející se společnost vůbec netěší.

Hugo na ni zběžně pohlédl a poznal léčitelku jménem Kateřina. Byla to vážná, spíše melancholická žena blížící se asi tak k padesátce. Setkal se s ní tu noc, kdy pro něho poslala matka představená, aby mu oznámila, že někdo ukradl zelený krystal.

Hugo se modlil, aby nikdy nepotřeboval její služby. Pocit, že jste ošetřován léčitelkou, jejíž výraz prozrazuje, že sama očekává velice špatný výsledek, není zrovna povzbuzující.

Zvedl ruku, aby své lidi zastavil. Když se utiřil klapot kopyt a všechny lomozy, pobídl svého koně vstříc matce představené.

Joan ho očekávala s úsměvem, který znamenal částečně jistou úlevu, částečně pozdrav.

Hugo byl už jen pár kroků ode dveří kláštera, když se najednou zástupem prodrala vychrtlá a nemotorná postava mnicha v hnědé kutně. Kapuce kryla mužův obličej, ale Hugo potlačil tichou kletbu, když rozeznal Calverta z Oxwicu.

Doufal, že se toulavý mnich přesune do další vesnice, než se se svou výpravou vrátí.

„Můj pane, vítám tě na Scarcliffu,“ vykřikoval Calvert vřiskavým hlasem, který tahal za uši. „Děkuji Bohu, že ses vrátil živý!“

„Neměl jsem v úmyslu vracet se nějak jinak, mnichu.“ Hugo zastavil koně a čekal, až se na něho soustředí i pozornost ostatních. „Přines ten kámen, sire Dunstane, aby každý viděl, že se bezpečně vrací na Scarcliffe!“

„Kámen,“ zašeptal někdo. „On našel ten kámen!“

Nad davem se rozhostilo napjaté očekávání.

„Ano, můj pane.“ Dunstan vyjel kupředu. Na hrušce jeho sedla se kymácela dřevěná skříňka.

Dav hlasitě vydechl zvědavostí. Všechny oči byly upřené na skříňku. S odpovídajícím důstojným gestem ji Dunstan odemkl, nadzvedl víko a ukázal obsah.

Ošklivý zelený krystal v šedém světle matně zářil.

Naprosté ticho přerušil náhle nadšený jásot. Do vzduchu začaly létat čepice.

„Já věděl, že je to náš pravej pán!“ Kovář udeřil kladivem do kovadliny. Zvuk jeho úderu se smísil s vyzváněním kostelního zvonu.

„To je fakticky ten krystal!“ Mlynář John se usmál na ženu. „Lord Hugo ho přivez zpátky. Přesně tak, jak je to v tý pověsti!“

Nejmladší z jeho čtyř dětí, zvané Mladý John, začalo skákat a tleskat ručičkami. „Našel! Lord Hugo našel!“

„Lord Hugo objevil ten kámen!“ jásavě volal další hoch na svého kamaráda. „Teď se budeme mít dobře, přesně jak to povídal náš táta!“

Uprostřed toho pozdvižení vystoupila ze stínu branky převorka Joan, žena středních let, silných, výrazných rysů a srdečných, modrých očí.

„Můj pane, jsem velice potěšena, že jsi měl na své výpravě za kamenem úspěch.“

„Slyš mne, lide scarcliffský!“ Hugo zaburácel hlasem, který byl tak silný, že se nesl až do chalupy pivovarníka na konci ulice. „Pověst se naplnila. Našel jsem zelený krystal a slibuji, že jej budu bezpečně opatrovat ve svých rukách, stejně jako budu opatrovat Scarcliffe a jeho lid!“

Ozvalo se další volání.

„Ale není to jenom ten kámen, co jsem si přivezl,“ pokračoval Hugo, „ale přivezl jsem i svou zaslíbenou ženu, lady Alici. Žádám vás, abyste ji přivítali. Moje i vaše budoucnost je teď svázána s její.“

Alice sebou trhla a pak střelila ostrým pohledem po Hugovi, ale nic neříkala. Cokoli by pronesla, utonulo by v nadšeném souhlasu vesničanů.

V šeru mnišské kapuce se zaleskly Calvertovy horečnaté oči. Hugo mnicha ignoroval. Víc ho zajímala Alicina reakce na tak hlučné přivítání.

Alice se rychle vzpamatovala a přejela zástup upřímným a vděčným úsměvem.

„Děkuji vám za vaši laskavost,“ řekla velice rozvážně.

Calvert odhodil kapuci a vystavil svůj mrtvolně bledý vyzábělý obličej a horečnaté temné oči. Aby si zjednal ticho, zvedl svou hůl.

„Slyš mne, dcero Evina!“ Vrhla na Alici hypnotický a pronikavý pohled. „Budu se modlit, aby ses stala pokornou a řádnou chotí lorda Huga. Jelikož ve vesnici není žádný kněz, sám ti budu radit a vést ve tvých povinnostech manželky!“

„To nebude nutné,“ odpověděla mu chladně Alice.

Calvert si toho vůbec nevšímal. Namířil na ni svůj kostnatý prst. „Pod mým řízením se staneš nejctnostnější z žen, takovou, která se ani nehádá, ani nedělá potíže. Takovou, která je skromná v oblékání a uvážlivá v řeči. Takovou, která bude správně zaujímat své postavení u manželských nohou. Takovou, která najde blaženost v pokoře před svým manželem a pánem.“

Hugo se už chystal otravného mnicha utišit, když ho ale najednou napadlo, že bude mnohem zajímavější nechat Alici, ať si to s mnichem vyřídí sama.

Žena Alicina temperamentu musí umět uplatňovat všechno své umění a talent, jinak by začala být nespokojená a nešťastná. A co více, jako všichni, kteří své povinnosti pojmají s veškerou odpovědností, bude vyžadovat respekt a uznání.

Hugo se dohadoval, že jeden z důvodů, proč Alice způsobovala svému strýci v Lingwoodu tolik potíží, byl, že Ralf nikdy nepochopil skutečný rozsah její inteligence a všech jejích schopností. Namísto uznání s ní zacházel, jako by byla pouhá služebná.

Hugo neměl v úmyslu dělat stejnou chybu. Jeho pravidlem bylo zaměstnat nejschopnější lidi a pak jim nechat iniciativu a zodpovědnost, aby vykonávali své povinnosti sami. Tato taktika zatím vždycky dobře fungovala, a proto neviděl důvod, proč by ji nemohl využít i v případě své ženy.

S pocitem téměř radostného očekávání se připravil na Alicinu odpověď.

„Děkuji ti, za tvou velkorysou nabídku, mnichu,“ pronesla Alice klidným, ale ledovým hlasem, „avšak velice se obávám, že jsem už příliš stará a uvyklá na své vlastní způsoby, než abych se mohla naučit něco takového. Lord Hugo mě musí brát takovou, jaká jsem.“

„Rudovlasé a zelenooké ženy mají vždycky ostrý jazyk,“ odsekl jí Calvert. „Musí se naučit, jak ho kontrolovat.“

„Jenom zbabělec se bojí ženského jazyka,“ pravila Alice až příliš sladce. „Ujišťuji tě, milý mnichu, že lord Hugo rozhodně zbabělec není. Nebo se odvažuješ tvrdit opak?“

Tento slovní útok vyvolal kolem hlasitý a obdivný povzdech. Diváci začali přistupovat blíž.

Calvert zběhl jako křída. Vrhл rychlý pohled na Huga a pak se stejně rychle vrátil ke své tirádě. „Nepřekrucuj moje slova, paní. Je přece všeobecně známo, že všechny ženy s vlasy jako oheň mají zlořečenou povahu!“

„Já jsem zase slyšela, že i když je velmi těžké sira Huga rozrušit, jakmile se to stane, jeho hněv je jako nejtemnější bouře,“ odpověděla Alice. „Zajisté muž, který má sám takovou povahu, nebude mít zapotřebí utíkat před špatnou náladou své paní.“

Calvert začal rozčilením prskat. Zdálo se, že nemůže najít vhodná slova.

Hugo se rozhodl, že bitva už trvá dostatečně dlouho. Proti Alici nemá mnich žádnou šanci.

„Máš pravdu, paní,“ pronesl lehkým tónem. „A co víc, rád bych, abys věděla, že existují i jiné části mého těla, které potřebují mnohem méně podnětů k tomu, aby se vzrušily, než je potřeba k tomu, abych se rozčílil. Věřím, že tyto partie pak shledáš mnohem zábavnějšími!“

Zástup se rozesmál.

Alice se rozpačitě zamračila. Zjevně jí skutečný význam Hugových slov nedocházel. Po chvilce se krásně zapýřila.

„Tedy, můj pane!“ zamumlala významně.

Calvertův obličej mezitím nabral zajímavý odstín fialové. Hugo na okamžik dostal strach, že mu doslova vypadnou vytřeštěné oči z hlavy.

Mnich civěl zuřivě na Alici a pak se vrhl na Huga. „Dávej si pozor na ženu, která se nepodrobí vládě muže, můj pane! Taková žena způsobí v tvé domácnosti jenom potíže!“

Hugo se zazubil. „Nedělej si starosti, mnichu. Já se jazyka své zaslíbené nebojím. Dokonce shledávám její řeč... zajímavou!“

Mezi vesničany se ozval další pobavený smích.

Calvert se ale nebavil. Zahrozil Hugovi holí. „Můj pane, poslouchej mě! Mluvím jako tvůj náboženský rádce! Jestli si vezmeš tuhle ženu za manželku, musíš se nejdřív naučit, jak ji zvládnout. Já ti říkám, jestli se tahle dáma nenaučí chovat jak se sluší a patří, udělá ti ze života skutečné peklo!“

Alice zvedla oči k nebi.

Hugo na ni pohlédl a zvýšil hlas, aby ho každý slyšel. „Buď ujištěn, že si hodlám vzít svou zaslíbenou ženu takovou, jaká je. A dokonce se těším, že se to stane při nejbližší příležitosti!“

Následoval další smích, tentokrát většinou mužský. Hugo si pomyslel, že i převorka Joan potlačuje úsměv. Většina jeptišek, které se za ní shromáždily, se široce usmívala. Jedinou výjimkou byla Kateřina. Hugo pochyboval, že by něco dokázalo změnit Kateřininu věčně vážnou náladu.

Byla to Joan, která nyní upoutala pozornost. Zvedla dlaň a vesničané ztichli.

„Vítej, paní,“ pravila k Alici jasným a klidným hlasem. „Jsem představená kláštera. Rozkvět náboženského domu souvisí s rozkvětem této tvrze. Jsem ráda, když vidím, že pán Scarcliffu podnikl kroky k tomu, aby zabezpečil budoucnost tohoto panství.“

Alice zničehožnic sklouzla ze svého koně, a než si Hugo uvědomil její úmysl, už byla na zemi a kráčela přímo k představené kláštera. Hugo pomalu sesedal, protože byl zvědavý, co hodlá Alice dál dělat. Potom ale k jeho překvapení a vlastně k překvapení všech diváků Alice půvabně poklekla před Joan do bláta.

„Vzácná paní, díky za tvé laskavé uvítání. Prosím požehnej siru Hugovi i mně a všem obyvatelům tohoto panství.“

Hugo kolem sebe zaslechl uznalé bručení.

Joan udělala znamení kříže. „Máš mé požehnání i slib napomáhat ti ve tvých nových povinnostech na této tvrzi, lady Alice.“

„Děkuji ti, paní.“ Alice povstala, ignorujíc bláto, které jí nyní špinilo cestovní plášť.

Když Hugo vykročil kupředu, aby Alici nabídl ruku, zpozoroval, jak Calvertovu tvář znetvořila maska neskrývané zuřivosti. Mnich byl novou paní tvrze nade vši pochybnost a před zraky všech hluboce pokořen.

Alicino vítězství bylo úplné. Dala jasně najevo, že co se týče její osoby, tak skutečnou náboženskou autoritou na Scarcliffu je představená Joan. Nikomu z přítomných to nemohlo uniknout.

Joan pohlédla na Huga s jistou obavou v mírných očích: „Vrátíš, můj pane, ten kámen do tajné schrány v klášteře?“

„Ne, hlídat ten kámen je mým úkolem. Odvezu jej na Scarcliffe, kde mohu zajistit, aby byl skutečně v bezpečí.“

„Výborný nápad, můj pane,“ Joan neskrývala, jak se jí ulevilo. „Jsem moc ráda, že je zelený krystal v péči toho správného strážce.“

Hugo vzal Alici pevně za ruku. „Byla to dlouhá cesta. Musím vzít svou paní do jejího nového domova.“

„Ano, můj pane.“ Joan ustoupila zpátky do přístřeší domku u branky.

Hugo vysadil Alici zpátky do sedla a pak nasedl na svého koně. Zvedl ruku na znamení, aby se výprava vydala dál na tvrz.

„To jsi zvládla velice dobře,“ zašeptal Alici do ucha. „Převorka je v těchto končinách jediná, komu vesničané trošku věří. Ona a její sestry tady všude dohlížely na to nejnnutnější, jak přicházeli a odcházeli noví páni.“

„Věřím, že ji budu mít ráda,“ přisvědčila Alice. „Ale o tom mnichovi to říct nemohu. Možná je to boží člověk, ale mně se zdá hrozně protivný.“

„To nejsi sama. Jsem si jistý, že převorka Joan ho také nijak v lásce nemá, ale ve své pozici ho musí tolerovat. Calvert se umí pěkně rozpálit, pokud jde o poučování žen o jejich povinnostech a slabostech, že?“

„Pchá, s takovými typy už jsem se setkala. Tomu neleží vůbec na srdci spása ženské duše. Má z žen strach a hledá, jak by je oslabil tím, že bude deptat jejich duše výčitkami a kyselými řečičkami.“

Hugo se usmál. „Ano, o tom není pochyb.“

Alice se zamyšleně zamračila. „Vypadá to, že způsob, jakým jsi splnil podmínky legendy, můj pane, tvůj lid uspokojil.“

„Ano, byla to nepříjemná věc, ale je po ní.“ Tento fakt jako by Hugovi zvedl náladu. „Teď se musím dát do důležitějších věcí.“

„Nepříjemná věc, můj pane?“

Alice zvedla obočí. „To mne tedy zaráží! Ráda bych ti jen připomněla, že kdyby ses nevydal hledat ten zelený kámen, nepotkal bys ani mne. Já jsem měla dojem, že tě docela těší, že jsi našel tak výkonnou a výhodnou snoubenku.“

Hugo sražil čelo. „Tak jsem to nemyslel. Měl jsem na mysli záležitost s tím zatraceným krystalem, ne tebe.“

„Takže jsem přece jenom výhodná a výkonná?“ V očích se jí rozhořely zlomyslné jiskry. „To se mi ohromně ulevilo. Moc nerada bych se dozvěděla, že jsem v tom, jak plním svou část naší obchodní dohody, zklamala!“

„Alice, mám pocit, že se mě snažíš popichovat. Asi tak, jako když malý psík provokuje medvěda. Musím tě varovat, je to nebezpečná hra!“

Diskrétně si odkašlala. „No, ať je tomu jak chce, je zde otázka týkající se místní pověsti, na kterou jsem se tě chtěla zeptat.“

„Jaká otázka?“

„Říkal jsi, že kromě ochrany zeleného krystalu musí ten pravý pán na Scarcliffu objevit i zbytek pokladu.“

„Ano, a co z toho?“

„Sice jsi své lidi přesvědčil, že jsi schopen zelený kámen uhlídat, ale co budeš dělat, abys objevil ostatní chybějící kameny Scarcliffu? Máš tušení, kde by mohly vůbec být?“

„Pochybuji, že existují.“

Alice na něho zůstala zírat. „Tak jak je najdeš?“

„Tahle část pověsti mě nezajímá,“ lhostejně prohlásil Hugo. „Nejdůležitější byl nález zeleného kamene. Ted' když jsem jej přivezl zpátky na Scarcliffe, budou se vesničani domnívat, že možná jednou naplním i zbytek toho proroctví. Ale na to není žádný spěch.“

„Můj pane, nakonec si ale někdo všimne, že jsi ty kameny najít nedokázal.“

„Až bude tohle panství bohaté a prosperující, nikdo se o ty zatracené kameny starat nebude. A jestli někdy budu muset ukázat skříňku vzácných kamínků, tak jim ji ukážu.“

„Ale jak?“

Hugo nadzvedl obočí nad tou naivitou. „Prostě je koupím. Když to bude nutné, mohu si to dovolit. Nebude to o nic dražší než pár bedýnek koření.“

„Ano, možná, ale to nebudou ty pravé Scarcliffské kameny.“

„Zamysli se, Alice,“ vykládal jí trpělivě. „Nikdo z žijících lidí nikdy žádný z tak zvaných Scarcliffských kamenů kromě zeleného krystalu neviděl. Kdo asi pozná rozdíl mezi hromadou drahokamů koupenou od nějakého londýnského kupce a kameny z té pověsti?“

Alice se na něho zadívala zvláštním pohledem, směřicím obdivu a obav. Ke svému překvapení Hugo zjistil, že se mu vlastně docela líbí. Chvilí se v něm kochal.

„Můj pane, jenom muž, který je sám o sobě legendou, by dokázal být tak přezíravý, když má naplnit podmínky nějaké jiné legendy.“

Hugo se pousmál. „Ty si myslíš, že jsem přezíravý? Jenom žena, která se neobává moci legend, by se odvážila uzavírat obchod s mužem, jenž prý takovou legendou je.“

„Říkala jsem ti přece, sire, že zrovna moc na legendy nevěřím, ale přitom obdivuji muže dost chytrého na to, aby si vymyslel cokoli, co potřebuje k doplnění chybějících článků své vlastní legendy.“

„Děkuji ti. Je vždy příjemné být obdivován kvůli vlastní chytrosti.“

„Nic neobdivuji víc než chytrost, můj pane.“ Alice najednou zmlkla a zahleděla se do mlhy. Její oči se doširoka rozevřely. „U ran všech svatých, tohle je scarcliffská tvrz?!“

Hugo se připravil na nejhorší. Zahleděl se na velkou kamennou hradbu, která se vynořila z ponurého počasí. „Ano. To je Scarcliffe.“ Okamžik udělal pauzu, aby svým slovům dodal váhu. „Tvůj nový domov, paní.“

„Na chvíli,“ opravila ho nepřítomně.

„Člověk si tady zvykne,“ ujišťoval ji.

„Neříkej?“ Zkoumala tvrz zvědavýma očima.

Hugo se na to snažil podívat objektivně. On se sice na scarcliffské tvrzi narodil, ale vůbec si to tady nepamatoval.

Když jeho milovaná dcera požila jed, Hugův dědeček vzal sirotka k ovdovělé tetě kdesi na severu. Starý pán neměl vůbec chuť se zabývat řízením Scarcliffu. Jeho myšlenky se soustředily jedině na pomstu. Po jeho smrti přešel Scarcliffe do jiných rukou. Bylo jich hodně.

Scarcliffe pak pod plejádou lakotných a nedbalých pánů víc a víc upadal.

Vlastní tvrz byla temnou kamennou pevností, která vystupovala ven z útesů zvedajících se nad ní a kolem ní. Říkalo se, že původní majitel zamýšlel, aby vydržela až do konce světa, a ukazovalo se, že je to velmi pravděpodobné.

Obranná zeď byla postavena z neobvyklého černého kamene. Nikdo, koho se Hugo ptal, nevěděl, kde se ten kámen lámal. Někteří tvrdili, že velké, onyxově zbarvené bloky byly vyzvednuty z vnitřku hlubokého bludiště jeskyní, které protkávaly útesy. Jiní říkali, že byly přivezeny odněkud z dalekých krajin.

„Kdo tuhle pevnost postavil?“ zeptala se Alice hlasem ztichlým překvapením.

„Bylo mi řečeno, že se jmenoval Rondale.“

„Nějaký tvůj předek?“

„Ano. Dědeček mé matky. To on prý přišel o ty Scarcliffské kameny. Pověst vypráví, že je ukryl kdesi tam v těch jeskyních a už nebyl schopen je najít.“

„Co se s ním stalo?“

„Podle pověsti se do těch jeskyní mnohokrát vypravil hledat poklad.“ Hugo pokrčil rameny. „Při poslední výpravě se ale odtamtud nevrátil.“

„To je velice neobvyklá tvrz,“ řekla zdvořile Alice.

Hugo se na ni pyšně zahleděl. „Je to pěkná, pořádná pevnost, která dokáže přežít jakékoli obléhání.“

„Připomíná mi začarované hrady z trubadúrských písní. Takové to místo, kde se vždycky scházeli rytíři Kulatého stolu, uprostřed hlubokých lesů. Rozhodně má charakter hradu, který je zaklet nějakým čarodějnickým kouzlem.“

Nelíbí se jí, pomyslel si Hugo, a to poznání na něho těžce dolehlo.

Následujícího rána Alice utřela prach na svém novém psacím stole a posadila se za něj. Potom se rozhlédla kolem s jistou dávkou uspokojení. Místnost, kterou si vybrala za svou pracovnu, se nacházela v nejvyšším patře tvrze. Byla prostorná a překvapivě plná světla. Její rozměry měly v sobě dokonce cosi vznešeného. Byl to pokoj, který by se velice dobře hodil pro výzkum přírodních věd.

Její knihy a skřínky kamenů, sbírka mrtvého hmyzu a alchymistické přístroje služebnictvo vybalilo a opatrně naskládalo na okolních policích a pracovních stolcích. Astroláb stál na okenní římsě. Zelený krystal byl usazen na rohu psacího stolu.

Alice se tady cítila kupodivu jako doma. Za všechny ty měsíce, které strávila v Lingwood Hall, ani jednou podobný pocit nezažila. Uvědomila si, že tady by mohla být šťastná. K tomu stačí jediné přijmout Hugovu nabídku, aby se stal jejich manželský svazek skutečným.

Stačilo vdát se za muže, kterému ostatní přezdívalí Nesmířitelný. Vzít si člověka, který si cení výkonnosti a výhodnosti mnohem více než lásky.

Nebyla si dokonce ani příliš jistá, že Hugo věří na lásku.

Jako tiché varování se jí hlavou proháněly vzpomínky na matku. Helena kdysi uvěřila, že dokáže muže naučit lásce, pomyslela si Alice smutně. Ale mylila se.

Věděla, že její matka byla kdysi srdečná a energická žena, která svého manžela vášnivě milovala. Ale Bernardovi se podařilo její lásku zabít tím, jak s ní bezohledně zacházel a jak jí odmítal lásku vracet.

Helena se vdala za muže, jenž se ji nikdy nenaučil milovat. Zaplatila za to vysokou cenu. A její děti také.

Alice pohlédla na příručku, kterou napsala její matka. Někdy ji přímo nenáviděla. Obsahovala spoustu poznatků a výsledky studia a korespondence s učenými lidmi z celé Evropy. Ale Alice a Benedikt kvůli tomu hodně vytrpěli.

Ke konci jejího života příručka zabírala stále více a více Helenina času a pozornosti. Na Alici a jejího bratra už toho pak zbývalo jenom velice málo.

Vstala a přešla k oknu. Skalní útesy Scarcliffu se klenuly nad tvrzí způsobem, který mohl znamenat hrozbu stejně tak jako ochranu.

Včera ji první pohled na nepřístupnou černou pevnost vylekal. Byla v ní jakási temná síla, která sice byla příslibem ochrany, jenže té strohé konstrukci zcela chyběl jakýkoli náznak přívětivého nebo milého prostředí. Alici napadlo, že se dobře hodí ke svému novému pánovi. Hugo a jeho tvrz toho mají hodně společného.

Ale co Hugovo srdce? Bylo stejně chladné jako kamenné zdi jeho velké pevnosti? Nebo je přece jenom nějaká naděje, že v něm objeví trochu něhy?

Pro klid její duše byly takové záludné a neodbytné myšlenky nebezpečné.

Odvrátila se od okna. Byla si vědoma toho, že její srdce je ve velkém nebezpečí. Fakt, že dokonce vážně začala uvažovat o uskutečnění snátku, ji měl přece vyděsit. Ano, řekla si Alice, tady bych mohla být šťastná. Jenomže okolnosti jsou proti.

Nejlépe bude, když si zachová jistý odstup. Nejlépe bude, když bude jakoby nezúčastněná. Nejlépe bude, když své city bude držet ve svém nitru jako pod zámkem.

Nesmí dělat stejnou chybu jako její matka.

O tři dny později Hugo vzhlédl od svého psacího stolu a spatřil nového stolníka, jak otálí ve dveřích. „Ano?“

„Pppromiň, že tětě vyvyrušuji, můj pane.“ Elbert, hubený a nemotorný mladík, který se Hugovi jevil jako velice lekávy a úzkostlivý, párkrát polkl ve zjevném pokusu dodat si odvahy a najít ztracenou řeč. Elbert měl nešťastnou tendenci koktat pokaždé, kdykoli se ocitl v Hugově přítomnosti.

„Tak copak, stolníče?“ Hugo odložil počítadlo a netrpělivě vyčkával.

Soukromě si musel přiznat, že má jenom malou představu o tom, jaké dovednosti jsou u takového stolníka žádoucí. Ale ať jsou jakékoli, Hugo si byl jist, že Elbert je postrádá všechny. Mladík měl zjevně ze svého nového pána hrůzu a dokázal zakopávat o vlastní nohy, kdykoli se ocitl v Hugově blízkosti.

A ještě ke všem těm chybám nebyla ani Elbertova dovednost při vedení domácnosti nijak oslnivá. I když všechny komnaty byly pod

jeho vedením jakž takž uklizené, polední jídlo bylo děsivým zážitkem. Pokrmy přicházely z kuchyně studené a špatně kořeněné. Pro všechny nebylo dost košíčků s chlebem a řinkot padajících pivních sklenic a přeplněných podnosů vytvářel nepříjemnou kulisu.

Hugo se na další chod vůbec netěšil.

Přitom pochmurně zaznamenal, že Alice je toho utrpení ušetřena. Ona se s Benediktem stravovala v komnatách, které jim byly přiděleny pro jejich soukromou potřebu! Kuchaři obdrželi speciální instrukce. Hugo měl velmi silné podezření, že se Alice stravuje mnohem lépe než on.

Jediným důvodem, proč Hugo nevyhodil Elberta z jeho nového místa, bylo, že to byla sama Alice, kdo nového stolníka vybral. Souhlasila s tím ale, teprve když ji Hugo výslovně požádal, aby na sebe ten úkol vzala.

Domníval se, že převezme péči o celou jeho velkou domácnost. Jenže místo toho jednoduše vybrala Elberta, jak ji vlastně požádal, a vrátila se do svých komnat.

Záležitosti se nevyvíjely podle plánů, které Hugo tak pečlivě vymyslel. Byl sice více než ochoten dát Alici veškerou zodpovědnost a autoritu, kterou by si přála, jenomže to vypadalo, že o ni nijak moc nestojí. Byl tím neúspěchem svého plánu zaskočen a podrážděn.

„No?“ napovídal Hugo Elbertovi, který na něho jen civěl s otevřenými ústy. Elbert spěšně zavřel ústa. „Nějaký posel, můj pane.“

„Posel?“

„Ano, můj pane.“ Elbert si neobratně narovnal svou červenou čapku. „Dorazil před chvílí s dopisem pro vás. Říká, že zůstane na noc.“

„Pošli mi ho sem, stolníče!“

„Ano, můj pane.“ Elbert rychle vycouval z pokoje na chodbu a přitom se mu podařilo zakopnout. Vyrovnal to ale, obrátil se a prchal chodbou pryč.

Hugo si povzdechl a vrátil se ke své práci s počítadlem. Pár minut nato přiváděl Elbert do pracovny štíhlého mladíka, kterému se nějak dařilo působit módním dojmem navzdory svému zablácenému plášti i vysokým botám.

„Zdravím tě, Juliane,“ pokývl Hugo. „Měl jsi dobrou cestu?“

„Ano, pane.“ Julian vysekl Hugovi elegantní poklonu a podal mu dopis. „Dobrý kůň a žádný déšť. Trochu problémy s bandou lupičů

na windleseaské cestě, ale ukázal jsem jim vaši pečeť, a tím to skončilo.“

„To rád slyším.“ Hugo pohlédl na dopis.

Julian diskrétně zakašlal. „S prominutím, sire, ale cítím povinnost podotknout, že bych byl pravděpodobně vůbec neměl potíže, kdybych nosil řádnou livrej. Mám pocit, že něco modrého a žlutého s trochou zlatistého lemování by působilo velmi vkusně.“

„Později, Juliane.“

„Moje postavení vyžaduje něco nápadného. Lupiči by si toho všimli. Rozeznali by hned tvého člověka a už by ho nikdy neobtěžovali.“

Hugo znechuceně vzhlédl. „Posle, už jsme se přece o tom bavili. Každý rok dostáváš slušný plášť, šaty, boty a novou koženou brašnu.“

„Ano, můj pane, to je od vás velkorysé,“ mumlal Julian. „Jenže to má všechno jenom jednu barvu!“

„No a co?“

„Černá barva není vůbec v módě, můj pane.“ Julian hovořil s jistou dávkou zoufalství. „Vždyť vypadám jako potulný mnich na pochodu!“

„To bys vypadal, kdybys tak čiperně cestoval. Tvoje čtvrtletní výdaje jsou příšerné. Chtěl jsem si o tom s tebou promluvit.“

„Všechno mohu doložit,“ namítl zdvořile Julian.

„To věřím.“

„Sire, co se týče té nové livreje...“

„Jaké nové livreje?“ zavrčel Hugo. „Právě jsem ti přece řekl, že žádná nebude!“

Julian se popotahoval za rukáv s výrazem naprostého znechucení. „No tak dobře, řekněme tedy, že zůstaneme v zásadě u černé.“

„Vynikající předpoklad.“

„Byla by ale mnohem nápadnější, kdybyste ji alespoň nechal zlatě olemovat.“

„Zlatě olemovat?! Pro posla, aby tak jezdil v blátě a sněhu? To je šílenství! Asi by tě kvůli tomu lemování zamordovali ještě na hlavní silnici!“

„Ani ne před třemi měsíci dal John z Larkenby svému osobnímu poslovi krásný šat ve smaragdové zeleni,“ pokračoval naléhavým tónem Julian. „Lemovaný oranžovou. A k tomu čapku. Velice působivé.“

„Tak už dost těch nesmyslů. Nějaké zprávy o zdraví mého lenního pána?“

Julian zvažněl. „Vyřídil jsem mu váš pozdrav, jak jste žádal.“

„Ty jsi sira Erasma viděl?“

„Ano. Přijal mne jenom proto, že jsem váš člověk. Slyšel jsem, že v tyto dny přijímá málo návštěv. Většinu jeho záležitostí teď vyřizuje jeho paní.“

„Jak vypadal?“

„Je zjevně opravdu těžce nemocný. Nechce o tom mluvit, ale jeho paní má oči rudé od pláče. Lékaři věří, že mu slábně srdce. Je velice pohublý. Při sebemenším zvuku sebou trhne. Vypadá vyčerpaně, ale přitom prý nemůže spát.“

„Doufal jsem, že přineseš lepší zprávy.“

Julian potřásl hlavou. „Je mi líto, pane. Posílá vám vřelý pozdrav a přeje vše dobré.“

„No, co se má stát, stane se.“ Hugo rozlomil pečeť dopisu. „Jdi do kuchyně a dej si něco k snědku.“

„Ano, můj pane.“ Julian ještě zaváhal. „Co se týče té livreje. Víím, jak se díváte na výdaje, pane, ale napadlo mne, že když teď máte své vlastní panství a péknu tvrz, že budete chtít, aby se členové vaší domácnosti oblékali nějakým vhodným způsobem. Koneckonců, můj pane, svět člověka posuzuje podle šatů, do kterých obléká své služebnictvo.“

„Až zjistím, že mi záleží na mínění světa, tak ti dám vědět. A už maž, poslíčku!“

„Ano, můj pane.“ Julian sloužil u Huga už dost dlouho, aby poznal, když už trpělivost svého pána pokouší příliš. Ukláněl se, couvaje z pracovny tím svým elegantním, byť poněkud ostentativním způsobem a odcházel chodbou, vesele si pohvizduje.

Hugo se nepřítomně díval na dopis v ruce. Tak tedy Erasmus z Thornewoodu umírá! Nedalo se už o tom déle pochybovat. Hugo věděl, že brzy ztratí člověka, který mu v mnoha ohledech byl skutečným otcem.

Těžce polkl, aby si uvolnil náhlý tlak v hrdle, jednou či dvakrát zamrkal, aby zase jasně viděl, a pak se soustředil na čtení.

Byla to zpráva od jeho londýnského nákupčího, který informoval o úspěšné dodávce jednoho nákladu koření. Nákupčí ve svém obvyklém puntičkářství vypočítával každou jednotlivou bedýnku, její obsah a odhadovanou cenu spolu s poznámkami o nákladech.

Hugo se natáhl po počítadle. „Promiň, můj pane,“ ozval se ode dveří Benedikt. Hugo vzhlédl od práce. „Ano?“

„Sir Dunstan mi říkal, že stáje jsou vyčištěné a připravené.

Rád by věděl, jestli si přeješ mluvit s kovářem.“ Benedikt zachytil pohledem počítadlo a zarazil se. „Co to je, pane?“

„Říká se tomu abakus. Používá se k výpočtům.“

„Slyšel jsem o tom.“ Benedikt postoupil kupředu s napjatým výrazem ve tváři. Jeho hůl narážela na podlahu. „Jak to funguje?“

Hugo se zvolna usmál. „Ukážu ti to, jestli chceš. Dá se s tím počítat, násobit nebo dělit. Je to velice užitečné pro vedení účtů.“

„Rád bych se to naučil používat.“ Benedikt stydlivě vzhlédl. „Mě takové věci vždycky zajímaly.“

„Vážně?“

„Ano. Alice mě naučila všechno, co ví o počtech, ale po pravdě řečeno, moc ji to nezajímá. Dává přednost přírodním vědám.“

„Já vím.“ Hugo si zkoumavě prohlížel Benediktův zapálený výraz. „Benedikte, myslím, že je čas, abys jedl v hodovní síni společně se svým pánem a ostatními muži této tvrze. Představíš se dole dneska při obědě.“

Benedikt se na něho ostře zadíval. „Jídat s tebou, můj pane? Ale Alice myslí, že je nejlepší, když jíme v našich vlastních komnatách!“

„Alice ať si dělá, co chce. Ale ty jsi jeden z mých mužů, a budeš tedy jíst s námi.“

„Jeden z tvých mužů?“ Vypadalo to, že Benedikta ta představa poněkud vylekala.

„Tvoje sestra je moje nastávající a ty žiješ s námi tady na Scarcliffu,“ poznamenal klidně Hugo. „To z tebe přece dělá člena mé domácnosti, nebo ne?“

„Tak jsem o tom nikdy nepřemýšlel.“ V očích se Benediktovi objevila ostýchavá horlivost. „Máš pravdu. Udělám, jak poroučíš, můj pane.“

„Výborně. A když tak mluvíme o Alici, kde je?“

„Šla do vesnice promluvit si s představenou kláštera.“

Benedikt zvedl nábožně abakus.

„Šla tam sama?“

„Ano.“

„Neříkala, kdy se vrátí?“

„Chvilí tam zůstane.“ Benedikt opatrně posunul jednu z červených kuliček po tenké dřevěné tyčce. „Myslím, že se zmínila o tom, že

bude hledat do své sbírky nové kameny.“ Hugo se zamračil. „Nové kameny?“

„Ano. Čeká, že v jeskyních na útesech nějaké zajímavé najde.“

„U pekelného ohně a kostí všech svatých!“ Hugo vyskočil a proběhl kolem stolu. „Tvoje sestra mne přivede k šílenství!“

„Přesně tohle říkával také strýc Ralf.“ Hugo už ho neposlouchal. Byl už na půl cesty chodbou a hnal se ke schodům.

11

„Jak vidíš, paní Alice, je tady ještě spousta práce.“ Joan zvedla ruku, aby ukázala nejenom na zahradu, kde s Alicí stály, ale i na celou vesnici. „Během těch tří let, co jsem představenou tohoto kláštera, jsem dělala, co se dalo, ale bez řádného pána, který by tu na panství vládl, je to velmi těžké.“

„Chápu, matko.“ Alice si prohlížela upravené záhonky. Několik jeptišek pilně pletlo a zalévalo a připravovalo půdu na zimu.

Procházka do vesnice byla zvláštní. Alici vítali nejružnější lidé. Farmáři zastavili práci a uctivě zdravili, malé děti se na ni uprostřed hry stydlivě usmívaly, když je mījela. Pivovarník vyšel ze dveří svého stavení, aby jí nabídl džbánec čerstvého piva. Kovář se na ni od své žhnoucí výhně usmál. Mlynářova žena jí nabídla bochník chleba, jenž jí její synek, Mladý John, hrdě podal vlastní rukou.

Alice si byla vědoma, že ve Scarcliffu dnes vládne atmosféra očekávání. Lidé uvěřili, že se pověst naplnila, nebo je přinejmenším na nejlepší cestě ke svému naplnění. Jejich právoplatný vladař je mezi nimi. Kletba je zlomena, všechno bude zase dobré.

Alicí přišlo líto, když si uvědomila, že s ní i ta upřímná a dobrosrdečná Joan mluví, jako by se měla stát skutečnou příští hradní paní.

Představená měla pravdu. Musí se toho tady ještě udělat spousta, pomyslela si Alice. A Hugo dohlédne na to, aby se všechno dotáhlo do konce. On se bude starat o zdejší půdu, protože s ní je svázána i jeho vlastní budoucnost.

Jenomže si nebyla tak docela jistá, zda by měla na sebe vzít takové riziko a svázat svou budoucnost s Hugovou a se Scarcliffem. Napadlo ji, že se nikdy nepovažovala za zbabělce, ale ještě nikdy nebylo v sázce také její srdce.

Život by byl mnohem snazší a klidnější ve velkém, uzavřeném klášteře. Mnohem více by svědčil studiu přírodních věd.

„Ta směšná pověst všechno komplikovala.“ Joan ji vedla po zahradní pěšině. „Bylo to velmi nepříjemné, když nám celá léta visela nad hlavou. Ráda bych si promluvila s tím bláznem, co si ji vymyslel!“

Alice na ni překvapeně pohlédla. „Vy té pověsti přece nevěříte?“

„Já ne, ale lidi ze Scarcliffu rozhodně. Musím přiznat, že čím déle byla tato půda bez silného vládce, tím více důkazů jako by potvrdovalo, že ta kletba je skutečná.“

„Zdá se, že pověsti mohou žít svým vlastním životem.“

„Ano.“ Joan se ušklíbla, když se zastavila u zahrádky s kořením, kde pracovala sama vysoká sestra. „V poslední době jsme tady dost trpěli nájezdy lupičů a zločinců, protože na panství nebyl žádný vladař s dvorem silných rytířů, kteří by nás bránili.“

„Když je nyní sir Hugo pánem na Scarcliffu, se zločinci už nebudou žádné problémy,“ ujišťovala ji s přesvědčením Alice.

Vysoká sestra na chvíli ustala v práci. Opřela se o motyku. Pod čepcem měla temné a vážné oči. „Jsou i jiné katastrofy, stejně tak zlé jako loupežnická cháska. Lady Alice, ta kletba je skutečná! Však to sir Hugo brzy pozná!“

Joan zvedla oči k nebi. „Má paní, na sestru Kateřinu nic nedej. Ona je sice zkušená léčitelka, ale velice často vidí na všem jenom ty nejchmurnější stránky.“

Alice se na Kateřinu usmála. „Jestli jsi věřila v tu kletbu, tak jsi také jistě ráda, že je tady všechno zase v pořádku. Pověst došla naplnění.“

„Pchá! Mne nějaká pověst o zeleném krystalu a Scarcliffských drahokamech vůbec nezajímá!“ zamručela Kateřina. „To je jen pohádka pro děti!“

„Tak co tě tedy trápí?“ zeptala se jí Alice přímo.

„Pravou kletbou na této půdě je zlá krev mezi Rivenhallem a Scarcliffem. Zrada a vražda bují jako nákaza, která se nedá léčit.“

„Předpokládám, že mluvíš o tom starém nepřátelství mezi dvěma rody?“ zběžně se zmínila Alice.

Kateřina zaváhala, zjevně zaskočena. „Ty o tom víš?“

„Ano, sir Hugo mi ten smutný příběh vyprávěl. Ale jestli se bojíš, že dojde k válce mezi Rivenhallem a Scarcliffem jen proto, tak můžeš svou mysl uklidnit. Mezi těmi dvěma rody žádné nepřátelství nebude.“

Kateřina vrtěla hlavou s bolestným výrazem ve tváři. „Semena pomsty byla zasazena dávno v minulosti. Už z nich vyrostly temné byliny, které tuto zemi otravují.“

„Ne.“ Alice se už začínala zlobit, že má léčitelka takové ponuré představy o jejich situaci. „Uklidni se, sestro. Sir Hugo mi vysvětlil,

že žádné násilí nebude. Říkal, že oba, on i sir Vincent, přísahali věrnost stejnému lennímu pánovi, Erasmu z Thornewoodu. Sir Erasmus jim výslovně zakázal, aby se pouštěli do čehokoli krvavějšího, než je vzájemný souboj na turnajovém kolbišti.“

„Ale říká se, že Erasmus z Thornewoodu umírá.“ Ruka Kateřiny pevněji sevřela motyku. „Kdopak asi zvládne sira Vincenta a sira Huga, až ten odejde? Scarcliffe a Rivenhall jsou daleko od center světské moci. Vládcí tohoto území budou volní, jako když pustí ohaře z řemenů. Půjdou si hned rovnou po hrdle!“

„Sestra Kateřina má zčásti pravdu,“ zamračila se Joan. „Já jsem vždycky považovala naši vzdálenou polohu za jednu z mála výhod tohoto panství. Je bezpečnější žít daleko od mužů, kteří velí armádám a dělají si starosti s tím, kdo je na trůně. Ale to také znamená, že jsme závislí na tom, aby sir Hugo udržoval mír.“

„To také udělá,“ trvala na svém Alice.

Nebyla si vlastně ani zcela jistá, proč cítí potřebu hájit Hugovy dobré úmysly. Třeba to bylo proto, že ho zná mnohem lépe než tyto ženy a chce, aby v něho také věřily.

„Mezi Scarcliffem a Rivenhallem nikdy nebude mír,“ zašeptala Kateřina.

Alice se rozhodla, že je nejvyšší čas změnit téma. „To je tvoje kořenářská zahrádka, sestro?“

„Ano.“

„Sestra Kateřina vstoupila do tohoto kláštera před mnoha lety,“ vysvětlovala ochotně Joan. „Je opravdový znalec bylin. Všichni jsme jí občas zavázáni za nějakou tu mast či lektvar.“

„Moje matka byla také léčitelka,“ snažila se zapříst konverzaci Alice. „Byla skvělou znalkyní království bylin. Ve své zahradě měla spousty zvláštních rostlin.“

Kateřina Alicina slova ignorovala, jenom se na ni upřeně dívala. „Jak dlouho jsi zaslíbená Nesmiřitelnému Hugovi?“

„Ne dlouho. A nejmenuje se už Nesmiřitelný Hugo. Teď je to Hugo ze Scarcliffu.“

„Kdy bude svatba?“

„Někdy na jaře,“ odpověděla Alice neurčitě.

„Proč chcete čekat tak dlouho?“

Joan Kateřinu obdařila káravým pohledem. „Svatební plány paní Alice nejsou tvoje starost, sestro.“

Kateřina stiskla úzké rty. „Zaslíbení se dá snadno zrušit.“

„Nesmysl.“ Joan teď byla skutečně rozladěná. „Zaslíbení je vážné a velice závazné.“

„Ale není to manželský slib!“ protestovala Kateřina.

„Sestro, to by stačilo,“ ozvala se přísně Joan.

Kateřina zmlkla, ale stále se na Alici upřeně dívala.

Alice se pod tím pohledem začervenala. „Sir Hugo si přál počkat se svatbou do jara, protože má mnoho jiných důležitých věcí, které se musí vyřešit ihned.“

„To je zcela pochopitelné,“ pronesla Joan suše. „Vrat’ se ke své práci, sestro! Paní Alice a já budeme pokračovat v prohlídce našeho kláštera.“ Vyrazila druhou pěšinou dolů a Alici táhla za sebou. „Pojď, dovol, abych ti ukázala dílny, kde děláme naše víno. Pak by ses třeba ráda podívala na naši knihovnu?“

Alice ožila. „Ach ano, tu bych moc ráda viděla!“

„Doufám, že ji využiješ.“ Joan čekala, až se ocitly Kateřině z doslechu. „Musíš naši léčitelku omluvit. Je ve své práci velice dobrá, ale hodně trpí depresemi.“

„Chápu. Škoda že se sama neumí vyléčit.“

„Když je na tom obzvlášť bídne, tak si dělá lektvar z makovic, ale kromě toho se prý s tou její nemocí nedá nic dělat.“

Alice sražila čelo. „Léky z makovic se musí používat jen velice opatrně.“

„Ano.“ Joan na ni zaujatě pohlédla. „Vypadá to, že se v tom oboru vyznáš. Kráčela jsi snad ve stopách své matky?“

„Studovala jsem království bylin a nechala jsem si matčinu příručku, ale když zemřela, věnovala jsem se jiným oborům.“

„Ach tak.“

„Považuji se spíše za studentku přírodních věd.“ Alice se zastavila a pohlédla k nepřístupným útesům, které se vzpínaly za vesnicí. „Čistě náhodou jsem plánovala pokročit ve svých výzkumech právě později dopoledne.“

Joan sledovala její pohled. „Zamýšlíš snad prozkoumat útesy?“

„Ano. Nikdy jsem ještě žádnou jeskyni neviděla. Mělo by to být velice zajímavé.“

„Promiň, paní, ale nejsem si jistá, že je to zrovna správný dojem. Ví o tom tvém úmyslu sir Hugo?“

„Ne.“ Alice se vesele usmála. „Měl ráno na starosti spoustu obchodních záležitostí, tak jsem ho raději neobtěžovala.“

„Ach tak...“ Joan chvíli váhala, jako kdyby na to chtěla ještě něco říct, ale pak si to rozmyslela. „Říkala jsi sestře Kateřině, že nevěříš, že mezi panstvími Rivenhall a Scarcliffe dojde k válce.“

„Ano. A co má být?“

„Víš to určitě? Víš, paní, tohle panství už hodně trpělo a nejsem si jista, zda by takovou katastrofu přežilo.“

Alice se usmála. „Neboj se, sir Hugo bude Scarcliffe dobře opatrovat.“

„Doufám, že máš pravdu.“ Joan se ohlédla přímo za Alici a najednou zmlkla.

V tom okamžiku projel Alicí pocit, že má někoho v zádech. Věděla, aniž by se otočila, že v zahradě je Hugo.

„Jsem příjemně potěšen, když se dozvídám, že máš takovou důvěru v moje schopnosti, má paní,“ pravil tím svým bezbarvým hlasem. „Přál bych si, abych mohl mít stejnou důvěru v tvůj zdravý rozum. Copak to slyším o tvých plánech prozkoumávat jeskyně Scarcliffu?“

Alice se bystře otočila, aby zjistila, že stojí těsně za ní na zahradní pěšině, velký a nehybný jako scarcliffská tvrz. Jeho ambrové oči zářily nebezpečnou inteligencí. Za poslední tři dny se sice s Hugem viděla jen málo, ale při každé příležitosti byla její reakce stejná.

Kdykoli na něho narazila, i jen na letmý okamžik, dopad na její smysly byl udivující. Její tep okamžitě zrychlil a v žaludku se jí cosi zkroutilo. Vzpomínka na noc v Ipstoku, když se jí tak intimně dotýkal, rozpálila každou část jejího těla.

Kvůli vzpomínkám na tu vášnivou předeheru nemohla ani pořádně spát. Včera si dokonce připravila horký čaj z heřmánku, aby se uklidnila. Potom sice usnula, ale měla sny. A jaké!

„Vyděsil jsi mne, můj pane.“ Chtěla své překvapení překrýt rozmrzelostí. „Vůbec jsem tě neslyšela přicházet do zahrady. Myslela jsem, že máš dneska ráno hodně práce se svými úcty.“

„Měl jsem s nimi hodně práce, než jsem se dozvěděl, že plánuješ výpravu do jeskyní!“ Hugo hlavou lehce pokynul Joan. „Dobrý den přej, matko.“

„Dobrý den, můj pane.“ Joan pohlédla z Hugova ponurého obličeje na Aliciny zamračené rysy a zase zpátky. Potom si diskrétně odkašlala. „Možná je dobře, že jste právě přišel, můj pane. Trochu jsem si už sama dělala starosti s plány paní Alice. Ona je tady na této půdě nová a ještě nezná všechno možné nebezpečí.“

„Ano,“ řekl Hugo. „A momentálně to největší nebezpečí, které má před sebou, jsem já.“ Opřel si pěsti o boky. „Co si myslíš, že děláš, paní?!“

Alice odmítla mít nahnáno. „Chtěla jsem se pouze poohlédnout po nějakých zajímavých kamenech.“

„Do jeskyní sama nepůjdeš. Nikdy. Rozumíš?“

Alice mu poklepala na rukáv, aby ho utišila. „Uklidni se, můj pane. Já jsem v přírodních vědách docela zkušená. Sbírám zajímavé nerosty už roky. Nic se mi nestane.“

Hugo zaklesl palce za opasek. „Poslouchej mě dobře, Alice. Za hranice této vesnice sama nepůjdeš. Já to zakazuji.“

„Chtěl bys jít se mnou? Silný chlapík se mi docela hodí, aby mi nesl všelijaké zajímavé předměty, které třeba najdu.“

Na vteřinu nebo dvě to Huga absolutně zaskočilo. Ale ihned se vzpamatoval a vrhl skeptický pohled na oblohu. „Brzy bude pršet.“

„Myslím, že to na déšť nevypadá.“ Alice se dívala vzhůru. „Je jenom trochu zataženo.“

V Hugových očích se objevil přemítavý výraz. „Tak dobrá, paní. Jelikož jsi zde odborníkem v záležitostech přírodních věd, tak se skloním před tvým úsudkem. Doprovodím tě na tvé výpravě.“

„Jak si přeješ.“ Alici naplnilo nadšení. Ale snažila se tvářit lhostejně, jako by Hugovo rozhodnutí nemělo žádnou zvláštní váhu.

Zato Joan se zjevně ulevilo. „Dávejte pozor, ať nenarazíte na potulného mnicha, když se budete toulat kolem útesů. Prý v jedné z těch jeskyň bydlí.“

Hugo vzal Alici za ruku a zamračil se. „Proč Calvert z Oxwicku bydlí v jeskyních?“

Joan se tvářila stále vážně, ale její oči sršely humorem. „Bezpochyby proto, že jsem mu tady u nás odmítla poskytnout přístřeší. Nikde poblíž si nemůže ustlat, kromě tvrze. Zjevně se neodvážil naléhat na tvou pohostinnost, můj pane.“

„To je dobře,“ zabručela Alice. „Já bych takovému otravnému člověku žádné ubytování na Scarcliffu stejně nedala!“

Hugo zvedl obočí, ale nic nekomentoval. Až příliš pozdě napadlo Alici, že rozhodování o pohostinství na Scarcliffu po právu náleží jedině jemu. Vždyť nebyla dokonce ani jeho pravou zaslíbenou ženou. A sama sobě slíbila, že se nenechá příliš zatahovat do domácích záležitostí.

„Dobře,“ pravila briskně. „Měli bychom raději jít, můj pane. Den se už dost nachýlil, ne?“

První kapky deště začaly padat, když vyrazili vzhůru do skalnatého kopce pod jeskyněmi.

„U všech svatých!“ Alice zápasila s kapucí svého pláště. „Promokneme na kůži, jestli se rychle nedostaneme do jeskyní!“

„Říkal jsem ti, že bude pršet.“ Hugo ji popadl za ruku a svižně ji táhl k prvnímu temnému vstupu na kraji útesů.

„Je to tvůj zvyk neustále zdůrazňovat svou neomylnost ve všech případech, kdy se náhodou ukáže, že jsi správně odhadl situaci?“ Alice se rozběhla, aby mu stačila.

„Ne.“ Smích rozzářil Hugův pohled, když vtahoval Alici pod převis velké jeskyně. „Jelikož mám skoro vždycky pravdu, byla by to příliš velká otrava zmiňovat se o tom pokaždé, když se to zase potvrdilo.“

Chvilí se na něho divoce dívala, ale pak její pozornost upoutaly jeho namoklé vlasy. Z nějakého důvodu vzhled těch pocuchaných splhlých pramenů způsoboval, že teď vypadal jinak. Jaksi něžnější, zranitelnější.

V návalu naděje musela až zatajit dech. Pokud měl Hugo v sobě skutečně nějakou něžnost, jistý stupeň měkkosti a zranitelnosti, pak by byl možná schopen naučit se ji milovat.

Začalo pořádně pršet.

Jako by chtěl utiшит jakoukoli falešnou iluzi o jisté měkkosti, Hugo si hrubě prohrábl svou hřívu. Bezohledně ji zahrnul za uši a odhalil tak vysoké čelo a tvrdé, dravčí rysy lícních kostí. Mžikem oka se změnil v muže, který lehce unese tíhu být legendou.

Alice se škodolibě usmála. „Ty jsi nemožný, můj pane.“

Na rtech se mu objevil pobavený úšklebek. Zvědavě se rozhlédl po jeskyních. „Prohlédni si svou jeskyni, paní.“

Alice sledovala jeho pohled a trochu se zachvěla. „Je tady trochu tma, ne?“

„Jeskyně obvykle bývají ponuré,“ pravil ironicky.

Jeskyně byla rozlehlá, její hloubka se ztrácela kdesi ve stínech kryjících druhý konec. Šedé světlo deštivého dne nesahalo dál než pár kroků dovnitř. Celý prostor byl prosycený jakousi starodávnou vlhkostí. Kdesi kapala na kámen voda.

„Příště si nesmím zapomenout vzít pochodeň,“ poznamenala věčně Alice.

„Ano. Bez pochodně toho moc neuvidíme.“

„To ne.“ Odmítala si přiznat, že je vlastně ráda, že mají výmluvu a nemusí jít hlouběji. „To je škoda, že musíme své pátrání dneska omezit, ale nedá se nic dělat.“

Hugo se jednou rukou opřel o skalnatou stěnu a shlížel dolů na vesnice a polnosti Scarcliffu. „Je odtud nádherná vyhlídka, i když prší.“

Alice v jeho zlatistých očích postřehla hrdost na svůj majetek. „Za jasného dne by se dalo dohlédnout hodně daleko.“

„Až do Rivenhallu.“

Nebezpečná měkkost jeho tónu Alici znervózňela. Vzpomněla si na slova té sestry léčitelky. Semena pomsty byla zaseta v minulosti. Vyklíčila z nich temná bylina, která tuto zemi otráví.

Alice si řekla, že na pověsti a legendy nevěří. Dívala se upřeně do deště a přemítala, proč slova léčitelky obsahují zrno pravdy.

„No, Alice?“ ozval se po chvíli Hugo. Přitom se ani neobrátil, aby se na ni podíval. Jeho pozornost se plně soustředila na krajinu rozkládající se dole pod ním.

„Copak, můj pane?“ Alice se sklonila, aby prozkoumala kus temného kamene.

„Zdá se mi, žeš měla dostatek času na přemýšlení. Jaké je tvoje rozhodnutí?“

Ztuhla nad černým nerostem, když jí došel význam jeho otázky. Potlačila zklamaný výkřik a hledala únik v předstíraném nepochopení otázky. „Je to sice zajímavý nerost, ale nevěřím, že je až zas tak moc výjimečný. Ráda bych našla vzorek kamene, ze kterého je postavena tvrz. To je rozhodně velice zajímavý nerost. Nikdy jsem nic podobného neviděla.“

„Nemluvil jsem o tom zatraceném kameni, a ty to dobře víš.“ V jeho pohledu se zableskl ledový stín netrpělivosti. „Už ses rozhodla, jestli si mne vezmeš?“

„Při kostech všech svatých, můj pane, jsou to jenom tři dny, co sis žádal mého rozhodnutí. Ráda bych zdůraznila, že jsme oba měli od té doby spoustu práce!“

„Práce? Neudělala jsi vůbec nic kromě toho, že jsi vybrala za mého stolníka toho nešikovného osla!“

„Z Elberta bude skvělý stolník,“ odporovala vehementně. „A jak se odvažuješ mne obviňovat z lenosti? Měla jsem sotva čas si to

promyslet, natož uvážit klady a zápory takové důležité věci, jako je manželství!“

Chvilí Hugo nic neříkal. Potom si sedl na skalnatý výstupek a opřel se lokty o kolena. Jeho pohled byl stále upřený na vzdálené panství Rivenhall, které halila deštivá clona.

„Ty tohle panství nesnášíš, Alice?“

Ta otázka ji zaskočila. „Scarcliffe? Ne, můj pane. Nemám nic proti němu.“

„Je ti odporné.“

„Ne, to není pravda. Není to zrovna milá krajina, ale je zajímavá a rozmanitá.“

„Scarcliffe brzy úplně rozkvetne. Dohlédnu na to.“

„O tom nepochybuji, můj pane.“

„A co tvrz?“ trval na svém. „Nelíbí se ti?“

„Ne. Ale jak jsi poznamenal, vypadá mohutně. Snadno se dá ubránit.“ Udělala pauzu, neboť byla zvědavá, kam asi míří to vyptávání. „Po pravdě řečeno, je uvnitř pohodlnější, než se zdá na první pohled zvenku.“

„Takže nemáš nic proti tomu, aby se stala tvým domovem?“

„No, jak jsi právě řekl, nic konkrétního proti té tvrzi se nedá namítnout.“

„To rád slyším.“ Hugo zvedl malý oblázek a hodil jej nazdařbůh dolů po svahu. Bylo to překvapivě hravé gesto, které bylo v přímém rozporu s jeho přísnou a vážnou povahou. „Pokud bys v budoucnu někdy zjistila, že máš s tvrzí nějaké problémy, hned mi to řekni a já zařídím, aby byla zjednána náprava.“

„Ano, můj pane. Děkuji ti.“ Alice ho sledovala, jak hází další oblázek dolů po mokrému srázu. Napadlo ji, jaké asi dětství Hugo zažil. Bezpochyby velmi kratičké, stejně tak jako bylo to její. Nemanželský syn na sebe musí brzy navléknout kabát dospělosti.

„Takže se ti Scarcliffe nezdá nepříjemný a jsi spokojená?“

„Ano, můj pane,“ odpověděla Alice obezřetně. „Jsem spokojená.“

„Takže není důvodu odkládat svatbu?“

Alice rozhodila v zoufalství ruce. „Můj pane, už začínám chápat, proč ti říkají Nesmiřitelný Hugo!“

„Nerad ztrácím zbytečně čas.“

„Ujist'uji tě, že čas neztrácíme. Potřebuji každý den, který mám k dispozici.“ Posadila se na velký balvan u otvoru do jeskyně a otevřela pytlík, jenž jí dal mlynářův syn.

„Dal by sis kousek čerstvě upečeného chleba?“

Hugo se zamračil na bochníček, který vytáhla z pytlíku.

„Pokoušíš se změnit téma!“

„Také sis toho všiml?“

„Alice, já nejsem muž, který se oddává váhání nebo zdržování.“

„Tu pravdu se učím až příliš rychle, můj pane.“ Alice odtrhla skývu a podala mu ji. „Ale obávám se, že v téhle záležitosti se musíš naučit trpělivosti.“

Hugo ji probodával očima lovce a natáhl se pro chléb. „Jak dlouho potrvá, než se rozhodneš?“

„Nemám tušení.“ Urputně ulamovala kousíčky chleba.

Hugo si utrl velký kus a zachmuřeně jej žvýkal.

Rozhostilo se ticho. Venku padal hustě a vytrvale déšť.

Po chvíli se Alice opatrně uvolnila. Hugo byl zjevně ochoten, alespoň prozatím, opustit téma manželství.

Ukousla si další křupavé sousto a plně se oddávala pomíjivé radosti z Hugovy přítomnosti. Bylo příjemné sedět tady s ním sama, předstírat, že jsou přátelé a partneři a že budou sdílet společnou budoucnost. Takové fantazírování rozhodně nemohlo nikomu uškodit.

„Elbert dělá ve tvrzi strašný zmatek,“ řekl Hugo po dlouhé pauze.

„Myslíš, že bys mohla vybrat někoho jiného, kdo by dokázal plnit svoje povinnosti?“

Alice se vrátila z přívětivého světa svých vzdušných zámeků zpátky na zem. „Elbert se to rychle naučí. Mluvila jsem s několika kandidáty na to místo, ale on byl rozhodně tím nejchytřejším a nejhorlivějším. Dopřej mu času, můj pane.“

„To se ti snadno řekne. Jelikož sis vybrala na jídlo samotou své komnaty, nemusíš prožívat tu výhodu sdílet jídlo v hodovní síni společně s námi. Elbert z toho dělá nezapomenutelnou událost.“

Alice na něho pohlédla. „Jestliže ti není příjemné jíst v hodovní síni, tak proč nejíš jako já? Ať ti jídlo nosí do tvých soukromých komnat!“ Zaváhala a pak dodala velmi odvázně: „Nebo se můžeš přidat ke mně, můj pane.“

„To není možné.“

Alice cítila, jak se ve tváři začervenala nad tím jednoznačným odmítnutím své nabídky. „Promiň, že jsem to navrhla. Nechtěla jsem překročit své hranice.“

Podrážděně se na ni podíval. „Cožpak si neuvědomuješ, že pán usedlosti musí jíst ve společnosti svých mužů?“

Alice lehce pokrčila rameny. „Nechápu to. Obhroublá konverzace a drsné žertíky stačí, abych měla po jídle. Nemám vůbec zájem ani o ten otravný hovor o zbraních a soubojích, ani o řečičky o slávě bývalých bitev nebo lovů.“

„Ty to nechápeš. Jeden ze způsobů, jak si pán zajistí svazek mezi sebou a těmi, kdo mu slouží, je ten, že s nimi jídá.“ Hugo žvýkal svou porci chleba. „Silný pán je svázán s těmi, kteří jsou na něm závislí, stejně tak jako jsou oni svázáni s ním. Musí jim dát najevo, že je respektuje a váží si jejich věrnosti.“

„A to dělá tím, že s nimi obědvá?“

„Ano. Je to jeden ze způsobů, jak toho dosáhnout.“

„Ach, tak tím se to vysvětluje!“ Alice se usmála, jak náhle všechno pochopila. „Říkala jsem si, proč muž tak inteligentní jako ty je ochoten tolerovat ty obhroublé způsoby, tolik obvyklé ve všech hodovních síních!“

„Člověk si na to postupně zvykne.“

„Já si myslím, že bych si nikdy nezvykla na to, že mi taková konverzace a chování znechutí každé jídlo. Musí pro tebe být velmi těžké žít s představou, že každý den svého života musíš přinášet takovou oběť.“

V Hugových očích se krátce zablesklo podráždění. „Zase až za tak velkou oběť to nepovažuji. My všichni nemáme tvůj jemný vkus. Hovor o zbraních a brnění pro rytíře není nudou, ale zaměstnáním.“

„A ty hrubé žerty a řehot a zoufalé způsoby všech tvých soustolovníků? To se ti také líbí?“

„V situaci, kdy se muži sejdou nad jídlem a pitím, je to normální.“

„To je pravda.“ Alice ukousla další sousto.

„Jak jsem říkal, jíst v hodovní síni je věc úcty a ukázka věrnosti.“ Hugo se na chvíli odmlčel. „Ve většině domácností se paní domu vždycky připojuje k pánovi.“

„To mi také říkali, ale nedovedu si představit, že by si to některá z těch dam sama přála.“

„Dělají to z podobných důvodů, které nutí jejich manžele jíst se svými lidmi.“ Znělo to, jako by Hugo mluvil se zaťatými zuby.

Alice přestala žvýkat. „Z důvodů úcty a věrnosti?“

„Ano. Sedí vedle svého manžela v přítomnosti ostatních, aby všichni viděli, že má ke svému manželovi úctu a je mu věrná.“

Alice se nadechla a snažila se současně spolknout své sousto chleba. Začala se ale kuckat, lapat po dechu a zachvátil ji kašel.

Hugo se starostlivě zamračil, pak se natáhl a pořádně ji poplácal po zádech. „Jsi v pořádku?“

„Ano,“ podařilo se jí vyhrknout. Popadla dech a několikrát polkla, aby se zbavila zaskočeného kousku. „Už je mi dobře.“

„To rád slyším.“

Rozhostilo se opět ticho. Tentokrát se Alici vůbec neulevilo. Cítila se podivně nesvá.

Třeba Hugo věřil, že její odmítnutí jíst v hodovní síni je známka toho, že si ho zrovna moc neváží. Napadlo ji, jestli si jeho lidé a ostatní na scarcliffské tvrzi myslí totéž.

„Alice, rád bych, abys mi přesně vysvětlila, proč se nemůžeš rozhodnout, zda si mě máš vzít,“ ozval se Hugo. „Je to přece rozumná, praktická a logická věc.“

Alice zavřela oči. „Myslela jsem, že jsme pro dnešek s tímhle tématem skončili.“

„Když mi řekneš, proč tak váháš, budu moci něco podniknout, abych to napravil.“

To už bylo příliš. Alice ztratila trpělivost. „Tak dobře, můj pane, budu k tobě upřímná! Jestli se mám provdat, tak bych se ráda provdala z důvodů opravdové náklonnosti, a ne kvůli výhodnosti a nutnosti!“

Hugo zmlkl. Zahleděl se jí do očí. „Náklonnosti?“

„Ano. Náklonnosti. Moje matka se vdala za muže, který od ní nechtěl nic víc než dědice a někoho, kdo by mu vedl domácnost. Byla odsouzena k osamělosti a pro útěchu jí zbylo jenom její studium.“

„Měla tebe a tvého bratra.“

„My jsme jí nestačili,“ hořce podotkla Alice. „Říkali, že moje matka zemřela na otravu jedem, ale ve skutečnosti zemřela na zlomené srdce. A já nebudu opakovat stejnou chybu jako ona.“

„Alice...“

„Dávám přednost klidu a míru kláštera před manželstvím, které postrádá náklonnost. Chápeš teď mé váhání, sire?“

Pozorně se na ni zadíval. „Ty si přeješ být dobývána? Tak dobře, paní, pokusím se ti řádně dvorit, ale musím tě varovat, že v takovém oboru nemám žádnou zkušenost.“

Alice vyskočila, veškerá rozvaha ta tam. „Můj pane, ty vůbec nic nechápeš! Nechci žádné falešné dvoření! Květiny a básničky si můžeš ušetřit! Já mluvím o lásce! To je to, co chci! Lásku!!!“

V očích se mu objevil záblesk poznání. Vyskočil a popadl ji do náruče. „Takže přece jenom chceš vášeň! Buď si tedy jista, že takového zboží se ti dostane tolik, kolik se ti ráčí!“

Přikryl jí ústa svými rty dřív, než ho Alice mohla začít poučovat o tom, jak se hrozně mýlí.

Nějakou chvíli tiše zuřila a pak ji náhle napadlo, že vášeň je třeba všechno, co jí vůbec může Hugo v dané chvíli nabídnout.

Třeba je to ale také jediný cit, který by ho mohl dovést až k lásce.

Chytila ho kolem krku a začala mu oplácet polibky se vší láskou, která jí vykvetla v srdci od toho prvního večera, kdy ho spatřila.

12

Když Hugo ucítil, jak se mu Alice v náruči poddává, zalila ho silou příbojové vlny náhlá euforie. Jeho odhad situace byl správný! Klíčem, který odemkne tuhle sladkou a tak dobře vzdorující tvrz, je vášně!

Alice ho chtěla. Její ženská touha byla jako to nejmocnější a nejomamnější vzácné koření.

Přítiskl ruce k jejím oblým a pevným bokům a pozvedl ji vysoko na svou mohutnou hrud'. Ucítil, jak se mu její ruce kolem krku napjaly, a uslyšel její tichý povzdech. Schválně ji k sobě přítiskl drtivou silou, aby ucítila jeho ztopořené mužství.

„Můj pane, máš úžasné překvapující vliv na mé smysly,“ poznamenala Alice, zatímco ho líbala na krk. „Přiznávám, že to vůbec nechápu.“

„To je to, čemu básníci říkají láska.“ Hugo jí stáhl z vlasů zlatou síťku, takže se jí rudé vlasy volně rozběhly po ramenou. „Osobně ale věřím, že pro tento cit je mnohem pravdivější slovo vášně.“

Zvedla hlavu z jeho ramene a na okamžik se jejich zraky střetly. Měl dojem, že se v hloubce těch zelených očí utopí. „Mýlíš se, můj pane. Zkušenost mé matky mne poučila, že vášně sama o sobě není žádná láska. Ale začínám věřit tomu, že ty dvě mohou jít ruku v ruce.“

Hugo se sarkasticky usmál. „Musím se přiznat, Alice, že momentálně nejsem schopen rozumného hovoru na toto téma.“

„Ale můj pane, já si myslím, že rozdíl mezi těmi dvěma je velice důležitý!“

„Ne. Vůbec není důležitý.“ Hugo ji umlčel polibkem.

Nepustil ji, dokud se pod jeho rty nerozevřela její ústa a ona se k němu nepřisála tak pevně, až věděl, že se už sama nemůže jen tak uvolnit. Teprve tehdy se od ní odtáhl, ale jen aby si stačil odepnout pás a stáhnout vrchní černou tuniku.

Sledovala s rozzářenýma očima, jak odkládá na zem opasek s pochvou. Trochu rozmrzele si všiml, že se mu roztrásla ruka. Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil, a pak svou tuniku rozprostřel na kamennou zem jeskyně.

Vypadalo to, že takový jednoduchý úkol vyžaduje obrovské soustředění. Když skončil, narovnal se a z druhého konce toho prozatímního lože pohlédl na Alici.

Spatřil v jejích očích stín a žaludek se mu sevřel strachem.

Potom ale k němu s rozechvělým úsměvem natáhla ruku.

Hugo tiše vydechl uspokojením a úlevou. Ulehл na černou tuniku a jemně k sobě stáhl i Alici. Její sukně se mu obalily kolem stehů, jak se mu rozložila, teplá a lákavá, na prsou. Oči se jí rozšířily obavou, když se na něm usazovala. „Můj pane, ten kámen pod tebou tě bude tlačit!“

Rozesmál se. „Nikdy jsem neměl nic měkkého!“

Pohladila ho prsty po tváři a odsunula se do pohodlnější pozice. Hugo zasténal, když se její oblé boky přitiskly k jeho ztopořenému přirození. Touha doutnající uvnitř jeho hrudi vybuchla bez varování šířavým plamenem. Cítil, jak hoří poslední zbytky jeho sebekontroly.

Alice ho chce a je jeho zaslíbenou ženou. Nic jim nestojí v cestě, na ničem jiném nezáleží.

Hugo se plně odevzdal té ohnivé smršti, kterou sám zažehl. Chytil Alici oběma dlaněmi za tváře a líbal ji s intenzitou, kterou už nedokázal skrývat. K jeho úžasné radosti sice neobratně, ale zapáleně ten divoký polibek opětovala. Hugo slyšel jen tlumené vzdychání, a když svými zuby narazila na ty jeho, tak se skoro rozesmál.

„Jen pomaloučku, miláčku,“ zašeptal jí do úst. „Nemusíš mě spolknout celého. Než skončíme, dostaneš ode mne všechno, co budeš chtít.“

Zasténala a zabořila mu prsty do vlasů.

Jednou rukou jí podložil hlavu a druhou se natáhl dolů, aby jí nadzvedl okraj spodniček. Dlaní jel po nahém stehně až do oblého klína. Našel údolí, které dělilo její dva svůdné polštářky, a sunul se po něm k horkému prameni, který na něho už čekal.

„Hugo!“

Opatrně ji hladil a připravoval se do ní vstoupit. Chtěl, aby byla bez sebe touhou, aby necítila bolest, pokud by k nějaké mělo dojít, až se jí zmocní. Chtěl, aby všechno bylo perfektní.

Bouře otrásala nebem. Déšť vytvářel před vchodem do jeskyně šedivou clonu.

Když se Hugo hmoždil se svou spodní košilí a povoloval si šle, Alice nadzvedla na okamžik hlavu a dívala se na něho očima přetékajícími vášní. Pár srdceryvných vteřin se děsil, že ho poprosí, aby milování odložil. V podivném nadhledu ho napadlo, jestli by ho to v takovém případě zabilo.

„Hugo.“

Jeho jméno na Aliciných rtech mu rozbouřilo krev. Projelo jím vzrušení. Řekl si, že se chytla do pastí jejich vzájemné vášně.

To bude skutečně dokonalá taktika, když Alice uvěří, že je zamilovaná!

Se zasténáním jí drtil rty svými ústy a rozhýbal ruku mezi jejími stehny. Její roztoužené mumlání bylo sladší než medové datle, mnohem mocnější než alchymistický elixír. Čím více ji ochutnával, tím větší měl na ni chuť. Hugo se utápěl v touze, která mu připadala neukojitelná.

Vykasal Alici sukně nad pas a roztáhl jí nohy, takže si ho jako by osedlala. Vůně jejího provoněného těla ho naplnila ohromující horlivostí.

Úplně se vymanil ze šlí a pátral prsty, až našel bachraté a zvlhlé polštářky hlídající vstup do tajné pevnosti. Vsouval se do ní s takovou opatrností, že se jeho ovládání ocitlo na samé hraně možností. Její tělo se ovíjelo těsně kolem něho, a Hugo si připadal, jako by se snažil protáhnout úzkým vchodem do jeskynní chodby.

Bylo to tak, jak si myslel. Byla ještě panna.

Říkal si, že musí být opatrný. Nesmí tuhle pevnost ztéci příliš rychle.

Zaťal zuby v úsilí ovládnout svou vlastní potřebu.

Zaútočil na tu křehkou bránu pomalu, zvolna, až jejich těla zvlhla potem. Aliciny nehty mu proťaly látku spodní košile.

„Hlídáš se dobře,“ zašeptal chraplavě. „Bolí tě to?“

„Ano, trochu.“

Zavřel oči, snažil se sebrat a získat odstup. „Tak to ale nechci. Chceš, abych toho nechal?“

„Ne.“

Hugo vydechl úlevou. Po pravdě řečeno, nebyl si vůbec jistý, že ještě má dost vůle zastavit, co se už začalo. „Budu pokračovat pomalu,“ slíbil jí.

Alice mu odsunula výstřih košile na stranu a jemně ho kousala do nahého ramene. „Já nechci, abys to dělal pomalu. Já to chci mít za sebou rychle.“

Zasténal. „Tohle má přece být příjemný úkol, a ne něco, co vyžaduje rychlost!“

„Skončíš to, když ti dám povel?“

Chytil ji pevně za boky. „Třeba máš pravdu. Když se to udělá rychle, nebude to tolik bolet.“

„Tak dělej!“ Alice mu bez varování zakousla zuby do ramene.

„Při ďábově krvi!“ Zaskočený tou malou, ostrou a naprosto nečekanou bolestí si Hugo instinktivně víc přitiskl Alici k sobě, nabral dech a přirazil penisem vzhůru dovnitř.

Alice tlumeně vyjekla, ale Hugo už nemohl zpátky, ani kdyby byl chtěl. Poslední zbytek jeho sebeovládání padl tak jistě jako ta jemná přehrada, která hlídala Alicinu neposkvrněnost.

Když si pustil pomyslné otěže, které většinu života používal, aby se ovládal, zajel Hugo hluboko do Alice. Křečovitě se k němu tiskla, přítulná a rozpalená.

Venku před jeskyní bouře dostoupila vrcholu. V dálce se blýskalo. Déšť bušil do kamenných útesů. Svět se smrškl do podoby jedné jeskyně, ve které ležel Hugo s Alicí. Napadlo ho, že na ničem jiném nezáleží. Na ničem.

Uslyšel, jak Alice jemně zasténala. Sáhl jí rukou mezi nohy, našel tu malou ženskou třešničku a začal ji hladit.

Napjala se a vykřikla. Tělo se jí otřásalo ve vlnách jemných záchvěvů.

Hugo se znovu a znovu nadzvedal a pronikal dál a dál tou těsnou chodbičkou, až se i s ním roztočil svět. Bouře roztřásla útesy, jak jím projel příval uvolnění. To uvolnění bylo úplně jiné než to, které kdy zaznamenal. Poprvé ve svém třicetiletém životě poznal, co to je hořet vášní. Pochopil, proč chtějí tomu intenzivnímu prožitku básníci najít jiné, mnohem krásnější jméno.

Na kratičký okamžik ho napadlo, že teď už chápe, proč tomu chtějí říkat láska.

O značnou chvíli později se Alice zavrtěla. Uvědomila si, že ji mezi nohama cosi pobolívá, ale cítila se podivně spokojená. Částečně soustředěná na budoucnost zjistila, že ji tam přece jen čeká jistá naděje.

Dnešního dne se vydala spolu s Hugem na výpravu do fascinujících a úplně nových končin. Ten jejich společný prožitek je jistě sblíží.

Otevřela oči a zjistila, že ji upřeně pozoruje. Část jejího radostného očekávání zmizela. Okamžitě viděla, že ty signály něhy a zranitelnosti, o kterých se domnívala, že je v něm objevila, již zmizely. Temný rytíř na sebe opět vzal plášť své vlastní legendy.

Lítost zamžila její nové sny, jež si vytvořila o jejich společné budoucnosti. Ale řekla si, že musí být trpělivá. Hugo není ten typ muže, který se změní za jednu noc.

Snažila se vymyslet něco skutečně brilantního a úžasného, co by mu řekla, něco, co by žena v jejím postavení, žena, právě mající za sebou vášnivý prožitek s legendárním rytířem, mohla asi tak říct. Něco, co by se dotklo jeho srdce. Něco kouzelného.

Lehce si odkašlala. „Myslím, že přestalo pršet, můj pane.“

„Jsi v pořádku?“

Tak to byla ta nezapomenutelná slova. Alice se zamračila. „Ale ovšem. Proč bych neměla být v pořádku? To je ale hloupá otázka!“

Jeho tvrdá ústa se v jednom koutku lehce nadzvedla. „Zdálo se mi, že za daných okolností je to ta správná otázka.“

Alici napadlo, že v tomto druhu konverzace možná není o nic zkušenější než ona. Ta myšlenka jí trochu zvedla náladu. „Spíš než moje otázka o dešti?“

Jeho výraz trochu změkkl. „Ano.“ Nadzvedl ji, aby se mohla vedle něho posadit. Když uviděl, jak sebou škubla, zamračil se. „Alice?“

„To nic, můj pane.“ Nervózně si pohrávala se šaty.

Než si stačila urovnat spodničky, natáhl se a pohladil ji po vnitřní straně stehna. Když vytáhl ruku s prsty potřísněnými červenými skvrnami, zarděla se rozpaky.

Hugo se upřeně na ruku zadíval. „Alice, musíme si promluvit.“

„O dešti, nebo o mém zdraví?“

„O manželství.“

Alice se na okamžik zarazila, upravujíc si šaty. „To je opravdu příliš, můj pane. Jedna věc je být nazýván Nesmiřitelným, ale úplně něco jiného je snažit se být toho jména hoden při každé i sebemenší příležitosti!“

„Alice...“

„Jak se odvažuješ pokazit tak příjemnou a intimní hru tím, že se zase vracíš k té staré hádce, a to dokonce ještě dřív, než jsem si stačila upravit spodničky?!“

„Příjemná a intimní hra? Tak pro tebe to nebylo nic víc?“

Zarděla se. „Ne, můj pane, ale předpokládala jsem, že takový význam to asi mělo pro tebe. Jistě mi nehodláš namluvit, že to bylo poprvé, co jsi se miloval se ženou?“ Odmlčela se. Možnost, že takový zážitek sdíleli společně oba poprvé, v ní vyvolala pocit štěstí. „Nebo ne?“

Přimhouřil oči. „Je to poprvé, co jsem se miloval se ženou, ke které mne váže zasnubní slib.“

„Ach.“ Samozřejmě že to není žádný skutečný panic, napadlo ji. Je mu třicet let. A je to muž. Jeho čest nesouvisí s jeho cudností. „No, myslím, že na tom nijak zvlášť nezáleží.“

Vzal ji dlaní za bradu. „Většina žen na tvém místě by asi v takovéhle chvíli ráda hovořila o svatbě.“

„Raději bych hovořila o počasí.“

„To je ovšem směla, protože budeme hovořit o svatbě.“

Ne, dokud se mne nenaučíš milovat, slibovala si v duchu. „Můj pane, chtěla bych ti připomenout, že jsme uzavřeli dohodu.“

„Tu dohodu změnilo to, co se právě mezi námi stalo, Alice. Tady jde o čest.“

Zatajila dech při pohledu na jeho zlatisté oči zářící rozhodností. Teď už v něm nebyl žádný něžný cit, ani slova lásky či vášně. Hugo prostě pokračoval jako vždy po té nejpřímější cestě vedoucí k jeho cíli. Nic se mu nesmělo postavit do cesty, a ženské srdce už vůbec ne. Toto poznání jí sevřelo žaludek.

„Pane, pokud tě napadlo použít milování jako svou taktiku, abys mne donutil ke svatbě, tak jsi udělal hrubou chybu.“

Zdálo se, že to Huga zaskočilo. Potom se v jeho očích zableskl hněv. „Byla jsi panna.“

„Ano, ale to na situaci nic nemění. Jelikož jsem nikdy neuvažovala o tom, že bych se vdala, neměla jsem žádnou povinnost střežit pro manžela své panenství. Jsem stejně svobodná jako ty, můj pane, a dneska jsem se prostě rozhodla, že té svobody využiji.“

„Zatraceně, ty jsi ta nejtvrdohlavější ženská, kterou jsem kdy potkal!“ vybuchl. „Možná jsi svobodná, ale já ne. Já jsem v téhle situaci vázán svou ctí!“

„Co s tím má společného čest?“ chtěla vědět Alice.

„Jsi moje zaslíbená žena.“ Hugo rozhodl rukama v typicky mužském pobouření. „Právě jsme přece realizovali náš svazek!“

„Podle mne ne. Zákon na toto téma vůbec není jednoznačný.“

„U ďáblových kostí, ženská!“ Hugo se rozkřikl. „Nemluv se mnou, jako bys studovala jemné odstíny zákona v Paříži nebo v Bologni! Teď tady mluvíme přece o mé cti! A já si o ní budu dělat svoje vlastní závěry!“ Alice zamrkala. „Vážně, sire, chováš se velice nerozumně. Jsem si jistá, že až budeš mít možnost se uklidnit...“

„Jsem úplně klidný, děkuji. Ty by sis ale měla dávat pozor na moji rozvahu! Dobře mě poslouvej, Alice. Překročili jsme řeku, která dělí zasnuby od skutečného sňatku. Mezi těmito dvěma stavy už není nic.“

„No, co se týče legálnosti celé záležitosti,“ odporovala mu srdnatě, „právě jsem ti řekla, že zákon je trochu neurčitý.“

„Ne, madam. Není ani v nejmenším neurčitý. Pokud myslíš na to, že bys naši záležitost dala k soudu, slibuji ti, že mi to ďábelsky zaplatíš!“

„Můj pane, jsi zjevně přetažený.“

„A co víc,“ dodával Hugo s nebezpečnou něhou, „ďábel obdrží, co jeho jest, dřív než se dostane soud k tomu, aby tvůj případ vůbec projednal. Řekl jsem to dost jasně?“

Alicino rozhodnutí tváří v tvář otevřené výhrůžce poněkud povolilo. Polkla a snažila se sebrat veškerou odvahu. „Sire, já tě varuji. Já se ke svatbě nedám ani donutit, ani zastrašit!“

„Je příliš pozdě to vzít zpět, Alice. Musíme jít po nové cestě kupředu.“

„Ne, naše dohoda platí. Ještě jsem se nerozhodla. A také...“ Ve vzdáleném konci jeskyně se cosi pohnulo. Alice se zadívala za Hugovo rameno.

Její protest jí odumřel v hrdle. Na okamžik se jí zmocnil tak hrozný strach, až jí ztuhl jazyk. „Hugo!“

Mrknutím oka byl na nohou, ocel se jen otřela o kůži, jak rychle vytasil meč z pochvy a otočil se, aby čelil jakémukoli nebezpečí, které se za nimi zjevilo. Kolem něho se rozhostila neviditelná aura bojovného napětí.

Alice se vzepřela na kolenou a dívala se za Huga. Ze tmy skrytého tunelu se vynořila postava v mnišské kápi. V ruce držela téměř dohořelou pochodň.

„Zdravím tě, sire Hugo,“ pronesl Calvert z Oxwicku svým skřípavým hlasem.

Hugo zasunul meč zpátky do pochvy. „U d'ábla, co tady děláš, mnichu?“

„Modlil jsem se.“ Calvertovy oči hořely ve tmě. „Slyšel jsem hlasy, a tak se jdu podívat, kdo ruší klid těchto jeskyní. Báł jsem se, že jsou to lupiči nebo zloději.“

„Tak ty ses modlil?“ Hugo si oblékl svou tuniku a navyklým pohybem si připjal opasek s mečem. „V jeskyni?“

Zdálo se, že se Calvert ztrácí kamsi do své kutny. „Našel jsem si hluboko v těchto jeskyních místečko, kde se člověk může modlit, aniž by ho rušil venkovní svět. Je to taková skromná kamenná komnata, velice vhodná pro asketickou výchovu těla.“

„Popisuješ to jako příjemné místo,“ poznamenal Hugo ironicky. „Já sám bych dal přednost zahradě, ale každému, co jeho jest. Nic se neboj, mnichu. Moje paní i já už nebudeme tvoje modlitby rušit.“

Vzal Alici za ruku a vyvedl ji z jeskyně se stejně arogantní vznešeností, jako kdyby ji vyprovázel z královské přijímací síně.

Calvert je pozoroval, jak odcházejí, a nic neříkal. Zůstal stát ve stínu a z jeho kostnaté postavy vyzařovala téměř hmatatelná aura ostrého nesouhlasu. Alice přímo cítila, jak ji jeho upřený pohled, žhnoucí spravedlivým rozhořčením, pálí do zad.

„Myslíš, že nás viděl při milování, můj pane?“ ptala se s obavou.

„Na tom nesejde.“ Hugova pozornost se zjevně soustředila na to, aby vybral bezpečnou stezku po srázu dolů a Calverta si vůbec nevšímal.

„Ale pokud o nás začne všude vyprávět, bude to velmi nepříjemné!“

„Jestli má ten mnich jenom trochu filipa, tak si bude dávat pozor na jazyk.“ Hugo vedl Alici kolem shluku křovinatých porostů. „Ale i kdyby vyprávěl o tom, k čemu mezi námi došlo, koho by to zajímalo? Jsme přece zaslíbeni. Potíže by nastaly teprve tehdy, kdybys odmítla závěrečný slib manželství.“

„Ty nikdy neztrácíš příležitost prosazovat svůj cíl, že?“

„Už dávno jsem se naučil, že rozhodnost a vytrvalá vůle jsou jediné správné prostředky, jak si zajistit, co chci.“ Bezpečně a pevně ji zachytil, když její měkké střevice uklouzly na jednom místě plném drobného kamení. „Mimochodem, musím v jisté obchodní záležitosti odjet do Londýna. Budu pár dní pryč, ne víc než týden.“

„Do Londýna?“ Alice se zastavila. „Kdy odjíždíš?“

„Zítra ráno.“

„Ach.“ Alice ucítila neočekávanou bolest zklamání. Uviděla před sebou celý nudný týden bez Huga. Nebudou žádné ohnivé rozhovory, žádné okamžiky vášně, žádné vzrušení.

„Než se vrátím, budeš mít jako moje zaslíbená žena na starosti celý Scarcliffe.“

„Já?!“ zůstala na něho v úžasu zírat.

„Ano.“ Její výraz Huga rozesmál. „Všechno zůstane ve tvých rukách. Budeš tady v bezpečí. Nechám na stráži Dunstana a kromě dvou všechny své muže, aby hlídali hrad a panství. Zůstane tu i můj posel Julian. Kdybys mi chtěla poslat nějakou zprávu, vyšli ho za mnou do Londýna.“

„Ano, můj pane.“ Alici se zatočila hlava nad neočekávanou tíhou její nové zodpovědnosti. Hugo jí natolik věří, že jí svěřuje péči o svou milovanou pevnost Scarcliffe!

„Jelikož se vezmeme, hned jak se vrátím,“ dodal Hugo jakoby nic, „mohla by ses mezitím věnovat přípravám na svatební hostinu.“

„U zraků všech svatých, sire, kolikrát ti musím říkat, že se nebudu vdávat jenom proto, že ti připadá naše manželství výhodné?“

„Věř mi, paní moje, výhodnost není, jak se ukazuje, tvou nejsilnější stránkou. Ech, je tu ještě jedna věc.“

„Co je to?“

Hugo se zastavil. Sundal si z prstu prsten s velkým černým onyxem. „Budeš nosit tohle. To je znak mé autority. Tím, že ti ho dávám, chci, abys pochopila, že ti věřím a spoléhám na tebe, jako bych věřil své opravdové manželce...“

„Ale Hugo...“

„Nebo spolehlivému obchodnímu partnerovi,“ doplnil suše. „Vezmi si jej, Alice.“ Položil jí prsten do ruky a pevně jí kolem něho sevřel prsty. Okamžik tak držel její dlaň. „Chtěl bych, aby sis zapamatovala ještě něco, co je stejně důležité.“

Srdce jí poskočilo. „Ano, můj pane?“

„Nikdy nesmíš do těchto jeskyní sama. Rozumíš?“

Alice sraštila nosík. „Ano, pane. Ale dovol mi, abych ti řekla, že sis správně vybral posláním rytíře. Jako básník nebo trubadúr bys neměl prázdný úspěch. Nemáš totiž talent pro jemná slova.“

Hugo pokrčil rameny. „Kdybych někdy taková slova potřeboval, tak si nějakého zkušeného trubadúra nebo básníka najmu.“

„Ty vždycky zaměstnáváš jen ty největší odborníky, že? Je to přece tvoje oblíbené pravidlo, nebo ne?“

„Alice, rád bych se tě zeptal na jednu věc.“

Pohlédla na něho. „Ano?“

„Před nedávnem jsi mi řekla, že jelikož ses nikdy nehodlala vdávat, necítila jsi nutnost chránit své panenství pro svého manžela.“

Alice si upřeně prohlížela krajinu Scarcliffu. „No a co má být?“

Hugova drsná tvář se zamračila soustředěním. „Jestliže jsi tedy neviděla žádný důvod vyhýbat se intimnímu objetí muže, proč jsi to udělala až teprve nyní?“

„Z jednoho prostého důvodu přece,“ odpověděla mrzutě.

Nechápavě na ni pohlédl. „Z jakého prostého důvodu?“

„Nepotkala jsem až do dnešního dne muže, který by se mi dost líbil!“ řekla rychle a vyrazila dolů po svahu, zanechávajíc Huga, aby ji následoval.

Alice znovu a znovu převracela zelený krystal v rukách. Nejméně postě sledovala, jak se světlo z okna její pracovny pohybuje po spoustě vybroušených plošek. I nyní cítila, že na tom kameni je něco, co není schopna pochopit. Bylo to, jako by skrýval nějakou záhadu, která čeká na své rozřešení.

Stejný dojem měla o Hugovi.

Namlouvala si, že by měla být ráda, že se na pár dní zbaví jeho dominující přítomnosti. Alespoň si bude moci v klidu a pokoji promyslet svou situaci. Třeba se jí povede dopracovat se k nějakému rozumnému řešení.

Ze zamyšlení ji vytrhlo úsečné zaklepání na dveře pracovny. „Vstupte.“

„Alice?“ Benedikt strčil hlavu do dveří. Jeho tvář zářila vzrušením. „To bys neuhodla, co se mi právě stalo!“

„Copak?“

„Já pojedu s Hugem do Londýna!“ Benediktova hůl netrpělivě ťukala do podlahy, jak procházel pokojem. K opasku měl připevněné Hugovo počítadlo. „Do Londýna, Alice!“

„To ti závidím.“ Alici napadlo, že takovou radost v Benediktově tváři už neviděla pár měsíců. Pomyslela si, že za tu změnu v bratrově chování může Hugo. „Máš velké štěstí. To bude skvělý zážitek.“

„Ano.“ Benedikt balancoval o holi a spokojeně si mnul ruce. „Mám pomáhat siru Hugovi s jeho obchodním jednáním.“

Alici to překvapilo. „Ale jak? Vždyť o obchodu nic nevíš.“

„Řekl mi, že mě naučí, jak se obchoduje s kořením. Budu jeho asistentem.“ Poklepal na počítač. „Už mě začal učit, jak používat tenhle úžasný nástroj. Dá se s tím sčítat, odčítat, a dokonce i násobit a dělit!“

„Kdypak ti sir Hugo řekl, že tě vezme s sebou do Londýna?“ zeptala se zvolna.

„Před chvílí, když jsme obědvali v síni.“

„Aha.“ Alici najednou něco napadlo. „Benedikte, ráda bych se tě na něco zeptala. Musíš mi ale dát upřímnou odpověď.“

„Ano.“

„Povídalo se někdy něco o tom, že já v hodovní síni nejídám?“

Benedikt už chtěl něco říct, ale pak se rozhodl zjevně jinak. „Ne.“

„Jsi si jist? Nikdo se nezmínil, že když nejím s ostatními, je to třeba známkou neúcty k siru Hugovi?“

Benedikt v rozpacích přešlápl. „Sir Dunstan mi říkal, že včera jeden muž něco takového poznamenal. Sir Hugo to uslyšel a vyhodil ho ze síně. Sir Dunstan říká, že už se o tom nikdo promluvit neodváží.“

Alice stiskla rty. „Ale bezpochyby si všichni něco takového myslí. Hugo měl pravdu.“

„V čem?“

„To je jedno.“ Alice vstala. „Kde je?“

„Kdo? Sir Hugo? Myslím, že je u sebe. Říkal něco o tom, že propustí toho nového stolníka Elberta.“

„To že říkal?“ Alice zapomněla na svůj úmysl omluvit se Hugovi za jakékoli ponížení, které mu možná způsobila. „To nemůže. To nedovolím, Z Elberta bude skvělý stolník.“

Benedikt se zašklebil. „Dneska obsluhoval sira Huga a povedlo se mu převrhnout mu do klína celý džbán piva!“

„To byla jistě jenom nešťastná náhoda.“ Alice přešla kolem stolu a zamířila ke dveřím. „Musím to dát hned do pořádku.“

„Ehm, Alice, měla bys to radši nechat být. Tady je pánem přece jenom sir Hugo.“

Alice ignorovala bratrovo varování. Nadzvedla si sukně a spěchala chodbou ke schodišti. Když dorazila na dolejší poschodí, rychle se obrátila a šla přímo po chodbě k místnostem, kde Hugo vedl své obchodní záležitosti.

Zastavila se ve dveřích a nahlédla do komnaty. Před Hugovým psacím stolem stál Elbert. Mladík se celý třásl, hlavu měl sklopenou v absolutním odevzdání.

„Já pprosím o o odpuštění, milostpane,“ šeptal. „Snažil jsem se mo-moc p-plnit své povinnosti, jak mě říkala paní Alice, ale vždycky, když se ocitnu ve v-vaší přítomnosti, ně-něco se s-stane.“

„Elberte, já si tě nepřeji propustit z tvého místa,“ vysvětloval mu klidně Hugo. „Vím, že tě osobně na toto místo vybrala lady Alice. Ale tu tvoji nešikovnost už prostě nemohu déle přehlížet.“

„Můj pane, kdybys mi d-dal ještě je-jednu šanci,“ začal Elbert.

„Myslím, že by to byla ztráta času.“

„Ale pane, já se mo-moc chci stát stolníkem. Jsem na světě úplně sám a mu-musím mít ně-nějakou kariéru...“

„To chápu. Nicméně...“

„Tahle tvrže je je-jediný domov, co mám. Moje matka přišla do Scarcliffu, když mi-mi umřel otec. Víte, chtěla vstoupit do kláštera. Já-já jsem si našel místo ta-ta-tady u vás za sira Charlese, ale toho pa-pa-pak zabili a přišel jste vy a...“

Hugo přerušil vodopád jeho vysvětlování. „Tvoje matka je v místním klášteře?“

„Byla, ale minulou zimu zemřela. Ne-ne-nemám, kam bych šel.“

„Nikdo tě nenuť, abys odcházel se Scarcliffu, najdu ti nějaké jiné místo. Třeba ve stájích.“

„St-tájích?!“ Elbert byl absolutně vyděšený. „A-ale j-já se ko-koňů hrozně bo-bojím, milostpane!“

„Budeš muset ten svůj strach rychle překonat,“ řekl Hugo beze známky soucitu. „Koně totiž dovedou strach vycítit.“

„A-ano, můj pane.“ Elbert shrbil ramena. „Pokusím se.“

„Ne, nic takového dělat nebudeš, stolníče.“ Alice si nadzvedla sukně a vplula do místnosti. „Ty máš všechny předpoklady, abys zvládl své současné zaměstnání, a to také uděláš. Potřebuješ jenom více zkušeností.“

Elbert se k ní obrátil, v očích nevyslovenou prosbu. „Paní Alice!“

Hugo si Alici přeměřil pohledem. „Tohle vyřídím já, madam.“

Alice šla těsně k psacímu stolu a uklonila se tak hluboce, až se jí šaty ořely o kamennou podlahu. Sklonila v prosbě graciézně hlavu. „Můj pane, prosím tě, dřív než ho propustíš, dej Elbertovi čas zvyknout si na jeho současné povinnosti.“

Hugo vzal do ruky pero a nepřítomně klepal hrotem o desku psacího stolu. „Nevím, proč tomu tak je, ale z nějakého důvodu jsem vždy velice opatrný, když se začínáš takhle chovat. Když se tak stalo naposledy, shledal jsem, že uzavírám smlouvu, která mi nepřinesla nic než potíže.“

Alice ucítila, jak se jí rozhořely tváře. Ale odmítla nechat se odradit. „Můj pane, Elbert jen potřebuje čas.“

„Dostal několik dní, aby si zvykl na svou novou práci, ale nenastalo žádné zlepšení. Při jeho tempu si budu muset objednat několik nových tunik, aby mi vydržely do zimy.“

„Já se o ty nové tuniky postarám, sire, bude-li to třeba,“ slibovala Alice. „To jenom Elbertova touha sloužit ke tvé spokojenosti způsobuje, že je nemotorný.“ Vstala z úklonu. „Rozhodně cítím, že potřebuje jen trochu výuky a trochu víc času.“

„Alice,“ pronesl Hugo unaveně, „na tohle nemám čas. Tady je všude spousta práce, nemohu si dovolit špatně vycvičeného stolníka.“

„Sire, dovol prosím, aby se sblížil v klidu se svou prací, zatímco ty budeš v Londýně. Já ho sama budu učit jeho povinnostem. Až se vrátíš, můžeš ho znova vyzkoušet. Pokud zjistíš, že má stále nedostatky, můžeš ho pak hned propustit.“

Hugo se naklonil pomalu zpátky a zkoumal ji zpod přimhouřených víček. „Další obchod, madam?“

Zarděla se. „Ano, jestli si přeješ.“

„Co nabízíš tentokrát?“

Při pohledu do jeho žhnoucích očí se zajíkla. Její jemné způsoby zahnal rozhořčení. „Nabízím, že ti vychovám skvělého služebníka, můj pane. To by, myslím, mělo stačit!“

„Aha.“ Hugovi se na rtech objevil úsměv. „To už je ta dáma, kterou jsem poznal. Tak dobře. Dostaneš příštích pár dní, abys z Elberta udělala mistra svého oboru. Až se vrátím, očekávám, že moji domácnost bude vést odborník. Srozuměna?“

„Ano, můj pane.“ Alice se sebevědomě usmála.

„Elberte?“ napovídal Hugo.

„Aa-no, milostpane.“ Elbert se několikrát uklonil. „Budu cvičit opravdu tvrdě, sire.“

„Doufejme.“

Elbert padl před Alicí na kolena, popadl lem jejích šatů a horlivě jej začal líbat. „Díky, má paní, díky. Nedokážu ani popsat, jak jsem

ti vděčný, že ve mně máš takovou důvěru. Budu se snažit ze všech sil, abych uspěl na své cestě k tomu, stát se skvělým služebníkem.“

„Ty budeš výborným služebníkem,“ ujistila ho Alice.

„Dost už,“ ozval se Hugo přísně. „Zmiz odtud, stolníku. Přeji si být se svou zaslíbenou také chvíli o samotě.“

„Ano, milostpane.“ Elbert vyskočil a s úklonami mířil ke dveřím.

Alice sebou trhla, když nacouval do zdi. Všimla si, že Hugo zvedl oči k nebi, ale nic neříkal.

Elbert se zprudka narovnal a prchl.

Alice se obrátila na Huga. „Děkuji ti, můj pane.“

„Pokus se mu zabránit, aby nedemoloval celou tvrz, zatímco budu pryč.“

„Jsem si jistá, že až se vrátíš, scarcliffský hrad bude stále ještě stát, sire.“ Alice zaváhala. „Dozvěděla jsem se, že hodláš vzít mého bratra s sebou?“

„Ano. Zdá se, že Benedikt má talent na čísla. S takovým nadáním by se mi hodil jako asistent.“

„Měla jsem v úmyslu ho nechat studovat práva,“ pomalu pronesla Alice.

„Máš něco proti jeho zájmu o účty a obchodní záležitosti?“

„Ne. Po pravdě řečeno, neviděla jsem ho tak šťastného jako dneska odpoledne už hezky dlouho.“ Alice se usmála. „To jsi způsobil ty, můj pane.“

„To nic není. Jak jsem říkal, vyhovuje mi podporovat jeho talent. Bude se mi hodit.“ Hugo protáhl brko mezi prsty a rovnal jednotlivá peříčka. „Alice, bude se ti po mně stýskat, až budu v Londýně?“

Alice rychle o krok ustoupila, neboť tušila past. Vyvolala na tváři zářivý úsměv. „To mi připomíná, můj pane, že musím dát vědět představené Joaně. Chtěla bych, aby nám zítra na ranní mši, ještě než odjedeš, věnovala pár zvláštních modliteb.“

„Zvláštních modliteb?“

„Ano, můj pane. Kvůli tvé bezpečné cestě.“

Alice se prudce otočila a vyběhla z komnaty.

Tentýž den večer se Alice najednou zarazila uprostřed tahu jednou z těch těžkých černých figurek z chalcedonu a zamračila se na Huga. „Zdá se, že nevěnuješ pozornost naší hře, sire. Chystám se ti právě vzít věž.“

Hugo se zamyšleně podíval na šachovnici vykládanou černými krystaly. „Vypadá to tak, Alice. Chytrý tah.“

„To byla dětinská hra.“ Alice si ho zkoumavě prohlížela se stále většími obavami.

Podle jejího názoru se Hugo chová divně. Pozval ji, aby si zahráli šachy před krbem, a ona to nadšeně přijala. Ale už od prvního tahu bylo jasné, že myslí na něco úplně jiného.

„No, podíváme se, jestli se ještě dokážu vzpamatovat.“ Hugo si podepřel rukou bradu a studoval postavení na šachovnici.

„Tvoje přípravy na cestu jsou v pořádku. Budeš moci vyrazit hned zítra ráno po mši. Co tě trápí, můj pane?“

Vrhl na ni rychlý pohled a pak pokrčil lehce rameny. „Myslím na svého lenního pána.“

„Sira Erasma?“

„Hodlám ho v Londýně navštívit. Julian mi říkal, že tam odjel poradit se s dalšími lékaři.“

„To je mi líto,“ zašeptala Alice.

Hugo zaťal ruku v pěst. „Nedá se nic dělat. U božích zubů, vypadal ještě před pár měsíci tak silně a zdravě!“

Alice soucitně přikývla. „Já vím, jak ti bude chybět.“

Hugo se opřel o opěradlo křesla a pozvedl svůj pohár s kořeněným vínem. Pak se zahleděl do plamenů. „Za všechno, co dnes mám, vděčím jemu. Za svůj rytířský stav, za to, co jsem se naučil, za své panství. Jak bych se mu jen mohl odvděčit?“

„Svou věrností. A celý svět ví, že tu jsi Erasmusovi dal.“

„To je trochu málo.“ Hugo usrkl z poháru. Na tvář mu padaly odlesky ohně v krbu.

Alice zaváhala. „Jaké má příznaky?“

„Cože?“

„Jaké jsou příznaky té jeho těžké nemoci? Jaké přesně jsou?“

Hugo se zamračil. „Nejsem si tím zdaleka jistý. Některé jsou jen takové neurčitě. Snadno se vyleká, jako by byl spíš bojácný zajíc než cvičený válečník. Toho jsem si všiml, když jsem u něho byl naposledy. Je pořád takový vylekaný, nemůže spát, pohubl. Řekl mi, že mu neustále buší srdce, jako by běžel.“

Alice se zamyslela. „Člověk pověsti sira Erasma musel prožít mnoho velkých bitev.“

„Viděl toho dost, počínaje tou křížáckou výpravou, které se účastnil sotva osmnáctiletý. Jednou mi řekl, že jeho cesta do Svaté země byla tou nejhorší událostí v jeho životě, přestože mu přinesla

bohatství a slávu. Říkal, že tam viděl tak hrůzné výjevy, že by je žádný slušný člověk vidět nikdy neměl.“

Hugova slova provázela Alici až dlouho do noci. Nemohla spát, a tak vstala a oblékla si župan.

Zapálila svíčku a potichu vyšla z ložnice. Pak po špičkách sešla studenou chodbou až do své pracovny. Postavila svícen na stůl vedle zeleného krystalu. Natáhla se a z police vyndala příručku své matky.

Asi hodinu nad ní přemítala, než našla, co hledala.

13

„To přirozená slabost ženy ji vede na scestí,“ burácel Calvert z kazatelny malého vesnického kostelíka druhý den časně ráno. „Ve své hloupé povýšenosti se snaží povznést při každé příležitosti nad muže, a tím vystavuje svou duši přímému nebezpečí.“

Dav, naplňující celý kostel, se neklidně vlnil. Alice seděla uprostřed toho pobouřeného vlnění. Takhle rozzlobená nebyla od té doby, co sir Ralf usadil na její rodinný hrad svého nejstaršího syna.

Tato stupidní Calvertova lekce nebyla zrovna to, co na dnešní ranní mši objednala. Včera vzkázala převorce Joan, že si přeje, aby se konala speciální modlitba za Hugovu cestu do Londýna.

Zpráva, že se nový pán a jeho zaslíbená zúčastní ranní mše ve vesnickém kostele namísto v soukromé kapli, se rychle rozšířila. Prakticky všichni obyvatelé malé vesničky Scarcliffe i všechny sestry z kláštera se dostavili, aby byli přítomni té vzrušující události. Dostat pozvání, aby se mohli modlit ve společnosti pána panství, to se jim nestává každý den.

Alice, sedící vedle Huga v první řadě, byla spokojená s vývojem události až do okamžiku, kdy se v podobě Calverta z Oxwicku dostavila katastrofa.

Joan právě skončila s úvodními modlitbami a začala velmi hezké homilie o nebezpečnoství na cestách, když do kostela vešel mnich.

Calvert bušil svou holí do kamenné podlahy, raze si cestu kupředu před dav posluchačů. Jeho hnědá kutna vlála kolem vyhublé postavy se sandály na nohou. Když došel až ke kazatelně, nařídil Joan, aby si sedla k ostatním sestrám. Převorka chvíli váhala, ale potom se sevřenými rty uposlechla. Církev trvala na tom, aby na kazatelně stál muž, pokud je k dispozici.

Calvert se okamžitě zmocnil dřevěného pultu a odstartoval tirádu proti zlu představovanému ženou. Bylo to dobře vyzkoušené téma známé všem přítomným. Kněží, kteří sem zavítali, i potulní mnichové, měli nadmíru rádi kázání, v nichž tepali ženy a varovali muže před jejich svody.

„Ty křehká, hříchuplná dcero Evy, ty víš až moc dobře, že jediná naděje tvého spasení spočívá v naprostém odevzdání se do vůle

tvého manžela. Musíš uznat jeho moc nad tebou, neboť jest nařízeno tak naším Svatým Duchem!“

Alice zuřila. Pohlédla koutkem oka na Huga. Vypadal znudně. Složila ruce na prsou a začala si poklepávat špičkou měkkého střevice o podlahu.

„Ohně pekelné hoří největším žářem pro ty slabé ženy, které se odvažují povznést se nad muže!“

Ženy snášely tuto mnichovu tirádu s těžko skrývanou nechutí. Tohle už slyšely mnohokrát dokola.

Joan se na lavici lehce zavrtěla a pošeptala Alici: „Omlouvám se, paní. Víím, že tohle není zrovna kázání, jaké jste si dnes ráno přála.“

„Odvažují se mluvit hlasitě v kostele,“ bouřil Calvert, „a je jim jedno, že si ctnostní mužové nepřejí naslouchat rámusu jejich ukleветěných jazyků. Vládnu i církevním domům, berou na sebe takovou autoritu, jako by měly práva a výsady mužů!“

Alice přimhouřila oči a pohlédla na Calverta. Ten ale pokračoval dál, nevšímaje si jejího narůstajícího podráždění, nebo ho prostě nezajímalo. Jeho pronikavý pohled ji doslova probodával.

„Některé z nich praktikují své hříšné svody dokonce i na těch nejctnostnějších a nejsilnějších rytířích. Pozor na muže, který naslouchá šepotu takové ženy! Ten shledá, že jeho síla slábně. Brzy zjistí, že je jí vydán na milost a nemilost a že milost je dílem d'ábla.“

Alice strnula. Uvědomila si, že to začíná být osobní.

„Taková žena využije všech zrádných triků, které její hříšné tělo zná, aby vlákala svou oběť do temných koutů. A pak na něho nalehne jako démonka cizoložící se spícími panici!“

„U všech svatých!“ zamručela Alice. Jedna otázka byla zodpovězena. Calvert ji viděl, jak leží na Hugovi v jeskyni. Okamžik pocitu trapnosti se rozpustil v přívalu hněvu.

„Varuj se!“ Calvertovy oči se zavrtávaly skrz Huga. „Každý muž riskuje. Ten, kdo si chce podržet své spravedlivé místo v přirozeném světě pořádku, se musí mít nekonečně na pozoru. Musí si navléci brnění proti ženským trikům, dokonce i tehdy, když se obléká do oceli před válečnou výpravou!“

„Tak dost!“ Alice vyskočila z lavice. „Mnichu, už nebudu déle poslouchat ty tvoje hloupé žvásty! Požádala jsem o modlitby za bezpečnou pouť mého zaslíbeného manžela, a ne o tyhle nesmysly!“ Obecenstvo hlasitě vydechlo. Hlavy všech se otočily k Alici. Koutkem oka uviděla, že se Hugo usmívá.

„Žena, která není řádně mužem ovládána, je urážkou všech správných mužů kdekoli na světě!“ Calvert rychle pohlédl na Huga, jako by odtamtud očekával nějakou pomoc. „Je povinností manžela velet jazyku své ženy!“

Hugo se ani nepohnul. S velkým zájmem a s výrazem, že se tím svým chladným způsobem dobře baví, pozoroval Alici.

„Pojď dolů z té kazatelny, Calverte z Oxwicu,“ nařídila mu hlasitě Alice. „Tvoje kázání tady nejsou vítána. Pomlouváš a urážíš trpkým jedem svých slov všechny dobré ženy z této vesnice i ty z kláštera!“

Calvert na ni namířil obviňující ukazovák. „Slyš mne!“ Jeho hlas se třásl, rozvášněný zuřivostí. „Ten jed, o kterém mluvíš, není nic než protijed na pekelné zlo tvé ženské povahy. Udělala bys jen dobře, kdybys jej spolkla jako lék, kterým jest, a spasila si tím svou nesmrtelnou duši!“

„Svou duši svěčím těm, kdo skutečně chápou pravý význam božského soucitu, a ne tobě, mnichu! Ihned opustíš tento kostel i vesnici. Tyhle tvé urážky tolerovat nebudu!“

Calvertovu tvář znetvořil bezmezný vztek. „Tvoje zrzavé vlasy a zelené oči svědčí o tvé divošské povaze, paní. Mohu se jen modlit, aby tvůj budoucí pán a vládce rozdrtil tvoji nepatřičnou vůli vůli svou, dřív než způsobíš přetěžké škody jeho panství i jeho duši!“

„Sir Hugo se o sebe dokáže postarat sám,“ odsekla mu Alice. „Jdi pryč, mnichu!“

„Neposlouchám příkazy pouhopouhé ženské!“

Hugo se pohnul. Byl to velmi nepatrný pohyb, jenom pootočení ramen provázené chladným pohledem, ale stejně to okamžitě přivolalo pozornost všech přítomných.

„Příkazu téhle konkrétní ženské ale poslechněš,“ řekl velice klidně. „Je mojí zaslíbenou ženou. Ten prsten, co má na ruce, je důkaz její autority. Její rozkaz je totéž co můj rozkaz.“

Kostelíkem se rozlehlo šeptem áách jako výraz uspokojení. Lid scarcliffský okamžitě pochopil, kam jeho panstvo míří. Alicina moc byla pevně stanovena.

„Ale... ale, jemnostpane...“ Calvert začal koktat. „Jistě nezamýšlíš předat tuto kazatelnu... ženě!“

„Slyšel jsi mou paní,“ řekl znovu klidně Hugo. „Seber se a běž, mnichu. Moje paní dává přednost kázání jiných.“

Na okamžik se Alice lekla, že Calverta raní mrtvice. Ústa se mu hýbala, oči vystupovaly z důlků a celé tělo se třepalo, jako kdyby se jeho svalů zmocnily křeče.

Obecenstva se zmocnilo napjaté očekávání.

Potom Calvert bez jediného slova popadl hůl a vyřítil se ven z kostela.

Nastalo rozpačité ticho. Lidé se s úžasem dívali na Alici, která stála. Hugo se na ni díval sice zdvořile, ale zároveň zvědavě, co asi teď podnikne.

Alice byla naprosto vyvedena z rovnováhy, ne tím, co provedla, ale tím, že ji Hugo celou vahou své autority tak podpořil.

Uvědomovala si, že jeho skutek nebyl jenom nějakým malým shovívavým gestem. Bylo to něco mnohem hlubšího. Dal všem najevo, že na tomto panství má Alice skutečnou moc.

To bylo podruhé, co ukázal respekt vůči jejímu rozhodnutí. První příležitost nastala včera odpoledne, když jí dovolil znovu přijmout Elberta na místo stolníka. A teď se postavil zástupci samotné církve, aby ji podpořil ve volbě kazatele.

Nadšeně si pomyslela, že jí prokázal velkou úctu. Od Nesmířitelného Huga bylo takové uznání skutečně tvrdě zaslouženou cenou. Takhle odmění jenom toho, komu skutečně věří.

„Děkuji ti, můj pane,“ podařilo se jí zašeptat.

Hugo lehce sklonil hlavu. Ranní světlo procházející dovnitř okny mu v očích rozsvítilo tu zlatistou záři. „Třeba bychom měli pokračovat s kázáním, madam. Rád bych se vydal na cestu pokud možno před slunce západem.“

Alice se prudce začervenala. „Samozřejmě, sire.“ Pohlédla na Joan. „Pokračuj prosím, matko představená. Můj pán a jeho společníci mají před sebou dlouhou jízdu.“

„Ano, má paní.“ Joan vstala s grácií, která vypovídala o jejím vznešeném původu. „Bude mi největším potěšením pomodlit se za bezpečnou cestu sira Huga. I za jeho rychlý návrat. Jsem si jista, že všichni přítomní cítí totéž.“

Několik jeptišek se na Alici upřímně usmálo, když si sedala zpátky na své místo. Jediná, jejíž výraz zůstal vážný, byla Kateřina. Alice si na okamžik položila otázku, jestli zrovna neprodělává jeden z těch svých záchvatů melancholie.

Joan se rozvážně vrátila na kazatelnu. Uzavřela své malé a veselé kázání týkající se nebezpečí na cestách a zakončila modlitbami za bezpečnou cestu poutníků.

Závěrečné modlitby pronesla v dokonalé latině. Bylo sice málo pravděpodobné, že kromě Alice, Huga, Benedikta a jeptišek někdo rozuměl významu slov, ale vesničanům se to přesto líbilo.

Alice zavřela oči a říkala si v duchu vlastní krátkou modlitbu. Nejdražší Pane, dej pozor na ty dva lidi, které tolik miluji, a sřez dobře všechny, kdo s nimi cestují.

Po pár minutách kousek posunula ruku po dřevěné lavici, až se dotkla Hugovy ruky. Nepodíval se sice na ni, ale jeho prsty ji pevně sevřely.

Za chvíli účastníci mše začali vycházet vraty kostela ven, aby viděli rozloučení. Alice stála na schodech a sledovala, jak Hugo, Benedikt a ještě dva zbrojnoši, kteří je měli doprovázet, nasedají na koně.

Rozrušena tím zmatkem, který způsobil Calvert, Alice skoro zapomněla na dárek, který chtěla dát Hugovi na rozloučenou. V poslední chvíli si vzpomněla na svazek koření a instrukce, které napsala.

„Ještě okamžik, můj pane.“ Strčila ruce do pytlíku, jenž jí visel u pasu, a spěchala k Hugovu koni. „Skoro jsem zapomněla. Mám pro tebe něco, co bys měl dát tvému lennímu pánovi.“

Hugo na ni pohlédl ze sedla. „Co je to?“

„Když jsi mi popsal včera večer příznaky nemoci sira Erasma, připadaly mi nějak známé.“ Alice vyndala byliny a dopis s návodem. „Moje matka si takové příznaky poznamenala ve své knížce.“

„Ano?“ Hugo převzal malý svazek bylinek a zastrčil je do svého sáčku u pasu.

„Ano. Kdysi léčila jednoho muže s podobnými příznaky. Prodělal těžké chvíle v bitvě. Nemohu ti říct určité, že sir Erasmus trpí stejnou chorobou jako on, ale tyhle byliny mu možná pomohou.“

„Děkuji ti, Alice.“

„Vyříd' mu, že jeho léčítel musí velmi pečlivě sledovat návod v tomhle dopise. Ach, a ať nedovolí, aby mu doktoři pouštěli žilou. Rozuměl jsi mi?“

„Ano, madam.“

Alice ustoupila. Rozechvěle se usmála. „Přeji ti šťastnou cestu, můj pane.“

„Vrátím se za týden,“ slíbil Hugo. „S knězem, aby nás oddal!“

„Přisahám, můj pane, že nevím, kdo se tvářil víc udiveně, jestli Alice, nebo ten mnich!“ Benedikt, sedě zeširoka na svém koni, se ušklíbl. „Alice se hned tak překvapit nenechá.“

Hugo se pousmál. Vzhledem k tomu, že Alice trvala na těch složitých ranních bohoslužbách, vyrazili na cestu později. Ale nelitoval toho. Stálo za to vědět, že Alici stojí za námahu svolat celou vesnici, aby prosila nebesa o ochranu pro pocestné. Věděl sice, že její hlavní starostí je Benedikt, ale rozhodl se, že mu to nevadí.

Bylo to takové rozloučení, které u muže vyvolává touhu se co nejrychleji vrátit zase ke svému domácímu krbu. Huga těšilo, že má svou vlastní usedlost a skoro i manželku, čímž se jeho útěšná představa stala kompletní. Brzy, sliboval si, velmi brzy. Už je to vlastně všechno skoro skutečnost.

Dva zbrojnoši, kteří doprovázeli Huga a Benedikta, jeli kousek za nimi, luky pohotově pro případ, že by potkali lupiče. Ale to nebylo příliš pravděpodobné. I ti nejdřejší lotři by váhali napadnout skupinu čtyř ozbrojených jezdců, z nichž jeden byl zcela evidentně zkušený rytíř. Pokud by je neodradil pohled na zbraně, tak by to způsobil fakt, že všichni měli na sobě Hugovy nápadné černé tuniky.

Zločinci byli nejenom od přírody povahy zbabělé, vybírali si tu nejsnazší kořist, ale byli také opatrní. Kdysi, během své kariéry, Hugo dal všem najevo, že zničí každého, kdo by se odvážil oloupit kohokoli, kdo jede pod jeho praporcem nebo pod praporcem Erasma z Thornewoodu. Bylo k tomu potřeba jenom jednoho či dvou rychlých nájezdů, aby dokázal, že je na něho spolehnutí, že svůj slib dokáže dodržet.

„Byl jsem zvědav, jak dlouho tvoje sestra dokáže Calverta tolerovat, než s tím něco udělá,“ řekl Hugo Benediktovi. „Byl jsem vlastně překvapen, že se neozvala dřív.“

Benedikt na něho vrhl zvláštní pohled. „Za starých časů by se s jeho kázáním nespokojila ani vteřinu. Jsem přesvědčen, můj pane, že Calvert vydržel dneska ráno tak dlouho jenom proto, že si Alice nebyla jistá.“

„Jistá?“

„Svou pravomocí.“ Benedikt to říkal, jako by velmi pečlivě volil svá slova. „Kolik moci vlastně má jako tvoje zaslíbená žena?“

„Tvoje sestra je ženou, která je zvyklá využívat své vlastní autority,“ poznamenal Hugo.

„To je tedy rozhodně pravda.“ Benedikt se ušklíbl, jak to dokáže jen mladší bratr. „Abych byl ale upřímný, tak neměla zrovna na vybranou. Víš, musela léta dohlížet na vedení panství po našem otci.“

„Jsem si vědom, že tvůj otec nestrávil zrovna moc času na svém panství. Ale co tvoje matka?“

„Naše matka byla spokojená, když mohla pokračovat ve svém studiu. Za celá ta léta se práce s bylinkami pro ni stala jedinou důležitou věcí. Zavírala se ve svých komnatách a všechno ostatní nechala na Alici.“

„A Alice výborně vynikla v úkolech, které jí dali.“

„Ano, i když si myslím, že občas byla moc osamělá.“ Benedikt se zamračil. „Jsem si jistý, že poprvé ucítila tíhu veškeré zodpovědnosti, když na to byla ještě příliš mladá.“

„A ještě k tomu na ni zbylo těžké břímě bránit hrad vašeho otce.“

„To bylo poprvé, co Alice zklamala v něčem, co považovala za svou povinnost.“ Benedikt sevřel bezděky pevněji oči. „Nebyla to však její chyba. Chyběla jí síla postavit se proti našemu strýci. Nicméně si to stále kladla za vinu.“

„Tak to u lidí jako ona bývá.“ U lidí jako my, opravil se v duchu Hugo. „Takový neúspěch by mne také trápil, stejně tak jako mne trápí to, že jsem selhal v pomstě za smrt matky.“

„Alice nepatří mezi lidi, kteří se vzdávají osudu.“

„Ne, tvoje sestra má velkou odvahu,“ řekl Hugo s uspokojením.

„Ano, ale občas o ni mám velkou starost.“ Benedikt nervózně pohlédl na Huga. „Občas ji překvapím, jak stojí u okna ve svém pokoji a hledí do prázdna. Když se jí zeptám, co se děje, tak říká, že to nic není, nebo že měla v noci nějaký zlý sen.“

„Neměla by se za ztrátu panství tvého otce stydět. Sir Ralf mi řekl, že o ně velmi odvážně bojovala.“

„Ano.“ Benedikt se usmál, když si na to vzpomněl. „Psala jeden dopis za druhým, ve kterých prosazovala svůj případ. Když musela přijmout porážku, tak tomu říkala katastrofa. Ale okamžitě začala pracovat na plánu poslat mne na studium práv a vstoupit do kláštera. Víš, Alice má vždycky nějaký plán.“

„Má takovou povahu.“

„Zdá se, že jí dobře rozumíš, sire.“

„Ten, kdo chce lidem velet, musí rozumět těm, které se snaží vést.“

Benedikt na něho vrhl obdivný pohled. „Myslím, že s tímhle stanoviskem by Alice souhlasila. Ale nemyslím si, že čekala, že ji podpoříš tak, jako jsi to ukázal dneska.“

„Tvoje sestra je typ člověka, který nedokáže být spokojený bez odpovědnosti a bez autority, která jde s ní. To všechno chce stejně přirozeně, jako chce vzduch, jenž dýchá.“

Benedikt přikývl.

„Ona a já máme mnohem více společného, než si dokáže sama představit. Třeba to začne chápat do té doby, než se vrátíme.“

V Benediktových očích zasvitlo poznání. „Tahle cesta do Londýna je jedna z tvých chytrých taktik, že ano, můj pane?“

Hugo se slabě usmál, ale nic neříkal.

„Teď už je mi to jasné.“ V Benediktově tónu zazníval jistý respekt. „Ty si přeješ ukázat Alici, že jí nejen věříš dost na to, abys jí svěřil vedení hradu Scarcliffe, ale i celého panství.“

Chceš jí předvést, že respektuješ její schopnosti.“

„Ano,“ odpověděl Hugo prostě.

„Doufáš, že ji vlákáš do manželství, když jí dáš ochutnat moc a odpovědnost, kterou by měla jako tvoje choť.“

Hugo se zazubil. „Vidím, že budeš velmi chytrým asistentem, Benedikte. Vystihl jsi to. Vedu Alici k tomu, aby si uvědomila, že jako moje žena najde stejné uspokojení a naplnění ve svých povinnostech, jako by našla v klášteře.“ A ještě větší najde v mé posteli.

„To je odvážná taktika, sire.“ Benediktovy oči svítily obdivem. „Ale měl by ses raději modlit, aby Alice na tenhle motiv nepřišla sama. Byla by bez sebe, kdyby si uvědomila, že jsi ji úmyslně nachytal na další svou taktiku.“

Huga to nevzrušilo. „Věřím, že bude mít příliš práce s řízením panství, než aby měla dost času na přemýšlení, proč jsem se najednou rozhodl odjet do Londýna.“

„Ano,“ pronesl Benedikt zamyšleně. „Bude se vyžívat v příležitosti zase jednou velet. Třeba jí to dokonce pomůže zapomenout na ten neúspěch s mým dědictvím.“

„Tvoje sestra žije překonáváním překážek, Benedikte. Věřím tomu, že tahle výzva, pomoci mi přivést Scarcliffe k rozkvětu, ji povzbudí ke sňatku se mnou mnohem spolehlivěji než truhla plná klenotů.“

Tři dny nato stála Alice ráno s Joan před jednou z chalup a sledovala, jak pokrývač šplhá na střechu, aby začal opravovat došky.

„Už jen tři stavení a bude to hotovo,“ poznamenala s uspokojením Alice. „Když budeme mít štěstí, tak skončíme ještě dřív, než se vrátí sir Hugo z Londýna. Bude se mu to líbit.“

Joan se zasmála. „Nemluvě o vesničanech, co v těch staveních žijí! Brzo budeme mít zimu. Kdyby ty opravy nezapltil sir Hugo, tak se obávám, že by se někteří z těchto dobrých lidí kvůli dírákům ve střeše museli brodit doma ve sněhu.“

„Můj pán by něco takového nedopustil. On se dokáže starat.“ Alice se vydala dolů po ulici, aby zkontrolovala, jak pokročila práce na novém odpadovém příkopu. Zápach toho starého, jak chlapi zasypávali jeho obsah tlustou vrstvou hlíny, slábl každým dnem.

Když ji dohonila, pohlédla na ni Joan tázavě. „Máš velkou důvěru v úmysly sira Huga s tímto panstvím, že?“

„Ano, to je pro něho to nejdůležitější. Je to člověk, který se od svého cíle nebo zodpovědnosti nedokáže odpoutat.“ Alice se rozhlížela po vesničce. Už teď nevypadala tak zanedbaně. Atmosféra naděje, která nad ní visela, jí dodávala jakéhosi zdravého lesku.

Poslední tři dny ubíhaly Alici ve víru činnosti. Vrhla se na úkol spravovat Scarcliffe již v tom okamžiku, kdy Hugo a jeho skupina mizeli v mracích prachu. Bylo povzbuzující zase jednou mít takovou zodpovědnost. V tomhle byla Alice dobrá.

Napadlo ji, že takový stupeň radostného nadšení nezažila při žádném projektu od té doby, co ji Ralf vystěhoval z jejího domova.

Pak si pomyslela, že to je Hugo, kdo jí dal tento dar, a současně ji napadlo, jestli má vůbec tušení, jak moc si toho váží.

Dvě noci nato probudilo Alici hlasité zaklepání na dveře její ložnice.

„Paní Alice,“ volal tlumený hlas. „Paní Alice!“

Alice se pomalu posadila. Snažila se rychle vzpamatovat. Její smysly byly zmatené divným a zneklidňujícím snem plným temných chodeb a jakési strašlivé, dosud nepoznané hrozby.

„Paní Alice!“

„Okamžik!“ zavolala Alice.

Odhrnula stranou těžké závěsy, které visely kolem lůžka, a natáhla se pro župan. Sklouzla z vysoké pelesti a bosa šla po koberci otevřít dveře.

Pootevřela je a uviděla mladou komornou čekající v hale se svící.
„Co je, Laro?“

„Prosím za prominutí, že vás v tuhle hodinu budím, milostpaní, ale jsou tady dvě sestry z vesnického kláštera. Prý je poslala představená Joan.“

Alice se lekla. Stalo se určitě něco hrozného. „Obléknu se a hned přijdu dolů.“

„Ano, milostpani.“ Lara se zamračila. „Radši si vezměte plášť. Myslím, že chtějí, abyste s nima šla do vesnice.“

Alice otevřela dveře dokořán. „Zapal mi také moji svíčku.“

„Ano, milostpani.“ Lara rychle přeběhla do ložnice.

Alice se spěšně oblékala. Když byla hotová, popadla svůj vlněný plášť a spěchala dolů po schodech.

Dvě jeptišky na ni čekaly u vychladlého krbu. Dunstan a jeho lidé, kteří se vzbudili jejich příchodem, postávali tiše ve stínu.

Obě ženy pohlédly s obavami na Alici.

„Poslala nás matka představená, abyste přišla do mlynářova stavení, mylady,“ vyprávěla jedna z žen. „Jejich nejmladší synek je těžce nemocný. Léčitelka už všechno zkusila a neví jak dál. Matka představená doufá, že třeba můžete poradit.“

Alice si vybavila toho černovlasého, rozesmátého hošíka, kterého viděla hrát si před mlynářovými vraty. „Samozřejmě že s vámi půjdu, ale nevím, co bych měla dělat. Jestliže si neví rady ani sestra Kateřina, pak si bezpochyby nebudu vědět rady ani já.“

„Převorka Joan myslela, že byste třeba našla nějaký speciální lék v knize vaší matky.“

Alice se zamyslela. „Moje matka byla velmi učená žena, ale některé její recepty jsou nebezpečné.“ Některé dovedou i zabít.

„Matka představená i léčitelka věří, že Mladý John umírá, madam,“ řekla tiše ta druhá. „Tvrdí, že se nedá nic pokazit.“

„Chápu.“ Alice si podkasala sukně a obrátila se, aby vešla do věže. „Přinesu matčinu příručku a vezmu ji s sebou.“

Když se po pár minutách vrátila, vystoupil ze stínu Dunstan.

„Doprovodím tě k mlynářově stavení,“ pronesl úsečně.

„Není třeba,“ odmítla ho Alice.

„Je to třeba,“ zabručel Dunstan. „Sir Hugo by mě asi pověsil na hradbách, kdybych tě nechal jít v noci samotnou ven!“

Zakrátko už spěchala Alice do malého mlynářova stavení, právě když Kateřina přikládala Johnovi na horečnaté čelíčko studený

obklad. Alici vyděsilo, jakou změnu nemoc vyvolala u toho čiperného hochy, kterého ještě to ráno viděla venku poskakovat. Měl zavřené oči, ležel bezvládně na posteli, horké tělíčko na dotek úplně žhoucí. Sípavě a těžce dýchal. Jednou či dvakrát nervózně zasténal, ale vypadalo to, že lidi sklánějící se úzkostně nad ním vůbec nevnímá.

„Nemohu už nic dělat.“ Kateřina vstala. „Teď je jen v božích rukách.“

Její obličej byl ještě vážnější než obvykle, ale jinak v jejích rysech nebylo známky po nějakém citu. Zdálo se, jako by byla vzdálená někde hodně daleko jako léčitelka, která zná a uznává hranice svých léků. Jak jiná byla její matka! Dokud si smrt nevzala svou oběť, Helena se nikdy nevzdávala.

Joan se pokřižovala.

Mlynářova žena, jata mateřskou úzkostí, hlasitě vykřikla a propukla v pláč. Její manžel, podsaditý chlapík s dobrosrdečnou tváří, ji k sobě přivinul a neobratně ji poplácával po zádech.

„No tak, no tak,“ šeptal znovu a znovu. Pohlédl přes manželčino rameno na Alici. Měl sám v očích slzy. „Děkuji, že jste přišla, milostpaní.“

„Ale samozřejmě,“ řekla Alice nepřítomně. Soustředila svou pozornost na malého pacienta. Přistoupila k lůžku. Když se zadívala na Johna, vybavila si slova matky. Než použiješ určitý lék, urči všechny příznaky.

Joan tiše říkala z druhé strany lůžka: „Uvědomuji si, že se nedá nic moc dělat, ale nevzdávala jsem se veškeré naděje, dokud se neporadím s tebou, lady Alice.“

„Obvyklé léky na záněty plic znám,“ tiše řekla Alice. „Stejně tak jako sestra Kateřina. Předpokládám, že jsi ty náležitě použila?“

„Ano,“ odpověděla dotčeně Kateřina. „Použila jsem všechno, co znám. Ale tahle horečka na léky nereaguje.“

Matka Mladého Johna hlasitě zavzlykala. Mlynář žalem zavřel oči.

Joaniny oči se střetly s Aliciným pohledem. „Říkala jsi, že tvoje matka byla učená léčitelka a že vymyslela mnoho jedinečných lektvarů a masť. Neznáš něco, co bychom mohly zkusit?“

Alice sevřela pevněji v rukách knížku v kožené vazbě. „Existuje jeden nebo dva odvary, které matka vymyslela pro vysoké horečky doprovázené infekcí plic. Ale doporučovala při jejich používání velkou opatrnost. Mohou být velmi nebezpečné.“

„Může být něco nebezpečnějšího než to, před čím stojí tohle dítě?“ zeptala se prostě Joan.

„Ne.“ Alice pohlédla na chlapce a poznala, že už se ho zmocňuje svýma ledovýma rukama smrt. „Ta vyrážka na prsou...“

„Co s ní?“ rychle se ptala Kateřina. „Viděla jsi ji už někdy předtím?“

„Ne, ale moje matka třeba ano.“ Alice si klekla vedle lůžka a nahmatala Johnův tep. Byl slabý a příliš rychlý. Pohlédla na mlynáře. „Pověz mi o jeho nemoci všechno, co víš. Kdy to na něho přišlo?“

„Dneska odpoledne, milostpaní,“ šeptal mlynář. „Jednu chvíli lítal kolem a honil slepice, a v příštím okamžiku už nechtěl ochutnat ani kousek koláče, co mu matka upekla.“

Alice otevřela příručku a rychle obracela stránky, až našla oddíl o zvláštních horečnatých chorobách plic. Chvíli si v něm četla. Zčervenala hrud'. Rychlé dýchání. Velká horečnatost.

„Moje matka si poznamenala, že jednou léčila malé dítě s podobnými příznaky.“ Alice obracela stránky, čelo svrastělé.

Mlynářova žena se v mužově náruči pootočila a otřela si slzy z očí. „Přežilo to dítě?“

Alice na ni pohlédla. Musíš poskytovat naději stejně jako lék, jí jednou řekla matka. Pro vyléčení je naděje stejně rozhodující jako léky. „Ano,“ řekla jemně. „Přežilo to.“

„Tak ten lék musíme také zkusit,“ prosila mlynářka. „Prosím, milostpaní!“

„Zkusíme to,“ ujistila ji Alice. Obrátila se na Kateřinu. „Dám ti seznam bylin, které potřebuji. Přines mi je, prosím tě, jak nejrychleji můžeš.“

Léčitelka sevřela rty. „Ano, paní.“

Alice zajímalo, jestli Kateřinu urazila tím, že převzala velení. Pokud ano, nedalo se s tím ale nic dělat. Pohlédla na Joan. „Budu potřebovat také hrnec a trochu čerstvé vody.“

„Přinesu to,“ rychle odpověděla Joan.

„Dej to hned na kamna.“

Horečka malého Johna ustoupila krátce před svítáním. Už se mu tak těžko nedýchalo. Když se objevily první paprsky dne, bylo jasné, že dítě přežije a zase bude prohánět slepice.

Mlynář se ženou se beze studu samou úlevou rozplakali.

Alice, vyčerpaná nočním bděním, se přikrčila vedle lůžka, aby naposledy změřila Johnův tep. Zjistila, že je klidný a pravidelný.

„Myslím, že bude brzy chtít trochu toho tvého koláče,“ řekla tiše.

„Děkuji ti, paní Alice,“ jemně pravila Joan.

„Mně neděkuj.“ Alice pohlédla na malého Johna. Chlapec měl dobrou barvu a jeho spánek vypadal normálně. „To je všechno práce mé matky.“

Kateřina se na ni dlouze zadívala. „Tvoje matka musela být velice učená.“

„Ano. Dopisovala si s těmi nejučenějšími a nejlepšími léčiteli v Evropě. Sbírala jejich moudrost a přidávala k ní své vlastní objevy. A všechno to uložila tady do té knížky.“

Joanin vlídný pohled se střetl s pohledem Alice. „Taková kniha nemá žádnou cenu, pokud ji nepoužívá někdo, kdo má talent pro rozpoznání nemocí rozbořen jejich příznaků. Takový talent, jak jsem zjistila, není zrovna běžný.“

Alice nevěděla, co na to říct.

„Tvoje matka by na tebe byla pyšná, paní,“ pokračovala Joan jemně. „Ty ses naučila, jak používat znalosti, které uložila do této knihy. A dnes v noci jsi tu znalost využila, abys zachránila život tohoto chlapce. Dostala jsi od své matky obrovský dar.“

Alice pohlédla na knížku, kterou Helena napsala během těch dlouhých let svého manželství a svého osamění.

Napadlo ji, jak jí někdy vadila matčina posedlost pro její práci. Tolikrát se zdálo, že melancholické Heleně přináší více útěchy, než by kdy dokázaly její vlastní děti.

Ale dnes v noci zachránil obsah Heleniny knížky život malého dítěte.

Za takový dar se platí velká cena. Alice věděla, že svým způsobem zaplatila část té ceny i ona. I Benedikt. Ale Helena zaplatila cenu nejvyšší.

Avšak dnešní noci tenhle malý hoch přežil jedině díky ní.

A Alice si musela přiznat, že není první, kdo byl zachráněn díky Helenině práci. A nebude ani poslední.

Kdesi hluboko v duši Alice, kde dosud byl jen smutek a zloba, se rozhostil vroucí pocit vděčnosti.

„Ano, matko představená. Máš pravdu. Z nějakého důvodu jsem si do dnešní doby neuvědomila, jaké velké dědictví mi moje matka zanechala.“

Mladý John se zavrtěl v posteli a otevřel oči. Pohlédl na svou matku. „Mami, proč je tady tolik lidí?“

Jeho rodiče mu odpověděli roztřeseným smíchem a poklekli vedle postele.

Alice si přitiskla matčinu knížku k srdci. „Děkuji ti,“ zašeptala.

Alice stála uprostřed hodovní síně a ze všech sil se soustředila. V krbu hořel oheň, ale v síni bylo chladno. „Juliane, něco tady v síni chybí.“

„Myslíte, že to někdo ukradl?“ Julian odložil harfu, na kterou si nedbale brnkal. „To není možné. Nikdo by se neodvážil okrást Nesmiřitelného Huga. Sám ďábel ví, že by pak ten chudák zloděj neměl do smrti klid.“

„Nemyslím, že to někdo ukradl. Jen... tady něco chybí.“ Alice ukázala rukou na holé zdi a na podlahu pokrytou rákosem. „Tady sir Hugo každý den se svými muži jídá. Tady také zasedá, aby podle zákona rozsuzoval spory ve Scarcliffu. Tady bude také hostit své hosty. A něco tady chybí. Něco by to chtělo.“

„Ach, tak teď vás chápu, madam.“ Julian se zašklebil. „To slovo, které hledáte, je elegance.“

„Elegance?“

„Ano. Tahle síň postrádá eleganci, vznešenost, šarm i módu.“

„Tohle všechno?“ Alice se kousala do rtů a zkoumala celý sál.

„Tohle všechno a ještě víc. Sir Hugo je v mnoha věcech zkušený, ale nemá vůbec zájem o otázky elegance a módy, a prosím, bez urážky, je to vidět.“

„Věřím ti, že se nemýlíš.“

„Problémem je, jak to vidím já, že sir Hugo objednává všechno od bot a tunik až po cestovní plášť svého posla jen v jedné barvě. Černé.“

„Hm. Skutečně to vypadá, že ji značně upřednostňuje. Ale nevěřím tomu, že by ho potěšilo, kdyby se vrátil a zjistil, že všechno je předělané na světle modrou nebo oranžovou.“

„Ani ve snu bych si nedovolil navrhnout, abyste se zbavila černé barvy!“ Julian se začal procházet po síni a pozorně ji prohlížel. „Siru Hugovi černá svým způsobem padne. Ale co kdyby ji trochu oživil nějakou jinou barvou?“

„Jakou navrhuješ?“

„Zelenou nebo třeba červenou. Jsem si jistý, že ten kontrast by byl velmi efektní. Bílá by taky byla zajímavá.“

Alice dostala nápad. „Jantarová.“

„Cože?“

Alice se spokojeně usmála. „Jantarová je barva očí sira Huga. Je to krásný odstín. Téměř zlatistý. Použijeme v kontrastu k černé jantarovou.“

Julian zamyšleně přikývl. „Sytá jantarová by se do téhle síně docela dobře hodila.“

„Objednám velký ubrus v těchto barvách na hlavní stůl.“ Alicino nadšení rychle stoupalo, jak už si v duchu všechno začala představovat. „A já mu nechám udělat novou černožlatou tuniku.“

„Je stejně nejvyšší čas, aby sir Hugo objednal pro svoje lidi nové obleky,“ poznamenal rafinovaně Julian. „Dělá to každý rok. To by byla výborná příležitost změnit i barvy jejich šatu!“

„Samozřejmě.“ V těchtole záležitostech nebyla nijak zvlášť zkušená, ale bylo jí jasné, že na to má talent Julian. „Dohlédni na to, Juliane, ano?“

Julian jí vysekl hlubokou poklonu. „Bude mne velice těšit, mylady. Mám pro vás také objednat nové šaty?“

Alice si už v duchu představovala, jak vítá Huga v šatech s jeho novými barvami. „Ano. To by bylo velice vhodné.“

V Londýně se Hugo musel obrnit proti zoufalství a depresi, které jako by vyzařovaly už i ze zdí Erasmova pokoje.

„Ach Hugo.“ Erasmus vzhlédl ze svého křesla u ohně. Jeho úsměv na uvítanou byl slabý, ale znamenal, že je rád. „Rád tě vidím. Koho to máš s sebou?“

„To je Benedikt, sire.“ Hugo pokynul Benediktovi, aby postoupil kupředu. „Je to bratr mojí zaslíbené ženy.“

„Vítej, Benedikte.“

„Děkuji, sire.“ Benedikt se řádně uklonil.

„Pojď blíž, ať se s tebou seznámím,“ vyzval ho Erasmus. „Pověz mi, co jste dnes ráno s Hugem dole v docích dělali.“

Hugo si s Erasmovou ženou vyměnil pohled, když Benedikt poslušně postoupil ke krbu. Eleanora byla krásná žena, ne příliš starší než Hugo. Sice se statečně trochu usmála, zatímco Erasmus tiše hovořil s Benediktem, ale nic nemohlo zakrýt hluboké stíny v jejích očích. Hugo věděl, že Eleanora má svého muže opravdu ráda. Měli spolu dvě děti, chlapce a děvče.

Tiše se jí zeptal: „Žádné zlepšení?“

„Ty záchvaty jsou stále silnější. Doktory jsem propustila.“

„To je vždycky správné rozhodnutí,“ zabručel Hugo.

„Ano. Jsem přesvědčená, že mu víc škodili, než aby mu s těmi jejich hroznými instrumenty prospěli. Jsem si jistá, že mu chtěli vzít i všechnu krev. A ty hrozné očisty!“ Eleanora s odporem kroutila hlavou. „Vůbec nic dobrého nedokázali. Teď už se dostal tak daleko, že jedině, co si přeje, je v klidu zemřít.“

Hugo pohlédl na Erasma. Pomyslel si, že jeho lenní pán za posledních pár měsíců zestárl o deset let. Ten silný, respekt budící člověk, který byl středem Hugova dětství a jemuž v dospělosti věnoval svou věrnost i meč, byl teď až k nevěře pobledlý a pohublý.

„Nemohu uvěřit, že ho ztrácíme,“ potichu řekl Hugo. „Vždyť je mu teprve čtyřicet dva let a vždycky se těšil dobrému zdraví.“

„V noci sotva zamhouří oko,“ šeptala mu Eleanora. „A když se mu přece jenom podaří usnout, vyletí najednou z postele, jen se třese a pak prochodí celou noc až do rána. Nebojí se ani tak smrti, ale toho, že možná začíná šilet.“

„Moje nastávající paní mu posílá tady ty byliny a nějaký návod.“ Hugo sáhl do koženého měšce a vyndal jeho obsah. „Nevím, jestli to zabere, ale za pokus nic nedáme. Alice má s léčením trochu zkušenosti.“

Eleanora se slabě zamračila. „Nepřeji si už ho víc trápit drastickými léky.“

„Můj lenní pán má srdce bojovníka,“ namítl klidně Hugo. „Ať je jeho nemoc jakákoli, ten fakt nezmění. Nech ho ještě, než se vzdáš veškeré naděje, vybojovat jeho poslední bitvu.“

„Ano, máš pravdu, sire Hugo.“ Eleanora pevně sevřela sáček léčivých bylin s dopisem.

Erasmus zvedl ruku. „Pojď sem, Hugo. Chvíli si spolu popovídáme.“

Hugo zvolna vykročil ke krbu, srdce ztěžklé nadcházející smutnou událostí.

Alice přehlédla kritickým okem teplou a rušnou kuchyni. Dva masivní železné kotle, každý plný různých dušených mas, nadívaných kuřat a pikantních hustých omáček, se ohřívaly na velkém kuchyňském ohni. Kuchtíkům otáčejícím rožni vyrazily na čele krůpěje potu. Na horkém plechu umístěném na pokraji plamenů zlatý masem plněné pirohy.

„Dohlédni na to, aby kuchaři kotle po každém vaření vyprázdnili, vyčistili a každý týden vycídili, Elberte,“ přísně pravila Alice. „Nelíbí se mi, když je používají nepřetržitě po celé měsíce bez pořádného čištění.“

„Ano, milostpaní.“ Elbertova tvář se mračila vážným odhodláním.

Během těch pěti dní od Hugova odjezdu muselo služebnictvo Scarliffe odshora dolů důkladně vyčistit. Každou skříňku na prádlo a šatníky vyprázdnilo, zbavilo prachu a vybavilo čerstvými sáčky s vonnými bylinami. Každou komnatu, od té, ve které spává Hugo, až po tu nejmenší spíž, sluhové otevřeli a zkontrolovali. Po celou tu dobu byl Alici po boku Elbert, a jak chrlila nekonečný seznam příkazů, dělal si na svou voskovou tabulku pečlivě poznámky.

Kuchyni si Alice nechala nakonec.

„Dohlédni na to, aby kuchtíci dostávali pravidelně i jiné úkoly. Chci, aby nikdo z nich netrávil moc času u ohně. Je to nepříjemná práce v tak velkém horku.“

„I jiné úkoly.“ Elbert si udělal rydlem další poznámku. „Ano, milostpaní.“

Potem zalití kuchtíci se spokojeně zazubili.

Alice procházela rušnou kuchyní, tu a tam se zastavila, aby si všechno pozorněji prohlédla, a přitom se usmívala na kuchaře, kteří byli zjevně z její přítomnosti u vytržení. Alice věděla, že mají také pěkný strach. Byla to její první návštěva u nich. Jejich jediný kontakt s ní se odehrával jediné přes Elberta, který jim předával přesné instrukce a jídelníček, jenž si vymýšlela pro svá osobní jídla.

Alice zkoumala pracovní stůl, kde jeden kuchař krájel cibule. „Chci, abyste tu speciální zelenou polévku, kterou děláte pro mne, podávali také jednou denně siru Hugovi a všem ostatním ve tvrzi.“

Elbert opakoval: „Speciální zelenou polévku. Podávat všem. Ano, milostpaní.“

„Je velmi zdravá,“ vysvětlovala Alice. „Také chci, aby se v poledne podávaly nejméně tři zeleninové pokrmy.“

„Tři zeleninové pokrmy. Ano, milostpaní.“

„Nenechávejte kapustu moc dlouho vařit.“

Elbert vyryl další poznámku. „Ano, milostpaní.“

Alice se podívala do hliněné mísy, ve které se vařila směs pšenice a mléka. „Slaďte pšeničnou kaši medem, jinak je bez chuti.“

„Med do kaše.“ Elbertovo rydlo poletovalo po tabulce.

„Dám vám seznam přísad na omáčku z hřebíčku a kardamomu a na jinou se zázvorem a šafránem. Jsou docela chutné. Měly by se podávat s vařenou rybou nebo pečení.“

„Ano, milostpaní.“ Elbert na ni najednou pohlédl s náhlou obavou. „Ale to koření, milostpaní, kde ho jenom vemem?“

Alice se na něho překvapeně podívala. „Co tím myslíš? Sir Hugo má přece spousty výborného koření v bednách přímo tady ve tvrzí!“

Elbert si opatrně odkašlal. „Jeho lordstvo má klíče od skladů u sebe. Vydalo přísné rozkazy, že si mám k němu dojít pokaždé, když je v kuchyni koření potřeba. Ale už jen při těch dvou příležitostech, když jsem za ním šel požádat ho o koření, co chtěli kuchaři, se vždycky moc rozzlobil.“

„Proč?“

„Ehm, zlobilo ho množství, které po něm chtěli,“ nešťastně ze sebe soukal Elbert. „Říkal, že nemám vůbec potuchy o hospodaření a že podporuju kuchaře v tom, aby plýtvali.“

„Ach tak.“ Alice se usmála. „Sir Hugo se rád dobře nají, ale nikdy si nemusel jídlo sám vařit, natož připravovat jídelníček pro takhle velkou domácnost. Tihle kuchaři musí denně nakrmit čtyřicet lidí. A při zvláštních příležitostech ještě víc.“

„Ano,“ ponuře zabručel Elbert.

„Sir Hugo je třeba velmi dobrý ve svých účtech, ale nemá nejmenšího tušení o správném množství všelijakých přísad do jídla.“

„Ne, milostpaní, to teda nemá,“ horlivě souhlasil Elbert.

„Nedělej si s tím starosti, Elberte. Než odjel, dal mi sir Hugo klíče od skladů. Až se vrátí, nechám si je pořád u sebe. Ode dneška dohlédneš na to, abych vždy ráno dostala seznam koření potřebného na každý den, a já je kuchařům odměřím.“

V Elbertových očích zasvitla naděje. „Nebudu muset k siru Hugovi pro to koření chodit sám?“

„Ne. To zařídím já.“

Elbertovi se viditelně ulevilo. „Díky, milostpaní.“

„A teď k jídelníčkům. Připravím jich několik a můžeš je střídat podle svého.“ Alice se usmála na dvě ženy míchající omáčku. „Zajistíš, že od tebe dostanu všechny návrhy, které budou případně kuchaři mít. Bezpochyby budou pro větší různorodost pokrmů užitečné.“

Obě ženy přímo zářily.

Alice popošla ke stolu, na němž ležela vejce. „Vaječná jídla dávají sílu. Přeji si, aby se u každého oběda podával nejméně jeden vaječný pokrm.“

„Ano, milostpaní.“ Elbert prohlížel tu velikou hromadu vajec. „Jak si je přeješ?“

„Nejzdravější jsou, když se vaří s...“

„Milostpaní!“ zakřičel na ni sluha ode dveří. „Prosím promiňte!“

Alice se odvrátila od vajec. „Co je, Egane?“

„Promiňte, že vás vyrušuji, ale je tady nějaký kluk. Prý s vámi musí okamžitě mluvit. Tvrdí, že je to otázka života a smrti!“

„Nějakej kluk?“ Jeden z kuchařů se zamračil. „Řekni mu, ať vypadne. Lady Alice tady má mnohem důležitější věci na práci!“

Alice pohlédla na malou postavičku, která stála za Eganem. Mezi dveřmi uviděla černovlasého kluka s jantarově hnědýma očima.

Muselo mu být asi tak osm let. Nepoznávala v něm žádného z vesničanů. Šaty měl zašpiněné od bláta a hlíny, ale byly vynikající kvality.

„Musím s tebou mluvit, paní!“ Kluk mluvil téměř bez dechu. „Je to moc důležité. Neodjedu, dokud s tebou nebudu mluvit!“

„To si jenom myslíš!“ Jeden z pomocníků se rozpráhl lopatou na chleba v lehce hrozivém gestu. „Padej, hochu. Smrdíš, jako by tě vytáhli ze záchoda!“

Průvan z otevřených dveří dokazoval, že pomocník má pravdu. Nedalo se popřít, že chlapec kolem sebe šíří puch latríny.

„Polož tu lopatu,“ přikázala pevně Alice a usmála se na nově příchozího. „Jsem lady Alice. Kdo jsi ty?“

Chlapec se narovnal a vystrčil bradu. To prosté gesto v sobě mělo takovou hrdost, že snadno přehlušilo dojem z jeho ušpiněných šatů i nepříjemný zápach. „Já jsem Reginald, lady Alice. Můj otec je Vincent z Rivenhallu.“

Elbert se zajíkl. „Z Rivenhallu!“

V kuchyni najednou nastalo hrobové ticho. Reginald vystrčil bradičku, ale jinak stál bez hnutí. Jeho pohled upřený na Alici neuhnul ani o píď.

„Ty jsi z rivenhallského hradu?“ zeptala se Alice opatrně, kráčejíc k Reginaldovi. „Syn sira Vincenta?“

„Ano.“ Reginald se před ní stroze uklonil a pak k ní pozvedl zrak, který měl v sobě jak zoufalství, tak i rozhodnost. „Přišel jsem tě poprosit, abys mi pomohla zachránit otcův hrad a čest mé matky!“

„U všech svatých, o čem to tady mluvíš?“

„Moje matka tvrdila, že nemá cenu prosit o pomoc na Scarcliffu, ale já nemám, kam bych jinam šel. Vy jste jediní dost blízko, abyste nám mohli pomoci. Slyšel jsem svého otce, jak jednou říkal, že on a sir Hugo jsou bratřenci. Takže jsem přišel dneska sem.“

„Uklidni se, Reginalde,“ řekla Alice jemně.

„Prý je sir Hugo v Londýně, ale jsi tu ty a také mnoho jeho zbrojnošů. Můžete nám pomoci. Prosím tě, madam...“

„Musíš mi všechno vyprávět pěkně od začátku,“ řekla Alice pevně.

Ale najednou jako by se v Reginaldovi něco zlomilo. Bylo to, jako by ho až dosud držela na nohách jenom síla vůle, ale teď to napětí povolilo. V očích se mu zaleskly slzy.

„Jsme ztraceni, jestli nám nepřijedete na pomoc!“ Slova se z něho řinula o překot. „Můj otec je pryč na jihu na jednom turnaji. Říkal, že potřebujeme peníze. Většina našich rytířů a zbrojnošů je s ním.“

„Reginalde...“

„Sir Eduard přijel včera a vynutil si vstup do tvrze. Moje matka z něho má hrůzu. Nevím, jak bych svému otci včas doručil zprávu, abych ji zachránil!“

„Klid, já to zařídím.“ Alice mu dala ruku na rameno a vedla ho ke krbu, k vědru s vodou. „Nejdřív se musíme zbavit toho hrozného zápachu.“ Pohlédla na stolníka. „Elberte, pošli někoho pro čisté šaty.“

„Ano, milostpaní.“ Elbert mávl na jednoho z kuchyňských pomocníků.

Umýt a převléknout Reginalda trvalo jen pár minut. Když byl čistý, Alice se s ním znovu posadila za jeden z kuchyňských stolů.

„Přinesl by někdo prosím mému hostovi misku mé speciální zelené polévky?“

Jeden z kuchařů naplnil misku zeleninovým vývarem a přinesl ji na stůl. Vzduchem se neslo příjemné aroma kořenové petržele, kterou byla polévka ochucená.

„Vezmi si trochu,“ pobídla ho Alice, sedajíc si naproti Reginaldovi. „To tě posílí.“

Reginald zhltl polévku, jako by byl k smrti hladový. Ale hned po prvních soustech se zarazil a s nechťeným úšklebkem misku odstrčil. „Děkuji, lady Alice,“ řekl se zdvořilostí, která byla zjevně vynucená. „Měl jsem velký hlad.“ Začal si utírat ústa hřbetem ruky a pak se

zarazil, zjevně na rozpacích, že ukázal špatné vychování. Zčervenál a zhluboka vzdychl.

„Tak a teď mi pověz, kdo je sir Eduard a jak si vynutil vstup do vašeho hradu.“

„Eduard z Locktonu je rytíř bez panství,“ vyprávěl Reginald. „Je to žoldněř, který prodává svůj meč komukoli. Moje matka tvrdí, že není o nic lepší než lupiči.“

„Proč přijel Eduard na Rivenhall?“

„Moje matka mi říkala, že je to proto, že ví, že je můj otec daleko a že s sebou vzal většinu našich lidí. Říkala, že věří, že Nesmířitelný Hugo nepřijde Rivenhallu na pomoc, protože je mezi těmi dvěma panstvími zlá krev.“

„Eduard z Locktonu jen tak přijel na hrad tvého otce a převzal velení?“

„Ano. Když se včera objevil, tak tvrdil, že přijíždí jako přítel. Žádal pro sebe a své muže nocleh. Matka se mu neodvážila odmítnout. S těmi pár muži, co nám nechal otec, jsme se nemohli nijak bránit.“

„Takže ho pustila do domu, doufajíc, že ráno zase odjede?“

„Ano. Ale on zůstal.“ Reginald vypadal bídně. „Postavil na hradby své vlastní lidi. Chová se, jako kdyby byl pánem Rivenhallu. Zmocnil se našeho hradu bez obléhání!“

„Ale lenní pán tvého otce, Erasmus z Thornewoodu, jistě proti siru Eduardovi něco podnikne, až se o tomhle dozví.“

„Moje matka říkala, že sir Erasmus umírá. Dřív než mu budeme moci podat zprávu, bude mrtvý.“

„Fait accompli,“ zamumlala Alice.

„Tak tomu říkala maminka.“

Alice si vzpomněla, jak její strýc dosadil svého syna na hrad jejich otce. Bylo sice v pořádku, když se úředníci dohadovali o jemných finesách královského zákona, zvykového práva a církevních zákonů, ale ve skutečnosti bylo rozhodující jediné vlastnictví. Muže nebo ženu, kteří nebyli schopni ubránit svůj majetek, o něj brzy připravil někdo silnější. Tak to na světě chodí.

„Já vím, jak ti je, Reginalde.“

Reginald se na ni podíval očima plnými strachu. „Včera v noci, po večeři, se sir Eduard snažil násilím donutit moji maminku, aby s ním šla do jeho ložnice. Byla z toho hrozně vyděšená. Já vím jistě, že jí chtěl ublížit!“

Alice se zachvěla, jak jí projel závan ledové hrůzy. „Dobrý Bože! Je tvoje matka...? Je v pořádku? Co se stalo?“

„Vyrhla se mu, popadla mě za ruku a řekla, že musíme utéct do hradní věže. Podařilo se nám dostat dovnitř a zamknout se tam.“

„Díky všem svatým!“ vydechla Alice.

„Eduard se rozzuřil. Mlátil na dveře a všelijak vyhrožoval. Nakonec odešel, ale předtím se zapřísahal, že nás nechá ve věži zemřít hladu. Maminka je pořád tam. Od včerejška neměla nic ani k pití, ani k jídlu.“ Pohlédl na prázdnou misku. „Tohle je všechno, co jsem od včerejška jedl!“

Alice mrkla na kuchaře. „Přineste prosím našemu hostu masitý piroh.“

„Ano, milostpani.“ Překvapený kuchař uřízl z plechu kus koláče s masovou náplní a položil jej před Reginalda.

Alice si hocha zkoumavě prohlížela. „Jak ses dostal na svobodu?“

„Ve věži je stará záchodová šachta.“ Reginald se vrhl na piroh s mnohem větším zápallem než na tu výživnou zeleninovou polévku. „Ta šachta je trochu širší než ostatní.“

„Akorát tak široká pro hocha tvojí velikosti?“

Reginald přikývl. „Místy to bylo dost těžké a ten puch byl příšerný.“

„To si dovedu představit. Jak ses dostal šachtou dolů?“

„Udělalí jsme s maminkou ze staré záclony provaz a po tom jsem se spustil dolů.“

To vysvětluje ten příšerný zápach, který vydávají Reginaldovy šaty, pomyslela si trpce Alice. Ten ubohý hoch se dostal z hradu starou záchodovou kanalizací. I bez ohledu na tu vůni to musel být otravný zážitek!

„Jsi velice statečný, Reginalde.“

Hoch to ignoroval. „Pomůžeš nám, lady Alice? Jestli nic nepodnikneme, mám strach, že sir Eduard mamince ublíží!“

V tom okamžiku se vrátil do kuchyně Dunstan. Jeho kníry se trásly vztekem, vrhal na všechny zamračené pohledy a pak se soustředil na Alici.

„U ďábla, co se to tady děje?! Co to slyším o tom klukovi z Rivenhallu?“

„Tohle je Reginald, syn sira Vincenta.“ Alice vstala. „Rivenhalský hrad byl dobyt žoldnéřským rytířem jménem Eduard z

Locktonu. Musíme hrad zachránit a osvobodit Reginaldovu matku, kterou tam drží v zajetí.“

Dunstan otevřel úžasem ústa. „Zachránit Rivenhall? Zbláznila ses, paní? Jestli ta tvrz opravdu padla do rukou někoho jiného, tak sir Hugo nařídí obrovskou hostinu, aby takovou událost pořádně oslavil!“

„Nebud’ směšný, Dunstane. Jedna věc je být nepřítelem v rámci rodiny, jiná věc je ale dovolit nějakému úplně cizímu člověku usurpovat si bratrancův majetek.“

„Ale lady...“

„Prosím rozkaž svým lidem, aby se ozbrojili a osedlali koně. Pro mě ho připrav také. Do hodiny vyrazíme na Rivenhall.“

Dunstanovy oči metaly blesky. „Tohle já nedovolím! Jestli pojedeme Rivenhallu na pomoc, tak mě sir Hugo nechá pověsit jako zrádce!“

„Pokud se ho tolik bojíš, tak můžeš zůstat na Scarcliffu. Pojedeme bez tebe,“ pronesla klidně Alice.

„U božích zubů, madam, jestli mě Hugo pověsí, tak budu mít víc štěstí než ty! Nedovedeš si představit, co provede s tebou! Vždyť jsi jeho nastávající! To ti nikdy neodpustí, že jsi ho takhle zradila!“

„Nehodlám ho zrazovat,“ obrnila se Alice proti ledovému pocitu nevolnosti, který jí začal narůstat v žaludku. „Jen jedu na pomoc jeho příbuzným.“

„On své příbuzné zatratil!“

„Rozhodně nezatratil mladého Reginalda ani jeho matku.“

„Mluvíš o Vincentově dědici a Vincentově manželce!“ Dunstan na ni vytřeštěně hleděl a nevěřil svým uším. „Sir Hugo pro ně nebude mít o nic víc milosrdenství, než má pro Vincenta!“

„Sir Hugo mi přenechal velení tvrze, nebo ne?“

„Ano, ale...“

„Musím udělat to, co si myslím, že je správné. Dostal jsi své rozkazy, sire Dunstane.“

Dunstanova tvář se zkrivila v masce neovladatelné zuřivosti. Popadl hliněný hrnec a hodil jej na kuchyňskou zeď. Rozlétl se na tisíce kousků.

„Říkal jsem mu, že z toho budou jen potíže! Nic než potíže!“ Otočil se na podpatku a vyrazil z kuchyně.

O dvě hodiny později Alice, oděná v jasně zelených šatech a s vlasy svázanými v hedvábné síťce se stříbrnou obrubou, projela

branami rivenhallského hradu. Mladý Reginald v sedle malého šedého poníka jí jel po boku. Před vstupem za vnější hradby se je nikdo ani nepokusil zastavit. Alice pochopila, že se Eduard neodvažuje postavit proti Nesmiřitelnému Hugovi.

Zmocnilo se jí napětí. Úplně na sobě cítila ostrážitě oči mužů hlídajících na hradbách. Bezpochyby odhadují sílu mužstva, které s sebou přivádí.

Utěšovalo ji ale vědomí, že jejich oddíl vyvolává mohutný, odstrašující dojem. Sir Dunstan, všichni rytíři a zbrojnoši, které Hugo zanechal na Scarclyffu, jí jeli v patách. Jel s nimi dokonce i Julian, který vysvětlil Alici, že každý muž zaměstnaný u sira Huga se musel naučit vládnout mečem nebo lukem bez ohledu na to, zda tvořily součást jeho uniformy.

Šedavé světlo mlhavého dne se odráželo na vyleštěných přilbách, hrotech a ostří jezcích se zbraní. Černé praporce se třepaly ve větru.

„Vítám tě, paní.“ Na prvních schodech hradní budovy ji zdravil obrovitý muž neurvalých rysů, nečesaných hnědých vlasů, s plnovousem a blýskajícíma očima. „Rád se setkávám s každým, kdo jezdí pod korouhví Nesmiřitelného Huga.“

„To je sir Eduard,“ zasyčel na Alici Reginald. „Jen se na něho koukni! Chová se, jako by tady byl pánem!“

Alice zkoumala Eduardovy rysy, zatímco zastavovala svou klisnu. Ten žoldnéřský rytíř jí připomínal divokého kance. Měl silnou šíji, široké čelisti a malá tupá očka. Bezpochyby má i odpovídající inteligenci.

Pohlédla na něho zvysoka. Za ní se řadil Dunstan se svými muži. „Prosím informuj hradní paní, že přijela její nová sousedka.“

Eduard se zašklebil, ukazuje pár mezer mezi špinavě žlutými zuby. „A kdopak ty asi seš?“

„Já jsem Alice, nastávající choť Nesmiřitelného Huga.“

„Tak nastávající, jo?“ Eduard přejížděl očima ozbrojené muže za ní. „To se vsadím, že si teda ta, co kvůli ní prosvih souboj se sirem Vincentem na ipstokským jarmarku! Tenkrát si ho moc nepotěšila!“

„Ujišťuji tě, že sir Hugo je se svou volbou manželky docela spokojený. Tak spokojený, že mi dokonce neváhal přenechat velení nad svými muži i celým panstvím.“

„Vypadá to tak. A kdepak je sir Hugo?“

„Na zpáteční cestě z Londýna na Scarcliffe,“ řekla chladně Alice. „Brzy se vrátí. Hodlám zůstat na návštěvě u lady Emmy, dokud sem nepřijede.“

Eduard chytrácky zamžoural. „Jestlipak sir Hugo ví, že jsi tady?“

„Buď ujisti, že na to brzy přijde. Kdybych byla tebou, tak do té doby Rivenhall opustím.“

„Snad mi nevyhrožuješ?“

„Považuj to za varování.“

„Ty jsi ten, kdo by se měl mít na pozoru,“ vrčel Eduard nepřijemným hlasem. „Patrně nechápeš, jak to je mezi Rivenhallem a Scarcliffem. Třeba tvůj budoucí pán neshledal za vhodné ti vysvětlovat své osobní záležitosti?“

„Sire, lord Hugo mi vysvětlil všechno. Těším se jeho plné důvěře!“

Eduardova tvář zlostí zrudla. „To se brzo změní! Sir Hugo mi bude děkovat za to, že jsem tuhle tvrz obsadil! Je pravda, že mu jeho lenní pán zakázal mstít se na Rivenhallu, ale já ti můžu slíbit, že až se dozví, že za něho to udělal někdo jiný, nebude mu to vůbec vadit!“

„Nechápeš vůbec situaci,“ tiše pronesla Alice. „Micháš se do rodinných záležitostí a za to ti sir Hugo nepoděkuje.“

„To se uvidí!“ odsekl Eduard.

„To ano,“ chladně se usmála Alice. „Mezitím strávím nějaký čas s lady Emmou. Je stále ještě ve věži?“

Eduard přimhouřil svá malá očka. „Takže ti to ten kluk řek, co? Jo. Je zavřená vevnitř a nechce ven.“

Alice se obrátila na Reginalda. „Jdi a přiveď z věže svou matku. Pověz jí, že ozbrojenci sira Huga jsou zde, aby jí i tobě zaručili bezpečnost.“

„Ano, paní.“ Reginald sklouzl ze svého šediváčka, střelil po Eduardovi zlostným pohledem, vyběhl po schodech nahoru a zmizel v chodbě.

Eduard si dal své ruce jako mlaty v bok a postavil se proti Alici. „Riskuješ víc, než si myslíš, když se pleteš do téhle záležitosti, lady Alice! Ano, víc, než si myslíš!“

„To je moje věc, ne tvoje.“

„Až se vrátí sir Hugo, bude na tebe mít pěkný vztek za to, že jsi ho zradila! Není žádný tajemství, že věrnost je pro něho nade všechno. Určitě odvolá vaši svatbu. A kde pak budeš, ty jedna bláznivá ženská?!“

„Blázen jsi ty, Eduarde.“ Alice pohlédla na Dunstana. „Pomůžes mi sestoupit z koně, sire?“

„Ano, má paní,“ zavrčel Dunstan. Když sesedal ze svého koně, nespouštěl oči z Eduarda. Přešel k Alicinu hřebci a natáhl se, aby jí pomohl ze sedla.

Alice si všimla jeho sveřepých úst a usmála se na něho, aby ho uklidnila. „Všechno bude v pořádku, sire Dunstane. Věř mi.“

„Sir Hugo mě za dnešní prácičku zkrátí o hlavu,“ zabručel jí do ucha. „Ale než to udělá, tak mu musím říct, že jeho nastávající má stejnou kuráž jako on sám.“

„Díky, sire.“ Ta zabručená pochvala Alici příjemně překvapila i zaskočila zároveň. „Nemusíš se bát. Nedovolím Hugovi, aby ti cokoli kladl za vinu.“

„Sir Hugo rozděluje vinu, jak se mu zachce.“ Dunstanův výraz vyjadřoval odevzdání chmurnému osudu.

„Paní Alice, paní Alice!“ volal ze dveří Reginald. „Dovol, abych tě seznámil se svou matkou, lady Emmou.“

Alice se otočila a spatřila za Reginaldem stát hezkou světlovlasou ženu příjemných očí a něžného vzezření. Vypadala úzkostí a bezpochyby i bezesnou nocí vyčerpaná, ale přesto v jejím postoji byla hrda a v jejím zraku náznak naděje.

„Vítej, lady Alice.“ Emma vrhla na Eduarda rychlý a znechucený pohled. „Omlouvám se za to špatné uvítání, kterého se ti dostalo. Jak vidíš, musíme strpět nepříjemný pobyt nevíтанého hosta.“

„To je jenom dočasný problém.“ S vědomím, že má jistotu ochrany mužů ze Scarcliffu, vyšla Alice po schodech nahoru. „Buď ujištěna, že můj nastávající manžel se brzy zbaví tohoto škůdce!“

Huga napadlo, jestli náhodou Elbert nezešílel. Měl o tom mladíkovi své pochybnosti už od počátku. „Co že udělala lady Alice?!“

Elbert se celý třásl, ale neustoupil ani o krok. „Vzala sira Dunstana a všechny ozbrojence a odjela zachránit hrad Rivenhall ze spárů jakéhosi Eduarda z Locktonu. To je všechno, co vím, můj pane.“

„Tomu nevěřím.“

Za Hugem podupávali unavení koně kopyty a hlučně ržáli, toužíce po stáji. Benedikt a jejich dva zbrojnoši byli stejně unaveni. Už sesedli z koní a čekali, co se bude dít.

Hugo dnes šel tvrdě svůj malý oddíl, aby se dostal na Scarcliffe o den dřív, než by jinak bylo obvyklé. Těšil se představou, že dorazí domů a na prvních schodech už na něho bude čekat Alice.

Měl ale vědět, že se něco takového stane. Jeho plány jen zřídka fungovaly přesně, pokud se týkaly Alice. Nicméně nemohl pořád ještě pochopit, že odjela zrovna na Rivenhall.

„Je to pravda, pane,“ dušoval se Elbert. „Zeptej se, koho chceš. Mladý Reginald sem dneska ráno přijel a prosil Alici o pomoc pro sebe a svou matku.“

„Reginald?“

„Synek sira Vincenta a jeho dědic, můj pane. Byl úplně zoufalý, jak se snažil zachránit matku i hrad svého otce. Lady Alice ho ujistila, že byste také chtěl, aby jela Rivenhallu na pomoc.“

„Ona by se na Rivenhall neodvážila!“ řekl si tiše Hugo. „Alici by ani ve snu nenapadlo, aby mne takhle provokovala.“

Elbert statečně polkl. „Cítla, že je to nutné, můj pane.“

„U pekelných ohňů!“ Hugo pohlédl na podkoního, který přišel odvést znavená zvířata. „Přiveď mi čerstvého koně!“

„Ano, milostpane.“ Podkoní se rozběhl ke stájím.

„Sire?“ Benedikt podal otěže svého koně druhému stájníkovi. „Co se děje? Stalo se něco Alici?“

„Ještě ne,“ zvolal Hugo. „Ale brzo se stane. Osobně na to dohlédnu!“

Alice cítila to napětí v hodovní síni rivenhallského hradu, ale předstírala, že je nevnímá. Seděla s Emmou u krbu a tiše spolu rozprávěly. Reginald seděl na stoličce vedle nich.

Čas od času si Alice všimla, jak se Emma hněvivě dívá po Eduardovi, který se drze rozvaloval v křesle sira Vincenta. Uchvatitel žvýkal z misky hrozinky, jako by na ně měl samozřejmé právo. Tři z jeho ošuntělých zbrojnošů seděli na lavici opodál a upírali zrak na Dunstana a jeho tři rytíře stojící v síni vedle Alice. Zbytek mužů ze Scarcliffu vystřídal na hradbách Eduardovy muže.

„Nechci se tě nijak dotknout, Alice,“ šeptala Emma, „ale vypadá to, jako když hrad ve dvou dnech dobyli dvakrát. Jednou Eduardovi muži a podruhé muži sira Huga.“

„Dostaneš svůj hrad zpátky ihned, jakmile se Hugo vrátí z Londýna.“ Alice si vzala z misky hrst oříšků. „Můj pán to s Eduardem vyřídí.“

„Modlím se za to, abys měla pravdu.“ Emma si povzdechla. „Ale podle toho, co mi řekl můj manžel o historii tohoto rodu, si nejsem vůbec jista, jestli to bude tak jednoduché. Co když se sir Hugo rozhodne a bude s Eduardovým zábořem našeho hradu souhlasit?“

„Nerozhodne.“

„A mám také strach o tebe, Alice. Co asi řekne sir Hugo, až se dozví, co jsi dneska provedla? Je velice pravděpodobné, že to bude považovat za zradu!“

„Ne, pochopí to, jakmile mu všechno vysvětlím.“ Alice si hodila tři oříšky do úst a drtila je na kousky. „Sir Hugo je inteligentní člověk. Vyslechne mne.“

Reginald se úzkostlivě kousal do rtů. „Co když se ale sir Hugo tak rozzlobí, že o tvoje vysvětlení nebude vůbec stát?“

„Inteligenci mého pána překonává jen jeho umění v sebeovládání,“ řekla Alice hrdě. „Nepodnikne nikdy žádnou akci, dokud nejdřív nerozebere situaci.“

Ze dvora se ozvaly tlumené zvuky. Na dlažbě zaduněla kopyta podkovaného koně. Dunstan se neklidně pohnul, narovnal se a pohlédl na své muže.

„No, už byl čas.“ Eduard se vydrápal na nohy a hodil po Alici triumfálním pohledem. „Zní to, jako by konečně přijel sir Hugo. Hned uvidíme, co asi tak řekne přítomnosti své nastávající na hradě nepřítele!“

Alice ho ignorovala.

Venku zahřmělo, jako by se ohlašoval příchod bouře, která hrozila už celé odpoledne. Okamžik nato se rozletěly dveře do síně.

Dunstan pohlédl Alici do očí. „Říká se, paní moje, že je jednodušší d'ábla vyvolat, než se ho zbavit. A ty máš rozhodně talent pro to první. Teď se musíme jen modlit, aby ses uměla vypořádat také s tím druhým úkolem!“

Hugo se vrátil do hodovní síně svého zapřísáhlého nepřítele se smrtící grácií a nebezpečně definitivními úmysly. Přinášel s sebou zuřivost začínající bouře i děsivý slib následující věčně temné noci. Jeho černý plášť divoce vířil kolem černých jezdeckých bot jako větrný vír. Onyxové vlasy měl rozcuchané větrem a oči pálily jako žhoucí ambra.

Neměl na sobě své brnění, ale záhyby pláště měl odhozené vzadu, takže byl vidět černý kožený opasek meče připásaný nízko u pasu. Jeho velká ruka spočívala významně na rukojeti meče.

Nikdo se ani nehnul. Všichni v síni na něho zírali bez hnutí jako na zjevení vynořivší se z bouře, která náhle visela ve vzduchu.

Hugo jediným pronikavým pohledem vstřebal celou zmrazenou síň. Alice si uvědomila, že ihned odhadl celou situaci. Odhadl ji a bleskově si vypočítal postup, který po chvíli určí osud všech lidí v síni.

Způsob, jakým okamžitě dominoval nade všemi v síni, byl šokující. Získal si respekt všech přítomných stejně jako silná bouře ovládne celou oblohu.

Eduard z Locktonu se najednou zdál o hodně menším a mnohem méně hrozivým, než byl před chvílí. Naneštěstí ale vypadal pořád stejně podle a drze.

Hugův pohled padl na Alici.

„Přijel jsem si pro svou zaslíbenou ženu.“ Ačkoli mluvil šepem, nesl se jeho hlas až do všech vzdálených koutů tiché síně.

„Nebesa!“ Emma se chytila jednou rukou za hrdlo.

Reginald zíral na Huga jako u vytržení. „Ten je ale veliký, že?“

Eduard vyskočil na nohy jakoby vysvobozený z neviditelného kouzla, které ho dočasně znehybnilo. „Sire Hugo! Vítej na této tvrzi! Paní Alice je mým čestným hostem.“

Hugo si ho vůbec nevšímal. „Alice, pojd' sem.“

„Hugo!“ Alice vyskočila, nadzvedla si sukně a běžela přes celou síň, aby ho řádně uvítala. „Můj pane, jsem tak ráda, že tě zase vidím! Bála jsem se, že budeš ještě den na cestě. Teď ale můžeš dát všechno do pořádku!“

„Co tady děláš, Alice?!“ V Hugových očích se odrážely plameny z krbu.

„Můj pane, prosím vyslechni mne na okamžik a všechno bude hned jasné.“ Alice se před ním prudce zarazila. Udělala hlubokou poklonu a sklonila hlavu. „Všechno mohu vysvětlit.“

„Ano, to jistě. A později budeš muset.“ Hugo jí nepodal ani ruku, aby jí pomohl, když pomalu vstávala. „Pojď. Odjíždíme.“

Otočil se na podpatku.

Emma vydala krátký zoufalý vzlyk.

„Všechno bude v pořádku, matko,“ šeptal jí Reginald. „Uvidíš.“

„Jenom okamžik, můj pane,“ řekla Alice. „Obávám se, sire, že ještě odjet nemůžeme.“

Hugo se zastavil a velmi zvolna se k ní otočil čelem. „Pročpak ne?“

Alice sebrala veškerou svou odvalu a rozhodnost. Nebylo to jednoduché. Uvědomovala si, že musí kráčet velmi opatrně, aby v něm neprobudila ďábla. Jejím jediným spojencem v té chvíli byla jeho vlastní inteligence. „Nejdřív musíš nařídít Eduardovi z Locktonu, aby se svými lidmi opustil tento hrad.“

„Skutečně?“

Eduard postoupil kupředu se skřípavým smíchem. „Ta tvoje zaslíbená je kouzelná potvůrka, můj pane, ale zjevně tvrdohlavá a vzpurná.“ Jízlivě cenil na Alici zuby. „Musím přiznat, že ti závidím to potěšení jí krotit. Vsadil bych se, že to bude velice zajímavé.“

Alice se na něho otočila. „Ted' už toho bylo dost, ty jedno přerostlé otravné nedochůdce! Kdo si myslíš, že jsi? Nemáš žádné právo být tady! Sir Hugo s tebou hned zatočí!“

Eduardovy žluté zuby se zaleskly v umolousaných vousecch. Uštědřil Hugovi zasvěcený pohled. „Jestli chceš slyšet můj názor, sire, jsi na tuhle paničku moc hodnej. Vypadá to, že si myslí, že ti může rozkazovat, jako bys byl její sluha! Pár bičem by jí poučilo, aby si na svůj jazyk dávala lepší pozor!“

„Ještě jedno urážlivé slovo o mojí nastávající paní,“ řekl Hugo potichu, „a jsi na místě mrtev. Rozuměl jsi, Eduarde?“ Alice zazářila uspokojením.

Eduard sebou trhl, ale hned se vzpamatoval. „Sire, nechťel jsem nikoho urazit. To byla jenom taková poznámka. I mně se občas zalíbí nějaká ta hubatá ženská.“

Alice obdařila Eduarda pohledem plným opovržení a pak se obrátila opět na Huga. „Řekni mu, ať hned odjede, můj pane. Nemá tady co dělat.“

„Pchá, ženský!“ Eduard vrtěl svou velikou hlavou. „Ty vůbec nechápou, jak to na světě chodí, co, sire?“

Hugo si ho změřil pohledem s takovým zájmem, jakým se dosyta nakrmený sokol dívá na kus čerstvého masa. „Proč jsi vlastně tady?“

V Eduardových podlých očkách se rozzářila rafinovanost. „Proč? To je přece zřejmé, ne? Není žádným tajemstvím, že rivenhallský pán už dávno nemá ani peníze, ani muže, aby ubránil svoje panství.“

„Takže tě napadlo je zabrat, když je pryč?“ Hugův hlas vyjadřoval jen chladný zájem.

„Je taky dobře známo, že ty jsi přísahal Erasmovi z Thornewoodu, že je osobně nezabereš.“ Eduard rozhodil ruce. „Tvoje pověst muže, který nikdy neporuší svojí přísahu, je legendární. Jenže tvoje přísaha tvému lennímu pánovi se nevztahuje na zbytek nás nebohých rytířů, co si musíme těžce klesit cestu světem, ne?“

„Ne, to se tedy nevztahuje.“

Eduard se zazubil. „Erasmus z Thornewoodu podle všeho umírá. Ten na obranu Rivenhallu nepotáhne.“

Emma zavzlykala. „Ty dědictví mému synovi nevezmeš, sire Eduarde!“

Eduardova malá očka zajiskřila. „A kdo mi v tom, prosím pěkně, zabrání, co, lady Emmo?“

„Sir Hugo tě zastaví,“ řekl Reginald hlasitě. „Lady Alice to slíbila.“

Eduard si pohrdlivě odfrkl. „Nedělej ze sebe blázna, kluku. Lady Alice svému pánovi neporoučí, ať si věří, čemu chce. Je to obráceně. Brzo na to přijde sama!“

Reginald zaťal ruce na bocích v pěst a obrátil se na Huga. „Sir Eduard se pokusil ublížit mé matce. Lady Alice nám řekla, že mu nedovolíš, aby na Rivenhallu zůstal!“

„Samozřejmě že mu to nedovolí,“ prohlásila Alice.

Emma postoupila o krůček kupředu. Zvedla ruce jako v prosbě. „Můj pane, já vím, že tento hrad nemáš v lásce, ale prosím tě snažně, dodrž přísahu své nastávající a ochraň je!“

„Ochrání,“ ujišťovala ji Alice. „Sir Hugo mi předal velení. Dal mi autoritu jednat za něho a teď mne v tom podpoří.“

„Lady Alice slíbila, že mi pomůžeš otcovu tvrz zachránit!“ Reginald upřel na Huga pohled plný očekávání.

Eduard se plácl do stehů, jako by slyšel bezvadný vtip. „Che, ten kluk se ale musí hodně učit, co?“ Dva z jeho mužů se nervózně zasmáli.

„Tak dost.“ Hugo jediným slovem umlčel celou síň. Pak pohlédl na Eduarda. „Vezmi své muže a jed’.“

Eduard dvakrát či třikrát zamrkal. „Cože?!“

„Slyšel jsi mne,“ řekl Hugo potichu. „Ihned odjed’ z této tvrže, nebo nařídím svým mužům, aby se jí zmocnili.“ Ještě jednou se rozhlédl po síni kvůli postavení Dunstana a scarcliffských ozbrojenců. „Nemělo by nám to trvat víc než pár minut.“

Eduard byl bez sebe vzteky. „Člověče, copak jsi zešlel? Ty chceš zachránit tudle tvrz jenom na rozkaz nějaký ženský?!“

„Lady Alice řekla pravdu. Nechal jsem ji, aby místo mne velela naší posádce. V téhle záležitosti podporuji její rozhodnutí.“

„To je šílenství,“ syčel Eduard. „Přeci nemyslíš vážně, že mě vocaď vyženeš násilím?!“

Hugo pokrčil rameny. „Nemohl jsem si nevšimnout, když jsem vjel do nádvoří, že na hradbách je mých lidí víc než tvých. Také se zdá, že v téhle síni má všechno pod kontrolou sir Dunstan. Přeješ si to vyzkoušet?“

Eduard zrudl zlostí. Pak se na jeho tváři ale objevil vychytralý výraz. „U krve zatracenců! Ted’ už to chápu! Ty chceš tenhle hrad sám pro sebe, že jo? Navzdory své přísaze Erasmovi chceš využít situace, shrábnout tohle panství, a tím se pomstít na Rivenhallech! To, sire, teda respektuju, ale třeba bys moh uvažovat taky o tom, že by ses se mnou spojil?“

„Sire Hugo,“ zvolala naprosto zoufalá Emma. „Prosím tě, slituj se!“

„U všech svatých!“ Alice si dala ruce v bok a vrhla na Eduarda rozhořčený pohled. „Nebud’ ještě větší pitomec, než už jsi, sire Eduarde! Sir Hugo by přece ani ve snu neporušil svoji přísahu!“ Podívala se na Huga. „Že ne, sire?“

Hugo pozoroval Eduarda. „Mužova čest je jenom tak dobrá, jak je dobrá jeho přísaha. Lady Alice jednala místo mne, když ti nařídila, abys opustil tuto síň, Eduarde. Autorita, kterou používá, pochází ode mne. Nechápeš to?“

„Todle přeci nemůžeš myslet vážně, sire!“ koktal Eduard. „Přeci bys nedovolil, aby tvým jménem dávala rozkazy obyčejná ženská?!“

„Moje nastávající,“ řekl ledově Hugo.

„No jo, ale...“

„Takže jsem jeho partnerem,“ informovala Alice Eduarda.

„Okamžitě odjed' pryč,“ oznámil mu klidně Hugo, „nebo se připrav k boji.“

„U démonových zubů!“ řval Eduard. „Já to nechápu!“

Hugo pevně sevřel rukojeť meče.

Eduard začal rychle ustupovat. „Já s tebou nechci válčit, sire Hugo.“

„Pak tedy odejdi.“

„Pchá! Kdo by kdy věřil, že Nesmiřitelný Hugo podlehne čárům jedný zrzky s ostrým jazykem a...“

„Dost už!“

Eduard si odplivl na rákosovou podlahu. „Dej si říct, jednou budeš litovat, že si podleh ženskému vrtouchům!“

„Možná, ale to bude můj problém, ne tvůj.“

„Už mám dost týhle šílenosti!“ Eduard se obrátil a kráčel ke dveřím. Mávl na své muže, aby šli s ním.

Hugo pohlédl na Dunstana. „Vyprovoďte ho k bráně.“

„Ano, pane.“ Dunstanovi se trochu ulevilo a pokynul dvěma scarcliffským ozbrojencům.

Alice sledovala s uspokojením, jak Eduard se svými lidmi odchází.

„Vidíš, Reginalde? Říkala jsem ti, že všechno bude v pořádku.“

„Ano, lady Alice.“ Reginald zíral s uctivým obdivem na Huga.

Emma sepjala ruce a její oči přebíhaly z Alice na Huga. „Můj pane, prosím tě, ne... totiž, myslím, jestli třeba náhodou nechceš... musím tě poprosit, abys...“, bezmocně zmlkla.

Alice věděla, na co Emma myslí. Teď by bylo pro Huga snadné převzít to, čeho se právě Eduard z Locktonu musel vzdát. „Jen klid, Emmo, Rivenhall je před sirem Hugem v bezpečí.“

„Já tento hrad nehodlám obsadit,“ řekl beze známky jakékoli emoce Hugo. „Přísahal jsem Erasmu z Thornewoodu a navzdory tomu, čemu věří někteří lidé, on je stále ještě naživu. Dokud žije, jsem mu věrný.“

Emma ho obdařila roztřeseným úsměvem. „Děkuji ti, můj pane. Já vím, že tě tvoje přísaha nezavazovala k tomu, abys zachraňoval

Rivenhall. Pro tebe by bylo velice výhodné nechat ho padnout do rukou Eduarda z Locktonu.“

„Ano.“ Hugo významně pohlédl na Alici. „Velice výhodné.“

Reginald postoupil kupředu a zdvořile se Hugovi uklonil. „Jménem svého otce ti, sire, děkuji za dnešní pomoc.“

„Mně neděkuj,“ odvětil stručně Hugo. „To je práce mojí nastávající paní.“

„Byla skvělá,“ vydechla Emma. „Budeme jí navždycky vděčni. Bez ní bychom byli ztraceni.“

Alice se šťastně usmála. „Vždyť to byla maličkost. Jenom jsem využila moc, kterou má Hugova legendární pověst.“

„To jsi tedy udělala,“ Hugovi zaplály oči. „A brzy se dovíš, že za každou moc se musí platit!“

„Ona to myslela dobře, můj pane.“ Dunstan pozoroval jako zhyponotizovaný, jak Hugo pomalu otáčí pohárem vína mezi dlaněmi. „Koneckonců je to přece jenom ženská. Má měkký ženský srdce. Když ji malý Reginald prosil, aby zachránila jeho matku, tak ho prostě nedokázala odmítnout.“

Hugo zíral do plamenů v krbu. Přišel sem do své pracovny ihned, jakmile se s Alicí a svými lidmi vrátili z Rivenhallu. Během té divoké jízdy v bouři neměl ještě příležitost promluvit si s Alicí.

Venku se naplno zuřící bouře a víchř vrhaly na zdi Scarcliffu. Bouře dobře odrážela Hugovu náladu. Už byl tak blízko. Jeho ruka na poháru se bezděky sevřela. Tak strašně blízko. Pomsta byla na dosah.

„Když uvážím tvůj původní názor na moji nastávající paní, Dunstane, tak mne ohromuje, když slyším, jak ji bráníš!“

Dunstan zčervenál. „Neznala tvoje plány, sire.“

„Bylo by to bývalo tak výhodné!“ Hugo pohlédl doprostřed ohně. „Rivenhall balancoval na kraji katastrofy. Vincent připravil svoje panství i o ty poslední zbytky, které mu zanechal jeho otec, aby mohl zaplatit za ty své nekonečné turnajové souboje. Tvrz už byla zralá, aby padla do rukou někomu, jako je Eduard z Locktonu.“

Dunstan těžce vydechl. „Já si byl vědom, že čekáš, až Rivenhall padne sám.“

„Byla to tak jednoduchá taktika, Dunstane!“

„Ano.“

„A přitom se jí tak povedlo zamotat se mi do mojí sítě. Všechno zničila.“

Dunstan si odkašlal. „Ale ty jsi jí přenechal velení na Scarcliffu, sire.“

„Na Scarcliffu. Ne na Rivenhallu.“

„Nevysvětlil jsi jí jasně meze její autority,“ trval na svém Dunstan.

„To je chyba, kterou v budoucnu už nikdy nebudu opakovat.“ Hugo usrkl vína. „Vždycky se ze svých chyb poučím, Dunstane.“

„Sire, musím ti říct, že jednala s velkou odvahou a já jsem nikdy nic podobného neviděl. Projela branami Rivenhallu se zbrojnoši za zády, jako by byla královna velící nějaké armádě.“

„Opravdu?“

„Měl bys vidět ten výraz na tváři Eduarda z Locktonu, když poznal, že pod tvou korouhví jede ženská! Byl z toho celý vyděšený. Nevěděl, co si má myslet. Upínal naděje jedině k tomu, že ji nepodpoříš, až přijdeš na to, co provedla.“

„Já jsem neměl na vybranou nic jiného než její podporu. Nenechala mi žádnou další možnost. Jednala mým jménem.“ Hugo se ušklíbl. „Ale ne, v tom bylo ještě něco víc, víš? Myslí si, že je můj partner. Obchodní společník.“

„Ať si o ní myslíš cokoli, musíš vědět, že má tak velkou odvalu, že se vyrovná kterémukoli muži.“ Dunstan se významně odmlčel. „Skutečně, má stejnou odvahu jako ty, můj pane.“

„Myslíš, že jsem si toho nevšiml?“ zeptal se jemně Hugo. „To je jeden z důvodů, proč jsem se rozhodl se s ní oženit, pokud si na to vzpomínáš. Chtěl jsem, aby moji dědicové měli také takovou odvahu.“

„Sire, slyšel jsem, jak jí říkáš, že za moc se musí platit. Třeba ale za odvahu také?“

„Ano. Vypadá to tak. Ona to rozhodně zařídila tak, že jsem za tohle zboží musel zaplatit opravdu velice vysokou cenu, ne? A to si představ, že jsem si myslel, že jsem v obchodě a v uzavírání dohod velmi zkušený.“

Dunstan se zhluboka nadechl. „Můj pane, prosím tě, uvaž, že paní Alice nemohla znát hloubku tvých pocitů vůči všemu rivenhallskému.“

Hugo pohlédl konečně od ohně přímo do očí svého přítele. „Tak to se tedy mylíš, Dunstane. Věděla, jaké jsou moje pocity ohledně Rivenhallu. Věděla to až moc dobře!“

„Ujišťuju tě, Alice, že to byl úžasný pohled!“ Benedikt tloukl holí do země, aby zdůraznil své nadšení. Odvrátil se od okna, obličej zalitý vzrušením. „Bedny koření byly naskládány až ke stropu. Skořice, zázvor, hřebíček, pepř a šafrán. Lord Hugo si musí pořád pronajímat strážce, aby to skladiště hlídaly.“

„To mě nepřekvapuje.“ Alice složila ruce na desce psacího stolu a snažila se pozorně poslouchat, jak jí Benedikt líčí svůj výlet do Londýna. Nebylo to ale snadné. Její mysl se stále vracela k událostem předchozího dne.

Bouře ustala s příchodem ranního slunce. Teplé světlo proudící oknem zalévalo sbírku krystalů a dávalo jakousi vnitřní záři dokonce i tomu ošklivému zelenému krystalu.

Alice sice doufala, že se to výjimečně pěkné počasí odrazí i na Hugově náladě, ale moc se na takovou možnost nespolehala. Neviděla ho ani s ním nepromluvila od té doby, co se včera v noci vrátili domů. Nebyla si vlastně vůbec jistá, že po tom sama touží.

Věděla, že v něm probudila dřímající oheň minulosti. Teď jenom zbývalo čekat, jak dlouho to potrvá, než opět pohasne. Cítila, že mezitím bude moudré se zdroji toho ohně vyhýbat.

„Hugo zaměstnává spoustu lidí, Alice. Má písaře a úředníky a stolníky. Ti jednájí s cechem kořenářů a dohadují smlouvy s kapitány zámořských lodí. Obchodují s velkými kupci. Jednou odpoledne jsme šli dolů do doků a sledovali, jak se vykládá loď. Přivezla z Východu samé úžasné věci.“

„To byl určitě fascinující pohled.“

„Ano. Ale nejzajímavější byla knihovna, kde jsou záznamy o lodních cestách a nákladech. Úředník, který to tam má na starosti, mi ukázal, jak se každá položka nákladu zanáší do deníku. Používá přitom počítadlo stejně jako lord Hugo, ale umí s ním zacházet mnohem rychleji. Za chvíli dokáže sečíst obrovské sumy. Sir Hugo mi říkal, že je v tom obchodě skutečným znalcem.“

Benediktovo nadšení Alici zaujalo. Zamyšleně si svého bratra prohlížela. „Zní to, jako by se ti taková práce také líbila.“

„Kdybych mohl pracovat pro sira Huga, tak by se mi to rozhodně moc líbilo,“ souhlasil nadšeně Benedikt. „On říká, že najímá jenom ty nejtalentovanější lidi a pak jim dává zodpovědnost, aby vykonávali své povinnosti tak, jak si myslí, že to má být. Říká, že tak je to rozhodně nejlepší.“

Alice se ušklíbla. „A co dělá, když někdo, kdo je u něho zaměstnaný, dočasně svou autoritu přestoupí?“

„Předpokládám, že takovou osobu prostě propustí,“ řekl Benedikt bez obalu.

Alice si pro sebe zabrumlala: „To by mě zajímalo, jestli také tak snadno propustí svoji budoucí ženu!“

Její pozornost zaujal náhle nějaký zvuk z chodby. Úzkostlivě se ohlédla po dveřích, doufajíc, že ty tlumené kroky, které zaslechla, oznamují příchod Elberta nebo některého ze sluhů. Asi před hodinou poslala stolníka k Hugovi se žádostí, aby si spolu promluvili v soukromí. Dosud se ale nedočkala žádné odpovědi.

Ale kroky její komnaty minuly bez zastavení a ztratily se dole v chodbě. Alice si zhluboka povzdechla.

Benedikt se na ni podíval. „Co jsi řikala?“

„Nic. Povídej mi ještě o svém pobytu v Londýně. Kde jste bydleli?“

„V jednom Hugově oblíbeném hostinci. Jídlo bylo jen průměrné, ale zato se kuchařka nesnažila zamaskovat zkažené maso kořením a ložní prádlo bylo čisté. Sir Hugo říkal, že to je to, co člověk od hostince čeká.“

„Byly v tom hostinci také nějaké ženy?“

„Ano, některé pracovaly v lokále. Proč se ptáš?“

Alice zvedla zelený krystal a předstírala, že jej zkoumá. „Mluvil sir Hugo s některou z těch žen?“

„Určitě. Když objednával pro náš stůl jídlo nebo pivo.“

„Odešel sir Hugo s některou z nich?“ zeptala se tiše Alice.

„Ne.“ Benedikta to překvapilo. „Kam by asi chodil s holkou z krčmy?!“

Pocit jakéhosi napětí v Alici povolil. Položila kámen na stůl a usmála se na bratra. „Nemám tušení. Jen jsem byla zvědavá. Pověz mi ještě něco o Londýně.“

„Je to úžasné město, Alice. Tolik lidí a tolik obchodů. A tolik všelijakých budov!“

„Muselo to být fantastické.“

„To tedy bylo. Ale sir Hugo říká, že má raději pohodlí svého vlastního domova.“ Benedikt se zastavil u pracovního stolu a pohrával si s astrolábem. „Alice, přemýšlel jsem o svojí budoucnosti. Jsem si teď jistý, že už vím, co bych chtěl dělat.“

Alice se zamračila. „Tak ty sis už vybral kariéru?“

„Chtěl bych pracovat pro sira Huga.“

Alice se na bratra udiveně zadívala. „V jakém postavení?“

„Chtěl bych se věnovat obchodu s kořením,“ vyprávěl zaujatě Benedikt. „Chtěl bych se naučit, jak vést účty a uzavírat smlouvy s kapitány námořních lodí. Chtěl bych dohlížet na vykládání lodí a prodej koření. Alice, to je tak vzrušující, že si to nedovedeš ani představit!“

„Vážně věříš, že by se ti taková kariéra líbila?“

„Bylo by to mnohem zajímavější než kariéra právníka.“

Alice se ironicky usmála. „Vidím, že sir Hugo dokázal to, v čem jsem já zklamala!“

Benedikt se na ni otočil. „A co to mělo být?“

„Ukázal ti, jak chutná svět, a probudil tvůj zájem o tvou vlastní budoucnost. To je krásný dar.“

A zatímco Hugo tak velkoryse obdarovával mého bratra, pomyslela si smutně Alice, já ho připravila o jeho dávno hledanou pomstu!

Když ten den Alice sestoupila ze schodiště ve věži do hodovní síně k obědu, rozlehlo se rozpačité ticho.

Na okamžik ustalo veškeré cinkání džbánek a nožů. Pobíhající sluhové se zastavili a civěli na ni. Muži sedící na dlouhých lavicích přestali mluvit. Prudce ustal veškerý smích.

Všichni na ni udiveně zírali. Alice věděla, že to není jenom kvůli její přítomnosti, ale také kvůli jejím novým černým a ambrovým šatům. Význam jejího oblečení nikomu neunikl. Hugova zaslíbená žena má na sobě nové barvy svého budoucího manžela.

Síní proběhl tichý šepot obdivu i zvědavosti.

Alice se krátce usmála. Její vstup způsobil téměř takovou senzaci, jakou rád vyvolával při svém vstupu sám Hugo.

Pohlédla na druhý konec síně, kde seděl pod novým černým a ambrovým baldachýnem.

Vzdor napětí v síni si Alice nemohla pomoci, aby necítila radost z toho, co Julian dokázal. Na stolech byly ubrusy. Na stěnách visely tapiserie. Čerstvé byliny provoněly čisté rákosové rohože. Mnozí sluhové už byli oblečeni do nových livrejů.

Alici napadlo, že to Hugovi sedícímu v čele stolu ve svém velikém černém křesle obzvláště sluší.

Vypadal velmi chladně a jakoby nepřítomně. Její chvilkový pocit radosti rychle vyprchal. Ještě jí neodpustil, že jela Rivenhallu na pomoc.

„Paní,“ u Alice se objevil Elbert, „budeš s námi dneska obědvat?“

„Ano.“

Elbert se rozzářil pýchou. „Dovol mi, abych tě doprovodil do čela stolu.“

„Mockrát děkuji.“ Napadlo ji, že Hugo se tentokrát té zdvořilosti neujme.

Jak kráčela do čela stolu, Hugo ji sledoval s nepříjemně vzrůstajícím zájmem. Nevstal ale ze svého ebenového křesla, dokud nedošla až úplně k němu. Vztyčil se teprve v poslední chvíli, v ledovém gestu lehce sklonil hlavu a vzal ji za ruku, aby ji usadil. Jeho prsty působily kolem její měkké a teplé dlaně jako ocelová pouta.

„Jak je to od tebe laskavé, že jsi nás poctila svou vzácnou přítomností, lady Alice,“ zamumlal.

Zachvěla se při tom jeho tónu a uvědomila si, že musel její reakci ucítit. Když si sedla, snažila se uklidnit svůj divoký tep.

„Doufám, že ti oběd chutná, sire,“ Alice chvatně vytrhla ruku z jeho sevření.

„Tvoje přítomnost dodá dozajista naší krmi jistého koření.“

Věděla sice, že jeho lakonická poznámka neměla být žádným komplimentem, ale rozhodla se, že bude předstírat, že to nepochopila. „Jsi velmi velkodušný, můj pane.“

Hugo si znovu sedl. Opřel se pohodlně o opěradlo křesla a pak položil loket na masivní opěradlo. Zkoumal Alici nebezpečnými očima. „Smím se zeptat, proč se žena tak jemných citů rozhodla obědvat v takové obhroublé společnosti?“

Alice cítila, jak se začíná červenat studem. „Nepokládám tuto společnost za obhroublou.“ Kývla směrem k Elbertovi, který hned vyskočil. „Těším se, že s tebou budu moci obědvat, můj pane.“

„Skutečně?“

Ani si nevšiml jejích nových šatů.

Alice poznala, že to nebude jednoduché. Ale na druhé straně, s Hugem nebylo nikdy nic jednoduché. Hledala, jak by změnila téma. Její pohled padl na neznámého muže sedícího na druhém konci stolu. Měl na sobě církevní oblek.

„Kdopak je naším hostem?“ zeptala se zdvořile.

„Kněz, kterého jsem s sebou přivezl.“ Hugo pohlédl s nevelkým zájmem na krásně upravenou dušenou rybu, kterou před něho servírovali. Ryba byla ozdobena šafránově zbarvenou polevou. „Zítra vykoná svatební obřad.“

Alice polkla. „Svatební obřad?!“

„Naši svatbu, madam.“ Hugo se ironicky usmíval. „Nebo jsi na ni snad zapomněla?“

„Ne, ovšemže ne.“

Alice se chopila lžíce a držela ji tak pevně, až jí zbělely klouby.

U všech svatých, on je zuřivostí bez sebe, pomyslela si. Mnohem víc, než si uvědomovala. Říkala si, co by asi tak měla teď dělat. Neměla tušení, jak jednat s Hugem, když má takovouhle náladu. Hrozilo, že propadne úplně zoufalství, ale veškerou silou své vůle s tím bojovala.

„Neodpověděla jsi na mou otázku.“ Hugo si vzal velký kus horkého pirohu se sýrem a pórkem, který stolník postavil na stůl.

„Jaká otázka to byla, sire?“

„Proč ses tak snížila, abys obědvala se svým budoucím manželem a jeho muži?“

„Nesnížila jsem se. Pouze jsem si přála pochutnat si na jídle s tebou. Je to tak divné?“

Hugo se krátce zamyslel, zatímco zvědavě žvýkal porci pirohu.

„Ano. Je to velice divné.“

Alice si pomyslela, že si s ní pohrává. Provokuje ji. „No, je to prostě pravda.“ Soustředila se na pokrm ze zeleniny ochucené mandlemi. „Chtěla jsem tě přivítat z Londýna doma.“

„Přivítat mne, nebo usmířit se?“

Alice to už déle nevydržela. Třískla lžící o stůl. „Nejsem tady proto, abych se s tebou usmiřovala, pane!“

„Jsi si jista?“ Hugovi se na rtech objevil strohý úsměv. „Všiml jsem si, že se tvé způsoby vždycky zlepší, když něco potřebuješ. Tvoje dnešní chování by si člověk mohl vykládat jako chování ženy, která ví, že to přehnala. Třeba se chceš udobřit za to, co jsi včera provedla?“

Alice poznala, že teď už nepozře ani sousto. Prudce vstala a obrátila se k Hugovi vyzývavě čelem. „Udělala jsem to, co jsem považovala za nutné!“

„Sedni si.“

„Ne, já si nesednu, sire. Přišla jsem s tebou dnes obědvat, protože jsem si přála vidět, zda ti záleží na vylepšeních, ke kterým na této tvrzi došlo.“ Mávla rukou na černý a ambrový baldachýn nad nimi.
„Neřekl jsi o té výzdobě ani slovo!“

„Posad' se, Alice.“

„Ani ses neobtěžoval, aby sis všiml toho skvělého jídla!“ Upřela na něho rozzlobený pohled. „Strávila jsem celé hodiny vylepšením téhle domácnosti, když jsi byl pryč, a tys nepovažoval za vhodné to komentovat aspoň jediným slovíčkem! Pověz mi, chutná ti ten piroh, můj pane? Všiml sis vůbec, jestli je teplý nebo studený?!“

Hugo přimhouřil oči. „Teď mám momentálně větší zájem o jiné věci.“

„Ochutnal jsi pivo? Je čerstvé.“

„Ne, ještě jsem je neokusil.“

„Líbila se ti příjemná vůně tvého ložního prádla? A co ty čerstvé rohože na podlaze? Všiml sis, že všechny šachty do žumpy jsou vyčištěné spoustou vody a teď docela příjemně voní?“

„Alice...“

„A co ty nové barvy, které jsme s Julianem tak pečlivě vybrali? Přidala jsem ambrovou barvu, aby se ti to hodilo k očím.“

„Paní, ujišťuji tě, že jestliže si okamžitě nesedneš, tak ti...“

Ignorovala ho a natrásala záhyby svých šatů. „A co moje nové šaty, sire? Komorné na nich dělaly dlouho do noci, aby byly výšivky hotové včas. Líbí se ti?“

Přejel rychlým pohledem černooranžové šaty. „Myslíš si, že pohled na to, jak nosíš moje barvy, mi zvedne náladu?“ Jeho ruka se křečovitě sevřela kolem opěradla křesla. „U čerta, ty vážně věříš tomu, že mi záleží na čistých šachtách víc než na pomstě?!“

Alice byla bez sebe. „Když malý Reginald přišel prosit o pomoc, tak jsem neudělala nic víc, než bys byl udělal ty, kdybys tady byl!“ Hugovy oči sálaly zuřivým žárem: „Myslíš, že svoje skutky omluvíš tak ubohou logikou?!“

„Ano, můj pane, to tedy myslím! Ty mne nikdy nepřesvědčíš, že bys nechal paní Emmu, jejího synka a celou tvrz padnout do drápů toho příšerného Eduarda z Locktonu. Bez ohledu na tvoje city, které chováš vůči Rivenhallu, jsi příliš čestný na to, abys nechal nevinné trpět jenom kvůli své pomstě!“

„Vůbec neznáš moji povahu.“

„V tom se mýlíš. Vím toho o tobě hodně, sire. Podle mého názoru je neštěstím, že tvoje ušlechtilé chování přehlušuje jen ta tvoje obludná tvrdohlavost!“

Alice si nadzvedla sukně a utíkala od stolu. Než dorazila ke dveřím, už ji v očích pálily slzy. Seběhla rychle po schodech a pryč, ven na sluníčko.

Když probíhala branou tvrze, ani se nezastavila, aby se alespoň ohlédla.

Netušila, co ji přimělo, aby si vybrala jako svůj cíl tu jeskyni. Ale z nějakého podivného důvodu našla Alice útěchu právě ve stínu té velké jeskyně, kde se s Hugem předtím milovali.

Byl to dlouhý a bezhlavý útek. Čeho doufala, že dosáhne, když v takovém ponížení prchala z tvrze? ptala se potom sama sebe.

Posadila se na vyčnívající kámen u vchodu do jeskyně a zhluboka dýchala, aby se vzpamatovala z toho divokého běhu. Byla rozčuchaná a vyčerpaná. Okruží, které poutalo její dlouhé vlasy, jí sjelo na stranu, na tvářích jí naskočily ruměnce, měkké kožené střevíce byly odřené, sukně nových šatů umazaná od bláta.

Byla si ale naprosto jistá, že až Hugo vychladne, pochopí, proč se rozjela na pomoc Rivenhallu. Byla si naprosto jistá, že jí odpustí. Je to koneckonců inteligentní člověk, a ne žádný neurvalec jako ten Eduard z Locktonu!

Na druhé straně Hugo není znám jako Nesmiřitelný jen tak pro nic za nic, připomínala si současně. Ti, kdo ho znají, tvrdí, že jakmile se jednou rozhodne jednat podle určitého plánu, nic ho nepřiměje změnit své jednání. A pomstu, tu plánuje už od svého narození!

Na Alicině srdci ležel těžký balvan. Její většinou optimistická nálada se změnila v bolestný a naprosto neznámý pocit hluboké deprese. Byla zvyklá plánovat budoucnost, takže vnímala jako šok, když si teď najednou uvědomila, že budoucnost by mohla být také úplně prázdná.

Hleděla na scarcliffskou krajinu a mrzutě si říkala, jak by si asi mohla vzít muže, který je bez srdce.

Třeba nastal čas, aby znovu uvážila život v klidných a uzavřených prostorách kláštera?

Třeba nastal čas opustit ty nezralé představy o lásce?

Bylo to divné, když si uvědomila, že dokud nepotkala Huga, nikdy ji nic nesvádělo k tomu, aby snila takové sny. Alice se pokusila přinutit k tomu, aby začala o nastalé situaci přemýšlet klidně a logicky. Ještě není vdaná. Pořád ještě má čas uniknout manželství.

Mohla by Huga donutit, aby splnil svou polovinu dohody, kterou spolu uzavřeli. Koneckonců je to muž, na kterého se člověk může

spolehnout, že se bude řídit svým čestným slovem. Včera v noci na Rivenhallu jí poskytl dostatečný důkaz. Splnil svůj slib a stál při ní, i když tím pádem přišel o svou pomstu.

Samozřejmě tady ale byla také možnost, že svatbu sám velice rád zruší, pomyslela si ponuře. Vždyť mu předvedla, že je pro něho mnohem nevýhodnější investicí, než si dokonce dokázal představit.

Ta myšlenka jí znovu vehnala do očí slzy. Začala je zahánět rukávem svých šatů, potom ještě chvíli vzdorovala, ale pak se plně podala nutkání k pláči. Položila si hlavu na složené ruce a úplně se vzdala té bouři citu, který s ní otřásal.

V životě se necítila tak sama.

Trvalo dlouho, než se její záplava lítosti vyčerpala. Nakonec Alice přestala vzlykat a jen tiše seděla, hlavu na polštáři svých paží, až se opět uklidnila.

Pak se pustila do celé série krátkých a tichých přednášek, které jí měly dodat odvahy.

Připomněla si, že slzami se nedá nic rozhodnout. Člověk nemůže ztrácet čas litováním toho, co bylo. Po pravdě řečeno, i kdyby to měla všechno prodělat znovu, včerejší události by neměnila. Nedokázala by se obrátit k Emmě a mladému Reginaldovi zády.

Přitom si byla tak jistá, že ji Hugo pochopí, tak jistá, že by udělal totéž co ona!

Zjevně se ale ve svém odhadu té tajemné legendy jménem Hugo zmýlila.

Člověk musí umět zanechat své chyby minulosti. Je čas jít kupředu. Jestli se v životě vůbec něco naučila, tak to, že žena musí být silná, jestliže si přeje ovládat svůj osud.

Problém, před kterým teď stála, je ale v tom, že jedná s mužem, který prodělal stejně tvrdou školu.

Otřela si oči záhyby spodničky, zhluboka vzdychla a pomalu zvedla hlavu.

První, co uviděla, byl Hugo.

Opíral se nedbale o stěnu jeskyně, palce zavěšené za koženým opaskem pro meč. Ve tváři měl nečitelný výraz.

„To se ti tedy povedlo, takhle šokovat našeho kněze,“ poznamenal chladně. „Věřím, že takovou zábavu u oběda ještě nikdy nezažil!“

Alice ucítila, jak se jí sevřel žaludek. „Jak dlouho tady stojíš a špehuješ mne, sire? Vůbec jsem tě neslyšela přijít!“

„Já vím. Měla jsi moc práce se svými slzami.“

Alice odvrátila oči od jeho tvrdé, nesmiřitelné tváře. „Přišel jsi mne dál mučit? Jestli ano, tak tě musím varovat, že nemám vůbec bojovnou náladu.“

„Jak podivné, madam. Unavenou bojem jsem tě ještě nikdy neviděl!“

Upřela na něho rozhněvaný zrak. „U všech svatých, Hugo, mně už to dneska stačilo!“

„Abych byl upřímný, mně také.“

Ten sarkastický tón v jeho hlase ji znepokojil. Okamžitě zahнала i tu jiskřičku naděje, která se v ní začala rozhořívát. „Přišel ses mi omluvit, pane?“

Nezmatelně se usmál. „Moc to nepřeháněj, Alice.“

„Ne, ovšemže jsi sem nepřišel z tak logického a rozumného důvodu. No, tak proč jsi mne, sire, sledoval až sem, když ne proto, aby ses usmířil?“

„Přikázal jsem ti, že sem do jeskyní nesmíš chodit sama.“

Překvapilo ji, že se vyhýbá tématu. To se Hugovi vůbec nepodobá.

„Ano, to jsi mi přikázal. Ten den, když jsi mi dal svůj prsten.“ Pohlédla na široký onyx, který jí svou vahou značně tížil palec. Zmocnila se jí další vlna smutku. „Ale tenhle přestupek rozhodně bledne až k bezvýznamnosti před tím šokujícím hříchem, kterého jsem se dopustila včera,“ zamumlala.

„Ano. To jistě.“

Pomyslela si, že by strašně ráda věděla, na co myslí. Jeho nálada se nedala odhadnout. Ale nevypadal nijak zvlášť rozhněvaně. Napadlo ji, že třeba ani sám Hugo si není svými pocity jistý. Znovu se v ní rozhořela jiskřička naděje.

„Přišel jsi mi oznámit, že si přeješ zrušit naši dohodu o manželství?“ zeptala se chladně. „Poženeš mne k soudu, když se pro to rozhodnu?“ Naštětila se. „Nebud' směšný. Uzavřeli jsme přece dohodu, jestli si ještě vzpomínáš.“

„Ano.“ Hugo se napřímil a odstoupil od stěny. Sehnul se, vzal ji za ramena a postavil jemně na nohy. „Ale nesoudila by ses se mnou pro to, že jsem nedodržel slib, že ne?“

Ztuhla. „Můj pane, já vím, že se na mne hrozně zlobíš za to, co jsem včera provedla, ale chci, abys věděl, že...“

„Pst.“ Hugovi zaplály oči. „O tom, co se stalo včera, už nebudeme mluvit!“

Překvapeně zamrkala. „Ne?“

„Hodně jsem přemýšlel a pak jsem byl nucen si přiznat, že za to, co se stalo včera na Rivenhallu, mohu jenom já sám.“

„Jen ty?“ Alice měla pocit, jako by prošla kouzelným oknem, ze kterého vstoupila do podivné země, kde logika normálního světa je trochu pokřivená.

„Ano.“ Hugo založil ruce na své mohutné hrudi. „Nestanovil jsem jasně hranice autority, kterou jsem ti zaručil. Nepředvídal jsem všechny možné situace. Nepočítal jsem s tvým měkkým srdcem.“

„To bys asi těžko mohl.“ Alice najednou pocítila stoupající podráždění. „Zvláště když uvážíme, že to vypadá, jako bys netušil, co to je nějaké srdce mít. A měl bys také rovnou vědět, že i kdybys mi výslovně zakázal jet bránit Rivenhall, tak bych tě byla neposlechla.“

Hugo se slabě usmál. „Ty nevíš, kdy přestat, vid', Alice? A přitom si pomysli, že mi lidé přezdívací Nesmířitelný. Vždyť v tomhle umění bys mi mohla dávat hodiny!“

„Stále trvám na tom, můj pane, že kdybys tady býval byl, když přiběhl malý Reginald prosit o pomoc, i ten kámen, který máš místo srdce, by se pohnul!“

„To není pravděpodobné. Já bych měl na mysli jenom svůj konečný cíl.“

„Sire, ten chlapec je tvůj pokrevní příbuzný, ať se ti to líbí nebo ne. A co víc, on ani jeho matka nemají s tím, co se ti kdysi stalo, vůbec nic společného. Nikdo z vás, co žijete v současné době, s tím nemá nic společného. Nechte hříchy minulosti spát.“

„Tak dost.“ Hugo přerušil proud jejích slov prstem, který jí položil na rty. „Možná tě to překvapí, ale já jsem sem nepřišel, abych se s tebou hádal.“

„Ne?“ Alice se na něho posměšně podívala.

„Ne.“ Hugo stiskl zuby. „Už ani slovo o těch událostech včera na Rivenhallu. Co se stalo, nedá se odestát.“

Hleděla na něho mlčky a intenzivně cítila vzrušující dotek jeho tvrdého prstu na svých měkkých rtech. Na okamžik se na ni prostě jen díval, jako by hledal v jejích doširoka rozevřených očích nějaký signál.

„Alice, při poslední příležitosti, když jsme byli v těchto jeskyních, tak jsi mi říkala, že důvod, proč jsi ještě nikdy předtím nepoznala milování, je ten, že jsi se dosud nesetkala s mužem, který by se ti líbil.“

„To je pravda.“ Ne tak úplně. Čistá pravda je, že jsem nikdy předtím nepoznala žádného muže, kterého bych dokázala milovat, dodala pro sebe. „A co má být?“

Neodpovídal. Místo toho si ji přitáhl těsně k sobě, chytil její rozčuchanou hlavu do dlaní a políbil ji.

Temná vášně jeho objetí vyvřela téměř na povrch a Alice se pod jejím nápořem celá rozechvěla.

Vždycky když ji držel v náruči, si byla vědoma hloubky jeho sebeovládání. Ale dneska cítila, že bojuje s ocelovými pouty, která na sebe vzal. Byla zvědavá, jaká úžasná síla ho přinutila dojít až na samou hranici jeho vůle.

V jeho polibku cítila zbytky hněvu i ponížení. Jeho rty se pohybovaly na jejích ústech, nemilosrdné ve svých požadavcích. Pomyslela si, že skutečně slyší hřmění vichrů, které skučí v jeho duši.

Hugo pozvedl hlavu, právě když zasténala a otevřela mu dokořán své rty. Přemítavě se díval na její ústa. „Je čas se vrátit do tvrze. Do zítřejší svatby je třeba zařídít spoustu věcí.“

Alice potlačila sten. Zhluboka se nadechla a snažila se uklidnit. „Můj pane, měli bychom ještě chvíli počkat, než vyřkneme svou přísahu.“

Jeho hlas ztvrdl. „Ne, madam, je příliš pozdě.“

„Jestliže je to pro tebe jenom otázka rytířské cti, můj pane, tak tě ujišťuji, že...“

„Jenom otázka rytířské cti?“ Jeho ambrové oči se najednou vášnivě rozhořely. „Alice, pro mne je čest všechno! Absolutně všechno! Chápeš to? Všechno, čím jsem, z toho pramení.“

„Sire, já jsem nechtěla naznačit, že je tvoje čest nedůležitá. Naopak, vždycky na mne dělala největší dojem...“ Alice náhle zmlkla, když koutkem oka zachytila nějaký předmět. Odvrátila hlavu, aby se pokusila proniknout zrakem stíny na vzdáleném konci jeskyně.

Hugo se zamračil. „Co je?“

„U všech svatých,“ Alice vydechla. „Nevypadá to tam jako nějaký sandál?“

Hugo se ohlédl dozadu. „Ano, vypadá.“ Pustil Alici a šel do temné chodby. „Jestli ten zatracený mnich je pořád ještě tady, tak ho osobně vyhodím až za hranice Scarcliffu!“

„Ale proč by tady chtěl zůstat, když už nemůže dál kázat?“ ptala se Alice, zatímco následovala Huga.

„Výborná otázka.“ Hugo došel k zejícímu otvoru chodby, zastavil se a pak podířpl, jako by se chtěl na sandál lépe podívat.

„Co je to?“ Alice k němu přispěchala a nahlížela mu přes rameno. Najednou se jí zmocnil nepřijemný pocit. Vzduch vanoucí z chodby jako by ochladl. „U zraku všech svatých!“

Sandál byl stále ještě obut na mnichově noze a mnich ležel zcela nehybně na kamenné podlaze jeskyně. Jeho hnědá kutna byla omotaná kolem vyzáblého těla, jako by to bylo jen špinavé prádlo.

lv hlubokém stínu bylo možné vidět, že je Calvertovo tělo podivně pokroucené. Vypadalo to, jako by muselo prodělavat nějakou velkou bolest, ale zároveň bylo jasné, že doba, kdy mohlo ještě cokoli cítit, už je dávno pryč.

„Je mrtvý,“ řekl tiše Hugo.

„Ano. Chudák.“ Alice se pokřižovala. „Já ho neměla ráda, ale je mi líto, že zemřel tady tak sám. Co myslíš, že se mu stalo?“

„Nevím. Třeba upadl a narazil hlavou na nějaký ostrý kámen.“ Hugo chytil mrtvého mnicha za kotník.

„Co to děláš?“

„Chci se na něho lépe podívat. Je na něm něco divného.“ Hugo vytáhl mnichovo tělo z chodby.

Alice mu spěšně uhnula z cesty. Potom si všimla divně modravého zbarvení mnichových úst. Zachvěla se hrůzou.

Vzpomněla si na něco, co napsala její matka o lektvarech připravených ze šťávy jedné vzácné rostliny. Podívala se Calvertovi na nehty. Ruce měl křečovitě sevřené v pěst, ale přesto zahlédla pod nehty modrý odstín.

„Můj pane?“

„Ano?“ zeptal se nepřítomně Hugo. Soustředil se na to, aby položil mnichovo tělo na světlo u vchodu do jeskyně. Když skončil, vstal a shlížel na Calverta s přemítavým výrazem ve tváři.

„Já nevěřím, že ten mnich zemřel po nějakém pádu,“ zašeptala Alice.

Hugo na ni ostře pohlédl. „Co to říkáš?“

„Tohle je určitě účinek nějakého jedu.“

Hugo se na ni dlouho zkoumavě díval. „Jsi si tím jista?“

Alice zachmuřeně přikývla. „V té knížce mojí matky je na to téma několik stránek.“

„V tom případě,“ pronesl Hugo velmi pomalu a zřetelně, „nesmíš o způsobu jeho smrti nikomu nic říct. Rozumíš mi, Alice?“

„Ano.“ Naléhavost jeho hlasu ji zarazila. „Ale nechápu to. Proč je tak důležité o tom mlčet?“

„Protože celá vesnice byla svědkem, jak ses na něho v kostele rozzlobila.“ Hugo si klekl vedle mnicha. „A protože každý ví, že jsi na bylinné lektvary odbornicí.“

Alici polilo horko a udělalo se jí špatně. Rychle polkla a snažila se ovládnout pocit nevolnosti v žaludku. „Proboha! Lidé by mohli uvěřit, že jsem měla motiv pro vraždu chudáka Calverta a že toho o jedech znám dost, abych to udělala!“

„Nedovolím, aby se mé ženy dotkly takové pomluvy, když se tomu dá předejít.“ Hugo odvázel od Calvertova opasku kožený měšec. „Tohle panství už zažilo dost legend a všelijakých prokletí. Nechci, aby k těm starým přibýly zase nějaké nové!“

Alice oněměla. Sotva vnímala, co Hugo dělá. Nohy se jí roztřáslly. Aby neupadla, musela se opřít jednou rukou o stěnu jeskyně. „A co když se takovým řečem nedá zabránit?“

Hugo vstávaje pokrčil rameny. V ruce držel Calvertův měšec. „Pak s tím něco podniknu sám.“

„Ovšem.“ Alice se chladem, který ji náhle obklopoval, schoulila do sebe. „Zdá se, můj pane, že mi bylo určeno, abych ti způsobovala neustálé potíže.“

„To ano, ale jistě za to dostanu nějakou odměnu.“ Hugo otevřel kožený měšec a zkoumal jeho obsah. „Zajímavé.“

Jeho výraz nakonec zahnal i Alicin panický strach. Prosadila se její přirozená zvědavost. „Co je to?“

Hugo vytáhl arch srolovaného pergamenu. Opatrně jej rozbalil. „Mapa.“

Postoupila k němu o krok. „Čeho?“

Hugo chvíli studoval kresbu. Když nakonec vzhlédl, jeho zlatisté oči přímo plály. „Jsem přesvědčený, že to je náskres všech jeskynních chodeb Scarcliffu. Nebo přinejmenším těch chodeb, které měl Calvert čas prozkoumat.“

Alice rychle přistoupila k Hugovi a zadívala se na čáry na mapě. „Podívej, pane, několik tunelů si označil. Vidíš, tady si poznamenal, že tyhle dvě chodby jsou prázdné.“ Pohlédla na Huga. „Prázdné? Co tím asi myslíš?“

„Nevěřím, že se náš mnich v jeskyních pořád modlil. Vypadá to, že spíš něco hledal. Existuje jenom jeden poklad, který by člověka mohl do těchtole jeskyní přilákat.“

„Kameny Scarcliffu!“ zašeptala překvapeně Alice.

„Ano. Třeba ho zavraždili kvůli nim.“

„Poslal jste pro mne, můj pane?“ Julian se zastavil ve dveřích Hugovy pracovny.

„Ano.“ Hugo odložil účetní deník. „Pojď dál, Juliane, chci si s tebou promluvit.“

„Doufám, že mne nepošlete se zprávou do Londýna ještě před svatební hostinou dneska odpoledne?“ Julian vpochodoval do komnaty a zastavil se před psacím stolem. „Tolik jsem se na tu slávu těšil! Jídlo se tady v poslední době hodně zlepšilo. Nevšiml jste si toho, můj pane?“

Hugo přimhouřil oči. „To jsem si všiml. Ale neposlal jsem pro tebe, abychom debatovali o chutné krmi, která teď zdobí můj stůl.“

„Jistěže ne.“ Julian se usmál. „Věřím, že víte, komu musíme děkovat za ta vynikající jídla, na kterých si teď pochutnáváme.“

„A nepotřebuji ani žádné vtipné poznámky o tom, jak teď dobře funguje tato domácnost. Takových poznámek mám až dost. Jsem si dobře vědom, že všechna zlepšení v tomto domě jsou výsledkem talentu mé nastávající choti řídit domácnost.“

„Přirozeně,“ zamumlal Julian. „Tak jak vám mohu sloužit, můj pane?“

Hugo zabubnoval prsty na stůl. „Ty máš jistou znalost různě vznešených veršů na počest a všelijakých květnatých rčení, že, Juliane?“

Julian se zatvářil skromně. „No, trochu se zabývám poezií, to je pravda, sire, a napsal jsem i pár písni.“

„Výborně. Potřebuji seznam nějakých těch vznešených poklon.“

Julian vypadal zaskočeně. „Seznam?“

„Tři nebo čtyři by měly stačit.“

Julian si odkašlal. „Ehm, jaký druh oslavných veršů asi tak potřebujete, můj pane? Chtěl byste, abych se soustředil na vaše umění s mečem, nebo na triumfální výsledky v bitvách? Také bych mohl dát dohromady jednu či dvě řádky o vaší věrnosti a cti.“

Hugo na něho užasle zíral. „U čerta, o čem to mluvíš?!“

„Říkal jste, že chcete oslavné verše, sire.“

„Ne pro sebe,“ vyštěkl na něho Hugo. „Pro moji nastávající!“

V Julianových očích se objevil smích. „Ach tak.“

Hugo sepal ruce na psacím stole a samým soustředěním se mračil. „Milý posle, já dovedu mnoho věcí, ale nedovedu vymýšlet ten druh poklon, které se líbí dámám. Chci, abys mi napsal seznam hezkých frází, jež bych se naučil a přednesl své nevěstě. Chápeš?“

„Ano, můj pane.“ Julian se sebevědomě usmál. „A dovolil bych si dodat, pane, že jste pro tenhle úkol zvolil toho nejzkušenějšího umělce. Slibuji vám, že nebudete zklamán.“

Následující noc kráčela Alice po koberci Hugovy velké ložnice a snažila se potlačit chvění v žaludku. Nikdy v životě se necítila tak nejistě jako v tuto chvíli. Ona a Hugo už v téhle záležitosti nebyli obchodní partneři, ale manžel a manželka.

Minula oheň v krbu, ještě jednou se zastavila u dveří a poslouchala, jestli uslyší kroky v chodbě. Propustila komornou asi před hodinou a teď by k ní už měl přijít Hugo.

Byla zvědavá, jestli ji schválně nechává čekat, protože si myslí, že tím její vášeň vzroste až na úroveň horečnaté touhy. Ale jestli bylo tohle účelem, tak to ho čeká pěkné překvapení.

S přibývajícím časem vůbec její touha po něm nevzrůstala. Naopak, byla víc a víc podrážděná.

Rozzlobeně si pomyslela, že už má dost těch Hugových rafinovaných taktik. Dneska už má za sebou hodně těžký den!

Všechno to začalo pohřbem Calverta z Oxwicu. Uložili ho k odpočinku na malém hřbitově, hned za vesnickým kostelem. Alice, Benedikt, Hugo a Joan byli jediní přítomní. Za zemřelého se pomodlil nad hrobem kněz Geoffrey, který doprovázel Huga a Benedikta do Scarcliffu. Nikdo neproléval slzy.

Pár hodin nato, krátce před polednem, Geoffrey vykonal před kostelními vraty svatební obřad.

Následovaly nekonečné oslavy a obrovská hostina. Alice byla z toho všeho usmívání a děkování všem okolo tak unavená, až si myslela, že okamžitě usne, jakmile i jen zavadí o nějakou postel.

Ale v okamžiku, kdy zůstala v ložnici sama, aby počkala na Huga, její vyčerpání zahnal pocit hluboké nejistoty. Přestala chodit sem a tam a šla si sednout na židli před krbem. Dívala se upřeně do ohně a snažila se představit si svou budoucnost.

Vypadalo to, že je zahalena mlhou, která nebyla nepodobná mlze visící toho dne nad Scarcliffem. Existuje jenom jedna jistota.

Je manželkou Nesmířitelného Huga.

Lehce se zachvěla a přitáhla si těsněji k tělu záhyby noční košile. Všechny její plány do budoucnosti se neodvolatelně změnily. Nedalo se ale nic změnit, nebylo možné se vrátet někam zpět. Už se příliš angažovala.

Náhle se bez varování otevřely dveře.

Jak Hugo vstupoval, rychle k němu otočila hlavu. „Vítej, můj pane.“

Ulevilo se jí, když viděla, že je sám. Zjevně se rozhodl vzdát se starobylého zvyku být jako ženich doprovázen k manželskému loži s hlučným průvodem.

„Dobrý večer... choti.“ Hugo se zarazil při tom posledním slově, jako kdyby na něm bylo něco velmi zajímavého.

Jeho vysoké černé boty se pohybovaly bezhlučně po koberci, když vykročil blíž k ní. Byl skutečně jako nějaký noční tvor, černokněžník, který stravuje plameny a vydává ze sebe temné stíny.

Na sobě měl jednu z těch nových černých halen vyšívaných ambrou, které mu nechala ušít Alice. Černé vlasy měl sčesaný z čela dozadu a oči mu zářily odlesky z krbu.

Alice vyskočila. Pohlédla na stůl, kde stála karafa s vínem a dvě číše. „Dal by sis trochu vína?“

„Ano. Děkuji.“ Hugo se zastavil před krbem. Natáhl ruce k plamenům a sledoval Alici, jak nalévá víno. Odkášlal si.

„Už jsem ti někdy řekl, že tvoje vlasy mají barvu zlatých paprsků slunce snášejícího se k západu těsně před tím, než ho zahálí noc?“

Karafa se v rukou Alice roztrásla. Ucítla, jak jí začínají rudnout tváře. „Ne, můj pane. Nikdy ses o tom nezmínil.“

„Je to pravda.“

„Děkuji ti, můj pane.“

Hugo nadzvedl obočí, když víno vyšpláchno do číše. „Ty jsi nervózní.“

„Je to za daných okolností tak divné?“

Hugo pokrčil rameny. „Pro většinu žen asi ne, ale ty nejsi jako většina žen, Alice.“

„A ty nejsi jako většina mužů.“ Obrátila se k němu s číší v ruce.

Jak od ní přebíral pohár, dotkl se prsty její ruky. „V čem jsem jiný než ostatní muži?“

Tohle nebyla zrovna konverzace, kterou jsem si plánovala pro svou svatební noc, pomyslela si Alice. Zajímalo ji, jestli na svou

otázku očekává vážně odpověď, nebo jestli je to zase jenom nějaká jeho nová taktika, která ji má vyvést z míry.

„Máš více inteligence než většina mužů, které jsem kdy potkala,“ začala opatrně. „A je hlubší. Občas je těžké tě pochopit, ale jindy je to zase mnohem jasnější.“

„Proto ses za mne provdala?“ Hugo se střetl s jejím pohledem nad okrajem číše. „Protože jsem chytřejší než ostatní muži? Zajímavější? Probouzím tvou zvědavost? Provokuji více tvou zvědavou povahu? Pokládáš mne za neobvyklý objekt, který bys třeba ráda přidala ke svým sbírkám?“

Alice se najednou začala cítit nesvá. Najednou byla velice ostražitá. „Ne, to zrovna ne.“

Hugo začal přecházet po pokoji s vínem v ruce. „Vdala ses za mne, protože se ukázalo, že jsem užitečný?“

Zamračila se. „Ne.“

„Ale já jsem tebe a tvého bratra zachránil z rodiny vašeho strýce,“ připomněl jí.

„Ano, ale proto jsem se za tebe neprovdala.“

„Je to proto, abys dostala do svého vlastnictví jednou provždy ten zelený kámen?“

„Samozřejmě že ne.“ Alice se zaškaradila. „Můj pane, to je ale hrozně směšné. Sotva bych se vdávala jenom kvůli tomu, abych získala ten divný krystal!“

„Jsi si tím jistá?“

„Naprosto,“ procedila Alice mezi zuby.

Hugo se zastavil u jednoho ze sloupů veliké černé postele s nebesy. Usmál se tím svým nebezpečným úsměvem. „Tak to bylo kvůli vášni?“

Alice se zmocnila zlost. „Už mne zase trápíš, pane!“

„Jenom hledám důvody.“

„Pchá! Ty vážně věříš tomu, že bych si tě vzala jenom pro to potěšení z pár polibků?!“

„Nejenom pro ty polibky,“ přemítal, „ale pro to, co po nich následovalo. Ty máš totiž velice vášnivý temperament, paní.“

„Sire, tohle zachází příliš daleko.“

„A pak je tady ta tvoje veliká zvědavost.“ Jeho hlas zhrubl. „Tvoje smyslná chuť se namlsala a teď si chceš užít ještě víc. Jediným praktickým způsobem, jak toho dosáhnout, je v manželské posteli, je to tak?“

Alice zůstala jako opařená. „Ty jsi to dělal všechno úmyslně? To byla všechno jenom taková tvoje taktika. Už jsem tě z toho začala také podezírat!“

„Z čeho jsi mne podezírala?“

„Že jsi mne líbal, hladil a miloval, až jsem byla bez dechu, jenom proto, abys mne chytil do sítě smyslnosti.“

„Jestli si myslíš, že to, co jsi dosud zažila, bylo zajímavé, tak počkej, až zjistíš, kolik se toho ještě můžeš o těchto věcech dozvědět! Třeba by sis měla vzít pero a pergamen vedle postele, abys mohla svá pozorování rovnou zapsat?“

„Ach, ty jsi d'ábel, můj pane!“ Udeřila pohárem o stůl a zaťala ruce v pěst. „Ale jestli si myslíš, že jsem si tě vzala proto, abych si zajistila jen další milování, tak se mýlíš!“

„Jsi si tím jistá?“

„Nechápu cíl téhle nepříjemné konverzace a ani se jí nebudu účastnit!“ Vstala a vyrazila rozhodně ke dveřím.

„Kam si myslíš, že jdeš?“

„Do své ložnice.“ Vzala za železnou kliku. „Až tě přejde tahle podivná nálada, tak mi můžeš dát vědět.“

„Co je divného na tom, když si přeje manžel zjistit, proč si ho jeho manželka vzala?“

Alice se prudce otočila, zlostí bez sebe. „Jsi příliš inteligentní, aby sis hrál na blázna, pane! Ty víš moc dobře, proč jsem si tě vzala. Vzala jsem si tě proto, že tě miluji!“

Hugo ztichl. V očích se mu mihl jakýsi temný a zoufalý stín. Konečně se šepem ozval: „Opravdu?“

Alice na něm najednou uviděla, jak je osamělý, a zapomněla na to, že chtěla utéct do svého pokoje. Znala hloubku jeho citů, protože je sama prožila.

„Můj pane, ty nejsi na tomhle světě zas tak úplně sám, jak se zdá, že si myslíš,“ řekla tiše. Pustila kliku a rozběhla se k němu.

„Alice.“

Chytil ji do náruče a držel tak pevně, že sotva dýchala.

Potom, bez jediného slova, jí rozvázal noční košili a nechal ji spadnout na zem. Alice se celá rozechvěla, když ji pokládal na bílé povlečení.

Strhal ze sebe své šaty a naházal je bez ladu a skladu na hromadu.

Když se nad ni postavil, při pohledu na jeho tvrdě ztopořený penis Alice zatajila dech. Tělem jí projela záplava mocných pocitů. Byla

rozčilená, vzrušená a vystrašená, všechno dohromady. Natáhla k němu ruku.

„Moje ženo.“ Rozprostřel se na ni a vtiskl ji do postele.

V jeho zlatistých očích, když k ní sklonil hlavu, aby ji políbil, zachytila spalující potřebu a syrovou vášeň. V tom okamžiku si uvědomila, že tajemné víry, které zuří pod povrchem jeho bytí, se konečně uvolnily.

Úplně se v jeho bouřlivém objetí ztratila. Nepodobalo se to ničemu, co s ním už poznala. To nebylo pomalé, vykalkulované svádění. Byla to zběsilá jízda na křídlech větru divoké bouře. Házelo to s ní a třáslο, až sotva popadala dech.

Na jednom nadržu ucítila jeho mozolnatou ruku. Jakmile jí ztvrdla bradavka, vzal ji Hugo do úst. Jeho zuby něžně hryzaly citlivou kůži a Alice se roztřásla.

Pak se Hugovi z prsou ozval přerývavý sten. Jeho ruka sjela níž, pohladila ji po podbřišku a hledala to hebké kudrnaté houští. Vydechla a zavřela pevně oči, když ucítila, jak si smáčí prsty ve vlhku, které se jí objevilo mezi nohama.

A pak najednou, dřív než popadla dech, jí roztáhl stehna a uvelebil se mezi nimi. Byl tak veliký, tak veliký! A tak horký a tvrdý! Alice měla pocit, jako když ji někdo zaživa polyká. Vybavila si slova té jeho nádherné poklony: západ slunce těsně před tím, než ho zahalí noc.

Hugo se pozvedl na loktech, aby na ni viděl. Jeho rysy byly napjaté a oči v záři krbu jasně svítily. Vzal do svých silných rukou její obličej.

„Řekni ještě jednou, že mě miluješ.“

„Miluju tě.“ Rozechvěle se na něho usmála, ale bez bázně. V tomto okamžiku nahlédla do tajemství jeho duše. Ty mě potřebuješ, pomyslela si, stejně tak jako já potřebuji tebe. Modlím se, ať jednoho dne tuhle pravdu pochopíš i ty.

Pronikl do ní s omračující silou.

Ona ho miluje. Dlouho poté Hugo ležel na bachratých polštářích a zamyšleně hleděl na žhavé uhlíky v ohništi krbu. Uvědomoval si zvláštní pocit klidu. Bylo to, jako by ty temné bouřlivé vichry, které tak dlouho řádily v jeho duši, konečně ustaly.

Ona ho miluje.

Hugo znovu vychutnával vzpomínku na Alicino vášnivé vyznání. Ujišťoval se přitom, že ona nepatří mezi ten druh žen, který taková slova říká snadno. Něco takového by vůbec neřekla, pokud by nevěřila, že jsou pravdivá.

Opatrně se v té obrovské posteli posunul a protáhl, aby nevzbudil Alici. Byla přitulená těsně k němu, její boky zapadaly do záhybů jeho těla.

Pomyslel si, jak je její kůže sametová. Dotkl se s pocitem užaslé zvědavosti zaoblení jejího stehna. Bylo tak teplé. A její vůně byla přitažlivější než ty nejvzácnější byliny.

Lehce se pohnula, jak reagovala dokonce i ve spánku na jeho dotek. Když se k němu přitiskla blíž, objal ji ještě újeji. Pomyslel si, že si vybral dobře. Alice byla všechno, co se mu zdálo, že je, když se mu tu noc tak odvážně postavila v sídle svého strýce, a dokonce se s ním odvážila dohadovat o budoucnosti pro sebe a svého bratra.

Všechno a ještě víc. Hugo si říkal, že je ze všech mužů ten nejšťastnější. Doufal, že najde ženu mající vlastnosti, jako jsou odvaha, čest a inteligence, které jsou pro něho tak důležité. K tomu navíc ho miluje tak vášnivě, až mu to bralo dech.

„Vypadáš sám se sebou spokojený, můj pane,“ zamumlala Alice ospale. „Na co myslíš?“

Pohlédl na ni. „Že navzdory tvým dřívějším obavám jsem nebyl vůbec v nebezpečí, že mne podvedou, když jsem za tebe platil věno. Ty rozhodně stojíš za plné dvě bedny koření.“

Alice se tlumeně zahihňala. „Sire, ty jsi rošťák a nešlechtný mizera!“

Vyškřábala se na kolena, popadla polštář a začala do něho nemilosrdně bušit.

Hugo se zasmál a předstíral, že se pokouší bránit: „Vzdávám se!“
„Já chci víc, než aby ses jen vzdal.“ Alice ho znovu udeřila svou
péřovou zbraní. „Chci omluvu!“

Vytrhl jí polštář z rukou a odhodil jej stranou. „Co takhle místo
toho nějakou poklonu?“

Sešpulila rty a pečlivě o tom uvažovala. „Budu ji muset nejdřív
slyšet, abych mohla posoudit, jestli mne to jako omluva uspokojuje!“

„Tvá ňadra jsou sladká a kulatá jako dvě čerstvé letní broskve.“
Hugo jedno objal něžně rukou.

„To je moc hezký kompliment,“ souhlasila Alice.

„Mám jich v zásobě ještě víc,“ sliboval jí.

„Hm.“

Přitáhl si ji na sebe. Ležela mu na prsou, horká a sametová a tak
svůdně ženská. Pohladil ji po bradě. Vynořily se mu vzpomínky na
den, kdy ji zachránil v Ipstoku od lupičů. Vzpomněl si, jak se k němu
rozběhla. Jako kdyby věděla už tehdy, že patří do jeho náruče.

„A mnohem víc,“ zašeptal.

Alice složila ruce na jeho prsou. „Můj pane, poklony jsou jistě
velice příjemné a budu se těšit, že jich uslyším ještě víc, ale myslím,
že v tomhle případě nebudou stačit.“

„Pořád ještě trváš na omluvě?“

„Ne.“ Usmála se. „Chtěla bych, abys mi něco slíbil.“

„Slíbil?“

„Ano.“

„Co ti mám slíbit?“ ptal se, najednou velice opatrný. Probíral jí
prsty rozcuchané vlasy. Jak tak ležela v posteli, tolik jí to slušelo.
Bál se pomyslení, že kdyby nebylo té staré pověsti a osudu, třeba by
se s ní nikdy ani nesetkal.

Ale na druhé straně třeba mu bylo určeno už při jeho narození,
pomyslel si Hugo, že si ji najde.

Alice se šťastně usmála. „Ještě nevím. Budu mít ten slib v záloze,
abych tak řekla, až do té doby, kdy se jej rozhodnu vybrat.“

„Budu toho bezpochyby litovat, ale nemám vůbec náladu se s
tebou dneska večer dohadovat. Takže máš mé slovo, že ti v
budoucnu tvůj slib splním.“

Významně zamrkala. „Jsi příliš laskav, můj pane.“

„Já vím. To je bezpochyby jedna z mých největších chyb.“

Následujícího rána Dunstan se svou obvyklou náruživostí plival do hlíny a díval se na vyvrácené dveře od skladu. „Krásný den, můj pane.“

„Ano.“ Hugo si prohlížel vylomené dveře s pocitem hlubokého uspokojení. „Po dešti ani stopy. To znamená, že budeme moci dodělat práci tady uvnitř opevnění a nebudeme mít žádné zpoždění.“

Byl spokojený s pokrokem, kterým v tak krátké době prošla celá tvrz Scarcliffe. Poslední z vesnických chalup byly opravené. Nová odpadová strouha byla dokončená a most přes říčku byl už zase pevný. První věci na jeho seznamu přednostních úkolů byly úspěšně dokončeny.

Přišel čas na méně naléhavé záležitosti uvnitř tvrze. Takové záležitosti jako vyvrácené dveře skladu. A tak se teď celým dvorem rozléhalo bušení kladiv a jiného nářadí.

„O lidi nouzi nemáme,“ poznamenal Dunstan, rozhlížeje se kolem.

Huga zprvu překvapilo, kolik vesničanů se dostavilo hned brzy ráno, aby pomohlo s opravami, aniž by jim to přikazoval. Jenom jim nechal vzkázat, že kdo zrovna nemusí obdělávat své pole, dostane práci u něho.

Během hodiny se dostavil prakticky každý schopný muž ze Scarcliffu, v ruce nářadí, a všichni se okamžitě dali s neobvykle veselou náladou do práce.

„Za tu spoustu dělníků dneska můžeme poděkovat mojí ženě,“ suše pronesl Hugo. „Zdá se, že když jsem byl v Londýně, udělala na vesničany dobrý dojem.“

„Můj pane, paní Alice se rychle stala stejnou legendou jako ty. Nikomu neušlo, že zachránila život Mladému Johnovi, synovi mlynáře, když už se i léčitelka vzdala veškeré naděje.“

„Slyšel jsem o tom,“ tiše přitakal Hugo.

„A nikdo také nezapomněl na tu scénu v kostele, když vykazala Calverta z Oxwicku z kazatelny.“

„To bylo skutečně záslužné.“

„A byla velice pilná při řízení všech těch oprav ve vesnici, které jsi nařídil, než jsi odjel.“

Hugo se potutelně usmál. „Alice je v řízení velmi dobrá.“

„Ano. Ale myslím, že to, co hlavně přispělo k tomu, aby se z ní stala skutečně legendární postava, byla její záchrana Rivenhallu.“

Hugo zamručel a jeho vstřícná nálada byla v mžiku ta tam. „Chceš říct, že vesničané žasli nad její statečností?“

„Ano, můj pane. Žasli, to je to pravé slovo.“

„Rozhodně souhlasím, že moje paní nepostrádá odvalu, ale ona sama přece Rivenhall nespasila. Měla tam s sebou tebe a většinu mých lidí. Eduard z Locktonu věděl, že proti takové síle se nemůže postavit a proti mně by se také postavil tím, že by napadl mou nastávající ženu.“

„To nebyla ani tak její odvážná jízda na Rivenhall, která jí získala všeobecný obdiv.“ Dunstan se ironicky zašklebil. „Byl to spíš ten fakt, že potom přežila tvůj hněv, ze kterého máme všichni nahnáno.“

„U ďáblových kostí,“ zamručel Hugo.

Dunstan na něho vrhl zasvěcený pohled. „Někdo říká, že má nad tebou nějakou mystickou moc.“

„Vážně?“ Hugovi v paměti ještě pálily vzpomínky na včerejší noc. Usmál se. „Třeba ti, co si povídají něco o jejím magickém talentu, mají pravdu.“

Dunstan nadzvedl obočí. „Zdá se, že manželství má zajímavý dopad na tvůj temperament, můj pane.“

Huga před nutností odpovědět zachránilo volání jednoho ze strážných na věži.

„Blíží se tři návštěvníci, pane!“ volal strážný ze své pozorovatelný.

„Návštěvníci? Kdo by jezdil na návštěvu do Scarcliffu?“

„No zas až tak úplně bez přátel nejsi,“ poznamenal ironicky Dunstan.

„Žádný z nich by nepřišel, aby nám předtím nedal vědět.“ Hugo se podíval nahoru na strážného. „Ozbrojení muži?“

„Ne, můj pane.“ Stráž zkoumala cestu do Scarcliffu. „Jeden muž, má jen meč. Doprovází ho žena a dítě.“

„Zatraceně.“ Huga se zmocnilo zlé tušení. Otočil se a uviděl otevřenou bránu. „Přece nebude tak hloupý, aby jel na sousedskou návštěvu!“

„Kdo?“ ptal se překvapený Dunstan.

Na svou otázku dostal odpověď za okamžik, když Vincent z Rivenhallu projel vnějším opevněním. Po jeho boku jela lady Emma s Reginaldem.

Hugo otráveně zamručel: „Copak si člověk nemůže ani v klidu vychutnat krásné ráno po svatební noci?!“

„Zdá se, že se v historii Scarcliffu všechno mění,“ zamumlal Dunstan.

Jak všichni kolem zaznamenali nově příchod, ustala veškerá práce. Podkoní přiběhli odebrat návštěvě koně.

Hugo zamračeně přihlížel, když Vincent sesedal a obrátil se k Emmě, aby jí pomohl z koně. Malý Reginald seskočil ze sedla a zazubil se na Huga.

Vincent, v obličeji pochmurně rozhodný výraz, vzal svou ženu za ruku a vykročil kupředu, jako by kráčel na popravu.

„Sire Hugo.“ Zastavil se před svým nedobrovolným hostitelem a toporně se uklonil.

„Vidím, že jsi konečně přestal navštěvovat turnajové hry na dost dlouho, abys také mohl navštívit svoje panství,“ pronesl Hugo lakonicky. „Jaká škoda že jsi to neudělal dřív. Býval bys ušetřil mé ženě spoustu potíží.“

Vincent celý zčervenál a zatnul zuby. „Chápu to tak, že jsem tvým dlužníkem, sire Hugo.“

„Jestli jsi něčí dlužník, tak mé choti. Já sakra nechci, abys trpěl představou, že mi dlužíš i jen to nejmenší.“

„Věř mi, že vůbec netoužím být ti jakkoli zavázaný,“ hovořil Vincent zaťatými zuby. „Nicméně, musím ti poděkovat za to, co jsi učinil pro mou paní a mého syna.“

„Nech si své díky, já o ně nestojím.“

„Tak je přednesu tvé paní,“ zavrčel Vincent.

„To nebude třeba. Lady Alice pracuje dneska ráno ve své studovně.“ Huga napadlo, že bude lépe, když se zbaví Rivenhallů, ještě než si Alice uvědomí, že mají návštěvu. „Nechce být rušena.“

Vtom se spěšně ozvala Emma. „Dozvěděli jsme se, že jste měli včera svatbu, můj pane. Přijeli jsme vám nabídnout své blahopřání.“ Obdařila ho sice roztřeseným, ale graciézním úsměvem.

Hugo to vzal na vědomí s nepatrným přikývnutím. „Prominete mi, když neuspořádám banket na počest vaší nečekané návštěvy mé pevnosti, madam. Po pravdě řečeno, nejsme zrovna schopni přijímat hosty, protože máme naléhavější záležitosti na práci.“

Emma zklamaně protáhla obličej.

Vincent se zuřivě ozval: „Zatraceně, bratranče, já se toho dluhu zbavím, i kdyby to byla moje poslední věc na světě!“

„To můžeš udělat tím, že dohlédneš na dobrý stav své vlastní tvrze, aby už nikdy Scarcliffe nemusel pociťovat potřebu bránit panství Rivenhallu.“ Hugo se úsečně usmál. „Jsem si jistý, že

chápete moje pocity v této záležitosti. Zachraňovat Rivenhall je mi poněkud proti srsti.“

„Stejně tak jako mně je proti srsti být příjemcem scarcliffské pomoci!“ odsekl Vincent.

„Lady Emmo! Lady Emmo!“ Všechny na nádvoří upoutal veselý hlas Alice. „Vítejte! To je skvělé, že jste k nám přijeli!“

„U božích zubů!“ zamručel Hugo. Tak tím skončila snaha dostat Vincenta s rodinou pryč, než se o jejich příjezdu dozví Alice.

Spolu s ostatními pozvedl zrak k věži. Alice se vykláněla z úzkého okna a mávala jako šílená kapesníkem na uvítanou. I na tu dálku mohl Hugo dobře vidět, že jí tváře hoří vzrušením.

„Přijeli jste právě včas, abyste se k nám připojili na oběd!“ křičela Alice na Emmu.

„Děkujeme, paní Alice,“ odpovídala Emma. „Bude nám potěšením, když s vámi budeme moci poobědvat!“

„Hned jsem dole!“ Alice zmizela uvnitř.

„U satanovy krve,“ zamručel Vincent kysele. „Toho jsem se obával.“

„Ano,“ zabručel Hugo. Bylo jasné, že Alice a Emma uzavřely pevné přátelství.

„Moudrý muž pozná, kdy má ustoupit,“ přišel jim na pomoc Dunstan.

Oba, Hugo i Vincent, se na něho obrátili a vztekale se zamračili.

Dunstan smířlivě rozhodil rukama. „Jdu radši dohlédnout na koně.“

O dvě hodiny později stála Alice s Emmou u okna a obě s úzkostí sledovaly, jak Hugo s Vincentem krácejí přes nádvoří směrem ke stájím.

„No, alespoň si při obědě nešli po krku jídelním nožem,“ komentovala to Alice.

Obědvali sice v napjaté atmosféře, která nebyla dobrá pro ničí zažívání, ale k Alicině úlevě nedošlo aspoň k žádnému násilí. Spolu s Emmou udržovaly konverzaci, spěchající od jednoho tématu k druhému, ale Hugo i Vincent polykali jídlo v zarputilém mlčení. Jedna či dvě slovní výměny mezi oběma muži byly v podstatě jenom pichlavými poznámkami.

„Ano.“ Emma svrátila obočí, celá nesvá, když oba muži zmizeli z dohledu ve stájích. „Oba jsou nevinné oběti starého nepřátelství mezi svými rodinami. Žádný z nich neměl nic společného s tím, co se před

tolika lety stalo, ale jejich předkové na ně naložili jak břemeno hněvu, tak i požadavku pomsty.“

Alice na ni pohlédla. „Co víš o historii toho nepřátelství?“

„Jenom to, co vědí skoro všichni. Matthew z Rivenhallu byl zasnoubený jiné ženě, když svedl lady Margaretu, matku tvého manžela. Pak odjel téměř na rok do Francie a během té doby se narodil Hugo. Když se sir Matthew vrátil, odjel zřejmě Margaretu navštívit.“

„A zemřel?“

„Muži z Rivenhallu jsou přesvědčeni, že ho toho večera otrávil a pak ten ďábelský nápoj vypila také sama.“

Alice si povzddechla. „Takže je nepravděpodobné, že by za ní sir Matthew šel, aby jí oznámil, že si ji chce vzít?“

Emma se smutně usmála. „Lord Vincent mne ujistil, že neexistovala žádná možnost, že by jeho strýc zrušil manželský slib daný bohaté dědičce. Byl by to býval výhodný sňatek a obě rodiny si jej přály. Ale třeba sir Matthew zamýšlel ponechat si lady Margaretu jako svou tajnou milenkou?“

„A ona byla příliš hrdá na to, aby byla dál jeho milenkou, zatímco si bere jinou?“ Alice zavrtěla hlavou. „Já její pocity úplně chápu.“

„Ano.“ Emma se jí podívala do očí. „Ale pochybuji, že někdo tak jemné povahy jako ty by se uchýlil k jedu, aby došel pomsty. A ty by sis rozhodně potom nevzala sama jed, abys nechala svého synka bez matky!“

„Ne, to bych tedy neudělala, i kdybych byla jakkoli rozzlobená!“ Dotkla se letmo svého břicha. Možná že teď už nosí Hugovo dítě, což v ní vyvolalo náhlý příval touhy je chránit.

„Žádná z nás by nic takového neudělala,“ zašeptala Emma.

Alice si vzpomněla na Calverta z Oxwicku, který zemřel na otravu jedem. Zachvěla se, jako by se jí dotkl závan ledového větru. „A co když to neudělala ani lady Margareta?“

Emma na ni vrhla pobavený pohled. „Jak to myslíš? Pro to, co se tehdy stalo, neexistuje žádné jiné vysvětlení.“

„Mýlíš se, Emmo,“ řekla pomalu Alice. „Existuje ještě jedna možnost. Co když ten jed podal Margaretě a siru Matthewovi někdo jiný?“

„Z jakého důvodu? To nedává žádný smysl. Nikdo jiný neměl motiv.“

„Předpokládám, že máš pravdu, a stejně takhle dlouho po tom už se pravdu nedozvíme.“ Pokud se ovšem po tolika letech ten travič nevrátil na Scarcliffe. Ale proč by si vybíral za svou oběť mnicha? uvažovala v duchu dál Alice.

V její mysli se objevovaly všelijaké nápady, až z toho byla najednou celá nesvá. Odvrátila se od okna, přešla komnatou ke svému psacímu stolu a zvedla zelený krystal. „Nechtěla by ses podívat na mou sbírku kamenů, Emmo?“

„Kamenů? Netušila jsem, že někdo může sbírat kameny.“

„Hodlám napsat knihu popisující jejich různé druhy.“

„Opravdu?“ Emma pohlédla dolů na opevnění a ztuhla. „Proboha, co to provádějí?“

„Kdo?“

„Naši manželé!“ Emma měla oči doširoka rozevřené. V hrůze si přikryla ústa dlaněmi. „Vytáhli na sebe zbraně!“

„Toho by se neodvážili!“ Alice přiskočila k oknu a vyklonila se ven, aby dobře viděla.

Okamžitě poznala, že má Emma pravdu. Uprostřed opevnění, mezi vnitřními a vnějšími zdmi, stáli proti sobě Hugo s Vincentem. Jejich obnažené meče se leskly ve slunci. Žádný z nich neměl ani helmu, ani drátěnou košili, ale oba měli malé štíty. Vesničané, kteří opravovali tvrz, a několik ozbrojenců odložilo své nástroje. Rychle se seběhl dav přihlížejících.

„Nechte okamžitě těch nesmyslů!“ zakřičela z okna Alice. „Nedovolím to, slyšíte mne?“

Dav na nádvoří k ní pozvedl zrak. Několik mužů zakrývalo úsměv. Alice si všimla, že se někteří otáčejí a cosi skrytě vyjednávají. Alice věděla, že uzavírají sázky.

Hugo pohlédl k oknu s počínajícím hněvem. „Vrat' se ke svým broukům a kamenům, paní! Tohle je mužská záležitost!“

„Nepřeji si, abyste si s naším hostem hráli s meči, můj pane!“ Alice se pevně chopila rámu okna. „Najdi nějaký jiný způsob, jak pobavit sira Vincenta!“

Vincent vzhlédl. I na tu velkou vzdálenost bylo možné vidět krutost jeho úsměvu. „Ujišťuji tě, paní, že já jsem s touhle zábavou na výsost spokojený! Vlastně si nedovedu ani představit, co by mne bavilo víc než trocha praktického cvičení s mečem proti tvému manželovi!“

Emma vrhla na manžela rozhněvaný pohled. „Sire, my jsme v tomto domě hosty! Žádám tě, abys respektoval přání lady Alice!“

„Ale tuhle zábavu navrhl její manžel!“ volal sir Vincent. „Jak bych ho mohl odmítnout?“

Alice se vyklonila z okna ještě víc. „Sire Hugo, informuj prosím laskavě našeho hosta, že si s ním chceš poměřit síly jinak!“

„Co jiného navrhuješ, paní choti?“ zeptal se nevinně Hugo. „Třeba bychom měli zkusit cvičení s kopím?“

Alice ztratila trpělivost. „Ukaž siru Vincentovi naši novou odpadovou strouhu, když nemůžeš přijít na nic zábavnějšího! Mně je jedno, co uděláš, ale nedovolím, abyste vy dva na této tvrzi pořádali souboje! Řekla jsem to dost jasně, sire?“

Po nádvoří se rozhostilo napjaté ticho. Všechny oči směřovaly nahoru k oknům.

Hugo se na Alici okamžik zkoumavě zadíval. Potom opakoval velmi zřetelně: „Ty to nedovolíš?“

Alice se zhluboka nadechla. Její prsty byly pořád zaťaté do rámu okna. „Slyšel jsi mne. Tohle není vhodný způsob, jak pobavit našeho hosta!“

„Madam, zřejmě to uniklo tvojí pozornosti, ale pánem tohoto panství jsem já! A já budu bavit svého hosta, jak sám uznám za vhodné!“

„Vzpomínáš si na ten slib, co jsi mi dal včera v noci, že mi splníš mé přání?“

„Alice!“

„Teď mi je můžeš splnit, můj pane.“

Hugův výraz byl nebezpečnější než kdykoli během oběda. Na pár napínavých vteřin stál úplně bez hnutí a potom se jeho meč s hrozivým zasyčením octl zpátky v pochvě.

„Tak dobře, madam,“ řekl bez pohnutí. „Požádala jsi mne o splnění slibu a slib plním.“ Chladně se usmál. „Ukážu teď siru Vincentovi naši odpadovou strouhu.“

Vincent zařičel smíchy, zasunul meč a drsně poplácal Huga po zádech. „Nic si z toho nedělej, sire,“ halasil ne bez sympatií. „Stoprocentně věřím, že se manželskému životu dokážeš brzy docela přizpůsobit!“

Krátce poté Hugo projel kolem kláštera v doprovodu muže, kterého se učil nenávidět už od narození. Ani on, ani Vincent nepromluvili jediné slovo, co opustili scarcliffskou tvrz.

„To mi chceš vážně ukázat vesnickou stoku?“ ptal se Vincent ironicky.

Hugo se zašklebil. „Ne. Ve skutečnosti je tady jistá záležitost, o které bychom si mohli určitě podebatovat.“ Přemítal, kolik toho má Vincentovi prozradit o vraždě Calverta, a náhle dospěl k rozhodnutí.

„Pokud mne hodláš poučovat o mých povinnostech na Rivenhallu, tak si to můžeš klidně ušetřit. Konečně jsem z těch turnajů získal dost peněz, abych mohl na své panství dohlédnout. Už je nechci znovu opustit.“

Hugo pokrčil rameny. „To je tvoje věc. Ale jelikož jsme sousedé, ať se nám to líbí nebo ne, měl bys vědět, že nedávno na tomto panství došlo k vraždě.“

„Vraždě?!“ Vincent na něho vrhl vylekaný pohled. „Koho zabili?“

„Objevil jsem tělo jednoho toulavého mnicha jménem Calvert z Oxwicu v jedné z těch jeskyní na útesech. Myslím, že ho zabili lupiči.“

„Proč by někdo zabíjel mnicha?“

Hugo trochu zaváhal. „Protože hledal Scarcliffské kameny.“

Vincent odmítavě zamručel. „To je jen taková stará pohádka. Jestli skutečně existovaly nějaké takové kameny, tak už dávno zmizely.“

„Ano, ale vždycky se najde někdo, kdo věří legendám. A mnich k nim třeba patřil.“

„A ten vrah?“

„Ten tomu třeba také věřil,“ řekl tiše Hugo.

Vincent se zamračil. „Jestli nějaký zloděj zabil mnicha kvůli neexistujícímu pokladu, tak si už jistě uvědomil svou chybu. Pravděpodobně už také z tvého panství odešel.“

„Ano. Ale vzhledem k faktu, že ses rozhodl vrátit na své panství a převzít za ně svou zodpovědnost, myslel jsem, že bys o té věci měl vědět. Nikdo z nás nepotřebuje v sousedství vraha.“

„Ty vládneš sarkasmem stejně jako svým ostrím, sire.“

„To je jediná zbraň, o které dneska moje manželka usoudila, že si ji mohu ponechat.“

Vincent chvíli mlčel. Kopyta koní tlumeně dusala v hlíně. Několik jeptišek pracujících na zahradě se ohlédlo za oběma jezdci. Z chalupy rodičů na ně energicky mával Mladý John a vesele volal: „Sire Hugo, sire Hugo!“

Hugo zvedl ruku na pozdrav. John se šťastně usmál.

Vincent sledoval, jak kluk mizí kdesi v chalupě. Potom pohlédl na Huga. „Prý je Erasmus z Thornewoodu blízek smrti?“

„Ano.“

„Budu ho postrádat,“ řekl Vincent upřímně. „Mimo ten jeho požadavek, abychom my dva spolu neválcili, to byl dobrý lenní pán.“

„Moc dobrý.“

Vincent se rozhlédl po opravených staveních. „Sire, ty jsi tady za pár posledních měsíců dokázal hodně.“

„Ano. S pomocí své ženy.“ Hugo už poznal hluboké uspokojení i hrdost, když na Scarcliffu nastal pořádek a stabilita. Na jaře pozná také, co je to prosperita.

„Pověz mi,“ pokračoval Vincent. „Pořád ještě bažíš po Rivenhallu, nebo jsi spokojený s tímhle panstvím?“

Hugo pozvedl obočí. „Ty se mne ptáš, jestli obsadím Rivenhall, až moji přísahu Erasmovi ukončí jeho smrt?“

„Ptám se tě, jestli se jej pokusíš obsadit,“ suše ho opravil Vincent.

„Pokusím?“ Hugo se otřásl smíchem, který se nesl z hloubi jeho duše celou ulicí, až překvapil i jeptišky na druhé straně klášterní zdi.

„Jsem rád, že ti moje otázka připadá zábavná.“ Vincent ho ostře sledoval zpod přimhouřených víček. „Stále ještě čekám na tvou odpověď.“

Hugovi se konečně podařilo ovládnout smích. „Předpokládám, že rivenhallská tvrz bude tak dlouho v bezpečí, dokud moje žena považuje tvoji ženu za přítelkyni. Nerad bych zažil ty nekonečné výčitky, které bych musel vyslechnout, kdybych obléhal Rivenhall!“

Vincent užasle zamrkal a pak se začal usmívat. „Něco mi říká, že už sis začal docela pěkně zvykat na život ženatého muže!“

„Existují i horší osudy.“

„To ano.“

Následující ráno se probudilo do šera s hrozivými mraky. Hugo si musel na stole zapálit svíci, aby s Benediktem mohli vůbec pracovat.

Hugo byl právě v půli seznamu koření, když si všiml, že se plamen knotu podivným způsobem třese. Odložil brko a protřel si prstem oči. Když je znovu otevřel, zjistil, že se plamen najednou zvětšil, až příliš zvětšil.

„Děje se něco, sire?“ Benedikt se k němu naklonil přes desku psacího stolu se starostlivým výrazem ve tváři.

„Ne.“ Hugo zatřásl hlavou, aby se zbavil pavučin, které jako by mu začaly obalovat rozum.

Benediktovy rysy mu začaly splývat, jeho oči a nos zmizely v ústech.

„Lorde Hugo?“

Hugo se vši silou soustředil. Benediktův obličej byl zase normální. „Dopočítal jsi to?“

„Ano.“ Benedikt odsunul stranou šálky se zelenou polévkou, které jim před chvílí přinesli do pracovny. „Budu mít ty sumy hotové, aby je mohl vzít Julian nazítří do Londýna. Sire, jsi si jistý, že ti nic není?“

„K čertu, co ta svíčka tak plápolá? Tady přece není žádný průvan!“

Benedikt pohlédl na svíčku. „Ale plamen vypadá normálně, sire.“

Hugo se soustředil na plamen, který se divoce roztančil. Také začal měnit podivně barvu na růžovo. Růžový plamen?

Odtřhl pohled od svíčky a soustředil se na tapiserii visící na stěně. Jednorozec vetkaný doprostřed najednou ožil, obrátil na něho svou vznešenou hlavu a se zdvořilým výrazem ve tváři se na něho vážně zadíval.

„To ta polévka,“ zašeptal Hugo.

„Můj pane?“

Hugo pohlédl na zpoloviny prázdný šálek polévky před sebou. Jeho zamlženým mozkiem proběhlo strašné podezření. „Vypil jsi také trochu?“ Jeho hlas najednou zněl jen jako chraplavý šepot.

„Té zelené polévky?“ Benediktovy rysy se začaly rozplývat stejně jako plamen svíce. „Ne. Já ji nerad. Já vím, že Alice věří, že je moc dobrá na zažívání, ale já ji nesnáším. Obvykle ji vyhazují do nejbližšího odpadu.“

„Alice.“ Pokoj se s ním začal pomalu otáčet a Hugo se chytil okraje stolu. „Ta polévka!“

„Co se děje, můj pane?“

„Dojdi pro ni. Sežeň Alici. Řekni jí... řekni... jed!“

Benedikt vyskočil od stolu. „Sire, to je nemožné. Jak se ji odvažuješ obviňovat z travičství?!“

„Ne Alici.“ Hugo sotva mluvil. „To je práce Rivenhallů. Moje chyba. Neměl jsem je pouštět do usedlosti...“

Jak padal na zem, uvědomoval si ještě Hugo mlhavě, že Benediktovy kroky duní po podlaze směrem ke dveřím a vzdalují se

chodbou. A pak jednorožec vystoupil z tapiserie, přešel komnatu a vážně na něho shlížel.

„Takhle to bylo s tvým otcem a tvou matkou,“ pronesl jednorožec jemně.

„Můj pane, strčím ti teď prsty do krku. Prosím tě, jen mi je neukousni.“ Alice si klekla vedle Huga, otočila mu hlavu a otevřela ústa dokořán. Okamžik nato Hugo zasténal a vyprázdnil obsah žaludku do noční vázy, kterou mu držel Benedikt u úst. Alice počkala, až přešly první křeče, a pak mu strčila prsty do krku podruhé. Hugo sebou křečovitě začal trhat a poslední zbytky toho, co mu zůstalo v žaludku, vyletěly ven.

Benedikt pohlédl ustrašeně na Alici. „Umře?“

„Ne,“ odpověděla horečně Alice. „Nezemře, udělám pro to všechno, co umím. Přines mi vodu, Benedikte. Velkou karafu. A mléko. Pospěš si!“

„Ano.“ Benedikt popadl hůl, vyškrábal se na nohy a vyběhl z komnaty.

„Benedikte!“

Zarazil se mezi dveřmi. „Ano?“

„Nikomu o tom nic neříkej, rozuměl jsi? Řekni, že chci vodu a mléko, abych si umyla obličej.“

„Ale co když byla ta polévka otrávená? Každý už snědl svou ranní porci!“

„Polévka otrávená nebyla,“ řekla tiše Alice. „Sama jsem jí před chvílí vypila celý šálek. A moje komorná také.“

„Ale...“

„Pospěš si, Benedikte!“

Otočil se a vyrazil z komnaty.

Hugo na okamžik otevřel oči. Jeho zlatisté oči přímo hořely. „Alice.“

„Jsi veliký muž a nevypil jsi všechnu polévku, můj pane. Dostala jsem z tebe ven většinu toho, co jsi snědl. Ty to přežiješ.“

„Zabiju ho,“ prohlásil Hugo. Opět zavřel oči. „Po tomhle už ho moje přísaha Erasmovi nezachrání!“

„O čem to mluvíš?“

„O Vincentovi. Snažil se mne otrávit.“

„Hugo, to přece nemůžeš vědět tak jistě!“

„Kdo jiný by to dělal?“ Huga se zmocnil další záchvat křečí. Jeho mohutné tělo se otřásalo, ale už nic víc nevyzvrátil. „To byl určitě on!“

Benedikt se přiřtil bez dechu z toho běhu dolů do kuchyně. V jedné ruce držel dvě karafy. „Mám vodu i mléko.“

„Výborně.“ Alice se natáhla po první karafě. „Pomoz mi to do něho dostat.“

Hugo přimhouřil oči. „Bez urážky, madam, ale nemám zrovna na nic chuť.“

„Moje matka si zapsala, že oběti otravy jedem je dobré podávat velké množství tekutin. Vyrovnává to její tělesné šťávy.“

Alice vzala Hugovu hlavu do klína. „Prosím, můj pane, snažně tě prosím, vypij to.“

Hugo měl na čele ještě kapky potu, ale v očích se mu už zableskl humor, když pohlédl na křivku jejích plných ňader. „Ty víš, že vždycky, když používáš své něžné půvaby, jsem naprosto ztracen. Dobře, madam, vypiji všechno, co budeš chtít – pokud to ovšem nemá zelenou barvu.“

Alice vzhlédla k Benediktovi. „Myslím, že už je mu mnohem lépe. Přived’ Dunstana. Budeme ho potřebovat, aby nám pomohl dostat mého pána na lože.“

„Ano.“ Benedikt opět vyrazil ke dveřím.

„U d’áblových zubů,“ mumlal Hugo. „Já se nenechám nosit jako nějaké nemluvně!“

Nakonec se mu podařilo přejít celou chodbou po svých, ale Alice, Benedikt i Dunstan museli jeho těžkou postavu podepírat. Když konečně Hugo padl do své masivní ebenové postele, okamžitě usnul.

„Jed?“ Dunstan stál v nohách lůžka, obě ruce v bocích zatáté v pěst. „Někdo dal siru Hugovi jed? Jsi si tím jistá?“

„Ano.“ Alice se na něho zamračila. „Ale v této chvíli nesmíme nikomu nic říct, Dunstane. Dosud známe pravdu jenom my čtyři a ráda bych, aby to tak nějakou dobu zůstalo.“

„Nikomu nic neříkat?“ Dunstan na ni zíral, jako by se zbláznila. „Já tuhle zatracenou tvrz obrátím vzhůru nohama! Pověším každého sluhu v kuchyni, dokud nenajdu toho člověka, co dal do Hugovy polévky jed!“

„Sire Dunstane...“

„Zřejmě to pochází z Rivenhallu!“ Dunstan svařtil čelo, jak se nad tím problémem zamýšlel, a posléze ho ke své naprosté

spokojenosti vyřešil. „Ano, to všechno vysvětluje. Ještě než včera odjel, sir Vincent podplatil některého ze zdejších služebníků, aby dal do polévky ty jedovaté byliny!“

„Sire Dunstane, už toho bylo dost.“ Alice vstala ze židle vedle postele. „Tohle vyřídím já!“

„Ne, lady. Sir Hugo by si nepřál, aby ses zamíchala do téhle krvavé záležitosti!“

„Už jsem se zamíchala.“ Alice zaťala zuby, aby mohla jenom šeptat. „A já vím o jedu mnohem víc než ty, sire. Přijdu na to, jak k tomu došlo, a pak třeba budeme také znát, čím je to vina.“

„Je to vina Vincenta z Rivenhallu,“ konstatoval Dunstan.

„Tím si nemůžeme být jisti.“

Alice začala přecházet po ložnici. „Víme přece, že byla otrávena jedinou polévku sira Huga. To znamená, že ty jedovaté byliny byly přidány do jeho polévky, když ji nesli k němu do pracovny, nebo...“

„Najdu toho zrádného sluhu a do oběda bude viset!“ přerušil ji rozčilený Dunstan.

„Nebo byl ten jed v šálku už předtím, když se do něho nalévala polévka,“ rychle řekla Alice.

Dunstanova tvář vyjadřovala naprosté nepochopení. „Jak to? Už předtím v šálku?“

„Ano. Kuchyně je velmi rušné místo. Pár kapek silného jedu na dně šálku by si nikdo nevšiml, když se nalévá polévka.“

„Stačilo by pár kapek, aby zabily dospělého muže?“

„Existují šťávy některých rostlin, které jsou tak silné, že si zachovávají své smrtelné účinky, dokonce i když se zředí. A ta horká polévka mohla jed ještě víc posílit.“

Jen některé šťávy, ne moc, dodala Alice v duchu. A podle příručky její matky jsou byliny, které se používají pro takové lektvary, skutečně vzácné.

Benedikt pohlédl přes spícího Huga na Alici. „Není žádné tajemství, jaké nádoby používá sir Hugo. Bylo by jednoduché najít mezi ostatními šálky ten jeho.“

„Ano.“ Alice pořád chodila sem a tam, ruce sepnuté za zády. „Sire Dunstane, tohle vyšetřování povedu já, rozuměl jsi? Na jeho výsledku mnoho záleží. Válka s Rivenhallem by stála hodně životů, a pokud existuje jiná možnost, tak já si neposkvřím ruce krví!“

„Buď ujištěna, paní, že až se Hugo probere, tak žádná jiná možnost nebude.“ Dunstan měl ve tváři zuřivý výraz. „Ten se pojede pomstít, jakmile bude moci osedlat koně!“

Alice pohlédla na Huga. Dokonce i ve spánku na něm bylo něco nesmířitelného. Nikdo neví lépe než ona, že jakmile se jednou rozhodne pro nějakou akci, tak ho nic nedokáže zastavit.

Obrátila se na Dunstana a Benedikta. „Pak musím jednat rychle!“

Alice zavřela příručku své matky, složila ruce na psacím stole a prohlížela si mladého kuchařského pomocníka, který stál před ní.

„To ty jsi dneska ráno nesl siru Hugovi tu zelnou polévku, Luku?“

„Ano, milostpani.“ Luke se hrdě zašklebil. „Byl jsem určenej, abych mu každý ráno nosil jeho polívku.“

„A kdo ti určil tenhle úkol?“

Luke se na ni tázavě podíval. „No přeci pan Elbert!“

„Pověz mi, Luku, zastavil ses s někým na kus řeči dneska ráno cestou do pracovny lorda Huga, když jsi mu nesl tu polévku?“

„Ne, milostpani.“ V očích Luka se objevil strach. „Vůbec jsem se nezastavil, to přísahám. Šel jsem rovnou sem do pracovny, jak mi bylo poručíno. Přísahám, že když jsem sem přišel, tak byla polívka ještě teplá! Jestli teda byla studená, když ji pil lord Hugo, tak to nebyla moje vina, milostpani!“

„Jen se uklidni, Luku. Polévka byla dost teplá,“ ujišťovala ho jemně Alice.

Luke se rozzářil. „Tak lord Hugo je s mojí obsluhou spokojený?“

„Řekla bych dokonce, že dnes ráno z ní byl pořádně užaslý.“

„V tom případě mi třeba pan Elbert brzo dovolí obsluhovat i v hodovní síni,“ vydechl Luke šťastně. „To je můj nejvyšší cíl. Moje máma na mě bude pyšná!“

„Jsem si jistá, že jednoho dne svého cíle dosáhneš, Luku. Zdá se, že jsi cílevědomý hoch.“

„To sem, milostpani,“ ujišťoval ji horlivě Luke. „Lord Hugo mi říkal, že tajemství skutečné síly každého muže, bez ohledu na jeho postavení v životě, záleží na jeho cílevědomosti a vůli. Když je v tom dost silný, tak svého cíle dosáhne.“

Vzdor tomu, jak byla vystrašená, se Alice musela usmát, když si představila, jak Hugo dává pomocníkovi z kuchyně rady do života. „To skutečně zní podobně jako to, co by lord Hugo skutečně řekl. Kdypak ti dával tuhle radu?“

„Včera ráno, když jsem se ho ptal, jak dokáže tu zelenou polévku každý den pozřít. Já sám to nikdy nejím.“

Alice si povzddechla. „Luku, teď už zas můžeš jít za svými povinnostmi.“

„Ano, milostpani.“

Alice počkala, až chlapec vyběhl ven z pracovny, pak opět otevřela příručku. Jedna otázka se vyjasnila, pomyslela si. Luke je poctivý hoch. Když tvrdil, že nikoho cestou do Hugovy pracovny nepotkal, tak mu věřila.

To znamená, že se ten jed do šálku nedostal poté, co do něho nalili polévku.

Což jí na druhé straně napovědělo, že musí hledat jed, který se dá umístit na dně čistého šálku, aniž by si toho kdokoli všiml. Musí to být tak silný výtažek, aby i jen pár kapek postačilo k záhubě nebo onemocnění.

Zavřela pevně oči, když ji napadlo, jak snadno mohla o Huga přijít. Celá se zachvěla děsem.

Musí toho vraha dopadnout ještě dříve, než on nebo ona znovu udeří. Musí najít traviče, ještě než Hugo začne obléhat své příbuzné a zničí jakoukoli naději na mír mezi Rivenhallem a Scarcliffem.

Alice se přinutila, aby se soustředila na poznámky, které její matka sepsala o bylině zvané banewort.

„Když se připraví podle tohoto receptu, malé množství dokáže odstranit bolest. Avšak příliš velké množství dokáže i zabít...“

Diskrétní zaklepání ohlásilo dalšího návštěvníka.

„Dále,“ zavolala Alice, aniž by zvedla oči od textu.

Mezi dveře strčil hlavu Elbert. „Poslala jste pro mne milostpaní?“

„Ano, Elberte.“ Alice vzhlédla. „Chci, abys dohlédl na to, že každý kus nádobí v této domácnosti bude před dnešním obědem pořádně umytý.“

„Ale my myjeme všechno nádobí po každém jídle, milostpaní, přesně tak, jak jsi nařídila,“ koktal Elbert, zjevně tím příkazem zcela zmatený.

„Já vím, Elberte, ale chci, abyste je umyli znovu před dnešním obědem. Je to jasné?“

„Ano, milostpaní. Před jídlem. Okamžitě vydám rozkazy. Přejete si ještě něco?“

Alice zaváhala. „Lord Hugo s námi dneska nebude obědvat. Je ve svém pokoji a nepteje si být rušen.“

Elbert se ihned poplašil. „Děje se něco, milostpaní?“

„Ne. Jen trochu nastydl. Dala jsem mu lék a zítra už by měl být v pořádku.“

Elbertovi se rozjasnila tvář. „Mám mu poslat do ložnice ještě trochu té zelené polévky?“

„Myslím, že to nebude třeba. Děkuji ti, Elberte. Můžeš jít. Nezapomeň, ať ihned umyjí všechno nádobí, džbánky i šálky.“

„Ano, milostpaní. Hned to uděláme.“ Elbert se uklonil a odešel vykonat rozkazy.

Alice zahнала morbidní strach, kterému málem propadla. Obrátila další stránku knihy a studovala matčino úpravné písmo.

Vodní hodiny na stole pomalu odkapávaly. Další hodina minula.

Dlouho poté Alice zavřela příručku a nějakou dobu mlčky seděla. Uvažovala o tom, co se dočetla.

Jak předpokládala, otázka, jak sestavit dosti silný jed, aby mohl být podán takovým způsobem jako dnes, byla zahalena tajemstvím.

Strach z otravy jedem byl v zemi všeobecně dost velký, ale ve skutečnosti hrozilo jen malé nebezpečí. Faktem bylo, že většina jedů nepůsobila spolehlivě.

Vzdor tomu, čemu mnoho lidí věří, výroba takové smrtící směsi není žádný jednoduchý úkol. Správné rostliny zná jen zkušený zahradník. Na přípravu výtažku je pak potřeba dlouhých experimentů a studia. Jenom velmi zvláštní bylinkářka, která studuje jedy a protijedy, aby objevila možnosti léčení, nebo třeba alchymista, zabývající se studiem černého umění, by věnoval tolik času studiu jedů, které dokážou zabít.

Výroba jedu zahrnuje spoustu praktických problémů. Je nesmírně těžké určit správnou dávku, je také nesmírně obtížné vylouhovat jed do takové míry, aby jen pár kapek stačilo dosáhnout žádoucího účinku. A ještě těžší je dosáhnout jistého stupně spolehlivosti. Většina jedů měla naprosto nepředvídatelné účinky.

Jak psala její matka, člověk spíše onemocní a zemře na otravu žluklým jídlem než opravdovým jedem.

Alice si v duchu srovnala závěry z příručky. V okolí scarcliffské tvrze neexistuje příliš lidí, kteří by dokázali vyrobit smrtelný jed a přitom si ještě zajistit způsob, jak jej bezpečně podat své oběti.

Totíž spíše obětem.

Alice si připomněla, že už byly dvě, protože Calvert z Oxwicku byl také otráven.

Ale kdo by chtěl zabít jak protivného mnicha, tak legendárního rytíře? Jaké spojení mezi nimi existuje?

Alice chvíli přemítala.

Jediná věc, která mohla oběti spojit, pokud to sama může posoudit, byl jejich zájem o Scarcliffské kameny. Avšak Hugo přestal po zbývajícím pokladu pátrat, jakmile se zmocnil toho zeleného krystalu. On dokonce ani v existenci těch pohádkových drahokamů nevěří.

Na druhé straně Calvert zjevně tou starou pověstí žil. Dokonce tolik, že riskoval hledání pokladu ve zrádných jeskyních Scarcliffu.

Oba muži nesdíleli žádné viditelné společné pouto, které by Alice dokázala rozeznat.

Zajímalo ji, jestli pravda není někde v minulosti. Koneckonců v této oblasti už kdysi k případu traviče došlo.

Téhož dne odpoledne uvedla malá veselá novicka Alici do pracovní představené kláštera.

Joan vstala, usmívajíc se, zpoza svého psacího stolu. „Zdravím tě, paní Alice. Prosím, posad' se. Co tě k nám v tuhle dobu přivádí?“

„Omlouvám se, že vyrušuji, matko.“ Alice počkala, až novicka zavřela dveře. Potom usedla do dřevěné židle.

„Přišla jsi sama?“ Joan se také posadila.

„Ano. Služebnictvo věří, že jsem si vyšla na odpolední procházku. Musím se vrátit na tvrz co nejdříve.“ Chtěla se vrátit ještě dřív, než se probudí Hugo. „Příliš tě nezdržím.“

„Vždycky tě ráda vidím, paní Alice, to přece víš.“ Joan složila paže na prsou a vážně Alici zkoumala. „Něco tě trápí?“

„Ano, matko.“ Alice sebrala kuráž. „Musím ti dát pár otázek.“

„O čem?“

„O sestře Kateřině, tvé léčitelce.“

Joan se zamračila. „Zeptej se přímo jí. Hned pro ni pošlu.“

„To není možné!“ Sukně Joanina hábitu hlasitě šustily, jak spěchala po kamenné chodbě. „Sestra Kateřina je zkušená léčitelka. Ta by přece nikoho neotrávila!“

„Nezdá se ti divné, že zmizela?“ ptala se klidně Alice.

„Určitě bude někde v prostorách kláštera.“

„Už jsme prošly kapli, zahradu a vinopalnu. Kde by ještě tak mohla být?“

„Třeba medituje ve svém pokoji a neslyšela novicku, jak klepe na dveře. Nebo možná že má jeden z těch svých záchvatů melancholie. Užívá takové léky, které ji někdy uspí hlubokým spánkem.“

„To mne velmi znepokojuje.“

„Mě ještě víc to tvoje podezření,“ odpověděla příkře Joan. „Sestra Kateřina je u nás v klášteře už téměř třicet let!“

„Ano. To je jeden z faktů, který ve mně vzbudil otázku, zda s tím vším není nějak ve spojení.“ Alice pohlédla na řadu dřevěných dveří lemujících chodbu. Každé měly malé zamřížované okénko a vedly do úzké, spartánské cely.

Chodba byla velice tichá a nehybná. Většina z klášterních cel byla v tuto denní dobu prázdná, jeptišky se pilně věnovaly různým úkolům v zahradách, kuchyních, skriptoriu a hudební síni.

Joan se ohlédla přes rameno. „Říkáš, že rodiče lorda Huga byli téměř před třiceti lety otráveni?“

„Ano. Všichni předpokládají, že travičkou byla jeho matka. Ona prý byla tou opovrženou ženou. Jenomže já jsem dnes tento předpoklad začala zpochybňovat.“

„Co tě přimělo k tomu, aby sis myslela, že o tom případu bude Kateřina vědět něco víc než pouhé řeči, které se k ní do té doby dostaly?“

„Vzpomínáš si na den, kdy jsem se s ní setkala v zahradě kláštera?“

„Samozřejmě.“

„Říkala tehdy cosi v tom smyslu, jak je pro muže jednoduché porušit zasnubní slib. Vypadala podivně zahořkle.“

„Ale já jsem ti přece říkala, že Kateřina trpí melancholií. Často působila zahořkle či smutně.“

„To ano, ale já věřím, že tenkrát v tom okamžiku bylo v její reakci něco osobního. Varovala mne, abych neodkládala svatbu, jinak bych mohla být najednou zavržena.“

„No a co?“ Joan se zastavila před posledními dveřmi. „To byla jenom taková praktická rada.“

„Ona ale mluvila jako někdo, kdo už prožil pokoření z odřeknuté svatby,“ trvala na svém Alice. „Začala jsem být zvědavá, jestli třeba nešla do kláštera kvůli zrušené svatbě.“

„To je sotva nějak neobvyklý případ.“ Joan briskně zaklepala na těžké dubové dveře. „Mnoho žen vstoupilo do kláštera ze stejného důvodu.“

„To si uvědomuji. Ale chtěla bych se zeptat sestry, jestli to byl také její důvod.“

Joana na ni pohlédla. „A jestliže ano?“

„Pak chci vědět, jestli ten muž, který porušil svou zasnubní přísahu, nebyl náhodou Hugův otec, sir Matthew ze Scarcliffu.“

Joan se zamračila. „Ale podle toho, co se vypráví, sir Matthew nikdy nezrušil svou svatební přísahu. Podle toho, co jsem já slyšela, chtěl se skutečně řádně oženit s dívkou, kterou mu vybrala jeho rodina. Každý věří, že si přál mít Hugovu nebohou matku dál jen jako milenkou. Říká se, že proto propadla takové zoufalé zběsilosti a podala své lásce pohár s jedem.“

„Tak se to říká,“ souhlasila Alice. „Ale co když to tak nebylo? Co když se Matthew vrátil z Francie, objevil, že má syna, a rozhodl se oženit se ženou, kterou svedl?“

„Chceš vlastně říct, že ta žena, kterou svedl, se možná takhle mstí?“

„Je to možné, ne?“

„Je to takový extrém,“ zprudka odpověděla Joan.

„Ty jsi sama říkala, že sestra Kateřina je žena, která trpí extrémními náladami,“ připomněla jí Alice.

Joan si stoupala na špičky a podívala se mřížím dovnitř cely. „Její cela je prázdná. Není tam! Tohle je nějaké divné.“

„Zdá se, že opustila klášter.“

„Ale kam by asi šla? Někdo by si jistě všiml, kdyby si ze stájí vzala koně.“

Alice přistoupila ke dveřím, aby nahlédla okénkem dovnitř. „Na posteli je list pergamentu.“

„Sestra Kateřina je až přehnaně čistotná. Ta by nenechala svoje věci povalovat kolem.“

Alice rychle pohlédla na Joan. „Pokud ovšem nechtěla, aby je někdo objevil.“

Joan se zatvářila ustaraně. Beze slova zvedla těžký kruh s klíči, který jí visel u pasu, vybrala jeden a vsunula do zámku Kateřiných dveří.

Okamžik nato už Alice vcházela do malinké místnosti. Nebylo tady prakticky nic jiného než nízká postel, malý dřevěný prádelník a srolovaný arch pergamentu na posteli.

Alice už se natahovala po pergamentu, pak se ale zarazila a pohlédla na Joan. Joan mlčky přikývla, udělujíc jí dovození.

Alice zvedla pergamen a opatrně jej rozbalila. Na postel spadl těžký zlatý prsten se zasazeným zeleným drahokamem. Alice ho podrobně zkoumala. „To patří sestře Kateřině?“

„Pokud ano, tak to celá ta léta skrývala. Nikdy předtím jsem ten prsten neviděla.“

„Připadá mi dobře známý.“ Alice vzhledla. „Věřím, že paní Emma má jeden velice podobný. Říkala, že jí jej dal sir Vincent, když si přísahali věrnost.“

„Čím dál tím lépe,“ zabručela Joan. „Co je na tom pergamentu napsáno?“

„Je to jen krátká poznámka.“

„Přečti mi ji.“

Alice se zamračila nad bolestně jasným písmem.

Nemanželský syn zaplatil za hříchy svého otce a své matky. Je po všem.

„Proboha, co to má znamenat?“ zašeptala Joan.

„Kateřina prostě věří, že se dočkala své pomsty.“ Alice srolovala pergamen. „Ještě nemůže vědět, že se jí to nepodařilo.“

Joaniny klíče zarachotily v železném kruhu, jak se zprudka obrátila ke dveřím. „Požádám některou ze sester, aby promluvila s vesničany. Třeba některý z nich Kateřinu viděl.“

Alice vyhlédla ven úzkým oknem cely. Šedivá mlha zhoustla a potemněla. „Už se připozdívá. Musím se vrátit, dřív než se někdo začne bát, proč jsem ještě pryč.“ Zejména Hugo, který se už možná probudil a začal plánovat pomstu proti Rivenhallu.

Joan vyšla z cely ven. „Pokud se mi podaří najít naši léčitelku, dám ti vědět, paní.“

„Děkuji ti,“ řekla tiše Alice. „Myslím, že bude lépe, když se o žádném jedu ani mluvit nebude, matko. Víš, jak se toho lidé hned bojí.“

„Ano. Nebudu o tom mluvit,“ slibovala Joan. „Bůh ví, že na tomto panství rozhodně nepotřebujeme, aby se tu šířily nějaké zvěsti o jedech!“

Benedikt už čekal na Alici v hodovní síni a vítal ji s velmi výmluvnou naléhavostí.

„Díky všem svatým, že už jsi zpátky,“ volal jí v ústřety. „Lord Hugo se ani ne před hodinou probudil a okamžitě chtěl, abys k němu přišla! Když jsem mu řekl, že jsi odešla, velice ho to rozčílilo.“

Alice si rozeplnula plášť. „Kde je?“

„Ve své pracovně. Říkal, abys k němu ihned přišla!“

„Přesně to jsem chtěla udělat.“ Alice vyrazila ke schodům.

„Alice?“

Zarazila se, jednou nohou už na schodě. „Ano? Co je?“

„Chtěl bych ti něco říct.“ Benedikt se rychle ohlédl, aby se ujistil, že nikdo ze služebnictva není na doslech. Popošel o krok k Alici a ztišil hlas. „Byl jsem u sira Huga, když onemocněl.“

„Já vím. Co má být?“

„První slovo, které vyslovil, když si uvědomil, že se napil otrávené polévky, bylo tvoje jméno.“

Alice sebou trhla, jako kdyby do ní udeřil blesk. Dolehla na ni obrovská tíseň. „Hugo si tedy myslel, že jsem ho chtěla otrávit já?“

„Ne.“ Benedikt se významně usmál. „Zprvu jsem si také myslel, že tím myslí tohle, a řekl jsem mu, že to není možné. Pak mi ale vysvětlil, že se po tobě ptal, protože věděl, že jsi jediná, kdo ho může zachránit. Od začátku z toho viní Vincenta z Rivenhallu. Tebe vůbec nepodezíral.“

Alici spadl ze srdce obrovský balvan. Rozechvěle se na Benedikta usmála. „Díky, žeš mi to řekl, bratříčku. Mému srdci se ulevilo víc, než si vůbec dokážeš představit!“

Benedikt se zarděl. „Já vím, jak ti na něm záleží. Sir Dunstan říká, že muž s povahou sira Huga si nemůže dovolit nějaké něžné city. Řekl mi také, že lord Hugo opovrhne láskou a nikdy by své srdce žádné ženské nedal. Ale myslím si, že bys měla alespoň vědět, že ti věří. Sir Dunstan tvrdí, že pro našeho pána je naprosto neobvyklé, že někomu věří.“

„To je aspoň dobrý začátek, ne?“ Alice se otočila jako na obrtlíku a spěchala vzhůru po schodech.

Když vyběhla do chodby, v ruce pevně svírala vzkaz Kateřiny i její prsten. Před Hugovými dveřmi se zarazila a prudce zatřukala.

„Dále.“ Hugův hlas zněl chladně jako ledové ostří.

Alice se nadechla a otevřela dveře.

Hugo seděl za svým psacím stolem. Před sebou měl mapu. Když Alice vstoupila, vzhlédl. Jakmile ji spatřil, vyskočil a opřel se dlaněmi o stůl. V očích měl divoký výraz.

„Kde jsi u čerta byla, paní?!“

„V klášteře.“ Alice si ho pozorně měřila. „Zdá se, že ses ze svého utrpení zcela vzpamatoval, sire. Jak se cítíš?“

„Vrátila se mi chuť k jídlu,“ řekl Hugo sarkasticky. „A zdá se, že by mi teď chutnala pořádná pomsta!“

„Můj pane, nejsi jediným, kdo zatoužil po tomto pokrmu.“ Alice hodila na psací stůl pergamen a prsten. „Zdá se, že jsi se stal obětí ženy, jejíž touha po pomstě je dokonce větší než ta tvoje!“

„Tak léčitelka je travičkou?“ Hugo vzhlédl od krátké poznámky, kterou nechala Kateřina na své posteli. Byl naprosto ohromený tím, co mu Alice vyprávěla, ale důkazy, které přinesla z kláštera, se nedaly popřít.

„Podle toho prstenu a vzkazu si myslím, že to je ta žena, která se měla vdát za tvého otce.“ Alice usedla na židli. „Dovolila bych si hádat, že když se sir Matthew vrátil z Francie, poslal jí vzkaz, že hodlá jejich předmanželský slib zrušit.“

„Myslíš proto, aby si mohl vzít mou matku?“ Hugo se musel nutit, aby jeho hlas zněl normálně. Ale tělem mu projel neznámý pocit. Třeba se k němu jeho otec chtěl přihlásit.

„Ano.“ Alicin pohled byl něžný a vřelý. „Můj pane, myslím, že tak to pravděpodobně opravdu bylo.“

Hugo na ni pohlédl a ihned viděl, že Alice všechno chápe. Nemusel se jí ani pokoušet vysvětlovat, co ta její zpráva pro něho znamená. Alice mu jako obvykle rozuměla, aniž by musel hledat vhodná slova.

„A Kateřina na to reagovala tím, že otrávila moje rodiče.“ Hugo pustil pergamen a sledoval, jak se zase zavíjí do ruličky. „Zavraždila je.“

„Vypadá to tak.“

„Je to, jako by se právě změnil celý můj minulý život,“ šeptal.

„Je to velký hřích, že se celá ta léta utajovala pravda.“

„Když si pomyslím, jak mne od kolébky učili nenávidět všechno rivenhallské...“ Hugo se odmlčel, neschopen dokončit větu.

Já nezapomenu, dědečku.

Měl pocit, jako by se najednou pod ním pohnuly obrovité kamenné sloupy, na nichž byla založena jeho dosavadní existence.

Jeho otec se vrátil z Francie s úmyslem oženit se s matkou svého dítěte. On jen tak nesvedl a neopustil mladou Margaretu ze Scarcliffu!

„Přesně tak, jako učili Vincenta nenávidět tebe,“ zašeptala Alice, narušujíc Hugovo snění.

„Ano. Zdá se, že obě rodiny i jejich panství zaplatily za její zločin hroznou cenu.“ Hugo pohlédl Alici do očí a snažil se nějak logicky uvažovat o současné situaci. „Ale proč Kateřina čekala až do dnešní doby, aby mne otráвила? Proč nepoužila svůj jed hned, když jsem přijel sem, abych se ujal Scarcliffu?“

Alice v soustředění svraštila obočí. „Tím si nejsem tak úplně jistá. V téhle záležitosti je spousta otázek, které zůstávají nezodpovězené.“

„Bylo by bývalo mnohem snazší zabít mne dřív.“ Hugo vzal srolovaný pergamen a poklepával si jím o desku stolu. „Celá moje domácnost byla velice chaotická. Travička měla bezpočet příležitostí a nikdo s potřebnými znalostmi, kdo by mne zachránil, tady nebyl. Tak proč čekat?“

Alice sešpulila rty. „Třeba ji uspokojovalo to nepřátelství. Dokud trvalo, pila plnými doušky z poháru nesvárů a konfliktů, které vyvolala.“

„Ano.“

„Kateřinu asi rozhněvala včerejší návštěva sira Vincenta s rodinou. Všichni vás viděli, tebe a Vincenta, jak projíždíte vesnicí.“

„Ovšem.“ Hugo si pomyslel, proč to nenapadlo hned jeho. Zdálo se, že ještě pořád nemyslí dostatečně jasně. Ta zpráva o jeho minulosti měla na jeho rozumovou schopnost přece jen jakýsi nepříjemný vliv. „Pravděpodobně se jí to jevilo jako první krok ke smíření mezi Scarcliffem a Rivenhallem.“

„Ano.“ Alice si poklepávala prsty na klíně.

„Co tě trápí?“

„Pořád ještě nechápu, proč otráвила toho mnicha. Nedává to žádný smysl.“

„To asi nebudeme vědět, dokud ji nenajdeme.“ Hugo náhle vstal, pevně rozhodnutý. „A to hodlám právě udělat.“

Vyrazil okolo stolu.

„Kam jdeš, můj pane?“

„Promluvit si s Dunstanem. Chci, aby prohledali panství Scarcliffu od hranice k hranici. Travička se pěšky nemohla dostat daleko. Jestli si pospíšíme, najdeme ji ještě před bouřkou.“

Konec tomuto plánu učinilo burácení hromu a blýskání ještě dřív, než Hugo stačil domluvit.

„Příliš pozdě, můj pane.“

„Zatracená práce!“ Hugo přešel k oknu.

Vítr a déšť udeřily velkou silou a s šokující intenzitou začaly bičovat černé stěny scarcliffské pevnosti i útesy za ní. V takové průtrži by byly pochodně k ničemu. Hugo zavíral okenice a třásl se bezmocným hněvem.

„Nestrachuj se,“ uklidňovala ho Alice. „Najdeš ji zítra ráno.“

„Ano,“ přikývl Hugo rozhodně. „Já ji najdu!“

Obrátil se a zjistil, že ho Alice upřeně pozoruje. Její pohled vyjadřoval starost. Starost o něho! Pomyslel si, že takhle vypadá vždycky, když má strach o někoho, kdo je pro ni důležitý, o někoho, koho miluje.

Jeho choť.

Na okamžik ho vzrušil už ten prostý fakt, že tady sedí s ním v jeho pracovně. Sukně jí graciézně objímaly nohy. Záře železného koše s hořícími poleny ještě zdůrazňovala plameny jejích vlasů. Ty vlasy barvy slunce západu těsně předtím, než ho obejmě noc.

Jeho manželka.

Dnes mu zachránila život a ukázala mu pravdu o jeho vlastní minulosti.

Dala mu toho už tolik!

Další vlna citu projela Hugovým tělem. Její síla byla mnohem mocnější než divoké vichry, které zuří dnešního večera nad Scarcliffem.

Nedokázal sice pojmenovat ten pocit, který se v něm najednou objevil, ale naplnil ho obrovskou touhou. Najednou si celou duší přál, aby měl po ruce nový seznam básnických poklon. Potřeboval Julianovy elegantní obraty. Chtěl říct něco úžasného, něco, co by vyslovil básník. Něco tak krásného, jako je Alice sama.

„Díky,“ pravil pak prostě.

Pár hodin potom se Hugo ve své teplé posteli naklonil nad Alicí a naposledy vnikl do jejího měkkého klína. Nejdřív ucítil její něžné záchvěvy, potom se k němu těsně přimklo její horké tělo a pak už slyšel, jak přidušeně sténá úlevou.

Na okamžik mlhavě ucítil vděčnost a bolestnou něhu. Nebyl v bouři sám. Byla s ním Alice. Může se jí dotknout, přimknout se k ní. Stala se jeho součástí.

Ten šokující pocit sebeuvědomění však zmizel stejně rychle, jako přišel. Opět se ztratil ve sladkém žáru Aliciny vášně, který se ho zmocnil a unášel pryč. S přidušeným, chraplavým výkřikem uspokojení i úžasu se tomu divokému přívalu úplně vzdal.

Tady ve tmě s Alicí nemusí tu bouři hlídat. Místo toho se nad ní vznášel jako obrovitý jestřáb nořící se do místa, kam minulost svými stíny už nedosáhne.

Když bylo po všem, tiše a dlouho jen ležel, vychutnávaje radost z toho, že má Alici vedle sebe.

„Hugo?“

„Ano?“

„Ty nespíš.“

Usmál se do tmy. „Ani ty nespíš, jak se zdá.“

„Jaké hluboké myšlenky tě v tuhle noční dobu drží vzhůru?“

„Já jsem nepřemýšlel, já jsem poslouchal.“

„Co?“

„Noc.“

Alice byla pár vteřin zticha. „Nic neslyším.“

„Já vím. Vítr utichl a déšť ustal. Je po bouři.“

„Tohle je divný den.“ Joan se zastavila u brány kláštera. Složila ruce v dlouhých rukávech svého hábitu a zamyšleně hleděla na hustý pruh mlhy, který se drží Scarcliffu. „Budu ráda, až bude po všem.“

„Nejsi jediná, kdo uvítá konec celého případu.“ Alice tiskla knížku své matky v podpaží a upravovala si kapuci pláště.

„Přiznávám, že se ve mně část mé duše modlí, aby lord Hugo léčitelku nenašel.“

Hugo ráno odjel hledat Kateřinu. Vzal si s sebou Benedikta a prakticky každého schopného muže na tvrzi. Od té doby, co odjel, neměla o něm žádné zprávy.

Alice začala nervózně a s obavami chodit po komnatách Scarcliffu, až už to nemohla sama déle vydržet. S představou, že se zabaví nějakou užitečnou činností, vzala matčinu příručku a vyrazila do vesnice.

V klášterní ošetrovně bylo práce dost. Když rozdala vesničanům léky proti kašli a lektvary ulevující bolestem kloubů, přidala se Alice k sestrám při poledních modlitbách a zůstala na oběd.

„Já to chápu,“ tiše jí řekla Joan. „Bylo by jednodušší, kdyby Kateřina prostě zmizela, ale to je nepravděpodobné.“

„To je pravda. Můj pán ji bude hledat i třeba v branách samého pekla, bude-li to nutné.“ Alice si prohlížela pás mlhy. „Jenom doufám, že až ji najde, najde také konečně mír v duši.“

Joan na ni zasvěceně pohlédla. „Nikdo z nás nemůže najít skutečný mír ve své minulosti. Ten musíme hledat v přítomnosti.“

Alice sevřela pevněji matčinu knížku. „Jsi velmi moudrá, matko.“

Joan se suše usmála. „To je lekce, kterou jsem nejdřív musela dostat sama, a to tvrdě, jako ji musí dostat každý.“

Alice si poprvé položila otázku, co přivedlo Joan ke vstupu do řádu. Jednou se jí na to zeptá, slíbila si. Dnes samozřejmě ne, na takové důvěrnosti je ještě příliš brzy. Na takový hovor bude spousta příležitostí v budoucnu. Něco jí říkalo, že její rostoucí přátelství s představenou bude důležité pro obě. Navzdory ponurému dni Alice kdesi uvnitř pociťovala skutečnou a vřelou náklonnost. Ano, její budoucnost je tady na Scarcliffu. Bude to správný život.

„Přeji dobrý den, matko.“ Alice vyrazila k bráně.

„Dobrý den, paní Alice.“

Alice zvedla ruku na pozdrav a prošla branou.

Mlha teď tak zhoustla, že se daly stěží rozeznat vyježděné koleje od povozů na silnici. Taková mlha určitě ztížila Hugovi pátrání. Ale věděla, že Huga hned tak nic z jeho pátrání neodvrátí. Pročeše celý Scarcliff i s přilehlými pozemky s tou jeho nemilosrdnou vytrvalostí, která je pro něho tak typická!

Alice si pomyslela, že mu to nemůže klást za vinu. Koneckonců pronásledoval osobu, která se vší pravděpodobností zavraždila jeho rodiče. Alice věděla, že pokud se týče Huga, fakt, že se Kateřina pokusila také otrávit jeho, naprosto bledl ve srovnání se zločinem, jakého se dopustila před třiceti lety.

Kateřina mu vzala matku i otce. Připravila ho o půdu, která měla být jeho spravedlivým dědictvím. Odsoudila ho do péče zahořklého starce, jenž ho pokládal jenom za něco o málo více než nástroj své pomsty.

Alice se otrásla při pomyslení, co by se bývalo stalo Hugovi, kdyby ho osud nebyl přivedl do rodiny Erasma z Thornewoodu. Jednou, řekla si, bych moc ráda poděkovala tomu tajuplnému člověku v pozadí, který dokázal uchránit Huga, aby ho nestrávily plameny zuřivých bouří, jež tak silně hnětly jeho povahu.

Alice sice nekladla Hugovi za vinu jeho tvrdošíjně odhodlaní najít pronásledovanou, ale teď, když byla zase sama, cítila se opět nesvá. Na celé té situaci se jí něco nezdálo. Příliš věcí zůstávalo nevysvětlených, příliš otázek zůstávalo nezodpovězených.

Proč byl zavražděn ten mnich?

Když mījela poslední z vesnických stavení, zamýšlela se nad tou otázkou toho dne už snad posté. Mlha způsobila, že všude bylo ticho. Muži nemohli pracovat na poli, ženy nebyly v zahrádkách, děti se hrály u ohnišť. Alice měla cestu na Scarcliffe sama pro sebe.

Ten mnich. Někde musí existovat nějaké spojení mezi Calvertem a otrávením Hugových rodičů.

Najednou se před ní z mlhy vynořila temná postava v kápi. Leknutím strnula a zaplavila ji vlna strachu.

„Už bylo na čase, aby ses ukázala!“ Natahovaly se po ní hrubé mužské ruce. „Už sme si říkali, esli náhodou nechceš zůstat v klášteře až do klekání!“

Alice otevřela ústa, aby vykřikla o pomoc, ale už bylo pozdě. Drsná ruka jí okamžitě zakryla ústa.

Upustila matčinu knihu a začala divoce kopat. Nohy se jí sice zamotaly do spodniček, ale přece jen se jí podařilo kopnout útočníka špičkou svých měkkých střevíců do holeně.

„Vem tě čert!“ zamumlal ten muž. „Já věděl, že to s tebou nebude jednoduchý. Ani slovo!“ Stáhl jí přes hlavu i obličej kapuci, takže ji dokonale oslepil.

Alice v jeho náručí divoce bojovala. Mlátila naslepo všude kolem sebe, hledajíc nějaký cíl, jakýkoli cíl, zatímco ji útočník zvedal do vzduchu. Potom uslyšela na cestě tlumené kroky a uvědomila si, že muž, který ji zajal, není sám.

„Ať neřve, Fultone,“ zasyčel ten druhý. „Nejsme daleko od vesnice. Esli zaječí, tak to někdo určitě uslyší!“

Alice zdvojnásobila svou snahu zavolat o pomoc. Podařilo se jí zakousnout se Fultonovi do ruky.

„Krucinál!“ vyjekl Fulton. „Ta liška mě kousla!“

„Strč jí do pusy nějakéj hadr!“

Alice se divoce bránila, když jí přes ústa dávali nějaký pruh látky a zavazovali vzadu na hlavě.

„Pospěš si, Fultone. Musíme pryč z týhle cesty. Kdyby na nás v takový mlze narazil sir Hugo s jeho lidma, budem mrtví dřív, než se nadějem!“

„Sir Hugo by se nás neodvážil ani dotknout, dokud máme jeho starou,“ protestoval Fulton. Ale v jeho hlase zřetelně zněla nejistota.

„Kdybych byl tebou, tak se nespoklíhám na to, že takový setkání přejíží,“ zabručel druhý muž.

„Dyť sir Eduard říkal, že Nesmířitelnýmu Hugovi na jeho panince výjimečně záleží!“

Sir Eduard. Alice byla tak vyděšená, že na chvíli úplně ztichla. Mluví snad tihle lidé o Eduardovi z Locktonu? To není možné, Eduard by takhle neriskoval Hugův hněv. Hugo si byl svou převahou nad nepříjemným Eduardem naprosto jistý.

„Sir Hugo má možná tu svoji rád,“ namítal druhý muž, „ale Erasmus z Thornwoodu nenechal Hugovi na jeho meč vyrejt nápis ‚Nositel bouře‘ jen tak pro nic za nic! Pospěš si. Musíme rychle pryč, jinak je po všem!“

Alice pochopila, že vešla rovnou do pasti.

Když jí konečně stáhli kapuci z obličeje, Alice párkrát zamrkala. Okamžitě viděla, že je uvnitř jeskyně na útesech Scarcliffu. Světlo pochodně vrhalo mihotavé stíny na vlhké kamenné stěny. Kdesi nedaleko kapala voda.

Fulton jí odvázal pruh látky zakrývající její ústa. Alice se zamračila a oťrela si rty rukávem pláště.

Ze tmy pomalu vyšla Kateřina a postavila se před ni. Tvář léčitelky měla opět výraz věčné melancholie. Oči byly jako smuteční závoj její duše.

„Nebudeš tomu věřit, paní Alice, ale je mi líto, co se stalo. Myslím ale, že to bylo nevyhnutelné. Jednou jsem tě varovala, že hříchy minulosti rodí hořké plody.“

„To není minulost, která připravila ten jed, Kateřino, to jsi byla ty. Ty víš, že tvůj poslední pokus selhal. Další příležitost už nedostaneš. Sir Hugo právě teď prohledává všechny pozemky. Dříve nebo později tě najde.“

Z chodby se vynořil Eduard z Locktonu. Ve světle pochodně vypadal podobný ďábelskému skřetovi. Jeho malá, podlá očka hořela škodolibostí. „Už prohledal vnější jeskyni. Ale k ničemu mu to nebylo. On totiž neví, kde má hledat, že jo, Kateřino?“

Kateřina k němu neotočila ani hlavu. Její pohled zůstal upřený na Alici, jako by chtěla, aby ji pochopila.

„Eduard je můj bratranec, lady Alice.“

„Tvůj bratranec?“ Alice zírala na Eduarda. „Vůbec to nechápu.“

„To je víc než zřejmé.“ Eduardovy zažloutlé zuby se zableskly v hustých vousích. „Ale pochopíš, paní. Buď ujištěna, že budeš brzy rozumět všemu. A taky ten tvůj nemanželskej manžel, dřív než ho svým mečem rozsekám na kusy!“

Alici se udělalo špatně z té zloby, která vyzařovala z Eduarda. „Proč mého muže tak nenávidíš?“

„Protože jeho narození všechno zničilo. Všechno!“ Eduard podrážděně pokynul Fultonovi a druhému muži. Oba ustoupili do stínu temné chodby. Eduard přistoupil těsně k Alici. „Víš, Kateřina si měla vzít Matthewa z Rivenhallu. Já sám jsem ten sňatek dojednával.“

„Mojí rodiče zemřeli, když mi bylo jen třináct,“ zašeptala Kateřina. „Eduard byl jediný mužský příbuzný. Můj osud byl v jeho rukách.“

„Ona měla velký věno ze strany matčinych příbuzných a já s ní měl velký plány,“ vrčel Eduard. „Matthew z Rivenhallu byl dědicem několika panství. Jeho rodina chtěla dědictví Kateřiny a byli ochotní za ni nabídnout jedno ze svých panství. Byla to výhodná partie.“

Alice se na něho obořila: „Chtěl jsi vydělat na svatbě své sestřenice!“

„Samozřejmě!“ Eduard posměšně pokrčil rameny. „Manželství je obchod. Ženské jsou dobré jenom pro dvě věci: do postele a do kostela. Ten první účel dokáže uspokojit každá hospodská děvka, ale ten druhý dokáže zajistit jediné pořádné dědička.“

„Takže ses rozhodl, že si musíš opatřit také nějaké pozemky pro sebe,“ rozhněvaně poznamenala Alice.

Kateřina se hořce usmála. „Chtěl mnohem víc než jen svůj vlastní hrad!“

Eduard svraštil čelo. „Měl jsem plán zbavit se po svatbě sira Matthewa. Jako jeho vdova by Kateřina měla ještě větší cenu. Výměnou za její ruku bych býval mohl žádat víc půdy a pořádný majetek!“

„Co jsi to zamýšlel?“ rozhořčeně se ozvala Alice. „To sis myslel, že každého jejího manžela otrávíš, abys ji mohl prodávat do manželství znovu a znovu?!“

„Přisahám ti, že jsem nevěděla, co zamýšlí,“ zlomeně řekla Kateřina. „Byla jsem nevinné děvče, neměla jsem tušení o mužských intrikách.“

„Pchá!“ Eduard se na ni podíval pohledem plným opovržení. „Nic z toho nebylo. Matthew se vrátil z Francie rozhodnutý si vzít tu couru Margaretu. Věděl dobře, že jeho rodina by proti tomu měla námitky, takže to chtěl udělat potají. Jenže já se o tom večer před svatbou dozvěděl!“

„Takže jsi zabil oba, Matthewa i Margaretu?“

„Sir Matthew zemřít vůbec neměl!“ rozkřikl se vztekle Eduard. „Měl si vzít Kateřinu, jak jsem to naplánoval. Jenže ten cvok se napil ze stejného poháru jako Margareta! Asi si s ní chtěl připít z jednoho poháru jako pravej milenec! A to ho zabilo.“

Alice na něho zůstala koukat. „Kde jsi se toho tolik naučil o jedech?“

Na Eduardově tváři se na chvíli objevil výraz pyšného sebeuspokojení. „Naučil jsem se ten jed dělat před lety, když jsem nějakou dobu žil v Toledu. Za ty roky jsem ho použil víc než jednou. Je to skvělá zbraň, protože i když ho někdo objeví, všichni si myslí, že za to může nějaká ženská!“

„Stejně jako si to mysleli před třiceti lety,“ řekla Alice.

Eduardův úsměv byl strašný na pohled. „Ano. Všichni hned předpokládali, že Margareta zavraždila svého milence a pak si vzala sama život. Nikoho nenapadlo hledat pravého vraha!“

„Muži jsou si vždycky jisti, že jed je ženskou zbraní,“ zamumlala Kateřina.

Alice si těsněji přitáhla plášť, aby zahнала chlad, který prostupoval celou jeskyni. „Proč jste mne unesli? Co se mnou zamýšlíte?“

„Je to jednoduché, dámo,“ řekl tiše Eduard. „Hodlám tě tu držet kvůli výkupnému.“

Alice se zamračila. „Co si myslíte, že sir Hugo udělá? Předá vám výměnou za mne bednu koření?“

„Ne, madam. Já chci něco mnohem vděčnějšího, než je nějaká bedna šafránu nebo zázvoru!“

Alice na něho vylekaně pohlédla: „Co tedy?“

„Pomstu,“ zašeptal Eduard.

„Ale proč?“

„Nesmiřitelný Hugo dostal to, co je moje, přestože se narodil jako panchart!“ Eduardovi se hlas lámal vztekem. „Má svoje panství! Má pozemky, na kterých je ukrytý vzácný poklad!“

„Ale nikdo přece neví, kde jsou schované Scarcliffské kameny,“ zoufale namítala Alice. „Lord Hugo je dokonce považuje jenom za pouhou pověst!“

„Ujišťuju tě, že jsou mnohem víc než jen pověst! Calvert z Oxwicku to dobře věděl. Dozvěděl se to tajemství od jednoho rytíře, který vstoupil do kláštera, když už byl moc starý na to, aby vládl

mečem. Tenhle rytíř kdysi sloužil pánu ze Scarcliffu. A ten objevil jeden dávný dopis obsahující částečně skutečnou pravdu.“

Alice o krok ustoupila.

„Klíčem k němu je ten zelený krystal.“ Eduardovi se zaleskly oči. „Proč si myslíš, madam, že už jsem kvůli němu dvakrát zabíjel?“

„Toho prodavače a mnicha?“

„Ano. Bylo skoro nezbytné zabít i toho blázna, toho trubadúra Gilberta. Ale pak jsi pomohla siru Hugovi najít ten kámen a všechno se změnilo. Řek bych, že celá tahle záležitost je jak hra v kostky!“

„Vrahu!“

„Vražda je docela příjemná zábava,“ poznamenal klidně Eduard. „Tentokrát to bude obzvlášť milé, protože Nesmiřitelný Hugo mě svým narozením připravil o všechno!“

„Nebyla to jeho chyba, že se jeho otec rozhodl zrušit manželský slib, který dal Kateřině.“

„Ale byla, byla.“ Eduard stiskl rty. „Jsem si jistý, že tím důvodem, proč se sir Matthew tak pevně rozhodl oženit se s lady Margaretou, bylo to, že mu ta coura porodila syna. Chtěl si tu chlípnou dědičku vzít. Nedovedu si představit žádný jiný důvod, proč by si chtěl brát ženskou, kterou už do postele jednou dostal!“

„Třeba ji skutečně miloval,“ odsekla rozhořčená Alice.

„Pchá! Láska je pro básníky a dámičky, ne pro rytíře s pověstí, jakou měl sir Matthew!“ Eduard zaťal ruku v pěst. „Před třiceti lety jsem přišel o hodně, ale teď si to vynahradím! Konečně získám velké bohatství a současně se přitom dočkám svojí pomsty!“

Alice zalapala po dechu. „Co chceš dělat?“

„To je přeci jednoduché. Pošlu siru Hugovi vzkaz. Pokud si přeje tvůj bezpečný návrat, musí mi dát ten zelený skvost.“

Alice se snažila ze všech sil mluvit klidně. „Je přece dobře známo, že lord Hugo věří velice málo lidem, sire Eduarde. Ale na mně mu docela záleží.“

„Toho si jsem velmi dobře vědom, paní. Na tom je totiž založený celý můj plán!“

„Jestli ho chceš přesvědčit, aby zaplatil výkupné, musíš mu dát nejdřív nějaký důkaz, aby věřil, že jsem ještě naživu. Pokud si bude myslet, že jsem již mrtvá, tak ti nic nezaplatí. Na to je příliš dobrým obchodníkem, aby se nechal takhle nachytat.“

Eduard na ni upřel vzteklý pohled. „Proč by měl pochybovat o mém vzkazu? Brzo zjistí sám, že jsi zmizela!“

Alice pokrčila rameny. „Možná bude věřit tomu, že jsem se sama ztratila v mlze a že nějaký zločinec, když se dozvěděl o mém zmizení, toho chce jenom využít.“

Eduard se nad tím na okamžik zamyslel. Potom se na jeho tváři opět objevil vychytralý výraz. „Pošlu mu něco tvého, abych mu dokázal, že tě tady opravdu mám!“

„Vynikající nápad, sire Eduarde.“

„Až bude po všem, Elberte,“ sliboval mu Hugo, „budeš mít až do smrti zakázaný můj hrad!“

„Ano, můj pane.“ Elbert svěsil hlavu. „Můžu jenom ještě jednou říct, že toho hrozně lituju. Ale po pravdě, lady Alice přece chodila do vesnice každý den, a tak jsem neviděl žádný důvod, proč bych s ní zrovna dneska měl posílat stráž.“

„Zatraceně!“ Hugo věděl, že má Elbert pravdu. Přestal přecházet po komnatě a zastavil se před ohništěm hodovní síně. Trestat stolníka nemá cenu. Nikdo neví lépe než Hugo, že to, co se stalo, není vůbec chybou toho mládence. Jestli na tom někdo má vinu, tak je to on sám, pomyslel si. Nedokázal ochránit život své ženy.

„U d'áblovy krve!“ Hugo hleděl na knížku v ruce. Byla to ta příručka o bylinách, kterou Alice upustila na cestě. Našel ji na cestě zpátky ze svého neúspěšného pátrání po Kateřině.

„Třeba se jenom ztratila v husté mlze,“ ustaraně se tvářil Benedikt.

Hugo zaťal zuby. „To není pravděpodobné. Mlha je sice hustá, ale zase ne tolik, aby skryla známé orientační body někomu, kdo zná cestu. Ne, zmocnili se jí násilím.“

Benedikt vykulil oči. „Ty věříš, že ji někdo unesl?!“

„Ano.“ Poznal tu hroznou pravdu hned, jakmile spatřil na cestě ležet Alicinu knížku.

Hugo na okamžik zavřel oči. Nutil se silou vůle zůstat klidný. Musí teď myslet jasně a logicky. Musí zvládnout tu bouři hněvu, vzteku i strachu, která hrozila, že smete jeho sebeovládání, jinak bude všechno ztraceno.

„Ale kdo by unášel lady Alici?“ Elbert vypadal naprosto nechápavě. „Přece ji všichni mají rádi!“

V Benediktových očích se objevil strach. „Musíme ihned zase vyrazit. Musíme ji jít hledat!“

„Ne,“ rázně řekl Hugo. „V téhle mlze jsme nenašli ani tu travičku. Nemáme šanci Alici objevit dřív, než nám její únosce pošle nějaký vzkaz.“

„Ale co když to neudělá?“ ptal se Benedikt rozhořčeně. „Co podnikneš, když žádný vzkaz nepřijde?“

„Vzkaz přijde!“ Hugo sáhl k pasu a jeho prsty sevřely rukojeť meče obalenou hodně opotřebovanou černou kůží. „Jediný smysl únosů je výkupné.“

Vzkaz dorazil k bráně, právě když na mlhou zahalené panství Scarccliffe dolehla noc. Znepokojený strážný doručil podmínky únosců přímo Hugovi.

„Můj pane, k bráně přišel nějaký muž. Mám ti vyřídit, že chceš-li mít lady Alici zase zpátky, musíš přinést zelený krystal na severní konec staré vesnické strouhy. Musíš jej tam nechat, vrátit se do tvrze, a pak čekat. Ráno kámen bude pryč a paní Alici pošlou domů.“

„Zelený kámen?“ Hugo, sedící ve svém ebenovém křesle, se naklonil kupředu. Opíral se jedním loktem o stehno a zkoumavě si prohlížel strážného. „To je to výkupné?“

„Ano, můj pane.“ Strážný rozpačitě polkl. „Prosím uvědom si, můj pane, že já ti jenom vyřizuji jejich vzkaz!“

„Kdo jej posílá?“

„Ten člověk tvrdí, že jeho pánem je Eduard z Locktonu.“

„Tak Eduard!“ Hugo zíral do plamenů v hlavním krbu. „Takže se proti mně přece jenom postavil. Říkal ten posel ještě něco? Cokoli? Vzpomeň si, Garane.“

Garan rychle přikývl. „Říkal, že mu jeho pán přikázal, aby ti odevzdal od paní Alice zvláštní vzkaz, kterým ti dokáže, že ji skutečně drží v zajetí.“

„Co je to?“

Garan o krok ustoupil, i když se Hugo z křesla ani nezvedl. Pak natáhl ruku a rozevřel prsty, aby ukázal známý prsten s černým onyxem. „Lady Alice ti posílá svůj snubní prsten a prosí tě, aby sis vzpomněl na slova, která jsi jí řekl, když jsi jí jej dával.“

Hugo upřel zrak na prsten. Nebyl žádným básníkem. Tenkrát Alici neříkal žádné milostné vyznání. Soustředil se, aby si vybavil každé slovo, které jí řekl.

Do těchhle jeskyní sama nesmíš!

„No ovšem,“ zašeptal Hugo.

Benedikt přistoupil ke stolu. „Co jsi říkal, pane?“

„Eduard drží Alici někde v jeskyních Scarcliffu!“

Když se Benedikt dozvěděl o následujícím plánu, byl doslova bez sebe. „Co tím chceš říct, že nezaplatíš výkupné? Pro lásku boží, můj pane, nemůžeš přece nechat mou sestru na milost a nemilost Eduardovi z Locktonu! Slyšel jsi přece ten vzkaz. On ji zabije!“

Dunstan mu položil ruku na rameno. „Uklidni svou mysl, Benedikte. Sir Hugo už s muži podobné povahy jako Eduard měl mnohokrát co do činění! On ví, co dělá.“

Benedikt bušil holí do podlahy. „Když on ale tvrdí, že ten krystal siru Eduardovi nedá!“

„Ano.“

Benedikt se obrátil na Huga. „Ty jsi sám říkal, že ten zelený kámen nemá skoro žádnou cenu! Je to jenom takový symbol. Součást nějaké staré pověsti, jak jsi tvrdil. Život mé sestry je přece cennější, než nějaký pekelný kámen!“

Hugo ani nezvedl hlavu od Calvertových plánů jeskyní na útesech. „Uklidni se, Benedikte.“

„Myslel jsem, že vůči Alici něco cítíš! Povídal jsi, že se o ni postaráš. Že ji budeš chránit!“

Něco cítíš, pomyslel si Hugo. Ta slova nijak nevystihovala cit, který se zrovna v této chvíli snažil dostat pod kontrolu. Zvedl pomalu oči k Benediktově úzkostí stažené tváři.

„Ten kámen je bezcenný, jak jsem ti říkal,“ tiše ho začal ujišťovat. „Ale o to tady nejde.“

„Sire, musíš zaplatit to výkupné,“ prosil Benedikt snažně. „On ji zabije, jestli nezaplatíš!“ Hugo si Benedikta zkoumavě prohlížel a přemítal, kolik mu toho má prozradit. Pohlédl na Dunstana, který pokrčil rameny. Jeho výraz říkal, že se tím nic nezíská, když se tomu chlapci bude lhát.

„Ty nechápeš situaci,“ tiše začal vykládat Hugo. Jak má člověk vysvětlit manželčině bratrovi, že život jeho sestry visí jenom na vlásku? A navíc, jak se člověk má vyrovnat se skutečností, že jeho žena je vydána na milost a nemilost vrahovi?

Hugo se přinutil, aby odložil vlastní obavy. Nebude schopen pro Alici nic udělat, když se poddá hrůzným představám a vizi ponuré budoucnosti bez ní.

„To není pravda!“ vztekal se Benedikt. „Chápu přesně, co se děje. Moje sestra byla unesena Eduardem z Locktonu, který za její návrat žádá výkupné. Rytíři pořád požadují výkupné jeden od druhého. Zaplat' je, můj pane. Musíš zaplatit!“

„To nebude k ničemu,“ zamračeně odpověděl Hugo. „Jestliže nechám zelený krystal u té staré vesnické stoky, jak nám vzkázali, je jasné, že Eduard Alici zabije.“

Dunstan vážně přikývl. „Benedikte, sir Hugo má pravdu.“

Benedikt zaraženě pohlížel nejdřív na Dunstana, potom na Huga. „Ale... vždyť on žádá výkupné. Říká, že ji pustí, když zaplatíš!“

„Tohle není žádný turnajový souboj nebo přátelské utkání, kde je výkupné jeho součástí.“ Hugo se vrátil ke studiu mapy jeskyní. „Nemyl se a nevěř, že Eduard z Locktonu bude hrát tuhle hru podle čestných pravidel.“

„Ale je to přece rytíř,“ protestoval Benedikt. „Účastnil se toho turnaje v Ipstoku. Viděl jsem ho tam.“

„Tímto činem prokázal Eduard, že žádný pravý rytíř není,“ zamručel Dunstan.

„Až dosud hrál roli vychytralé lišky, která se skrývá v křovinách, dokud neucítí příležitost zmocnit se toho, co chce.“ Hugo sledoval cestu chodbami jeskyní bříškem prstu. „Na turnajovém kolbišti je krotký. Tam ho sleduje příliš mnoho lidí. Práví rytíři by se rozhněvali, kdyby se pokusil chovat nečestně, nebo podvádět. Ale to je jiná věc.“

„Co to povídáš?“

„Zašel už moc daleko.“ Hugo si opřel loket o stůl a podepřel si pěstí bradu. „Obsadit Rivenhall byla jedna věc. On věděl, že je mi jedno, co se s tím panstvím stane. Kdyby byly okolnosti jiné...“ Nechal větu nedořečenou.

Benedikt měl teď ve tváři vážný výraz, jako by pochopil situaci. „Chceš říct, že kdyby Alice nevyjela Rivenhallu na pomoc, ty bys to sám neudělal?“

„Ne. Kdyby na sebe nevzala úkol osvobodit Rivenhall, Eduard jej mohl mít, a ještě bych mu k tomu popřál všechno nejlepší. To on věděl. Ale tohle... tohle je něco úplně jiného.“

V téhle záležitosti začal hrát roli jakýsi nový element. Hugo si lámal hlavu s nejrůznějšími možnostmi. Co asi Eduard ví o tom zeleném kameni, že kvůli němu riskuje hněv muže, se kterým až doposud jednal s velice zjevnou opatrností?

Co Eduard o tom krystalu ví, že riskuje smrt, jen aby jej dostal?

V okamžiku, kdy se Eduard zmocnil Alice, podepsal si ortel smrti. To musí přece vědět!

„To je tedy něco úplně jiného.“ Benedikt udeřil pěstí do stolu. „Proč sis tak jistý, že Eduard Alici zabije, když zaplatíš výkupné?“

„Tím, že mi unesl Alici, mi přímo hodil rukavici.“ Hugo se zamračil, jak studoval další chodbu. „To znamená, že z nějakého důvodu už se mne nebojí a nemusí být opatrný. Jestli je to tak, už není liška, ale kanec. A žádné stvoření není tak nepředvídatelné a nebezpečné jako divoký kanec.“

Benedikt ztuhl. Všichni vědí, že divoký kanec je ze všech zvířat nejkrutější. Jenom ti nejzkušenější lovci si vybírají takovou kořist. Kanec má masivní, svalnaté tělo, velké kly a nepřičetnou dravost. Je schopný roztrhat jak koně, tak i jezdce, který má tu smůlu, že zrovna sedí v sedle. Ani ti nejstatečnější ho nedokážou porazit bez pomoci celé smečky silných psů a šípů ostatních lovců.

„Co budeš dělat?“ ptal se Benedikt po chvíli tiše, otřesený šokem poznání.

Hugo sroloval malý arch z teletinového pergamenu, na který Calvert nakreslil svou mapu. „Udělám tu jedinou věc, jež se dá s divokým kancem dělat. Vystopuji ho a zabiji.“

Kateřinin vážný pohled se střetl s Aliciným. „Po smrti sira Matthewa můj bratranec utratil většinu mého dědictví a nedokázal mi sjednat žádnou další vhodnou partii. Dovolil mi, abych vstoupila do scarcliffského kláštera. Za ta léta jsem ho vídala jen málo, a byla jsem tomu vlastně ráda.“

„Byla jsi v klášteře šťastná?“

„Tak šťastná, jak asi může žena s mou povahou být.“

Navzdory svému údělu k ní Alice cítila jisté sympatie. „Matka představená mi řekla, že trpíš záchvaty melancholie.“

„Ano. Ale práce na zahradě je dobrá pro sestry, které jsou postižené takovou náladou. A mně se líbilo všelijak míchat bylinky. Většinou jsem tam byla spokojená.“

Alice se posunula, aby si udělala větší pohodlí na kamenné podlaze jeskyně. Připadalo jí, že sedí v rohu veliké jeskyně s Kateřinou už snad celé věky. Tichá konverzace s léčitelkou byla jediná věc, která jí bránila podlehnout strachu, jenž hrozil, že se jí zmocní.

Dnes v noci se bála mnohem víc než tenkrát, když se postavila Eduardovi na tvrzi Rivenhall.

Rozdíl byl v něčem jiném než v tom zjevném faktu, že při první příležitosti měla s sebou Dunstana a posádku Hugových ozbrojenců. Má to co dělat se změnou v samotném Eduardovi. S děsivou změnou.

Dnes v noci vytvářel Eduard kolem sebe atmosféru bezuzdné krutosti a šílenství. Alice cítila, že teď je mnohem nebezpečnější, než když tenkrát chtěl obsadit Rivenhall. Ovšem tenkrát se obával Huga. Dnešní noci to vypadá, že ho posedlost po zeleném kameni připravila o veškerý smysl pro opatrnost.

K Alicině úlevě ale Eduard jeskyni krátce nato opustil. Vzal si s sebou pochodeň a zmizel v temnotě chodby s jistotou člověka, který se v bludišti podzemních chodeb dobře vyzná.

To bylo už potřetí, kdy Eduard odešel z jeskyní, aby sledoval situaci kolem staré vesnické stoky.

Alici se zdálo, že se stěny jeskyně přibližují stále k sobě. Jediná pochodeň, opřená o stěnu, hořela jen slabě. Kouř z plamenů očerňoval kameny nad ní. Mihotající se stíny tmavly a houstly.

Série drobných úderů přiměla Alici, aby se podívala na druhou stranu. Fulton a druhý muž, který se jmenoval Royce, jak se dozvěděla, seděli na zemi se zkříženýma nohama a začali hrát v kostky. Zbraně měli vedle sebe.

„Je to moje,“ zavrčel nikoli poprvé Fulton. Vyhrával už celou sérii.

„Pchá. Dej to sem.“ Royce popadl malé kostěné kostky a hodil je na kamennou podlahu, potom na ně zůstal vztekle zírat. „Při útrobách všech svatých! Jak to, že máš pořád takový štísco?!“

„Já ti ukážu, jak se to má hrát.“ Fulton se natáhl po kostkách.

„Sir Eduard by už měl bejt zpátky. Moc by mě zajímalo, co ho asi zdrželo?“

„Kdoví?“ Fulton třepal kostkami. „Dneska v noci má nákou divnou náladu.“

„No jo. Nejní schopnej myslet na nic jinýho než na ten zatracenej zelenej šutr! Esli chceš něco vědít, tak to nejní normální. Přeci každej ví, že ten krystal nemá žádnou cenu!“

„Sir Eduard věří, že má.“

Alice se zachumlala do šatů a pohlédla na Kateřinu. „Už se připozdívá.“

Tady, v temnotě jeskyní, nebylo sice možné určit polohu slunce, ale průběh dne se dal odhadnout podle jiných příznaků.

„Ano.“ Kateřina sepjala ruce. „Bezpochyby to ale brzy skončí. My obě zemřeme a Eduard bude mít svůj zelený krystal.“

„Můj manžel nás zachrání,“ slibovala jí tiše Alice.

Vzpomněla si přitom, jak jednou dala úplně stejný slib Emmě. Chudák Hugo, napadlo ji a letmý okamžik ji to i pobavilo. Pořád se jenom musí snažit, aby plnil její sliby.

Kateřina smutně potřásla hlavou. „Nás nikdo nezachrání, lady Alice. Kořeny té byliny, která otrávila minulost, zrodily ďábelské květy přítomnosti.“

„Bez urážky, Kateřino, ale občas skutečně člověku dokážeš zkazit náladu.“

Kateřina se zatvářila ještě depresivněji. „Mám raději pravdu a fakta. Jestli se chceš utěšovat falešnou nadějí, to je tvoje věc.“

„Moje matka věřila v sílu naděje. Považovala ji dokonce za jistý druh léku. A já mám velkou naději, že se můj pán s Eduardem řádně vypořádá. Však uvidíš.“

„Rozhodně se zdá, že v moc svého manžela velice věříš,“ zamumlala Kateřina.

„Musíš přiznat, že mě ještě nikdy nezklamal. A jestli si myslíš, že Eduard je pro Huga nějaký rovnocenný soupeř, tak to se mýlíš.“

„Já jsem nikdy neměla žádný důvod věřit mužům.“ Kateřina byla evidentně smířena se svým smutným koncem.

Alice usoudila, že se jí nepodaří změnit Kateřinino tragické odevzdání, takže se rozhodla změnit téma. „Nevíš, kdo před lety ukradl z kláštera ten krystal?“

Kateřina proplétala křečovitě prsty v klíně. „To já.“

„Ty?“

Kateřina si povzdechla. „Když se sir Eduard dozvěděl, že ten krystal je klíčem k nalezení pokladu Scarcliffských kamenů, dal mi vědět, že jej musím z trezoru ukrást. On mi... vyhrožoval.“

„Jak?“

„Vyhrožoval, že když ho neposlechnu, otráví někoho z vesnice, nebo některou ze sester.“

„Dobrý Bože,“ zašeptala šokovaná Alice.

„Neodvážila jsem se ho neposlechnout. Udělala jsem, co mi nařídil. Jednou, pozdě v noci, jsem ten kámen vzala a dala jednomu člověku, kterého pro něj poslal do kláštera Eduard.“

„Proč musel Eduard celé ty roky čekat, než se pokusil kámen ukrást?“

Kateřina pokrčila odevzdaně rameny. „Dozvěděl se o jeho pravé ceně teprve před pár měsíci.“

„Když přišel na to, že mnich Calvert z Oxwicu zjistil, že Scarcliffské kameny skutečně existují?“

„Ano.“

Alice se zamračila. „K tomu došlo téměř ve stejnou dobu, kdy sir Hugo dostal scarcliffské panství.“

„Eduard byl sice rád, že ztráta zeleného kamene způsobí Hugovi tolik potíží, ale to nebyl pravý důvod, proč chtěl, abych ten kámen ukradla. Pravdou je, že jakmile se dozvěděl, že ty kameny nejsou jenom pouhou legendou, tak ho posedla myšlenka ten poklad najít.“

„Co se stalo, když jsi dala zelený krystal tomu Eduardovu člověku?“

„Ten blázen Eduarda podvedl.“ Kateřina sevřela rty. „Utekl s ním, rozhodnutý objevit ten poklad sám. Ale když nemohl na jeho tajemství přijít, prodal jej jednomu obchodníkovi. Odtamtud se dostal do rukou tobě a nakonec se vrátil ke svému pravému majiteli.“

„Mezitím tady byl Calvert a používal své mnišské postavení k tomu, aby podle libosti prohledával jeskyně.“

„Ano. Eduard si uvědomil, že toho mnich už o jeskyních ví hodně a mohl by mu být užitečný. Proto s ním uzavřel dohodu a udělal z mnicha svého partnera. Eduard slíbil získat zelený krystal, mezitím co Calvert bude prohledávat jeskyně.“

„Ale Eduard přece mnicha otrávil!“

Kateřina přikývla. „Ano. Jsem si jistá, že to zamýšlel udělat už od samého začátku, jakmile dostane, co potřebuje. Ale když Hugo znovu získal ten kámen a zamkl jej na svém hradě, začali se Calvert a Eduard hádat.“

„Proč se hádali?“

„Calvert obvinil Eduarda, že nesplnil jeho díl dohody. Eduard se rozzuřil a došel k závěru, že mnich mu už k ničemu není. Poté co

Calvert zemřel, si Eduard uvědomil, že se bude muset pokusit o jiný plán.“

„Takže mne unesl,“ zašeptala Alice.

„Ano.“

„Je to blázen.“

„Ne, je to podlý, nebezpečný člověk,“ zašeptala Kateřina. „Byl ostatně vždycky takhle krutý. Ale dnes v noci v něm vidím ještě něco jiného. Něco, co mne děsí.“

„Náznak šílenství?“ Alice nervózně pohlédla na Fultona a Royce.

„Ano.“ Kateřina si prohlížela dlaně. „Já ho nenávídím.“

„Svého bratrance?“

Kateřina se prázdným pohledem zahleděla na stěny jeskyně. „Když moji rodiče zemřeli, vzal mne k sobě, abych s ním žila. Chtěl mít dozor nad mým dědictvím.“

Alice se ušklíbla. „To není neobvyklý stav. Jen málo mužů dokáže odolat příležitosti ovládnout bohatství a statky budoucí dědičky a zákon jim v tom ještě pomáhá.“

„To je pravda, ale to, jak se mnou zacházel můj bratranec, bylo velice neobvyklé a... nepřírozené.“ Kateřina pohlédla na své křečovitě sepaté ruce. „On... se... mne... násilím zmocnil.“

Alice na ni pohlédla v hlubokém šoku. „Ach Kateřino!“ Jemně jeptišku pohládla po rameni. „To je mi moc líto.“

„A pak se mne chtěl zbavit tím, že mne provdá za sira Matthewa, aby se dostal také ke svým vlastním statkům.“ Kateřině se tvář stáhla bolestí. „Bůh mi odpusť, ale já Eduarda nenávídím s veškerou vášní, kterou si jiné ženy schovávají jen pro svou lásku!“

Alice najednou ztuhla, když se ozvalo zaskřípání bot na kameni. Otočila se a zadívala se do tmavé chodby. U ústí se objevila pochodeň a za okamžik vyšel ven Eduard. Ve tváři měl zuřivý výraz.

Fulton se vyškrábal na nohy a pohlédl na Eduardovy prázdné ruce. „Sir Hugo ještě nezaplátil výkupný?“

„Ten panchart mě dráždí!“ Eduard vrazil pochodeň Fultonovi do ruky. „Už svítá a on žádný zelený kámen na severním konci té smradlavé stoky nenechal! A ta zatracená mlha je každou minutu hustší a hustší!“

„Třeba nevěří, že tahle dáma za takovou cenu stojí.“ Fulton významně pohlédl na Alici. „Nejní těžký si představit, že by se jí možná radši zbavil.“ Poškrábal si ruku, kterou mu Alice pokousala. „Ta coura je pěkně otravná.“

Eduard se na něho obořil: „Ty blázne! Vůbec nic o téhle záležitosti nevíš!“

„Třeba ne,“ zamručel Fulton. „Ale vim, že se mi přestává líbit!“

„Sir Hugo si svojí ženy moc cení.“ Eduard si nervózně prohraboval plnovous. „Zbožňuje ji až k samému šílenství. Viděl jsi přece, jaký byl tu noc na Rivenhallu. Jen proto, že jí dal své slovo jako vtip, dovolil téhle ženské, aby ho připravila o tak dlouho hledanou pomstu.“

„Ano, ale...“

„Jenom posedlý člověk by ženě dovolil, aby s ním takhle manipulovala. Ano, ten blázen jí připisuje velkou cenu. On mi ten kámen přinese, protože si myslí, že jej vyměním za její život!“

Royce sraštil čelo. „Já souhlasím s Fultonem. Tahle záležitost se mi vůbec nelíbí. Ten kámen určitě nemá takovou cenu, abysme se kvůli tomu nechali nahnat do kouta jako krysy v pasti Nesmiřitelného Huga!“

„Přestaňte skučet.“ Eduard začal přecházet po jeskyni. „Tady v těch jeskyních jsme v bezpečí. Teď když je po Calvertovi, nikdo jiný kromě mě tyhle chodby nezná. Ani sir Hugo by se neodvážil vejít do tohohle ludiště!“

„No jo, to si už říkal.“ Royce strčil kostky do svého koženého měšce. „Ale to nic nemění na situaci. Tahle jeskyně je možná docela dobrý místo, kde se momentálně dá schovat, ale může se z ní stejně snadno stát taky docela pěkná past!“

Eduard přestal přecházet a obrátil se proti němu, v očích hrozbu. „Myslíš, že mi můžeš odporovat, Royci?“

Royce necouvl. Místo toho se okamžik zkoumavě díval na Eduarda, jako by ho odhadoval. Pak zřejmě dospěl k rozhodnutí. „Já mám pocit, že už mám tohodle stupidního podniky dost!“

„Cože? Jsi přeci můj zbrojnoš!“ zařval zběsile Eduard. Ruka mu sjela k rukojeti meče. „Na místě tě rozsekám, jestli si myslíš, že teď budeš dezertovat!“

„Budu jenom rád, když to zkusíš.“ Royce sáhl po své zbrani.

Fulton jim ustoupil z cesty. „U démonovy krve, tohle je fakt šílenství!“

„Zrádče!“ Eduard vytrhl meč z pochvy a vyrazil kupředu.

„Zůstaň stát!“ varoval ho Royce. Pozvedl své těžké ostří.

„Nechte těch nesmyslů!“ křičel na ně Fulton. „Nebo je všechno ztracený!“

Alice popadla Kateřinu za ruku. „Pojď,“ zašeptala jí. „Tohle je možná naše jediná šance!“

Kateřina seděla na kamenné podlaze jako socha. Oči jí naplňovala hrůza. „Nemůžeme utíkat do jeskyní, tam se přece ztratíme!“

Alice ji netrpělivě zatahala za zápěstí. „Ne, půjdeme po Eduardových stopách.“

„Po jakých stopách?“

„Byl tady přece už tolikrát, že stěny jeskyní jsou určitě začazené od jeho pochodní.“ Alice se modlila, aby to byla pravda. Jedno ale bylo jisté. Hádka, která vypukla mezi Eduardem a Roycem, je jedinečnou příležitostí, kterou s Kateřinou nesmějí ignorovat.

„Ty si opravdu myslíš, že se nám podaří uniknout?“ Kateřina vypadala zmateně. Už se zjevně připravila na smrt. Teď pro ni bylo těžké pochopit, že má nejlepší naději, a byla z toho momentálně zaskočená a zmatená.

„Pojď!“

Alice jedním okem nervózně sledovala Eduarda i Royce, kteří kolem sebe kroužili a křičeli jeden na druhého. Fulton si žen vůbec nevyšimal, jen se marně snažil oba muže uklidnit.

Alice držela pevně Kateřinu za ruku a opatrně si razila cestu k nejbližší pochodni. Když natáhla ruku, aby pochodeň sebrala, najednou jí vstaly vlasy vzadu na krku. Zachvěla se známým tušením.

Hugův příchod nebyl nijak slyšet, ale Alice najednou věděla, že je blízko. Otočila se, aby se podívala do chodby, kterou před chvílí přišel Eduard.

Ledový průvan zavál náhle z černého ústí a přinášel s sebou atmosféru zatracení. Pochodně ve velké jeskyni zaplápolaly a začaly divoce prskat.

„Hugo,“ zašeptala Alice.

V černém tunelu se objevila slabá ambrová záře. O pár vteřin později odhalila obrysy mužské postavy.

Rozhádání muži za Alicí jméno jejich nepřítele na jejích rtech nezaslechli, ale v jeho hlase se nemohli mýlit. Projel napjatou atmosférou jako blesk, když protne noční oblohu.

„Dost!“ To jediné slovo zahřmělo ozvěnou ze všech stěn jeskyně. „Odložte zbraně, nebo jste na místě mrtví!“

Na okamžik všichni v jeskyni ztuhli a zírali na Huga, jehož postava zaplňovala vchod do kamenné chodby.

Alice byla stejně přimrazena jako ostatní, i když očekávala, že se objeví. Ihned poznala, že dnešního dne je Hugo tisíckrát nebezpečnější, než ho kdy viděla.

Kateřina se pokřížovala. „Nositel bouří!“

Hugo byl ztělesněná msta, jako temný víchř, který smete všechno před sebou. Jeho oči byly ale ledové a nebylo v nich ani stopy po milosrdenství. Jeho černý plášť vlál kolem něho a sahal mu od ramen až po černé kožené boty. Neměl žádnou přílbu, ale na taseném meči se odrážely paprsky světla.

Dunstan a Aleyn, jeden z hradních strážců, se rychle vynořili za Hugem. S lesknoucími se meči se mu postavili po boku. Za nimi následoval Benedikt s pochodní v ruce. Jeho oči úzkostlivě prohledávaly jeskyni, až spočinuly na Alici. Když ji spatřil, v očích se mu zaleskla úleva.

První se z překvapení, které paralyzovalo všechny v této kamenné komnatě, vzpamatoval Eduard.

„Pancharte!“ zakřičel. „Ty jsi všechno zkazil! Od toho dne, kdy ses narodil, jsi se mi snažil upřít všechno, co mi po právu patřilo! Za to mi zaplatíš!“

Vyrazil kupředu, ale ne proti Hugovi. Otočil se a vrhl se na Alici. Ta si najednou s hrůzou uvědomila, že ji chce zabít. Na okamžik byla doslova jako přimrazená.

„Alice, uhní!“ Hugo se vyřítit kupředu, ale byl stále několik kroků od Eduarda.

Hugův rozkaz zrušil kouzlo hrůzy poutající Alici. Uskočila stranou přesně v okamžiku, kdy na ni z výšky dopadal celou svou vahou Eduardův těžký meč a udeřil do kamenné podlahy přesně tam, kde před vteřinou stála. Příšerný zvuk nárazu kovu na kámen se rozlehl po celé jeskyni.

Alici se sevřel žaludek. Na kůži ucítila ledový závan. Kdyby byla neuhnula, byl by ji vši silou vedený Eduardův úder úplně rozpoltil.

A znovu se k ní otáčel. Znovu oběma rukama zvedl meč nad hlavu.

Alice klopýtala dozadu. Noha se jí zapletla do lemu sukni. „U krve všech mučedníků!“ Zoufale se prala se záhyby svých nových černoambrových šatů.

„Děblova děvko! To všechno je tvoje chyba!“ Eduardova malá očka, když ji tlačil zpátky ke kamenné stěně, byla jako oči zdivočelé bestie.

Alicin strach překonala panická zuřivost. „Jdi ode mne! Nepřibližuj se!“

„Zemři, děvko!“

Koutkem oka Alice viděla, že Hugo už je v půli cesty přes jeskyni k ní, ale pořád ještě příliš daleko, aby mohl Eduarda skolit mečem.

Sebrala se a připravila se při další ráně uhnout.

Ale rozum přece jenom ovládl Eduardovu posedlost. „Zůstaň stát, nebo ji zabiju!“ varoval Huga.

Hugo sáhl do záhybů svého pláště a vytáhl jakýsi předmět.

V ruce se mu zaleskl zelený kámen. „Ty přece chceš tohle, Eduarde, nebo ne?“

„Kámen!“ Eduard si olízl rty. „Dej mi jej a já tvoji ženu pustím!“

„Vezmi si ho, jestli můžeš!“ Hugo hodil kámen na stěnu jeskyně vedle místa, kde stál Eduard.

Eduard vytřeštil oči a zařval: „Ne!“ Vrhł se po kameni, ale nechytıl ho.

Zelený krystal narazil na stěnu a okamžitě se roztříštil. Na podlahu se snesla kaskáda duhově zbarvených krystalů. Rubíny, zlaté beryly, perly, smaragdy, safíry, diamanty se leskly a mihotavě zářily mezi troskami zeleného pouzdra, které je dřívě ukrývalo.

„Scarcliffské kameny!“ zašeptala Alice.

Teprve potom si najednou uvědomila, že ten zelený krystal byl vyrobený ze skla. Řekla si, že něco takového už měla tušit dávno. Místo toho se jenom domnívala, že to je nějaký přírodní úkaz, stejně jako si to mysleli všichni ostatní. Teď už chápala, že jej vyrobil vynikající řemeslník, který přišel na to, jak napodobit vzhled i váhu velkého kusu krystalu.

Eduard vyhrkl: „To jsou ty drahokamy!“ Úplně fascinovaný na okamžik zůstal civět na třpytící se hromádku. Příliš pozdě si připomněl, že je tam také Hugo.

Prudce se otočil, aby se postavil proti bouřlivému útoku Hugova meče. Ale jeho posedlost pokladem ho přišla draho.

Ocel udeřila o ocel.

Eduard padl na kolena silou protivníkových úderů. Hugo znovu a znovu zvedal meč a bušil do Eduardovy zbraně.

Když Hugo pozvedl zbraň k poslednímu a smrtícímu úderu, oči mu hořely stejnou barvou jako plameny v pochodních.

Alice se rychle odvrátila, neschopna vydržet pohled na to, co musí nevyhnutelně následovat. Viděla Kateřinu, jak zírá kamsi mimo

sebe, jako by zkameněla tím děsivým pohledem. Dunstan a Aleyn drželi Eduardovy muže v šachu napřaženými meči. Benedikt sledoval všechno ze stínu temné chodby.

Alice zadržela dech, ale neuslyšela žádný smrtelný výkřik.

Ubíhaly vteřiny, jedna, dvě, tři, čtyři, pět. Vzhledla a uviděla, že všichni hledí na místo, kde Hugo srazil Eduarda na kolena.

Pomalu se otočila, aby spatřila, co se děje.

Eduard ležel na zádech, pořád ještě živý. Němě zíral na ostří meče, které mu spočívalo na krku.

„Proč váháš?“ vykřikl Dunstan. „Skonči to! Už toho máme za sebou dnešní noc až dost!“

„Jsou tady jisté otázky, na které bych rád znal odpověď,“ řekl klidně Hugo. „Svažte ho a vezměte na hrad, Aleyne. Hoďte ho do hladomorny. Ráno si s ním promluvím.“

„Ano, mylord.“ Aleyn spěchal kupředu, aby převzal zajatce.

Konečně Hugo obrátil pozornost k Alici. Oči mu ještě hořely, ale jinak se zdál už naprosto klidný, jako by právě vyšel z koupele. „Tedy paní, ty ale máš zvláštní způsoby, jak mi zpestřovat dlouhé večery!“

„A ty, můj pane, ty zase máš zvláštní způsob, jak zacházet s legendami.“ Alice pohlédla na ty nádherně blýskavé drahokamy ležící rozházené na kamenné podlaze. „Ty rozhodně nikdy nejsi na rozpacích, když si máš k té svojí legendě přidat ještě nějakou další!“

„Alice?“

„Ach Hugo!“ Ucítila, jak se jí z očí řinou slzy úlevy. „Věděla jsem, že mě zachráníš! Ty to vlastně děláš pořád!“

Rozběhla se k němu. Popadl ji a drtil ve své náruči. Záhyby jeho černého pláště zavlály kolem ní.

Dlouho potom seděla Alice s Hugem před krbem v hodovní síni a snažila se zahřát. Vypadalo to, jako by nebyla schopna zahnat chlad. Kdykoli si vzpomněla na hodiny strávené v jeskyni, projel jí ledový záchvěv. Napadlo ji, že by si třeba měla vzít také trochu toho léku, který poslala Erasmovi z Thornewoodu.

Znovu potrápila Huga další otázkou. Byla to jedna z tisíce, které mu položila od jejich návratu na tvrz dvě hodiny předtím.

„Kdy jsi přišel na to, že Scarcliffské kameny jsou uvnitř toho krystalu?“ zeptala se.

„Když se rozbil o stěnu jeskyně.“ Hugo protáhl nohy a zamyšleně se zadíval do plamenů.

Alice se udiveně zadívala na jeho ostře řezaný profil. „Chceš říct, že jsi neměl zdání, že ten krystal je pouhé pouzdro na drahokamy?“

„Ne. Nikdy mi nijak na Scarcliffských kamenech nezáleželo, takže jsem si ani nijak zvlášť ten zelený krystal neprohlížel. Dokud jsem jej měl v držení, byl jsem spokojený.“

„Ach tak.“ Alice se na okamžik odmlčela. „Hugo, myslím, že se mnou je něco v nepořádku.“

Znepokojeně na ni pohlédl. „Cože? Jsi nemocná?“

„Ne, alespoň to není horečka. Ale nemohu se nějak uklidnit. Mám divně podrážděné nervy.“

„Aha. To je ale přirozený následek všech těch násilností, drahoušku. Časem to přejde.“ Objal ji kolem ramen a přitiskl těsně k sobě.

„Nevypadáš, že by se tě to nějak dotklo,“ mumlala, jak se mu tulila do teplé náruče.

„Buď ujištěna, že když jsem se dozvěděl, že tě unesli, tak jsem měl nervy pořádně pocuchané.“

„Ale ne. Můj pane, já nevěřím, že jsi měl někdy nervy v nepořádku!“

„Každý člověk má někdy pocuchané nervy, Alice,“ řekl najednou vážně.

Nebyla si jistá, co na to má říct, a tak raději změnila téma. „Díky, že jsi dnes v noci před Kateřinou Eduarda nezabil. On je jí lhostejný, ale přece jenom je to její bratranec.“

„Není zrovna vhodné popravovat muže, lze-li se tomu vyhnout, před očima žen, a zvlášť ne tehdy, když jde o léčitelky. V každém případě existují jisté otázky, na které chci slyšet odpověď.“

„Kateřina mi jednu otázku zodpověděla, když jsme ubíjeli čas čekáním na tebe, až předvedeš svůj grandiózní vstup na scénu.“

„Jaká to byla otázka?“

„Zajímalo mne totiž, kdo konkrétně dal jed do tvého šálku. Kateřina říkala, že jí Eduard prozradil, jak to udělali. Toho dne, kdy se všichni vesničané dostavili na tvrz, aby pomohli s jejími opravami, poslal na hradby jednoho ze svých mužů převlečeného za sedláka.“

Hugo zamyšleně hleděl do plamenů. „To bylo ve stejný den, kdy k nám přijel na oběd Vincent z Rivenhallu. To odpoledne byla celá

usedlost samý zmatek. Dostat se nepozorovaně do kuchyně bylo jednoduché.“

„A stejně tak jednoduše se dalo poznat po obědě tvůj šálek. Je největší ze všeho nápojového nádobí na tvrzi.“

„To ano.“

„Hugo?“

„Hm?“

„Na co se chceš Eduarda zeptat?“

Hugo hleděl stále do plamenů. „Nejsem si úplně jistý. Něco si ale vymyslím.“

Ale Alice mu rozuměla. Hugo chtěl přesně vědět, co se stalo té noci před třiceti lety, kdy Eduard otrávil číši vína.

Hugo chtěl, aby mu Eduard osobně řekl, že sir Matthew skutečně zamýšlel oženit se s Margaretou a přihlásit se tak ke svému legitimnímu synovi.

21

Hugovy černé vysoké boty z jemné kůže nebylo vůbec slyšet, když rychle spěchal po tmavé kamenné chodbě, a jeho ebenový plášť vlál v průvanu. Hugo byl zběsilý. „Zatraceně! Jsi si jistý, že je mrtvý?“

„Ano, můj pane.“ Dunstan nastavil pochodeň vzhůru, když zahýbali kolem rohu chodby. „Jeden ze strážných ho před chvílí našel.“

„Proč ho nikdo neprohledal?“ Hugo následoval Dunstana za roh chodby.

Podzemní chodby scarcliffské tvrze se nijak zvlášť nelišily od jeskynních tunelů a chodeb v útesech. Byly temné, těsné a nepříjemné. Do této části hradu, kde se skladovalo koření, obilí, různé zboží a občasné vězení, neproniklo nikdy žádné světlo.

„Stráže ho prohledaly, jenomže hledaly nože, dýky a jiné zbraně,“ řekl Dunstan. Zastavil se před kamennou kobkou uzavřenou železnou mříží.

Hugo pohlédl na zkroucené tělo Eduarda z Locktonu, ležící na podlaze kobky. Cítil, jak se ho začíná zmocňovat pocit marnosti a zmaru. Hodlal Eduardovi položit tolik otázek, tolik toho potřeboval říct tomuto člověku, který mu zavraždil rodiče!

A nejvíc ze všeho se těšil jak na naplnění své pomsty, tak i na spravedlnost. Hugo už tolik myslel na uspokojení z tohoto vzácného koření, že mu chvíli trvalo, než se smířil s tím, že o ně byl právě připraven. „Vidím, že nikdo neobjevil jed, který u sebe skrýval, co?“ zabručel Hugo.

„Ne, můj pane. Třeba je to ale dobře.“ Dunstan pohlédl na Huga. „Už je opravdu po všem.“

Hugo vystupoval po kamenných schodech, které vedly z útrob tvrze. Ani se nezastavil, aby si rozmyslel, kam vlastně půjde. Přešel hodovní síň, kde už byly v plném proudu přípravy na oběd, a když došel ke schodům do věže, pokračoval po dvou dlouhých kamenných schodištích vzhůru.

Došel na horní patro věže, obrátil se a zamířil chodbou do Aliciny pracovny. Otevřel dveře, ani se nenamáhal klepat.

Když vstoupil do místnosti, Alice překvapeně vzhledla, a když viděla výraz jeho tváře, svraстила čelo. „Můj pane!“ Zavřela knihu, která ležela otevřená na psacím stole. „Co se děje?“

„Eduard z Locktonu se někdy v noci otrávil. Je mrtvý!“

Alice vyskočila ze židle a oběhla stůl. Beze slova přispěchala k Hugovi a ten ji vzal do náruče. Opřela mu hlavu o rameno a tiše čekala.

Alice mne vždy tak chápe, pomyslel si Hugo. Nemusím jí nikdy všechno říkat slovy.

Dlouho ji tak pevně objímal. Po chvíli ho pocit zmaru, který se ho zmocnil, když se dozvěděl, že mu Eduard unikl, začal opouštět.

Další minuty míjely v mlčení. Alici bylo v jeho náruči teplo a příjemně.

Nakonec se pocit klidu a míru rozhostil i v Hugově duši. Dveře do minulosti, odkud vždy přicházely ty často burácející ledové vichřice, se konečně uzavřely.

O měsíc později, jednoho chladného podzimního rána, stráž na věži přiložila dlaně k ústům a sdělovala dolů do rušného nádvoří novinu.

„Mylorde, přijíždějí nějací jezdcí! Jeden rytíř, pět zbrojnošů, taky služebnictvo a nákladní vůz!“

Hugo dal rychle znamení, aby ztišil posádku cvičící se zbraněmi, a zavolal nahoru: „Jaký praporec nese rytíř?“

„Zelenožlutý, mylorde!“

Hugo pohlédl na Dunstana. „To jsou barvy Erasma z Thornewoodu!“

„Ano.“ Dunstan se zamračil. „Asi to bude jeden z jeho lidí, co nám jede oznámit smrt svého pána.“

Huga se zmocnil smutek. Sice tu zprávu čekal, ale stejně přicházela jako nevíтанé překvapení. Uvědomil si, že ve skrytu duše doufal, že Alicin recept Erasmovi pomůže.

Zaclonil si proti rannímu slunci dlaní oči a znovu zavolal vzhůru na strážného: „Jsi si barvami toho rytíře jistý?“

„Ano, mylorde.“ Strážný zkoumavě hleděl na cestu. „Nějaký moc bohatý lord, podle toho, jak vypadá jeho doprovod. A jsou dobře ozbrojeni. Je s nimi taky nějaká paní!“

„Paní?“ Hugo byl zvědav, jestli to přijíždí osobně vdova po Erasmovi, Eleanora, aby mu oznámila smrt svého manžela. Mávl na

Benedikta. „Přived’ Alici, rychle! Řekni jí, že máme na oběd pár hostů, z toho jednu dámu!“

„Ano, můj pane.“ Benedikt podal Dunstanovi luk, ze kterého se učil střítet, popadl svou hůl a spěchal ke schodům do hlavní budovy.

Pár minut nato zastavila skupina jezdců před branami scarcliffské tvrze a zdvořile žádala o povolení vstoupit. Stráž na ně mávla, aby projeli vnějšími hradbami.

Ve dveřích věže se objevila Alice. Tázavě pohlédla na Huga.

„Kdopak to přijel, můj pane?“

„Někdo, kdo bezpochyby přináší zprávu o smrti mého lenního pána,“ tiše pronesl Hugo.

„Z čeho usuzuješ, že je mrtev?“ Alice se na něho zamračila. „Zapomněl jsi mu snad předat ten recept na uklidňující lék, který jsem ti dala s sebou do Londýna?“

„Ne.“

„Řekl jsi přece jeho paní, aby určitě nedovolila doktorům dál mu pouštět žilou?“

„Ano, Alice, předal jsem jí tvé instrukce, ale všichni, včetně Erasma, jsme cítili, že konec je už blízko. Člověk často dokáže vycítit blížící se smrt.“

„Nesmysl. Podle toho, co jsi mi řekl, trpěl jenom nesmírným nervovým vyčerpáním!“

Návštěvníci projeli branou, ještě než mohla Alice dokončit svou přednášku. Hugo pohlédl na rytíře v čele té malé skupiny. Nejdříve zíral jen v němém úžasu, jako by nevěřil svým očím, když ale rozpoznal ten známý obličej, objevil se na jeho tváři rostoucí úžas.

„Můj pán,“ zašeptal konečně Hugo.

„No tak?“ ptala se Alice netrpělivě. „Kdopak to je?“

„Erasmus z Thornewoodu!“

„U očí všech svatých,“ zamumlala Alice. „Toho jsem se bála! Julian přijel teprve dnes ráno. Proč nám neprozradil, že se nás chystá sir Erasmus navštívit? K čemu je takový posel, když nedokáže přinést důležitou zprávu?!“

Hugo se zatvářil potutelně. „Nebud’ na Juliana tak přísná. Občas se k něčemu hodí.“ A vyšel k bráně, aby uvítal svého lenního pána.

Erasmus zastavil svalnatého hřebce uprostřed mezi oběma hradbami. Slunce jiskřilo na drahých oděvech a naleštěné oceli.

„Vítej, můj pane!“ Hugo se natáhl a uchopil koně za uzdu. „Podle toho, jak vypadáš, tak bych se vsadil, že už se nezaobíráš přípravami na svůj vlastní pohřeb!“

„Zjistil jsem, že pohřby nejsou zdaleka tak zábavné jako křtiny.“ Erasmus se usmál na Eleanoru, která vedle něho zarazila svou klisnu. „A s radostí ti oznamuji, že do budoucnosti ještě plánujeme jedno nebo dvoje!“

Když Eleanora pohlédla dolů na Huga, tvář jí zářila štěstím. „Přijela jsem poděkovat tvé paní choti za to, že nám něco takového umožnila.“

„Alice bude nadšena, že její medicína tak výborně zabrala.“ Hugo se nepřestával zubit. „I já jsem nadšen. Vždycky jsem přece tvrdil, že můj lenní pán má velký talent na to, aby si pořídil děti! Dovolte mi, abych vás představil své paní choti.“

Alice už přicházela po schodech a s úsměvem na rtech je vítala: „Jsem ráda, když vidím, že se někdo přece jen zachoval podle mých instrukcí.“

Později toho večera, když Erasmus vzhlédl od šachovnice, jeho vnímavé šedé oči zářily obdivem. „Jsi na tahu, madam.“

„Ano.“

„Hugo měl pravdu. Jsi velice chytrý soupeř.“

„Děkuji, mylorde.“ Alice zvedla těžkou věž z černého onyxu. Trochu se zamračila, jak se soustředila na její nové umístění na veliké desce. „Šachy mne baví.“

„To je tedy zřejmé. Vidím, že mi dokonce hrozí nebezpečí, že tuto bitvu prohrají.“

„Bez urážky, sire. Jedinou osobou, která nade mnou vyhrává, je můj manžel. Má veliký talent na taktiku.“

„Toho jsem si dobře vědom.“

Eleanorin smích přiměl Erasma, že se otočil. Usmál se, když uviděl manželku vedle Huga, se kterým seděla před krbem a dělila se s ním o mísu medových fíků. Opodál hrál Julian na harfu.

„Tvůj tah, pane,“ připomínala mu Alice.

„Ano.“ Erasmus se opět soustředil na šachovnici. Dotkl se pěšce a pak zaváhal. „Blahopřeji ti, paní. Jen málo žen by dokázalo utišit bouře, které řádily v nitru mého přítele Huga.“

„Mně blahopřeješ?“ Alice udiveně vzhlédla. Potom se podívala na Huga. Jejich zraky se střetly a Hugo se usmál, načež se dál věnoval konverzaci s Eleanorou.

„Přinesla jsi mu spokojenost,“ pokračoval Erasmus. „To nemohl být ani jednoduchý, ani snadný úkol.“

„Sira Huga baví vládnout na jeho vlastním panství. Často jsem si všimla, že člověk je nejspokojenější, když nachází ve své práci radost. Můj manžel umí toto panství velice dobře spravovat. Ale ty, mylordo, vlastně víš sám ze všech nejlépe, jaké nadání má v obchodních záležitostech.“

„Hugova inteligence byla zřejmá od prvního dne, kdy se k nám přistěhoval.“

„To bylo od vás hezké, že jste mu dali dobré vzdělání i příležitost, aby rozvíjel svůj obchod s kořením.“ Alice se podívala Erasmovi zpříma do očí. „Mnoho pánů ve vašem postavení by jen využilo jeho rytířského talentu a ignorovalo jeho bystrý rozum.“

„Udělal jsem dobře, že jsem ten rozum neignoroval,“ ironicky poznamenal Erasmus. „Za ta léta jsem mnohokrát potřeboval jak Hugovo rytířské umění, tak i jeho strategické plány.“

„Také jsi ho dobře odměnil.“

„Nedal jsem mu Scarcliffe kvůli jeho inteligenci nebo za jeho rytířské umění,“ namítl Erasmus. „Věnoval jsem mu tohle panství za to, že mi dal něco nekonečně cennějšího. Něco, co jsem si za žádnou cenu nemohl koupit.“

„Co to bylo, můj pane?“

„Jeho neotřesitelná věrnost.“

Alice se usmála. „Chápu.“

„Již mnohokrát jsem si přál, abych mohl Hugovi darovat něco tak velkého, jako on věnoval mně.“

„Bud' ujištěn, že je se svým vlastním panstvím velmi spokojený.“

„Nevěřím tomu, že mu spokojenost přineslo jenom scarcliffské panství.“ Erasmus na ni vrhl obdivný pohled. „To ty jsi v téhle záležitosti tím pravým lékem!“

Alice to uvedlo do rozpaků. „Pochybuj, sire.“

„Hodně mi o tobě vyprávěl, když mne přijel navštívit do Londýna. Říkal, že máš velkou odvalu a jsi statečná. Tvrdil, že jsi mu navrhla jistý smělý obchod?“

„Ano.“ Alice se svrstělým obočím uvažovala o dalším tahu. „Vytvořili jsme vynikající partnerství.“

„Ale je to jistě víc než jen obchodní spojení?“

Alice se začervenala. „No, co se toho týče, můj pane, nakonec jsme se vzali.“

„A ty ho celým svým srdcem miluješ, nebo snad ne?“

Alice stiskla křečovitě šachovou figuru. „Co ty o tom můžeš vědět, sire?“

„Ani já nejsem tak úplně bez rozumu. Když člověk stráví tolik týdnů jako já v přesvědčení, že umírá, najednou si víc všímá jiných věcí. Řekněme, že je najednou vnímavější.“

„Jenom velmi inteligentní člověk se za takových okolností stává ještě vnímavějším a lépe si všechno uvědomuje.“ Alice si povzddechla. „Náhodou máš ale pravdu. Mám manžela moc ráda. I když dokáže být někdy hrozně tvrdohlavý.“

„Ale ovšem, vždyť je to muž! Některé věci se nedají změnit. A když tak mluvím o tom svém nedávném doteku smrti, rád bych ti poděkoval za tvůj lék.“

„Nemusíš mi děkovat. Byl to recept mé matky. Ona mi odkázala knížku, v níž popsala mnoho nejružnějších nemocí. Já jsem jenom použila lék, který pro tvé konkrétní příznaky předepsala. Jsem jen ráda, že jsi jej zkusil a že zabral.“

„Velice,“ usmál se Erasmus. „Máš mou hlubokou vděčnost. Dlužím ti mnohem víc, než bych dokázal splatit.“

„Nesmysl, můj pane. Ujišťuji tě, že naše zásluhy jsou vyvážené.“

„Jak to?“

„Ty jsi zachránil život mému muži, když byl malý, asi osmiletý chlapec.“

Erasmus sraštil obočí. „Nevzpomínám si, že by Hugovi v osmi letech hrozilo nějaké nebezpečí smrti. Sice prodělal jeden nebo dva ošklivé pády, když se cvičil v jízdě s dřevcem na maketě rytíře, a jednou měl nešťastnou nehodu na mostě a ve značně hluboké řece, ale jinak byl docela zdravý.“

„A tady se právě mýlíš, můj pane.“ Alice se jemně usmívala. „Hugo se sice třeba těšil dobrému fyzickému zdraví, ale existují jisté věci, které v takovém chlapci mohou zemřít, i když dál fyzicky žije.“

„Ach. Víím, co myslíš, paní.“ Erasmus si ji zasvěceně prohlížel. „Jsi až nebezpečně vnímavá!“

„Ne, můj pane, jenom pozoruji,“ řekla Alice věčně. „Mně je jasné, že kdyby nebylo tebe, Huga by rozhodně rozdrtily ty bouře, které hrozily jeho duši i jeho srdci.“

„Možná jsem ho naučil, jak ovládnout temné vichřice, lady Alice. Ale ty jsi dokázala mnohem více. Ty jsi je utišila alchymií milujícího srdce.“

Jednoho rána, pár týdnů poté, co Erasmus s Eleanorou odjeli, vešel Hugo do Aliciny pracovny. Objednal si u Juliana nový seznam všelijakých poklon a velice se mu je zachtělo vyzkoušet.

Ale při pohledu na Alici, stojící u okna, se očarován zarazil. Na okamžik úplně zapomněl ty vznešené poetické výrazy, které se krátce předtím naučil nazpaměť. Napadlo ho, jestli si vůbec někdy zvykne na představu, že je Alice jeho manželkou.

Její výrazné rysy vyjadřovaly velké soustředění, když zkoumala pečlivě kus jakéhosi nerostu v dlani. Vlasy jí v ranním slunci zářily a oblé křivky jejího těla v něm probudily tu známou palčivou touhu.

Ani se neobrátila, aby ho přivítala. Uvědomil si, že ho vůbec neslyšela vstoupit.

Odkášlal si a zapátral v paměti po prvním chvalozpěvu na seznamu. „Paní, ty nádherné ohnivé plameny tvých vlasů září tak jasně, že mi netřeba ničehož nic než jen tvých hedvábných vrkočů, abych i toho nejchladnějšího rána zahřál své zkrehlé dlaně.“

„Děkuji ti, můj pane.“ Alice se na něho ani nepodívala. Obracela jen v ruce kámen, aby odrážel více světla.

Hugo se zamračil. Pomyslel si, že třeba už příliš poklon věnoval jejím vlasům. Vlasy už ji nudí. V duchu si poznamenal, že musí Julianovi připomenout, aby byl trochu nápaditější.

„Tvůj krk je stejně ladný jako krk labutě.“

„Děkuji, sire.“ Alice sešpulila rty a ještě podrobněji zkoumala svůj krystal.

Hugo si poklepal rolí pergamenu o stehno. Julianovy poklony nedosahovaly svého obvyklého efektu. „Máš pleť hebkou jako peří holubice smočené ve šlehačce.“

„To je milé, že sis toho všiml.“ Alice položila krystal na stůl. Zvedla jiný, větší šedý kámen a sklonila se soustředěně nad ním.

Hugo pokradmu rozbalil pergamen v ruce a rychle přelétl seznam poetických poklon. „Napadá mne, že tvé nožky jsou drobné a roztomilé jako mladé výhonky talířů kapradin.“

Alice se zarazila. „Snad vějířů, můj pane, ne?“

Hugo se nad tím výrazem zamračil. Čert vem Juliana s tím jeho nedbalým rukopisem! „Ech, ano, vějíře. Tak drobné a roztomilé, jako mladé výhonky vějířů kapradin.“ Spěšně sroloval pergamen. Ta poslední věta nebyla zrovna z nejlhčích.

„Ano, samozřejmě. Vějíře. Prosím pokračuj, můj pane.“

„No, tedy, to je asi tak všechno, co mne momentálně napadlo.“ Co to dneska s tou Alicí jenom je? Vůbec nereaguje jako obvykle. Hugo si už říkal, jestli se třeba náhodou Julianův talent nějak nekazí?

„A co moje oči, sire? Myslíš, že jsou tak zelené jako smaragdy, nebo mají spíše odstín malachitu?“

Hugo nervózně přešlápl. Co když se nekazí talent Juliana, ale jeho? Co když opakuje ty komplimenty nesprávným způsobem? „Myslím, že smaragdy. I když malachit je také velmi pěkný zelený odstín.“

„Děkuji ti. No a co moje řadra?“

Hugo polkl. „Tvoje řadra?“ Obvykle si nechával tenhle svůj kompliment až do ložnice.

„Řekl bys, že jsou stále ještě tak jemně kulatoučká jako dvě zralé broskvičky?“

„Rozhodně ano.“

„A copak můj pas?“

Hugo přimhouřil oči. „Tvůj pas?“

„Ano.“ Alice odložila stranou šedý kámen a zvedla jiný, tmavší. Pořád ještě odvracela obličej. „Řekl bys, že můj pas je tak křehký jako květinový stonek?“

Na Julianově seznamu bylo něco o křehkých květinových stoncích a tenkých pasech. Hugo se už chystal zopakovat tu starou poklonu, když si náhle uvědomil, že je Alice dnes v jistých partiích kulatější než před pár týdny.

Rozhodl se, že se mu to takhle vlastně líbí víc, ale nebyl si jistý, jestli uslyší ráda, že je trochu víc při těle.

„Já, ehm, jsem tvému pasu ještě nevěnoval dost pozornosti,“ začal opatrně. „Ale teď, když se o tom zmiňuješ...,“ náhle se odmlčel a začal si zkoumavě prohlížet její pas.

Nakonec došel k názoru, že to není jen jeho fantazie. Proti slunci silueta Alice nebyla tak štíhlá, jako když si ji vedl z usedlosti jejího strýce. Vybavil si ten příjemný tvar jejího těla pod rukama včera a povzdechl si.

„Nu, můj pane?“

„Po pravdě řečeno, paní, neřekl bych, že tvůj pas je tak tenký jako křehký stvol květiny, ale jeho nový tvar se mi moc zamlouvá. Skutečně vypadáš velice zdravě a s trochou více masa na kostech dokonce v lepší formě.“ Zklamaně přestal, když viděl, jak se její ramena roztřásla. „Alice, nesmíš plakat. Tvůj pas je přesně tak tlustý

jako květinový stonek. Přísahám, že každého, kdo bude tvrdit opak, vyzvu k boji na život a na smrt!“

„To je od tebe velice galantní, můj pane!“ Prudce se k němu otočila. Měla oči plné smíchu, ne slz. „Já ale dávám v těchto věcech přednost absolutní upřímnosti!“

„Alice?“

„Máš úplnou pravdu. Můj pas už není tak útlý jako květinový stonek. A abych řekla pravdu, moje řadra už jsou touhle dobou trochu větší než letní broskvičky. A sice z velice zdravého důvodu. Budu mít dítě, můj pane.“

Na okamžik nebyl Hugo schopen pohybu. Ona je těhotná! Porodí mu dítě!

„Alice!“ Jako záblesk slunce po bouři jím projela vlna radosti.

Hugo se vymanil z křehkého kouzla, kterým ho spoutala ta prostá Alicina slova. Vrhł se k ní a něžně ji zvedl do vzduchu. Objala ho kolem krku. „Víš, můj pane, že dokud jsem nepotkala tebe, na žádnou legendu jsem moc nedala?“

Hugo jí pohlédl do očí a zachytil tam obraz jejich společné budoucnosti. Byl plný lásky a štěstí. „Tak to jsme si kvít. Já zase nikdy, dokud jsem nepotkal tebe, nevěřil v alchymii lásky.“

Alice se rozzářila. „Lásky, sire?“

„Ano.“ Hugo se zazubil, šťastný jako nikdy v životě. „Lásky.“

Jednoho teplého dne v pozdním podzimu vzal Hugo svého chlapečka do náruče, vynesl ho nahoru na hradby tvrze Scarcliffe a ukázal mu pozemky, které jednoho dne budou jeho. Choval dítě v jedné ruce a obhlížel s pocitem hlubokého uspokojení své panství. Úroda byla dobrá. Tento rok je vynikající i vlna. A pak tady je ještě stálý příjem z obchodu s kořením.

„Musíš se toho hodně učit,“ říkal dítěti v náruči, „ale tvoje matka a já budeme stále s tebou, abychom tě naučili všechno, co budeš potřebovat znát.“

Maličký Erasmus šťastně zavrnl a popadl tátu za veliký palec.

„Vidíš tam ty pozemky na východě? Ty patří Rivenhallu. Syn sira Vincenta se je učí spravovat. Mladý Reginald je tvůj pokrevní příbuzný. Na to nezapomínej.“

„Tvůj otec má pravdu, Erasme.“ Od schodů vedoucích z věže nahoru vyšla Alice. „Rodina je moc důležitá.“

Hugo se na ni zamračil. „Jsi si jistá, že bys měla být tady nahoře?“

„Jsem úplně v pořádku, jak vidíš. Vždyť už je mi pár týdnů po porodu docela dobře. Děláš si moc velké starosti, můj pane.“

Hugo si pomyslel, že vypadá skutečně zdravě, dokonce přímo kypí zdravím. Porod syna ho přivedl téměř k šílenství, ale Alice jej zvládla s klidem zkušeného válečníka prodávajícího jen turnajový souboj.

„Už jsi řekl Erasmovi o těch Scarcliffských drahokamech?“ usmívala se Alice na synka.

„Ještě ne. Jsou jiné důležité věci, které se musí naučit dřív.“

Dítě se na něho dívalo s velikým zájmem. Hugo byl přesvědčen, že v očích svého syna už dokáže rozpoznat jiskrnou inteligenci.

„Tak jsi mu ale už jistě vyprávěl pověst o Nesmířitelném Hugovi?“

Hugo zasténal. „Ne. To je příliš nudné téma. Raději mu budu vyprávět o obchodu s kořením.“

Alice se zasmála. „Tak dobře, sire, udělám s tebou takovou dohodu. Ty ho budeš zpravovat o obchodních záležitostech a já ho budu učit, co by měl vědět o rodinných legendách. Souhlasíš?“

Hugo jí pohlédl do milujících očí. Vybavil si tu temnou noc na usedlosti jejího strýce, kdy mu Alice nabídla dohodu, která je svázala na celý život, a řekl: „Lásko, ty víš, že s nikým jiným dohody nedělám raději než s tebou!“